

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STRIKER

THE UNMASKED SERIES

FANNY LEE SAVAGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

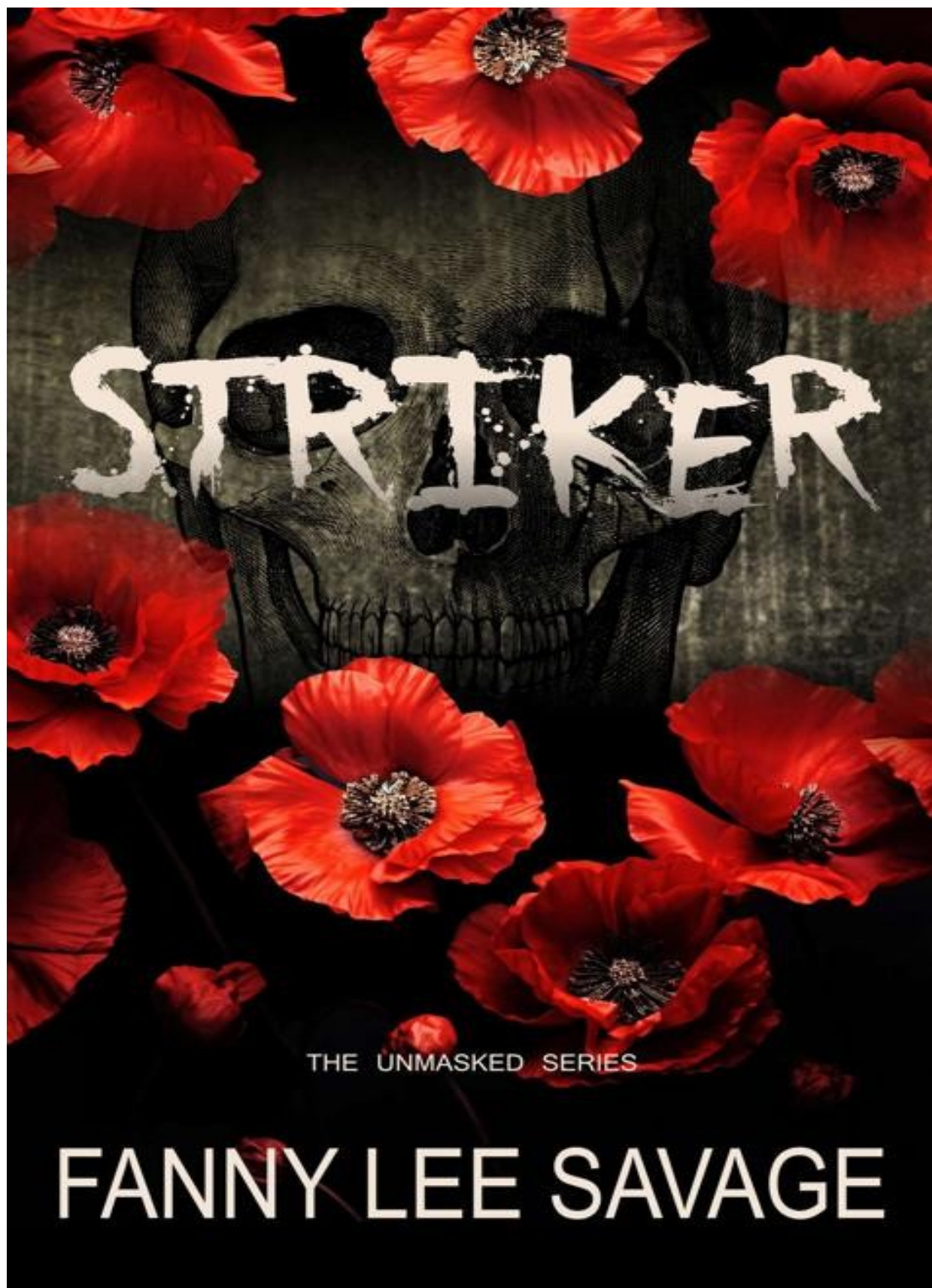
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2024 by Fanny Lee Savage

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Savage by Design tarafından yapılmıştır

Contents

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Adanmışlık](#)
- [3. İçerik Uyarısı](#)
- [4. Çalma Listesi](#)
- [5. Sözlük](#)
- [6. Bölüm 1](#)
- [7. Bölüm 2](#)
- [8. Bölüm 3](#)
- [9. Bölüm 4](#)
- [10. Bölüm 5](#)
- [11. Bölüm 6](#)
- [12. Bölüm 7](#)
- [13. Bölüm 8](#)
- [14. Bölüm 9](#)
- [15. Bölüm 10](#)
- [16. Bölüm 11](#)
- [17. Bölüm 12](#)

- [18. Bölüm 13](#)
- [19. Bölüm 14](#)
- [20. Bölüm 15](#)
- [21. Bölüm 16](#)
- [22. Bölüm 17](#)
- [23. Bölüm 18](#)
- [24. Bölüm 19](#)
- [25. Bölüm 20](#)
- [26. Bölüm 21](#)
- [27. Bölüm 22](#)
- [28. Bölüm 23](#)
- [29. Bölüm 24](#)
- [30. Bölüm 25](#)
- [31. Bölüm 26](#)
- [32. Bölüm 27](#)
- [33. Bölüm 28](#)
- [34. Bölüm 29](#)
- [35. Bölüm 30](#)
- [36. Bölüm 31](#)
- [37. Bölüm 32](#)
- [38. Bölüm 33](#)
- [39. Bölüm 34](#)
- [40. Bölüm 35](#)
- [41. Bölüm 36](#)
- [42. Bölüm 37](#)
- [43. Bölüm 38](#)
- [44. Bölüm 39](#)

- [45. Bölüm 40](#)
- [46. Bölüm 41](#)
- [47. Bölüm 42](#)
- [48. Bölüm 43](#)
- [49. Bölüm 44](#)
- [50. Bölüm 45](#)
- [51. Bölüm 46](#)
- [52. Bölüm 47](#)
- [53. Bölüm 48](#)
- [54. Bölüm 49](#)
- [55. Bölüm 50](#)
- [56. Devam et](#)
- [57. Karakter Kadrosu](#)
- [58. Teşekkür](#)
- [59. Okuyuculara Not](#)
- [60. Yazar Hakkında](#)
- [61. Ayrıca .](#)

STRIKER

MASKESİZ SERİSİ #2

Dört maskeli adam tarafından ormanda kovalanmayı hayal eden tüm pis kızlar
(ve erkekler) için.
Ve yakalanmak.

CONTENT WARNING

Vay be. Nereden başlasam?

Bu, altı kitaplık karanlık bir romantizm serisinin ikinci kitabı. Tüm ana karakterler 25 ile 35 yaşları arasındadır.

Eğer buradaysanız, *Av'ı* okumuşsunuz demektir, yani baharat açısından ne bekleyeceğinizi biliyorsunuz. Bu serinin 1. Kitabını yayınladığımda, hikaye ilerledikçe temaların daha da karanlıklaşacağı konusunda herkesi uyarmıştım. Beklemediğim şey, bulanık sularda ne kadar hızlı ilerleyeceğimizdi.

Bu kitapta (ve gelecek kitaplarda) lütfen karanlık romantizm dediğimde temaları kastettiğimi bilin. Bu çocuklar trajik derecede güzel grinin çeşitli tonlarıdır ve kırmızı bayrakları bir karşılama işareti gibi sallarlar. Bu, çoklu POV ile neden MMMFFM karanlık romantizmini seçin. Yani hemen hemen HERKES birbirine dokunuyor ve kitaplar boyunca çeşitli karakterlerin bakış açısından okuyabiliyoruz. Eğer bu sizin tarzınız değilse, sorun değil.

Aklıma gelen tetikleyicileri listelemem de bazılarını gözden kaçırmış olabileceğimi lütfen unutmayın. Sadece birkaç çok özel tetikleyicisi olan hevesli bir okuyucu olarak, uyarı olmadan bir şeye rastladığınızda bir hikayeyi nasıl mahvedebileceğini biliyorum. Eğer böyle bir şey olursa, lütfen bana mesaj atın.

Tıpkı *Prey*'de olduğu gibi, bu hikaye ilerledikçe işler daha da karanlıklaşıyor. Bu karakterlerin bu sayfalarda ve kitapların geri kalanında oldukça korkunç şeylere katlanacağını sindirebiliyorsanız, devam edin.

Unutmayın, tetikleyicilerinize karşı dikkatli olun. Zihinsel ve duygusal sağlığınız önemlidir.

Şöyle ki.
İşte karanlık ve lezzetli baharatlı menünüz.

Temalar:

Karanlık, mafya, arkadaştan sevgiliye, düşmandan sevgiliye, iki uyanış, neden-seçim, askeriye, yatılı okul, travma bağı, esir, yasak, zorunlu yakınlık, maskeli adamlar

İçindekiler:

Ch*king/nefes oyunu, aşağılama ve övgü, kremalı pasta/üreme/iddia, ilkel kink, teşhircilik ve röntgencilik gibi şeyleri içeren iki, üç ve altı kişilik karşılaşmalarla son derece kapsamlı sahneler de dahil olmak üzere ayrıntılı grafik cinsel içerik.

Diğer unsurlar:

BDSM temaları - esaret, f*rced orgazm, cezalandırma/ödüllendirme, şaplak ve beslenme kink

F*rced cinsel ilişkilerden bahsedilmesi (sayfada detaylandırılmamış) Dub cinsel ilişkiler

Aşağıdakilerden bazıları m*norlar için geçerlidir (geri dönüşler şeklinde)

Şiddet ve silahlar

İnsanlar sayfada yaşamıyor

İhmal İzolasyon/Hapis

Militan tarzı eğitim Bedensel

ceza İstismar/ihmal

Aç kalan insanlar

TSSB/çözölme

Kendine zarar verme

Travma bağı/metal ve duygusal manipölasyon

Avcılık

Aşağıdakilerden bahsedilir veya geri dönüşlerde yer alır ancak sayfada ayrıntılı olarak VERİLMEZ:

Ebeveyn ihmali/terki/uyuşturucu kullanımı

Ailesel ölüm

PLAYLIST

STEPHEN SANCHEZ - THE OTHER SIDE DAVID
KUSHNER - SKIN AND BONES SMASHING
PUMPKINS - DISARM
HOZIER - WHY WOULD YOU BE LOVED
SHAYA ZAMORA - NO LOVE FOR A SINNER
SYML - HOWLING
SHAYA ZAMORA - PRETTY LITTLE DEVIL
MEHRO - PATLAYAN
BANNERS - PERFECTLY BROKE
NINE INCH NAILS - SOMETHING I CAN NEVER HAVE
THIRTY SECONDS TO MARS - A BEAUTIFUL LIE
LUSAINT - WICKED GAME (COVER)
3 DOORS DOWN - SHE DON'T WANT THE WORLD
LANA DEL REY - CINNAMON GIRL
SLEEP TOKEN - TAKE ME BACK TO EDEN
SYML - BODY
SYML - SYMMETRY (KARANLIK VERSIYON)
CAMYLIO - RUNNING
ABE PARKER - NUMB
STEPHEN SANCHEZ - HOWLING AT WOLVES
ISAK DANIELSON - POWER
BIRDY - SURRENDER

BAD OMENS - İÇ HUZURUN ÖLÜMÜ BADFLOWER -
MERYEM ANA

GLOSSARY

Otets - Baba: Rus *Syn* -

Oğul: Rus Asker - Asker:

Rus

Mo Leannan - Tatlım: İskoç Galcesi

Madadh-ruadh - Kızıl Tilki: İskoç Galcesi

CHAPTER 1

STRIKER

16 YIL ÖNCE

ARALIK

YAŞ 14

MİLK HATIRANIZ karanlıktır.

Sonra karanlık kayboldu ve parlak ışıklar tanımadığım yüzleri ve anlamadığım yerleri aydınlattı. Ondan sonra *o* geldi ve ben kemik dondurucu bir soğğun ve farklı bir karanlığın içine itildim. A

Kapının altındaki çatlaklardan içeri ışığın sızmadığı bir karanlık. O kadar siyah, o kadar soğuk bir karanlık ki, izin verirsem tekrar uyuyacağımı biliyordum.

Etrafımı saran ısıricı soğuğa rağmen gerçekliğe tutundum, buz gibi parmaklarının derime battığını, göğüs kafesimin altından sürünerek nefesimi kestiğini hissettim.

O karanlıkta o kadar uzun süre kaldım ki, asla çıkamayacağımdan korktum. Ama sonra çıktım.

Buradan önce kim olduğuma dair hatırladığım tek şey gölgeli, boş alanlar. Sadece içi boş bir boşluk ve boğazımda ve karnımda öfkeli bir ağrı. Uykuya daldığım ve daha önce hiç görmediğim insanlarla çevrili olarak uyandığım titreşen anılar. Korku. Dehşet.

Karanlıktan önce, ince bileğinin etrafında küçük çanlar gibi tıngırdayan altın bir bileziğin yanıp sönmesinden başka bir anneye dair hiçbir anım yok. O olduğunu biliyorum. Benim annem. Nasıl, emin değilim. Sanırım içimde yaşayan köklü bir his.

Bazen güzel bir bilezik takıyorum ve içimi bir korku ve hüznün dalgası kaplıyor. Ama sonra pazardaki çingenelerin bellerine sardıkları narin altın zincirleri hatırlıyorum. Kasabaya gitmekten, onlar geçerken altın çanların ve takıların birbirine çarpmasını izlemekten hep keyif almışım. Çocukken okuldan çıkmamıza izin verdiği zamanlar. Ama artık pazara gitmiyoruz.

Reşit olduğumuzdan beri değil.

Fallon beni buraya getirdiğinde beş yaşıyordum, öz annemin yüzünü hatırlamamam ya da kabus gibi dehşet dalgaları olmayan anılara sahip olmam garip görünüyor. Beş yaş anneni hatırlamak için yeterince büyük bir yaş. Ama bana annemin bir fahişe olduğu ve bir erkek çocuğu yetiştirecek zamanı olmadığı söylendi, belki de bu yüzden. Para kazanmak için bacaklarını açıp damarlarına zehir akıtmakla meşguldü.

Fallon'un beni soğuk odada buz gibi zemine oturttuğunda bana bunu söylediğini hatırlıyorum. Birinin damarlarına zehir koymak istemesinin garip olduğunu düşündüğümü de hatırlıyorum. Bunu söylediğimde bana bunun aptal bir fahişe olduğu için olduğunu söylemişti.

"Annen gibi mi olmak istiyorsun?"

Gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım ve "Hayır" dedim.

"Artık senin babanım," dedi, yüzünü görebilmek için çok çok yukarı bakmam gerekecek şekilde üzerimde durarak. Her kelimeyi söyleyiş şekli tuhaftı, sanki

Ağzında kum vardı ve kelimeleri doğru telaffuz edemiyordu. "Anlıyor musun?"

Başımı salladım. Ama sadece başımı sallamamdan hoşlanmamış gibiydi, ben de ona söyledim,

"Eve

t." "Otetleriniz gibi güçlü olmak ister misiniz?"

Otetin ne olduğundan emin değildim ama onun bir şey olduğunu düşündüm.

kendini çağırıyordu. Uzun bacaklarına, geniş omuzlarına, kısa siyah saçlarına ve su rengindeki gözlerine baktım. İri ve kaba görünüyordu. Babalar hakkında bildiklerime göre babaların nasıl görünmesi gerektiğini düşünüyordum. Daha önce hiç babam olmamıştı. Ama yüzü sert olsa ve ben henüz bir gülümsemeyle ödüllendirilmemiş olsam bile onun benim olma fikrini sevmiştim.

"Si, otets."

Sonra kapıyı kapattı ve ben yalnız kaldım. Ve üşüyordum. Uzun, çok uzun bir süre.

Soğukluk ya da karanlık tekrar aklıma girmeye çalıştığında, kendime artık o odada oturan ve annem beni istemediği için bir yabancının babam olması için çırpınan o çocuk olmadığımı hatırlatıyorum. Ben bir askerim.

En azından eğitimimin bu kısmını tamamladığımda olacağım. "Striker!"

İsmim, çatıda, düzen içinde durduğumuz platformun üzerinde rüzgâr kadar sert bir şekilde kırbaçlanıyor ve beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Omurgamı dikleştirdim, yumruklarımı sıktım, zihnimi odaklamak için gözlerimi kırptım. Tekrar süzülüyordum. Gözlerim *otetlerimi* buldu. Babam-Komutan Fallon

-Eğitimdeyken onu aramamız için ısrar ediyor. Kaşları çatılıyor ama bir şey söylemiyor.

Havadaki ısırın soğuk bana buradaki ilk günü hatırlatıyor ve belki de bu yüzden anılarla dolup taşıyorum. Muhtemelen bize bir ders vermek için burada olduğumuzdandır. Tıpkı o ilk soğuk günde beni boş bir odada, üzerimde beni sıcak tutacak ince bir kazaktan başka bir şey olmadan bıraktığı zamanki gibi. Fallon, "Düşmanlarınız zayıflığınızı bir silah olarak kullanacaktır," diyor.

Önümüzde bir ileri bir geri adım atarken rüzgârın uğultusundan sesi zar zor duyuluyor. "Zayıflık kardeşlerinize ihanettir. Anladınız mı oğullarım?"

"Efendim, evet efendim!" diye tek bir sesmişiz gibi hep bir ağızdan bağırıyoruz. Tek bir kişi. Tek bir birim. Bize bunu öğretiyor. Birlikte hareket edebilen ölümcül bir güç olmayı. Mükemmel askerler topluluğu.

"Engerek!" diye bağıyor, topuğunun üzerinde dönüp bize bakıyor. Sesinde Komutan Maxim'inki gibi gırtlaktan gelen, çakıllı bir aksan yok ama aynı derecede ölümcül. Fallon sırayı tarayıp düzenimizde herhangi bir kusur ararken, genellikle soğukkanlı olan yüzünde hepimizin tanıdığı bir şey parlıyor. Babam onu koruyor ama bazen taktığı maskenin altından kayıyor ve zalimlik çirkin yüzünü gösteriyor.

Soğuk, çelik gibi bakışları sağımdaki Viper'ın üzerine düşüyor ve çenem geriliyor. Fallon bir adım öne çıkınca sanırım hepimiz nefes almayı bıraktık.

Hepimiz ne olacağını biliyoruz. Buraya daha önce de geldik.

"Öne çık, *asker*," diyor Fallon, siyah deri eldivenli elini kaldırarak kardeşimi öne çağırıyor.

İçim rahatsız edici bir şekilde burkuluyor ama bu ceza olarak yemek verilmediği zamanki gibi değil. Midemin çukurundaki o his, bana korkuyu hatırlatan bir kemirme.

Ama korkunun bana dokunmasına izin veremem. En ufak bir irkilmemde Fallon onu benden tekrar söküp almaya çalışacaktır. Onu kızdırmak istemediğim için tüm duygularımı bastırıyorum. İçimdeki ve dışımdaki soğukluktan başka bir şey hissetmeyene kadar. O odadaki gibi bir soğukluk ama artık bununla başa çıkabileceğimi biliyorum.

Ben bir asker olacağım.

Bir başka fırtına çatıdan geçerek bizi iliklerimize kadar kesiyor. Deri eldivenlerimin içinde donan parmaklarım soğuktan ağrıyor. Yumruklarımı açıp parmaklarımı germek istiyorum ama en ufak bir hareket yaparsam Komutan Maxim bunu onaylamayacak.

Dişlerimi sıkarak ellerimi iki yanımda birleştiriyorum, kollarım hem dondurucu kış rüzgârından hem de Viper'ın öne doğru adım atışını izlerken uzun süre aynı hizada durmaktan kaskatı kesilmiş durumda. Siyah çizmeleri betona sürtünüyor ama sonra durup omurgasını dikleştiriyor, çenesini düz tutuyor ve gözlerini okulun etrafındaki çorak araziye odaklıyor. Tıpkı bize öğretildiği gibi. O iyi bir *asker*.

Solumda, Breaker yer değiştiriyor. İçgüdülerim ona hareket etmeyi bırakmasını söylüyor. Fallon herhangi bir huzursuzluk belirtisi görürse, platformda sadece Engerek olmayacak, sırayla hepimiz olacağız.

Muhtemelen bunu hak ediyoruz.

"Engerek," diyor Fallon, son dokuz yıldır kardeşim dediğim geniş göğüslü çocuğa yaklaşıyor. Fallon kardeşimden en az bir baş daha uzun ama onun kadar iri değil. On altı yaşında, ağabeyimden sadece iki yaş büyük.

Ben, Viper hantaldır. Bir tank gibi inşa edilmiş, Fallon sık sık, iyi bir askerin olması gerektiği gibi. "Kardeşlerine iyi bir askerin ne olduğunu hatırlat."

"Sadakat," diye **b a ğ ı r ı y o r** Engerek. "Cesaret. Görev. Onur. Disiplin.

Saygılar."

Fallon geri çekiliyor, buz gibi gözleri Engerek'in üzerinde gezinirken ellerini arkasında kavuşturuyor. Midem yine o iğrenç takla olayını yapıyor. "Ve söyle bana *syn'im*, hırsızlıkta onur var mıdır?"

Engerek soğuk hava dalgasına karşı omuzlarını dikleştirir. "Efendim, hayır efendim!" "Yalan söylemenin onuru var mı?"

"Efendim, hayır efendim!"

"Söyle bana Engerek." Fallon'un sert bakışları Engerek'in yüzüne odaklanır. "Bunlar zayıflık sayılır mı?"

"Efendim, evet, efendim!"

O berrak gözler üzerime dikiliyor, içim içimi yiyor ama Engerek'le konuşmaya devam ediyor. "Bir asker olarak kardeşlerimizi her ne pahasına olursa olsun korumalıyız, değil mi?"

Zar zor fark ediliyor ve umarım Engerek kekeleyerek, "Efendim, evet efendim," dediğinde bunu duyan tek kişi benimdir.

Solgun gözleri beni yerimde sabit tutuyor, bu çatıdaki bir başka günün anıları kalbimin hızlanmasına neden olurken, "Kardeşlerimizi tehdit edebilecek hiçbir şey söylemeyiz ya da yapmayız, değil mi?" diyor.

Viper çenesini yukarıda tutarak doğru tepkiyi veriyor ama hepimiz çenesinin gerginliğini görüyoruz.

Beni onun delici bakışlarından kurtaran Fallon büyük bir adım geri atıyor ve Komutan Maxim solgun, geniş yüzünde şeytani bir sırıtışla öne çıkıyor. Güneş ışığı alnından göz bandının altına uzanan ve yanağından çenesine doğru inen pürüzsüz beyaz yara izine vuruyor. Bir keresinde bize dev bir timsahın yüzünün sol tarafını kesmeye çalıştığını ama bunu yapamadan timsahın karnını deştığını anlatmıştı. Arkasındaki platformu işaret ederken kalan sağ gözünün karanlık bir şekilde parlaması bana onun bir timsahı alt edebilecek kadar hırçın olduğunu hatırlatıyor.

Viper öne doğru adım atarken sadece hafif bir tereddüt var. Mideme kramplar giriyor, dün gece mideye indirdiğim ekmek yukarı çıkmakla tehdit ediyor. Engerek platforma çıkıyor, Komutan'a dönüyor, sırtı yükseltilmiş beton çemberin ortasındaki kalın ahşap direğe dönük.

Fallon, "Giysilerinizi çıkarın," diye emrediyor.

Hattımızda bir tedirginlik dalgası dolaşıyor. Kış mevsimindeyiz ve rüzgâr okulun tepesini yalayıp geçiyor. Burada donarak ölecek, o kadar açıkta ki.

Viper, ağzı ince bir çizgiye dönüşmüş bir halde kıyafetlerini çıkarıyor, siyah ceketini, kazağını ve spor kıyafetlerini platformun kenarına düzgünce katlıyor, ardından siyah beresini ve eldivenlerini üstüne yerleştiriyor ve pozisyonuna devam ediyor.

Fallon, "Yüzünü sütuna dön" diyor.

Engerek'in çıplak sırtını Komutan'a sunuşunu, Komutan'ın kalın deri kayışları Engerek'in bileklerine sarışını, ardından direğin tepesindeki halkadan geçirilen zinciri Engerek'in kolları başının üzerine gelene kadar çevirişini hepimiz büyük bir sessizlik içinde izliyoruz. Engerek duruşunu genişletir ama sonra hareketsiz kalır. Platformun üzerinde bir başka sert rüzgâr esiyor ve Engerek'in omuzlarından bir ürperti geçiyor, nefesi şişiyor ve ince bir sis halinde direğin etrafını sarıyor.

Fallon bize dönerek sıramızda yürüyor ve her bir kardeşimin önünde durarak üniformalarımızı inceliyor. Çok fazla kalmadık. Toplam on iki kişiyiz. Geçtiğimiz bahar bir kardeşimizi kaybettik. Breaker ve ben gibi biz yeni öğrenciler, diğer *satatlara* ancak geçen yıl katıldık. Viper bir yıl önce. Reaper ve diğer kardeşlerim daha büyük oldukları için birkaç yıldır savaş eğitimindeler ve rütbeleri yükseldi. Reaper, Hunter ve Seeker birliğimizin en yaşlıları ve önümüzdeki yıl ilk görevlerine çıkacaklar.

Fallon sıranın sonuna ulaştığında, Reaper'a dizilişten çıkması için işaret ediyor. Göz ucuyla Reaper'ın Fallon'unkine çok benzeyen sırma saçlarını yakalıyorum, *otetlerimize* doğru adım atarken.

"*Asker*," diyor Fallon, gözleri hâlâ bizim hattımızı tarıyor. "Kardeşlerine bu soğukta neden dışarıda olduğumuzu, kışımızın donduğunu söyleyebilir misin?"

Azrail sıkıca dönüyor, bize bakıyor, yumrukları iki yanında. Zarafetine hayret ediyorum. Ama sonra Azrail'in yaptığı her şey, babamın bazen bahsettiği balerin gibi pürüzsüz ve zarif.

"Bu okulda bir hırsız var," diye bağıyor Azrail, sesi soğuktan pürüzlü ve rüzgârın uğultusundan duyulmaya çalışıyor. Genelde sessizdir. Çekingendir. Eğitimimizin komutasını ele alması beni her zaman şok eder.

"Hırsızlık bizim sloganımız mı?" Fallon soruyor. "*Efendim, hayır efendim!*" diye bağıırız hepimiz.

"Reaper, kardeşlerine hırsızlara ne yaptığımızı anlat." "Ellerini keseriz."

Fallon bizim sıramızı izliyor, bir tepki bekliyor. Hiç tepki alamayınca, "Ama iyi bir askerin iki eline de ihtiyacı vardır, değil mi?" diyor.

Tereddüt etmeyiz. "Efendim, evet efendim!"

Fallon bize bakıyor. "Dün gece biri mutfağa girip bir somun ekmek çalmış." Hepimizi tarıyor, suçluluk belirtisi arıyor. Tabii ki hiçbirimiz suçluluk duymuyoruz. "Okulumuzdan çaldığımızda, kendi cebimizden çalmış oluruz." Bir kalp atışı kadar sessiz. "Askerlerime çalmayı ben mi öğrettim?"

"Efendim, hayır efendim."

"Çalmanın günah olduğunu öğrenmedik mi? Bunun kendimiz için bir onursuzluk olduğunu? Kardeşlerimize? Okulumuza ve size öğrettiğim her şeye?"

Karnım zil çalarken bile hepimiz tepkimizi haykırıyoruz. Yanımda Breaker kıpırdıyor ve ben ayağına basma isteğime direniyorum. Kendini ele verecek. Hepimizi ele verecek.

Önümüzde, rüzgâr platformun üzerinden geçerken Engerek'in vücudunu şiddetli bir sarsıntı daha sarıyor ve dizleri hafifçe bükülüyor.

"Eylemlerimizin sonuçları olduğunu öğrenmedik mi? Birimizin başına bir şey gelirse, bunun hepimizin başına geleceğini? Siz, oğullarım, bir bütünsünüz. Tek bir zihin. Tek vücut. İçinizden biri hırsızlık yaptığında..." sesi kesiliyor ama bunu söylemek zorunda değil.

Hepimiz bedelini ödüyoruz.

Bakışları Breaker'ın üzerine düşüyor ve göğsüm sıkışıyor.

Sanırım hepimiz dün gece tereyağlı ekmek parçalarını ağzımıza atarken bile *otetlerimizin* gazabına uğrayacağımızı biliyorduk, ama sanırım bunu düşünecek kadar zalim değiliz.

Henüz.

Henüz yeterince acımasız değil ama Fallon bizi bundan kurtarmaya çalışıyor. "Kırıcı," diyor Fallon. "Öne çık, *syn*."

Çenem geriliyor. Breaker'ın ince omzunu kavrayıp onu arkama çekme dürtüsü o kadar güçlü ki neredeyse bunu yapacağım ama Reaper gözümü yakalıyor ve başını hafifçe sallıyor. Kelimelerin kafamda çınlaması için söylemesine gerek yok.

Hayır. Otetlerimizi durdurmayın. Durdurursan bundan daha kötü olur.

Boğazımdaki safrayı yutuyorum ve yanımdaki cılız çocuğun düzene girmesini izliyorum.

Her ne kadar emirlere uymadığı için Breaker'ı suçlamak istesem de, hepimiz o lanet ekmeği yediğimiz için buradayız. Ama eğer *kendisi* öyle olmasaydı.... babam onu tek başına bir hücreye koymazdı.

metal kova su. O zaman Breaker ceza olarak iki gün boyunca aç kalmazdı. Ve Viper dün gece gizlice mutfağa girip, Fallon onu serbest bıraktıktan sonra Breaker'ı karnını tutup açlıktan ağlarken bulduğunda o somun ekmeği asla çalmazdı.

Aptal çocuk. İkisi de. Viper'ın Breaker'a karşı zaafı var. Hep öyleydi. Ama Engerek pervasızdır ve hepimiz her zaman açız, bu yüzden somunu bir tabak taze tereyağıyla birlikte geri getirdiğinde, elbette hepimiz yedik. Azrail bile. Hunter bile. Diğer kardeşlerimiz de.

Ama şimdi, tüm günahlarımızın bedelini ödeyecek olan Viper.

Tam Fallon'ın önüne geldiğinde, Breaker omuzlarını dikleştiriyor ve *otetlerimize* bakıyor. O dürtü geri döndü. Benden sadece iki yaş küçük ama daha kısa. Daha zayıf. Breaker sadece bir çocuk, neredeyse hiç kası yok, ne zaman heyecanlansa sesi çatlıyor.

Fallon ellerini arkasında kavuşturarak Breaker'a bakar. "Kemerini çıkar."

Hepimiz Breaker'ın ceketinin düğmelerini açıp kemerini çıkarırken ellerinin titremesini izliyoruz, kalın eldivenleri yüzünden ilk başta beceriksizce hareket ediyor. Rüzgâr, ilmeklerden kayan derinin sesini uzaklaştırıyor ama hepimiz bunun neye benzediğini çok iyi biliyoruz. Hepimiz daha önce kemeri aldık.

Ama tam olarak böyle değil.

"Kuralları çiğnemekte iyisin. Düzeni bozmakta. *Bir şeyleri* kırmakta," diyor Fallon. "Bakalım bir hırsızın derisini yüzmekte ne kadar iyisin?"

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Boynumun arkasında. Reaper boğazından bir ses çıkarıyor ama başka bir hareket yapmıyor.

"Yedi kirpik," diyor Fallon, Breaker'ın tıraşlı kafasındaki siyah bereyi ayarlarken. Berrak gözleri sıramızı tarıyor. "Hepinizden."

Dudağımı ısıyorum, vücudumun titremesini engellemeye çalışıyorum ama bunun soğuktan olduğunu sanmıyorum. Bakışlarım şu anda tamamen titreyen Viper'a kayıyor ve cezamızı alamadan hipotermiye girmesinden korkuyorum.

Çenesini sıkkan Breaker, Komutan'ın yanına doğru yürüyor. Kardeşimin profili acımasız kış manzarasına karşı neredeyse sarsıcı, derin teni soluk mavi gökyüzü ve parıldayan karla bir tezat oluşturuyor.

Kara kaşlarını sıkıca örerek kemeri geri çeker ve soluk tenine mide bulandırıcı bir gümbürtüyle iner. Engerek'in omurgası dikleşir, sonra

gevşiyor, ama ses çıkarmıyor. Breaker tekrar yaptıktan ve parlak kırmızı bir yara oluştuktan sonra bile.

"Daha sert," diye emrediyor Fallon.

Breaker, Viper'ın açık tenine bir darbe daha indiriyor ve dizleri bükülüyor, temiz, ince bir kırmızı çizgi oluşuyor, sonra yavaşça sırtından aşağı kayıyor.

"Aferin oğlum," diyor Fallon. "Sadece üç vuruş ve derisi çoktan kırıldı." Babam dönüyor, buzdan gözleri teker teker üzerimize dikiliyor ve "Daha sert" diye talimat veriyor.

Beşinci darbe indiğinde gözlerim bulanıklaşıyor, bu yüzden ufkun beyaz çizgisine odaklanıyorum, içim içimi yiyor. Breaker'ın işi bittiğinde kemerimi de çıkarmam gerekeceğini biliyorum. İsteyeceğim son şey kemeri kardeşime götürmek.

Bu düşünce karşısında dişlerimi gıcırdatarak bakışlarımın kaymasına izin veriyorum.

Tepemden bir kuş sesleniyor, gölgesi platformun üzerinden geçiyor. Bu çatıdan atlayıp uçmak için neler vermezdim. Kaçmak. Buradan başka bir yere gitmek. İlkbaharda karlar eridiğinde açan karahindibaların kabarık beyaz tohumları gibi uçup gitmek ve okulun dışına çıkıp ılık güneşi tenimizde hissetmek.

Bir el omzuma kondu. Şimdiki zamana geri dönüyorum ve onun siyah gözleriyle karşılaşıyorum.

"Burada kal kardeşim," diyor Azrail sessizce. "Eğer uçup gidersen geri kalanımıza ne olacak?"

CHAPTER 2

DELİLAH

T Gözlerimi açtığımda hissettiğim ilk şey soğuk. Gömleğimin kolunu kesiyor, derimin altında asit gibi hareket ediyor. Açıkta kalan bacaklarımın tüyleri diken diken oluyor ve bir ürperti bedenimi sarsıyor, Bacaklarımı yukarı çekmemi sağladı.

Farkındalık katmanlar halinde geri çekiliyor ve aynı anda dört şeyi fark ediyorum: Ellerim hala arkamdan bağlı, sert bir zeminde yatıyorum ve ince kumaş hala başımı örtüyor ve beni karanlıkta bırakıyor.

Ve ayaklarım çıplak.

Zihnimi şiddetli bir anı seli kaplıyor, beni bir gelgit gibi vuruyor.

Dalga.

Dehşet. Babam dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Öfkesi. Clyde. Cora'nın

dehşete düşmüş çığlıklar. Kulaklarımda çınlayan silah sesleri. Ayaklarımda kan birikiyor.

Ve sonra, onlar.

Onu.

Kafamdaki sis dağılırken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Nefes alışım düzensizleşiyor, panik zihnime doğru ilerliyor. Ağzımdan yavaşça nefes veriyorum. Burnumdan nefes alıyorum. Vücuduma odaklanıyorum.

Uzuvlarım ağırlaşmış, kalınlaşmış, başım ağırlaşmış, şakaklarımın arasında korkunç bir akşamdan kalmaymışım gibi donuk bir ağrı hissediyorum. Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum ve nefesimi kontrol altına aldıktan sonra durumu değerlendirmek için bir dakika ayırıyorum.

"Cora," diye fısıldıyorum.

Hiçbir şey.

Cora nerede?

Mide bulantısı karnımda dalgalanıyor ve sakinleşmek için yüzümü çevirip başımı yere bastırıyorum.

Bizi aldılar. Dün gece becerdiğimiz adamlar. Bekle. Ne kadar oldu? Mesanemin serbest bırakılmak için çılgılık atması bana saatler geçtiğini söylüyor, ama bundan daha uzun olduğunu sanmıyorum. Değil mi? Daha uzun süre dışarıda olsaydım altıma işerdim.

Striker'ın hareketsiz kalmam için verdiği sert emir aklımdan geçerken, bir tutam acının -koluma batan bir iğnenin- hatırası aklıma geliyor.

Bana ilaç verdiler.

Bize.

Cora mı? Cora nerede lan? Neredeyim *lan ben?*

Boğazımda yükselen paniği yutuyorum, dişlerimi sıkıyorum, çılgılığın ağzımda kalması için zorluyorum. Paniklemek bana cevap vermeyecek ve benim cevaplara ihtiyacım var. Kafamı tırmalayan korkuya yenik düşmeyi reddediyorum.

Bir nefes al. Bir tane daha. Hareketsiz olun ve dinleyin. Tepki vermeden önce değerlendirin.

Babamın sesi zihnimde yankılanıyor ve yükselen korkuyu yavaşlatmaya çalışarak derin nefes alıyorum. Kendimi kontrol altına aldığım, hareketsiz kalıp dinliyorum. Hızlı kalp atışlarım ve nefes alış verişim dışında hiçbir şey duymuyorum. Kesinlikle hiçbir şey. Dışarıda değil de içeride olduğumu sadece altımdaki sert ve sağlam zeminden anlıyorum. Hava hareketsiz. Yaprak hışırtısı yok, hayvan sesi yok.

Bekle. Bir ses var. Uzaklardan. Dalgaların kıyıya hafifçe çarpması sessizliği bozuyor. Suyun yakınındayım. Bir okyanusun.

Bu da en azından eve yakın olduğum anlamına geliyor.

Çok fazla kıpırdamadan bağları test ediyorum, o sırada kaygan gıcırdama sesini ve beni çırpınmaktan alıkoymak için kullandıkları fermuarlı bağın bileklerimi sıkarken verdiği kesici acıyı hatırlıyorum. Onları koparabilmemin imkanı yok.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, beni uyuşturmalarından önceki son birkaç anı bir araya getirmeye çalışıyorum. Minibüsün kapılarının açılma sesini hatırlıyorum, sonra da çarparak kapanışını. Araç ileri doğru savrulurken konteynerlerin tıkırtısını. Bir korna sesi ve minibüsün dışında birinin küfretmesi. Hatırladığım son şey, kolumda bir sızı hissetmeden önce Cora'nın sessiz çılgılıklarını duyduğumdu. Sonra hiçbir şey.

Şu ana kadar.

Omzum ağrıyor, sanki uzun süredir aynı pozisyonda yatıyormuşum gibi.
Ne kadar sürecek?

Neden?

Hafifçe kayıyorum, ama vücudum bana enjekte ettikleri şey yüzünden hâlâ halsiz. Ağırılığımı ayarlayarak parmaklarımla zemini yokluyorum. Pürüzlü, ahşap zemin gibi ince oyuklarla kaplı ama aşınmış, cilalı değil. Burnumdan derin bir nefes alıyorum ama algılayabildiğim tek şey bana çok az şey söyleyen hafif bir küf kokusu. Nemli ya da küf gibi kokmuyor, bu da kuru bir yerde olduğumu gösteriyor. En azından bunu biliyorum. Bodrumlar rutubetlidir, yani en azından yeraltında değilim.

Ki bu korkunç olurdu. Ama insanlar kaçırıldığında böyle olur.

Babamın sözleri kafamı dolduruyor.

Seni o mu

gönderdi?

Bunu o yapıyor.

Almaya geldi.

Midem bulanıyor.

Ve ben intikam için buradayım.

Striker başımı kapatıp beni uzaklaştırmadan önce Reaper'ın söylediği son şey buydu. Bu basit ifade korkularımı doğruluyor. Birisi Cora ve beni bir borcu tahsil etmek için kullanıyor.

Umut göğsümde yayılıyor. Bu, bundan bir çıkış yolu olduğu anlamına geliyor. Babam Cora'yı ve beni kurtarmak için her şeyi yapacaktır, bu fahiş bir fidye ödemek ya da bu işin arkasında kim varsa gazabını üzerine salmak anlamına gelse bile. Rune'un öfkesinin içimde yandığını hissedebiliyorum, beni dayanmaya çağırıyor çünkü bizim için gelecek. Bizi bulacak. Babam onlara acı çektirecek. Bizi bulmak ve bunun arkasında kim varsa öldürmek için her yolu deneyecek.

Bizi bulacaklar.

Clyde, Cora ve beni geri almak için dünyayı yakıp yıkacak. Bizi kaçıranlardan intikam almak için ağızından köpükler saçarak buraya doğru yola çıkmış bile olabilir.

Ama kim?

Bu adamlar bizi kim götürdü?

Bu adamlar da kim?

Lobiye saldırıp korumaları indirmeleri eğitilmiş olduklarını gösteriyor. Ve iyi eğitilmişlerdi. Kıyafetleri ve maskeleri

Geçen gece kulüpte kostümler. Kod adları ve verimlilikleri askeri eğitimin çığlıklarını atıyor. Bir çeşit askerler ama Rune'un ya da babamın ortaklarının çalıştırdıkları gibi değiller. Bu adamlar sıradan güvenlik görevlileri ya da uşaklar olamayacak kadar yetenekliler. Çok acımasızlardı. Yaptıkları her şey kesindi. Planlanmış.

Bizi nasıl becerdikleri de dahil.

Midem çalkalanıyor ve dizlerimi göğsüme çekerek kendi üzerime kıvrılıyorum. Dişlerimi sıkıyor, duygularımın sarmalında yanan öfkenin patlamasını engellemeye çalışıyorum. Bu kadar yıkıcı hissetmemeliydim ama hissediyorum. İhanet beni derinden yaralıyor, keskin bir bıçak göğsümü kesiyor ve geride yakıcı bir sızı bırakıyor.

Bizi böyle pusuya düşürmeyi nasıl planlamış olabilirler? Dün gece saldırma şansları vardı. Bunun yerine, bizi acımasızca kandırarak, bacaklarımızı isteyerek açmamızı sağlayacak kadar güvenimizi kazanarak zaman kazanmayı seçtiler. Sonra, bizi almak için mükemmel anı beklediler.

Babamın önünde.

"Siktir!" Sıkılmış dişlerimin arasından bağıriyorum. *Lanet olası pislikler*. Bilerek beklediler. Adamlar babamın bizi ondan alırken görmesini istediler. Onları becerdiğimizi *bilmesini* istediler. Reaper'ın iğrenç sözleri bana çarptı ve sanırım gerçekten kusabilirim.

Bir damla gözyaşı kopmakla tehdit ediyor ama kontrolümü kaybedemiyorum. "Pislikler," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Lanet olası *pislikler*."

"Hiç de hanımefendi gibi değilsin."

Çığlık atıyorum, o kadar şiddetli sarsılıyorum ki bacaklarım dışarı fırlıyor. Tanıdık sesi, elinin yaptığı gibi boynuma dolanıyor. Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak hava emiyorum. Yakınımda olduğunu bile duymadım.

"Sonra tekrar, sikimi boğma şeklin

Baya

n." "Siktir git," diye feryat ediyorum.

"Merak etmeyin Prenses, yapacaksınız." Striker'ın botları ahşap zemine yaklaşıyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, döllerimin boğazından aşağı kayması çok hoşuna gitmişti."

Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, karşılık vermemek için tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum. İsteddiği şey bu ve ben ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Daha fazla karıştırma sesi duyuyorum ve sonra toprak kokusu ve ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şey burnuma çarpıyor. Hafif asidik ama tatlı bir şey. Temizlikçi gibi. Daha önce fark etmemiştim, demek ki yaklaştı ya da

ses çıkarmadan odaya girdi. Şimdi, derinin hafif gıcirtısını duyuyorum ve onun yaklaştığını hissediyorum. Çok yakın ve hemen o fokurdayan panik geri dönmeye çalışıyor, ama onu aşağı itiyorum.

"Eğer iyi bir kız olursan, seni çözerim ve sikimi tekrar alabilirsin."

İşe yaramaz bir karşılık daha veriyorum. Beni kızdırmasına izin vermenin bir yararı olmayacak. Tek yapmaya çalıştığı bu. Derimin altına girmek. Bize yaptıkları her şey zihnimizi bulandırmak içindi.

Nerede olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum. Onun önemli olduğunu bilmelerine izin veremem. Onlar gibi adamlar bu bilgiyi bana karşı kullanacaklar. Biliyorum çünkü babamın bana öğrettiği şey tam olarak buydu. Her türlü zayıflıktan faydalanmak.

Onun yerine "İşemem lazım"

diyorum. Hiçbir şey.

"Umarım paspasın vardır," diyorum, boğazım düğümleniyor, altıma yapmama izin verebileceği için yanaklarım alev alev yanıyor. "Çünkü tuvaleti kullanmama izin vermezsen her yere işemek üzereyim."

Koluma bir el konuyor ve tüm vücudum sarsılıyor, donup kalıyorum, kollarımda ve ellerimde korku karıncalanıyor. Eli aşağı kayıyor ve bileklerimi kavrayıp yukarı çekerken kalbim göğsümde çarpıyor. Yüzüstü yatmaya zorlanıyorum, kollarımdan acı fişkırıyor. Diziyle kürek kemiklerimin arasından sırtıma bastırıyor ve bir an sonra ellerim serbest kalıyor ama dizinin ağırlığı geçmiyor. Ellerim dışarı fırlıyor, avuç içlerim soğuk tahtaya bastırıyor, kanım nabız gibi atarken çenem yere çarpıyor ve uzuvlarıma tekrar his gönderiyor.

"İşbirliği yapacaksın," diyor Striker, kadifemsi sesi kulağımın hemen yanında, nabzımın garip bir şekilde hızlanmasına neden oluyor. "Sana bir şey yapmanı söylediğimizde dinleyeceksin. Bizimle dövüşmeyecek, çılgık atmayacak ya da herhangi bir soruna neden olmayacaksın."

Eldivenli eli çenemin altından kayıyor ve başım geriye doğru sarsılıyor, nefesim kesiliyor. Korku omurgamdan aşağı inerken göz kapaklarım kaputun karanlığında çırpınıyor. Mesanem kasılıyor ve altıma kaçırmamaya çalışarak gözlerimi sıkıyorum.

"Anladınız mı, Prens?"

Başımı sallıyorum ve dizinin ağırlığı kalkıyor. "Bizimle dövüşmezsen bu daha kolay olacak."

Başımın üzerindeki kumaş yırtılıyor ve ani soğuk yüzüme çarptığında nefesim kesiliyor, gözlerim çılgınca etrafı tarıyor. Bir kapı arkamdan sessizce kapanıyor ve ellerim ve dizlerimin üzerine kalkıp manzarayı seyrediyorum, kollarım iğnelerle karıncalanıyor.

Oda loş, duvardaki küçük akkor aplikler tarafından zar zor aydınlatılıyor. Geniş odanın zemini ahşap, tavanı süslü taç kalıplarla kaplı, boyası yer yer dökülmüş ve çatlamış. Solmuş duvar kâğıtları duvarların üst yarısını kaplıyor, köşelerde soyuluyor, bazı uzun şeritler tamamen yok olmuş. Dekoratif ahşap lambri alt yarıyı kaplıyor ve bana eski bir mülkü hatırlatıyor.

Ayağa kalkarken bacaklarım sallanıyor. Şakaklarımda ağrılar zonkluyor ve kan kollarıma ve bacaklarıma hücum ederken başım dönüyor. Kollarımı ovuşturarak etrafı tarıyorum ve bakışlarım en uçtaki, baş ve ayakucu demir işlemeli, paslanmış metal bir iskelet üzerinde duran devasa bir yatağa takılıyor. Odanın diğer ucunda sandalyeli küçük bir makyaj masası duruyor. Onun yanında da ağır, koyu renkli ahşaptan yapılmış devasa bir gardırop.

Hafif aralık bir kapı bulmak için dönüyorum.

Lütfen bir tuvalet ol.

Aceleyle ilerlerken, klasik ayaklı küveti, şeffaf duş perdesini, lavaboyu ve tuvaleti gördüğümde rahatlamaktan neredeyse eriyordum. Tezgâhın üzerindeki tuvalet kâğıdı ve kadın malzemeleri yığınınca dikkat ederek rahatladıktan sonra yavaşça odaya geri dönüyorum.

Gözlerim yerden tavana kadar uzanan ağır perdelere takılıyor ve öne doğru atılarak perdeleri geriye savurup büyük bir pencere açıyorum. Yükselen güneşle birlikte manzara yavaş yavaş kendini gösterirken ellerimi cama bastırıyorum. Karnım batıyor. Dizlerim yere çarpıyor, ellerim cam karelerden aşağı kayıyor.

"Hangi cehennemdeyim ben?" Korku içimden geçerken fısıldıyorum.

Aşağıda, kısa sarp bir uçurumda aniden düşmeden önce birkaç metre boyunca uzanan bir çim. Dalgalar boş kıyıyı kaplayan pürüzlü kayalara çarpıyor, kıyı boyunca kilometrelerce uzanıyor ve bazı yerlerde düzleşiyor. Deniz bunun ötesine uzanıyor, sonsuz bir okyanusun üzerinde solan yıldızlar ve yakıcı bir güneşten başka bir şey yok.

CHAPTER 3

STRIKER

LARGE MONİTÖRÜ DUVARA ÇİZİLİYOR, keskin bir şekilde aydınlatılmış mavi ve gri görüntüler odayı ürkütücü bir ışıkla dolduruyor. Dikkatimi çeken ekran, batı kanadındaki son odanın zemininde yatan minik figürü gösteriyor. Saatlerdir hareket etmedi ve mideme kramplar giriyor, endişe beni

Ona yaptığım iğnenin dozajından şüpheliyim.

Ona çok mu fazla verdim? O çok küçük. İkisi de öyle ama yerde top gibi kıvrılmış minik, tatlı çiçek beni daha çok endişelendiriyor.

Cora birkaç saat önce uyandı, önce biraz ağladı, sonra kendini kaybetmeye başladı. Sonra birkaç kez Delilah için bağırdı, gittikçe daha fazla üzüldükçe sesi çatlıyordu. Kimse gelmeyince tekrar ağlamaya başladı ve şimdi...

Hiçbir şey.

Uzun zamandır sesi çıkmıyordu.

İçimde yılan gibi bir his dolaşıyor. Gerekli olsa bile bundan hoşlanmıyorum. Kendime bunu yapmak zorunda olduğumuzu hatırlatıp duruyorum ama bu siyah, katranımsı hissi yok etmiyor.

Reaper onu bu şekilde uzun süre bırakmayacağımızı söylüyor. Onları okuldaki ilk günkü gibi bırakmayacağımızı söyledi ama birkaç saat oldu ve asla itiraf etmese de onların korkularını izlemekten o bile rahatsız olmaya başladı.

Delilah uyandığında, bir süre hareketsiz yatışını izledik. Zihnim şüphelerle dolup taşmaya başladı. Reaper gittiğinde dürtüye teslim oldum.

ve onu çözmeye gitti. Prensesimizi odada dolaşırken gördüğünde hiçbir şey söylemese de, öfkesini sanki canlı bir şeymiş gibi hissedebiliyordum. Ama Azrail henüz Cora'yı çözmeyi reddediyor. Son bir saattir tehlikeli bir şekilde hareketsiz kalmasına rağmen. Onu biraz daha bırakırsak daha çabuk çözüleceği konusunda ısrar ediyor.

Ama hala bir şey yok.

Gözlerim Delilah'nın ekranına kayıyor. Odada volta atmaya devam ediyor. Sonunda pes etmeden önce otuz dakika boyunca çılgın atarak, çılgınca bir çaresizlikle kapıya vurarak geçirdi. Odayı aradıktan sonra, açıkça bir kaçış yolu arıyordu, bir süre yatağa oturdu, ellerine baktı ve bileklerindeki kırmızı izleri ovuşturdu. Şimdi yatağın ucunda yavaşça adım atarken kendi kendine mırıldanıyor.

İzolasyonun korku yaratması uzun sürmez. Birini karanlık bir odaya koyup yalnız bıraktığınızda, kısa süre içinde dışarı çıkmak için her şeyi yapacaktır. Bu insan doğasında var. Bizler sosyal hayvanlarız. Tek başımıza olmak ya da düşüncelerimizden başka bir şeyle bir odaya kilitlenmek için yaratılmadık.

Ama biz hala hayvanız. Ve kafesteki bir hayvanı kontrol etmek daha kolaydır.

Bilirdik. Kardeşlerim ve ben de okula benzer bir giriş yaptık. Fallon buna ders dese de, bizi Reaper'ın kızlarımız için planladığından çok daha acımasızca eğitti.

Fallon bizi yalnız bıraktı. Soğuk. Bizi kilitlediği odanın sonsuz karanlığından korkarak, zihnimizin en derin yerlerine kadar işleyen ve kâbuslar yaratan yoğun bir korkuyla zihinlerimiz çarpıtıldı. Ölebileceğinizi düşünecek kadar korkmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Kalbinizin yaşama isteğinizden önce teslim olabileceğini.

Fallon günler sonra bizi geri aldığında, kurtarıldığımız için o kadar minnettardık ki, kurtarıcımızın bizi oraya koyan kişi olmasının hiçbir önemi yoktu. O siyah, yalnız ve soğuk odaya dönmek için her şeyi yapardık, açlıktan ve donmaktan, bir daha kaçıp kaçamayacağımızı ya da ne zaman kaçacağımızı bilmeden.

Delilah yanağını kaydırıyor ve ben de kendime bunun gerekli olduğunu hatırlatıyorum. İşbirliği yapmalarına ihtiyacımız var ve çok az zamanımız var. Reaper, Delilah'nın yıpratıcı kişiliğinin, sert dış görünüşünün ve Rune'dan öğrendiklerinin onun boyun eğmesini zorlaştıracığını düşünüyor.

En zayıf halkanın Cora olacağını düşünüyor. Onun daha kolay kırılacağını. Daha hızlı. Serbest bırakılmak için yalvaracak, istediğimiz her şeyi yapacak. Azrail, Cora'nın ikisinden en kolay kırılanı ve isteğimize boyun eğeni olacağına inanıyor, ama onu saatlerce izledikten sonra, bu çok açık. İkisi arasında en güçlüsü o olabilir.

"Bundan hoşlanmadım," diyor Breaker yanımdan, dikkatimi ona yöneltiyorum. Yerinde duramıyor gibi görünüyor. Biz ekranları izlerken o arkamızda volta atıyor, vahşi, tedirgin bir enerji ondan duman dalgaları gibi akıyor, o kadar yoğun ki dişlerimi geriyor.

"Onlar Rune'a ait," diyor Reaper arkamdan. Ekranda Cora'yı izlerken ellerini sandalyemin arkasına koyuyor.

Bu ifade bir aşağılama katmanı taşıyor. Delilah'ya karşı duyduğu nefretin seviyesi beni endişelendiriyor ve ona Delilah'nın Rune olmadığını hatırlatmak istiyorum ama kelimelerimi dişlerimin arkasına saklıyorum.

Rune bunu kendi başına açtı. Ve onun.

Ancak Delilah'ı almaya karar verdiğimizde, hiçbirimizin bu kadar rahatsız hissetmeye hazırlıklı olduğunu sanmıyorum.

"Hayır," diyor Engerek yavaşça, bakışları benimle Kırıcı arasında gidip geliyor. "*Delilah* onun kanı. Cora ise..." Sözüne keser, bakışları ekrana döner.

Cora, Rune Gavin için nedir? Dışarıdan bakıldığında, onun evlatlık kızı. Öldürülen arkadaşlarının ve iş ortaklarının çocuğu. Henüz hiçbirimizin dile getiremediği başka bir şey daha. Ya da belki de söylemek istemediğimiz bir şey.

İkisini uzun zamandır izliyoruz. Kızların rutinlerini biliyoruz. Cora'nın haftada birkaç kez Rune ile ofisinde ya da malikanesinde buluşması dışında birbirlerinden pek farklı değiller, ancak çoğu gece Delilah evde yalnız kalırken o çeşitli erkeklerle dışarıda.

Delilah o sümüklü heriften boşandığından beri inzivaya çekilmiş, evinden nadiren çıkıyor. Kameraların ya da dinleme cihazlarının fark edilmesi riskini almak istemedik. Kaynağımız bize Rune'un paranoyak bir orospu çocuğu olduğunu, adamlarına sürekli cihaz taraması yaptırdığını söyledi, bu yüzden eski moda gözetimle yetinmek zorunda kaldık.

Belki de midemdeki o iğrenç, yağlı hissin nedeni budur. Breaker'ın bu kadar üzgün olmasının sebebi. Onları çok uzun süre izledik.

Onlara *evcil hayvan isimleri* veriyoruz.

Monitörden gelen sesi yükselten hoparlörler Cora'nın çatlaklarını yakınlaştırıyor ve hepimiz aynı anda ekrana bakıyoruz. Gözlerim onun zayıf bedenine takılıyor. Vücudu geriliyor, bacakları bükülüyor. Kalçasının altındaki ahşap zeminde koyu bir leke birikiyor.

Başımı eğerek gözlerimi kapatıyorum. Bu **o l m a s ı** gerektiği gibi hissettirmiyor. Bu acı tat, aldığımız intikama hiç benzemiyor.

planlandı.

"Lanet olsun," diye tıslıyor Breaker.

Viper'ın yumruğu maskelerimizin, eldivenlerimizin ve kamera ekipmanlarının bulunduğu masaya çarpıyor ve hepimiz şok olmuş bir şekilde geri çekiliyoruz. Mavi-yeşil gözleri arkamdaki Reaper'a dikildi. "Buna bir son vermeliyiz."

Bakışlarım tekrar ekrana kayıyor. Kendisini tatmin etmemize izin verecek kadar güvende hissetmesini sağladığımız ateşli kadın, şimdi bir topun içine kıvrılmış, ona ihanet ettikten ve onu bildiği tek hayattan çaldıktan sonra kendi çışinden oluşan bir su birikintisinde yatıyor.

Bir şeyler yapacağını düşünürdüm. Çığlık atıyor. Ağladığını. Yerde yatan bu boş beden değil, bağlarına karşı bile koymuyor. Hareket etmiyor. İdrar birikintisinden uzaklaşmaya çalışmıyor. O...

İstifa etti. Şimdiden yenilgisini kabul ediyor.

Öfke içime hücum ederken ellerim sandalyemin kolçağını kavıyor ve dünyayı bir anlığına kırmızıya boyuyor. Derin nefes alıp ağzımdan veriyorum ve sürekli serbest kalmakla tehdit eden karanlığı bastırıyorum.

Bir insanı bu seviyede yenilgiye uğratmanın tek bir yolu vardır. Birisi ona daha önce bundan çok daha kötü bir şekilde vahşice davranmış ve hepimizin şüpheleri doğrulanmış olabilir.

"*Azrail*." Bu isim Engerek'in dudaklarından bir yakarış olarak dökülür.

"Bunu ona yapamayız," diye tersliyor Breaker. "Onu çözüyorum."

"Breaker," diye bağırır Reaper, adını bir emir gibi söyler, ağzı iki bükümdür

Öfkeyle. Koyu renk gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Eğer o odaya girersen, doğrudan bir emri ihlal etmiş olursun."

Breaker'ın kaşları çatılır. "Ne olmuş yani Reap? Burası okul değil."

"*Emirlerimiz var*," diyor Azrail, son kelimedede sesi alçalıyor. "Görmezden gelemeyeceğimiz emirler."

"Emirler, *onu* aldığınız anda kırıldınız," diyor Engerek.

Breaker bir adım öne çıkıyor, göğsü Reaper'a birkaç santim yaklaşıyor, iki adamın da çenesi gerginlikten patlıyor. Neredeyse aynı boydalar ama Reaper hepimizi geride bırakıyor. Boyut olarak. Güçte. Dayanıklılıkta. Önemli olan her yönden.

"Yapılması gerekiyor," diye hatırlatıyor Azrail ona, gözleri siyah buz havuzları gibi. Kaygan bir gülümseme ağzının köşesinden yukarı kayıyor. "Bir kırılmanın ne kadar acımasız olabileceğini en iyi sen bilirsin."

Kırıcı'nın gözleri düşer.

Breaker ismini almasının bir sebebi var. O kuralların kırıcısıdır. Kodların. Şeylerin.

Erkeklerden.

Kardeşlerim rahatlarırken Viper'ın gergin kahkahası odayı yırtıyor. Bu ikisinin kafa kafaya gelmesinden nefret ediyorum. Breaker *her zaman, her zaman* dik başlı olmuştur, kendisine uymayan emirlere karşı çıkar, bu yüzden dişlerini gıcırdatmasına rağmen başını omuzlarının üzerinde döndürüp boynundaki gerginliği azalttığına memnun oluyorum. Ona bu emirlere benim de katılmadığımı söylemek istiyorum ama...

Artık çok geç. Bu kızlara yaptıklarımızdan hoşlanmasam bile, hepimiz bunu kabul ettik.

Azrail geriye doğru bir adım atarken, "Kırılmak asla güzel değildir," diyor.

Reap'in siyah bakışları monitöre kayıyor. "Ama bu gerekli."

Breaker'ın yumruğu sıvayı delip geçerken sıçradım, *nefesim* kesildi. şaşkınlık içindeyim.

Breaker'ın berrak mavi gözleri Reaper'a dikilir. "Gerekli mi? Bize yapıları yapmak, iki masum kadının ödünü koparmak gerekli mi? Onları tecritte bırakmak? Sırada ne var? Onları aç mı bırakacağız? Dövecek miyiz? Söyle bana Azrail, hangi noktada gereklilik senin acımasız eğlencen haline gelir?"

"Bu görevi kabul ettiğinde neleri gerektirdiğini biliyordun," diye homurdanıyor Azrail. İleri atılarak parmağını Breaker'ın göğsünün ortasına indiriyor. "Bunun tek yol olduğunu kabul ettin, tıpkı geri kalanımız gibi."

Breaker başını sallıyor ve gözlerini aşağıya dikeyor. Vücutlarını tanımadan önce hepimiz bunu kabul etmiştik. Tatlarının neye benzediğini bilmeden önce. İnemelerini ve biz onları boşaltırken çıkardıkları vahşi sesleri duymadan önce.

Viper sessizce "O haklı," diyor ve hepimiz dikkatimizi ona çeviriyoruz. Ortasında Cora'nın olduğu ekranı işaret ediyor. "Ama bu? O masum."

Azrail bana *otetlerimizi* hatırlatan bir kahkaha atıyor. "Masum mu? Onu uzun zamandır izliyoruz. Cora pek masum sayılmaz."

"Onu izledik, evet ve hepimiz biliyoruz ki o..." Breaker susuyor. Burnunun kenarını sıkıyor, gözleri tekrar ekrana kayıyor. Kadın hâlâ kımıldamadı.

"Onu Rune Gavin yetiştirdi," diyor Reaper. Monitörü işaret ediyor. "Bu da onun manipülatif ve kurnaz olduğu anlamına geliyor. Onu ele geçirmenin tek yolu bu."

Ondan istediğimiz şey."

Breaker, "Onların işbirliğini sağlamanın daha iyi yolları var," diyor. "İhtiyacımız olanı elde etmek için onları korkutmak zorunda değiliz."

"Ve birdenbire Breaker'ın vicdanı sızlamaya başladı," diyor Reaper acımasızca. "Onu aldığımızda dölün hâlâ içinde olduğu için mi? Ne zamandan beri bir kadının içine boşalmak onun iyiliğini düşünmeni sağlıyor?"

Kırıcı'nın avucu kapı çerçevesine çarpıyor. O kadar gergin ki, Azrail'e saldırmasından korkuyorum.

"Başka yollar da var," diyor tekrar. Gözleri bir an için Azrail'in arkasındaki ekrana odaklanıyor, sonra hepimizin arasında gidip geliyor. "Bunu yapmak için anlaşmıştık ama onunla değil. Onun burada olmaması gerekiyordu."

"O haklı Reap. O sadece bir kız," diyor Viper sessizce.

Reap güler. "O sadece bir kız değil. O sinsi küçük bir Vixen, hatırladın mı?"

Ekranda onun hareketsiz halini izliyorum, içimde iğrenç, kaygan bir his kabarıyor, onu Rune'un ofisinden çıkarken gördüğümüz günü hatırlıyorum. "Onun bu şekilde yaratıldığını hiç düşündün mü?"

Azrail'in bakışları ekrana kilitlenir. "Hepimiz hazırız."

"Ben oraya gidiyorum."

"Aklından bile geçirme, Breaker," diye hırlıyor Reaper, Breaker meydan okurcasına bir adım geri çekilirken, neredeyse kardeşimize onu durdurması için meydan okuyor.

Breaker odadan çıkarken başını sallar. "Bu kısma izin vermeyeceğim Reap. İstedığımızı elde etmek için zalim olmak zorunda değiliz."

Reaper'ın peşinden gidip onu geri getirmesini ve aklını başına getirmesini bekliyorum ama yapmıyor. Onun yerine yanımdaki sandalyeye oturuyor ve öne doğru eğiliyor, kollarını kalçalarına dayıyor, gözleri ekranda. Ne derse desin, bu durumdan hepimiz kadar o da hoşlanmıyor.

Bence daha da az sevebilir.

Reaper görüldüğü kadar soğuk değil. Hepimiz gibi o da bu şekilde yaratıldı ama Cora hakkında yalan söylüyor ve bunu biliyor. Hepimiz biliyoruz. Onları izleyerek geçirdiğimiz aylar bize yalanları hakkında fikir verdi ve Cora'nın hayatı kolay değildi. Rune tarafından zenginlik içinde büyütülmesine rağmen, kaderi üzerinde çok az kontrolü vardı. Yine de etrafı güçlü ve acımasız adamlarla çevriliydi ve eğer şüphelendiğimiz şey doğruysa...

Vücudu üzerinde daha da az kontrolü vardı.

"Lanet olası aptal," diyor Reaper ama sesinde öfke yok. Onlara acımasızca davranmamız gerektiğini düşünüyor olabilir ama hepimiz biliyoruz ki

için.

Dün gece nasıl davrandığını gördük. Cora'nın tatlılığı onu büyüledi. hepimiz gibi. Bütün gece Prenses'le birlikte tam bir çılgınlığın eşiğindeydi, kendini zar zor dizginleyebildi. Şimdi odaya nasıl girip çıktığını, monitörlere bakmak için içeri girdiğini, Delilah'yı yakından izlediğini, sonra geri dönüp aynı şeyi yapmak için tekrar çıktığını görüyoruz. Daha önce bir hedefle hiç böyle olmamıştı ve biz bunu onlarca kez yaptık. Aslında hedefleri günlerce tuttuk. İhtiyacımız olan bilgiyi elde edene kadar kırılmalarını izledik ya da herhangi bir şekilde zorladık. Ya da bedelini ödeyene kadar onları hayatta tuttuk. Sonra onları ya serbest bıraktık ya da imha ettik. Hangisini yapmak için para aldıysak.

Ama hepimiz bu sefer farklı olduğunu biliyoruz.

Bu sefer, istediğimiz gibi davranmak için onlar bizim. Bunlar doğrudan emirlerimiz.

Onu, onları, bizim yapmak için ve onlarla işimiz bittiğinde, istediğimiz her şeyi ve her şeyi yapacaklar.

"Balla daha çok sinek yakalarsın, Reap." Engerek ayağa kalkar ve Breaker'ı takip ederek odadan çıkar.

Birkaç dakika sonra Cora'nın odasının kapısı çatırdayarak açılır ve Breaker ile Viper içeri girer. Ona bu kadar çabuk ulaşmak için koşmuş olmaları.

"Buna pişman olacaklar," diyor Reaper ekrana bakarak.

Ona söylemedim, sanırım *hepimiz* pişman olacağız, belki de en çok o pişman olacak.

Hepsinden.

CHAPTER 4

CORA

BEKSİKLİK zihnimi istila etmeye çalışıyor, anılar dağılmakla tehdit ediyor. *Orada* olmadığımı biliyorum, ama aynı korku zihnimde dolaşıyor. Karnım, bu odadan kurtulmak istememe neden oluyor.

Buradayım, kendime söylüyorum. Orada değilim.

Sorun şu ki, *buranın* nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece bizi götürdüklerini biliyorum.

Delly. Tanrım, Delly nerede?

Ona zarar vereceklerini düşünmek bile kemiklerime ateş gibi bir öfke yayıyor. Onu korumak için o kadar çok boktan şey yaptım ki. Hepsi Rune'un gerçekte nasıl biri olduğunu asla öğrenmemesini sağlamak içindi ve şimdi yanlış kişiyi kızdırdı. Ondan kurtulmaya çalışırken o kadar *çok* berbat şey yaptım ki, artık kurtulmaktan yoruldum. Hayat bazen acımasız olabiliyor ve ben de içinde bulunduğum durumdan en iyi şekilde faydalanmaktan bıktım.

Ailem öldü, ben on yaşındayken öldürüldüler ve beni sevebilecek bir aileye vermek yerine, ailemin hayatına son vermekten sorumlu olan Rune'a teslim edildim. İstedikini yapması için bir oyuncak bebek gibi teslim edildim.

Ve o hiç.

Beni yok ettiği kadar var etti de. Bana tıpkı kendi kızına davrandığı gibi davrandı, ta ki bir gün kafasında bir şeyler kırılana ve her şey farklı olana kadar. O farklıydı. Ben farklıydım. Tıpkı benim kızıma benziyorum.

ve sanırım bundan o kadar nefret ediyordu ki bana olan sevgisini zalimce bir şeye dönüştürdü.

Siktiğimin *babası*. İçim içimi yiyor. Hasta piç başından beri istediği şeyi elde etti. Beni parçalamak için, ve şimdi boku yedim. Onun yüzünden bir odadayım, çişimin içinde yatıyorum, bağılıyım ve cehennem gibi üşüyorum. Ve kızgın.

Tanrım, kızgınlım.

Önüme çıkan her boktan şeye uyum sağladım. Anne baban öldü mü? Tamam. Yeni bir babam var. Yeni babam sikini henüz on sekiz yaşındaki ağzıma sokmak, sonra da dişlerimin kırılacağından emin olana kadar dudaklarımın arasından dölleri akıtmak mı istiyor? Harika değildi ama alıştım. Beni zorladığı ilk birkaç seferden sonra ondan kaçamayacağımı biliyordum, bu yüzden beni daha az inciteceğini umarak kendimi daha çekici hale getirdim. İşe yaradı. Babam artık bacaklarımı isteyerek açmamı ve annemin olduğunu söylediği fahişe gibi dizlerimin üzerine çökmemi seviyor. Vücudumun istediği orgazmlara karşı koymuyorum, içimde acıyla buruşarak ortaya çıksalar bile.

Onunla dövüşmüyorum.

Şimdi, alçaklığı sağanak yerine sadece patlamalar halinde ortaya çıkıyor. Ağlamamı ya da beni masasının üzerinde becerirken canımı yakmasını hiç umursamadı ama çenemi kapalı tutmamı önemsemi ve tuttum da. Ben onun iyi kızıydım. Onun küçük kirli sırrıydım ve tek kelime etmedim. Clyde bile Rune'un bana olan hastalıklı aşkının derinliklerini bilmiyor. Ve onun aşkı bana çok zarar verdi, burada olmama şaşırmamalıyım.

Dün gece beni tatmin etmelerine izin verdiğim dört adam bizi kaçırdı ve hepsi Rune'un suçu. Nasıl oldu? Henüz emin değilim ama her şey hazır olduğunda kendini gösterir. Ve insanlar yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını anlatmaya bayılırlar. Eğer yeterince bekler ve hayatta kalırsam, bizi neden kaçırdıklarını açıklayacaklarını hissediyorum.

O zamana kadar ne isterlerse yapmak zorundayım.

Okyanusa yakın bir yerde bir evde olduğumu anlayacak kadar uzun süredir bu soğuk odada uyanık yatıyorum. Uzaktan gelen dalga sesleri bir göl olamayacak kadar yüksek ve burası çok soğuk, yani daha kuzeydeyiz.

Delly. Çok kutsal ve endişeli olmalı. Beni her zaman korumuştur ve iyi olup olmadığımı bilmemek onu canlı canlı yiyecektir. Ama o akıllıdır. Bizi aldıklarında Rune'un ne dediğini hatırlayacak ve bunun Rune'a ödeme yaptırmak için bir tür intikam planı olduğunu anlayacaktır. Yani bize zarar vermeyecekler.

Ya da en azından
öldürülmeyeceğiz. Ben öyle
düşünüyorum.

Açılan kapının gıcirtısı sarmal düşüncelerimi donduruyor. Sıcaklık yanaklarımdan göğsüme doğru iniyor. Onlarla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilsem de, çişimden oluşan bir su birikintisinin içinde oturmak hayal ettiğim şey değildi. Buradan çığlık atarak ve savaşarak çıkmam, Delly'yi kurtarmam ve eve dönmem zihnimde defalarca canlandı, ama bu değil.

Tanrım, keşke Clyde beni karanlık kâbuslar gören küçük bir kızken hep söylediğı gibi belalı biri olmam için eğitseydi.

"Küçük Kırmızı." Sesi meme uçlarımlı sıkılaştırıyor. Rune'u suçlayabileceğim bir şey daha. Boktan beynim dehşetle zevki birbirine karıştırıyor. Bu durum pek yardımcı olmuyor. Dün gece beni kabaca sikmesi, sonra da bizi kaçırmadan önce Rune'un güvenlik ekibini öldürmesi zihinsel dengemi bozuyor.

Breaker yaklaşıyor, botları yere sürtünerek başımın yanında duruyor. Dün gece botları hiç çıkmamıştı. Pantolonunu ya da gömleğini de. Garip bir düşünce ama bunlar kırmızı bayrak olmalıydı. Sonra tekrar, kayıp bir gemi gibi kırmızı bayraklara doğru yelken açıyorum, karanın güvenliğı için çaresizim, güvende olabileceğim sürece gözlerimde yanıp sönen tehlikenin rengini önemsemiyorum. Bir süreliğine bile olsa.

Ama bilmeliydim. Bir şeyler hissetmeliydim. Uyarı işaretlerini görmezden gelsem bile, yine de onları hissederim, görürüm. Ve erkeklerin bizi sikkemek için soyunmaması bir şeylerin yolunda gitmediğinin işaretiydi. Çoğu erkek, en azından yıllardır siktiğim tüm erkekler, aletlerini size sokmak için o kadar acele ediyorlar ki, kıyafetlerini fırlatıp atıyorlar, pantolonları ve gömlekleri hızlı bir şekilde arka arkaya atıyorlar.

Bu adamlar değil. Hayır. Her şeyi üzerlerinde tuttular, sadece performans için gereken kısımları açığa çıkardılar. Diğer her santim giyinikti. Gördüğüm et parçaları bana hiçbir şey anlatmıyordu. Biz, Delly ve ben, onlar için çıplak, savunmasız bir şekilde açılmıştık, böylece bizi her şekilde kullanabilirlerdi.

"Küçük Kırmızı?" Bu sefer beni becerirken bana taktığı isimle midem sıkışıyor. "Lütfen iyi ol," diye fısıldıyor, sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi ve ben ona bağırmmamak için dişlerimi sıkıyorum. İyi olmamı istiyorsa bunu yapmamalıydı ama sesindeki acı kafa karıştırıcı, bu yüzden sessiz kalıyorum. Ses tonu bir şey söylüyor ama boğazına takılan bu çaresiz, hafif korkmuş sesin gerçek mi yoksa oynadıkları başka bir oyun mu olduğunu anlamak için gözlerini görmem gerekiyor.

Breaker'ın eli başımın altından geçiyor, o kadar nazik ki gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Başımı örten kukuleta çıkarılıyor ve soğuk havayı içime çekiyorum.

"O iyi mi?" Viper'in sesi arkamdan geliyor.

Yanaklarım yanıyor, soğuk zemine gömülmek istiyorum. Kirliyim, korku kokuyorum, çiş içindeyim ve becerdiğim adamların önünde bir hayvan gibi bağılıyım. Utanç duymaktan kendimi alamıyorum. Bana bunu yapanlar onlar, yine de beni böyle görmelerinden nefret ediyorum. Zayıf.

Dün gece bana sürük bir tanrıça gibi davranıldı. Şu anda, soğuk bir idrar havuzunda yatan kırık bir fahişeyim, o kadar korkuyorum ki, karanlık anılar şimdiki kabusumu ele geçirmeye çalışırken boğazımdan kaçan korkunç inlemeleri önlemek için çenemi sıkamak zorunda kalıyorum.

Sırtımdaki bağılı bileklerime saplanan plastik aniden kırılıyor. Ellerim yere düşüyor. Omuzlarım ağrıyor ve sırt üstü kayarken kollarımdan acı fişkırıyor. Ellerimi yukarı kaldırıyorum, omuzlarımdaki keskin ağrıdan irkilerek bileklerimi ovuyorum.

"Hadi seni iyileştirelim," diyor Viper.

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve ilk gördüğüm şey kış renginde gözler oluyor. Sonra kafasını kaplayan tanıdık kurukafa maskesini görüyorum. Bakışlarım dün gece giydiğı kaslı göğsüne yapışan aynı siyah gömleğe gidiyor. Aynı siyah tulum. Bu bir üniforma.

Onlar asker ve tanınmak istemiyorlar.

İçgüdülerim saldırmak, ona vurmak ve kaçmak için çığlık atıyor ama mantiken bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Kısa boyluyum ve yanlış yerlerim yumuşak. Onlar kocaman. Güçlüler. Güçlüler.

Su birikintimin içinde hareketsiz kalmanın şimdilik en iyi seçenek olduğuna karar vererek, gözlerimin Breaker'ın yanından odaya kaymasına izin veriyorum, başucu lambasının tozlu sarı ışığını, kocaman yatağı ve yıpranmış... her şeyi alıyorum. *Her şey* bana bir korku evini düşündüren bir çürüme halinde. Sıvalar yer yer dökülmüş, duvar kâğıtları bazı bölümlerde büyük tabakalar halinde yırtılmış, bazılarında ise kabarmış ve hasarlı bir deri gibi yaraya yapışmış. Metal karyola üzerinde paslanmış direkler ve geniş bir şöminenin yanında yıpranmış bir sandalye, karanlık ağız açık ve soğuk bir şekilde esniyor.

Gözlerim tekrar yanımdaki Breaker'a kayıyor. "Delilah nerede?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Engerek çömelmek için kendini alçaltıyor. Biraz geri çekiliyorum, yakınlığına nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Beni kaçırdı. Beni bağıladı. Yine de onu

dün gece ağzıma.

Bakışlarım başımın yanında çömelmiş olan Breaker'a kayıyor. Eli hâlâ başımı tutuyor, sıcak başparmağı yanağımı okşuyor. Eldivenlerini giymemiş. Engerek'e hızlı bir bakış onun da giymediğini söylüyor. Karnıma garip bir memnuniyet yerleşiyor. Beni zorlamak için eldivenli ellerini kullanmak yerine tenime dokunmalarında daha kişisel bir şey var. Gözlerindeki endişeli parıltının gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bunu yaptıkları için kötü hissediyorlardır.

Ama bu tehlikeli bir düşünce. Bir oyun oynadığımızı unutmamalıyım. Dün gece bize söylediler ve biz bunu duyamayacak kadar aptaldık.

Onlar avcı, biz de avız.

Ve bizi yakaladılar, bu yüzden dikkatli olsam iyi olur.

Başka bir şey söylemeden Breaker daha da eğiliyor ve beni kollarının arasına alıyor. İlk aklıma gelen çişli eteğimin onun tertemiz kokan gömleğini kirleteceği oluyor ama kelimeleri yutuyorum ve kendime bunun onun suçu olduğunu, uyuşturulduğumu ve mesanemi daha fazla tutamadığımı hatırlatıyorum.

Breaker'ın uzun bacakları beni odanın uzak ucundaki açık kapıya taşırken yer kaplıyor. Engerek uzanıp bir ışık yakıyor. Parlaklığı görünce göz kırpyorum, banyonun, eski armatürlerin ve küvetin görüntüsüne bakıyorum. Hâlâ konuşmayan Breaker gömleğimin düğmelerini çekiştiriyor. Beni çıplak bırakmaya niyetli olduğunu anlayınca elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Sakin bana dokunma," diye bağıryorum, korktuğumu unutarak.

Viper kollarını kavuşturup yanımdaki makyaj masasına yaslanarak, "Her yerin sidik içinde, güzel Vixen," diyor. Hâlâ çok yakınımda. "Seni tekrar bağlayıp çişinin içinde biraz daha yatmana izin vermemizi mi tercih ederdin?"

Yanaklarım alev alev yanıyor, gözlerim kafatası maskesine takılıyor, dişleri bana dölle ıslanmış amımı yerken dişlerinin klitorisimin üzerindeki sıyrıklarını hatırlatıyor. Gözlerim düşüyor, zihnimde çok fazla görüntü yanıp sönüyor, utançla zehirli bir şekilde karışıyor ve ona bakmayı çok zorlaştırıyor.

"Ben öyle düşünmüyordum," diyor Viper, Breaker'ın yanında durmak için geri adım atarak. Küçük alanda bir arada duran iki adam bana tartışacak durumda olmadığımı hatırlatıyor. Bana ne isterlerse yapabilirler ve burada onları durduracak kimse yok.

Rune'un kızının başına kötü şeyler gelmez. Hiç olmadılar. Sadece Ben.

"Ne istiyorsunuz?" İki adama bakarken nefesimi içime çekerek soruyorum

Kapıyı engelliyor. Benim kaçışım. Özgürlüğüm.

Ama başlangıçta gerçekten özgür müydüm?

Rune beni güzel bir kafeste tuttu, lüks şeylerle besledi ama karısını öldüren insanlara duyduğu iğrenç nefretle ağızımı bağladı.

"Tek başına bize verebileceğin hiçbir şey yok," diyor Breaker ama gözlerinin vücudumda gezinme şekli bunun tam olarak doğru olmadığını söylüyor. Kalçalarımın şeklini, uyluklarımın arasındaki sıcaklığı hatırlıyor. Tıpkı benim onun içimde nasıl hareket ettiğini hatırladığım gibi. Göz temasını kesip Viper'a, sonra tekrar bana bakıyor ve bluzumun düğmelerini çekiştiriyor. "Hadi seni temizleyelim."

Dudağımı ısıyorum ve gömleğin düğmelerini açmasına izin veriyorum, kendim yapmak için ellerini uzaklaştırmaya direniyorum. Yıllar geçtikçe, tatlı olmanın erkeklerin daha nazik olma eğiliminde olduğu anlamına geldiğini öğrendim. Çoğu zaman. Bu yüzden gömleğimi omuzlarımın üzerinden geçirmesine izin verdim, kumaşı aşağı kaydırırken başparmaklarının kollarımdan aşağı kaymasına izin verdim. Bir fısıltıyla yere düşüyor. Sırada eteğim var. Kalçalarıma yapışıyor ve çenemi sıkarak aşağılanmış gözyaşlarımı kapakların arkasında tutuyorum, ama bir tanesi kayıyor ve onu siliyorum, bu aptalca zayıflık için kendime kızıyorum. Beni bu hale getiren adamların önünde bu durumda olmayı *umursadığım* için. Beni düşürdükleri acınası durum.

Üzerimde sadece siyah iç çamaşırım, beyaz sütyenim ve yırtık naylon çoraplarım kaldığında ikisi de geri çekiliyor. Hava çok soğuk ve meme uçlarım geriliyor, ıslak iç çamaşırım tenime buz tabakası gibi değişiyor ve tüm vücudumda tüyler diken diken oluyor. Bir ürperti omuzlarımı sararken kollarım belime dolanıyor, gözlerim siyah beyaz yontulmuş karo zemindeki ayaklarıma düşüyor.

Başparmağım naylona yapışıyor. Koyu, paslı kahverengi lekeler dizlerimin etrafındaki yırtıklara bulaşıyor. Safra boğazıma asit gibi çarpıyor ve bir nefes çekiyorum.

Manuel'in kanına bulandım. Oda eğiliyor.

"Kahretsin, bayılmak üzere."

Elim makyaj masasını kavriyor.

"Derin nefes al, Küçük Kırmızı."

Gözlerim Breaker'a dikildi. "Gerçekten biraz kanın beni bayıltacağını mı düşünüyorsun?" Hırlıyorum. "Ben lanet olası bir kadınam. Bunun içinde doğarız, bunun içinde yıkanırız ve bunun içinde *yaşarız*."

Engerek alçak bir ıslık çaldı. "Kahretsin, çok baharatlı." Kollarını açarak ona doğru bakmamı sağlıyor. "Birkaç kademe kısmak isteyebilirsin,

Vixen. O dolgun kıcına bir kemer geçirmek için bir nedenim olsun isterdim." Yüzümün renginin solduğunu *hissediyorum*.

Breaker bana dokunacakmış gibi yaklaşıyor ama durup ellerini iki yanında bırakıyor. Engerek yanımdan geçip porselen küvete doğru yürüyor ve düğmeyi çeviriyor. Borular inliyor ve su fışkırıyor, önce koyu ve kirli, sonra berrak akıyor. Eski bir lastik tıpayla gideri tıkıyor ve işte o zaman şampuan ve vücut yıkama şişelerini görüyorum.

Evde kullandıklarımın aynısı.

Omuzlarımda bir titreme daha başladı, ama bu titreme

Soğuk.

Viper'ın eli kalçama indi ve başparmağı naylon çoraplarım. Elim dışarı fırlıyor ve onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Karanlık kıkırdaması içime ısı gönderiyor, geri adım atarken kaygan hissettiriyor, vücudumun bana dokunma şeklini hatırlamasından hoşlanmıyorum.

"Lanet olası sürüngen," diye hırlıyorum, sırtım buz gibi duvara çarpıyor ve kendimi duvara bastırıyorum, ne kadar korktuğumdan nefret ediyorum, ama tüm yanlış nedenlerden dolayı. Beynimin ilkel bir parçası bana zarar vermeyeceklerini biliyor ama ben hiçbir zaman bir erkeğin her zamanki davranışlarını sürdürme riskini göze alan biri olmadım. Ne de olsa onlar hayvan. Bazıları diğerlerinden daha vahşi. "Çiş fetişin mi var?"

Breaker'ın kahkahası omuzlarımdan sarsılmasına neden oluyor. İki adam birbirlerine bakıyor ve Engerek öne doğru fırlıyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki bir anda onun devasa gövdesi ile sırtımdaki çatlak sıvanın arasında sıkışıp kalıyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. O kadar yakın ki, kalbimin ona karşı attığını hissedebileceğini biliyorum. Eli boynuma dolanıyor ve nefesim kesiliyor, parmaklarım onunkileri kavıyor, onları ayırmaya çalışıyorum ama o biraz daha sert sıkıyor.

"Şimdi de kendini bana mı dayatacaksın?" Nefret benimle birlikte dışarı sızıyor kelimeler.

"Güç mü?" Engerek maskeli yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Zorladık mı

Geçen gece bizim için bacaklarını mı açtın?"

Bu anıyı hatırlayınca omurgamda bir titreme daha oluyor ve bu hiç de hoş değil. Az önce beni kemerle tehdit ettiğini düşünerek onu kışkırtacak başka bir şey söylememek için dudağımı ısırıyorum.

"Hayır, küçük Vixen, yapmadık." Kavrayışı sıkılaşıyor. "Seni becermemiz için bize izin verdin."

"Geçmiş zaman," diye hırlıyorum. Ben ve aptal ağzım konuşmadan duramıyoruz. "Bacaklarımda arasındaki bu sidiği yalayıp yutmak için

yalvarsan bile sana açılmam."

Maskesinin altından gülümsediğine yemin edebilirim. "İşler öyle yürümüyor. Sen artık bizimsin. Hepimize aitsin. Ve seni bacaklarında kurumuş sidikle, kardeşimin döllerı kalçalarından aşağı süzölürken ve o güzel yanaklarından tatlı gözyaşlarını yalarken çığlıklarını bastırmak için elim ağzının üzerindeyken becereceğim."

Nefesim ciğerlerime hücum ediyor.

"Ve her dakikasını seveceksin çünkü ateşli küçük amcığın bize ait olduğunu biliyor. Fark ettiğinden çok daha uzun süredir bizimsin." Geri adım atıyor ve ben havayı emiyorum, elim az önce onun elinin olduğu yerde duruyor.

Viper kapıya doğru geri çekiliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sonra dönüp dışarı çıkıyor ve beni Breaker'la yalnız bırakıyor.

Parmaklarım boynumdaki sıcak teni okşuyor, zihnim az önce yerleştirdiğı korkunç görüntülerle dolup taşıyor.

"Gardıropta temiz kıyafetlerin var," diyor Breaker. Arkamdaki banyo dolabını işaret ediyor. "Temizlen ve üstünü değiştir. Birazdan sana yiyecek bir şeyler getireceğiz."

Ayrılmak için döndüğünde, Breaker duraklıyor, elini çerçeveye koyuyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Parlak ışıktı onu net bir şekilde görebiliyorum. Gözleri soluk mavi, maskesinin etrafından görünen derin ve sıcak ten rengiyle tam bir tezat oluşturuyor. Geniş omuzları ve göğsü tüm kapı aralığını kaplıyor ve başı neredeyse kapı çerçevesinin tepesine ulaşıyor.

Adam kocaman.

Gücünün ve derisinin altında taşıdığı tehlikenin bir hatırlatıcısı. "Özür dilerim, Küçük Kırmızı," diye fısıldıyor ve tenim kızarıyor.

Tanıdık bir sıcaklık. Keşke bana öyle demeseydi. Vücudum bunu çok seviyor.

"Pardon?" Kelimeyi ısırarak söylüyorum. "Hangi kısım için? Beni becerirken yalan söylediğın için mi? Beni korudukları için yıllardır tanıdığım adamları öldürdüğün, beni ve ailemi korkuttuğın ya da beni kaçırdığın için mi?"

Gözleri beni tepeden tırnağı tarıyor, bacaklarımdan aşağı inerken yumuşuyor, sonra tekrar gövdemden yukarı çıkıyor ve yüzümde duruyor. "Seni aldığım için üzgün değilim ama arada kaldığın için üzgünüm."

Gitmek için dönüyor ve ben ıslak iç çamaşırlarımla soğuk bir banyoda kalakalıyorum, kalbim metal bir kafese hapsolmuş bir kuş gibi düzensiz bir şekilde çarpıyor. Kapana kısılmış ve korkmuştum çünkü göğsümdeki bu çırpınma artık tam olarak korku değildi.

Hiçbir erkek bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Onların yaptığı gibi. Hiç kimse beni incittiğı için üzgün olmadı, ne kadar üzgün olurlarsa olsunlar.

ısrar etti. Sesini yükselttiği ya da beni korkuttuğu için değil. Kaba olduğu için.
Erkek olduğum için.

Dikkatli olmak zorundayım. Çünkü bu Rune'dan daha kötü. Daha kötü çünkü Breaker'ın gözlerindeki bakış bana bunu kastettiğini söylüyor. Ama dediği gibi, başka bir savaş gibi görünen bir şeyin ortasında sıkışıp kaldım, ama bu sefer? Başka bir nedensellik olmayı reddediyorum.

CHAPTER 5

STRIKER

S Bir odada yalnız kalmak benim en kötü kabusum. Kızları izlerken, Fallon'un beni terk ettiği okuldaki o ilk günü hatırlıyorum. Soğuk odada tek başına.

Kilidin yerine oturduğunu duyduğumda, doktorların ve hemşirelerin, koşuşturan onca insanın, beni başka bir karanlık odaya göndereceklerse neden uyandırdıklarını merak etmiştim. Neden kollarıma ilaç olduğunu söyledikleri tüpler taktılar, beni tekrar güçlü kılacağını söyledikleri iğneler batırdılar, sonra da beni tekrar kilitleyen bir adama vermeyi baştan beri planladıkları halde neden diğer kızların ve oğlanların olduğu sıcak bir yere götürdüler. İlk açlık sancıları başladığında, aç bir karın ve yanaklarımda gözyaşlarıyla uyumaya geri dönecekken, neden beni beslediklerini düşünmüştüm.

Babam nihayet kapıyı açtığında, yüzünde tuhaf bir ifadeyle kollarıma baktığını hatırlıyorum. İzleri gösterip "Bunu neden yaptın?" diye sormuştu.

Kanlı çizgilere, tırnaklarımın etimde açtığı derin oyuklara baktım ve "Uyumayayım diye" dedim.

Babam beni aldıktan sonra bir okulda olduğumu ve derslerime kardeşlerim olduğu söylenen kişilerle girmem gerektiğini öğrendim. Hiç kardeşim olmamıştı ama birdenbire on beş kardeşimin olması hoşuma gitmişti. Ben de hiç okula gitmemiştim ama bir şekilde ne olduğunu biliyordum. Kız ve erkek çocukların oturduğu, ellerine boya kalemleri ve kağıtlar verildiği, okumayı ve yazmayı öğrendikleri bir oda.

Yaz. Yine, bu bilginin nereden geldiğinden emin değildim, sadece sahip olduğumu biliyordum, bu yüzden okula getirilmeden önceki o karanlık yıllarda öğrendiğim bir şey olmalıydı. Karanlıktan önce.

Fallon beni temizledikten, metal bir küvette soğuk bir banyo yaptırdıktan, tırnaklarımı ve parmaklarımı beyaz kalıp sabun ve kaba bir fırçayla ovarak temizledikten sonra, kollarıma kremler ve bandajlar sürdü ve bana gri bir pantolon ve koyu gri düğmeli, yakası preslenmiş bir gömlek giydirdi, sonra da bana bir tabak yemek verdi.

Yeni babam her lokmayı almamı izliyor, yavaş yememi hatırlatıyor, arada sırada anlamadığım kelimeler kullanıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. O kadar acıkmıştım ki, tekrar uykuya dalmadan önce o odadan çıktığım için o kadar mutluydum ki, istediği her şeyi yaptım. Tabağı temizledikten sonra benimle aynı kelimeleri kullanarak şöyle dedi: "Oğullarım akıllıdır. Ama hepimiz iletişim kurmayı öğrenmeliyiz. Her gün size talimat verilecek ve ben her gün ilerleme bekliyorum."

Zihnin bazı şeyleri hatırlaması çok garip. Annemin yüzünü bugün bile hatırlayamıyorum ama paslanmış metal masa ve sandalyeleri, yosun yeşili boyası dökülmüş duvarları olan büyük açık kafeteryada oturduğumu hayal edebiliyorum. Fallon ne kadar iri ve güçlü görünüyordu. Siyah saçları, soluk gözleri ve ütülenmiş üç parçalı takım elbisesiyle yakışıklı. Beş yaşındayken üç parçalı takım elbisenin ne olduğunu bilmiyordum ve çok daha büyüene kadar okulun bir hapishanede olduğunu da anlamamıştım.

En sevdiğim ders dil dersiydi. O sade sınıflarda kardeşlerimle aldığım sıkı eğitim ve daha sonra Fallon'dan aldığım silah dersleri dışında, tüm eğitimimi okulun personelinden ve Cook'un mutfakta izlediği eski siyah beyaz filmlerden aldım. Küçük yaşlardaki tüm anılarım şimdi zihnim ve hayatta öğrendiğim şeyler tarafından bozuldu. Beş yaşında bir çocuk üç parçalı takım elbiseyi bilmezdi, ama şimdi ne zaman o zamanları düşünsem ya da başka bir anım yüzeye çıksa, yaşlı zihnim boş bilgiyi şimdi bildiğim her şeyle değiştiriyor.

Viper bir keresinde bana onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu söylemişti. Bazı şeyleri nasıl bildiğini bilmeden biliyor gibi görünüyordu. Okula getirildiğinde o da benim gibi gençti ve dil derslerimize katıldığım günü canlı bir şekilde hatırladığını söylemişti. En çok da Azrail'e benzediğim, bronz tenli ve siyah saçlı olduğum, ondan ve diğer kardeşlerimizden çok farklı olduğum için bu kadar net hatırladığını söyledi. Ve henüz bir isim almamıştım. Yeteneklerim keşfedilene kadar sadece kardeşim.

Breaker'ı görene kadar ne demek istediğini anlamamıştım.

Gürültülü bir patlama dikkatimi şimdiki zamana geri getiriyor. Eğilip Delilah'nın odasını gösteren ekrana odaklanıyorum ama tek görebildiğim onun sırtı. Gerektiğinde açları değiştirebilmek için taç pervazına birkaç kamera yerleştirdik. Viper banyolarda da bir tane olmasını istedi ama neyse ki Reaper orada bacaklarını tıraş etmeleri için verdiğimiz jiletler dışında kendilerine ya da bize zarar vermek için kullanabilecekleri hiçbir şey olmadığını savundu.

Yer değiştirerek sandalyeyi monitör sırasına yaklaşıyorum ve kameraları değiştirmek için klavyedeki tuşlara basıyorum. Ayaklarının dibindeki çekmeceye bakarken Delilah'nın öfkeli kaşları beliriyor, iç çamaşırları yere saçılmış.

Dolaptan bilerek mi çıkardı?

Gardırobun içine uzanıp bir tane daha çıkardığında soru kafamda daha yeni şekillenmeye başlamıştı. Kalın çoraplar ahşap zemine dökülüyor ve çekmeceyi bir gümbürtüyle diğerinin yanına bırakıyor. Çorap demetlerini bir şey arıyormuş gibi sağa sola savuruyor, bir dakika sonra elbiselerinin asılı olduğu birkaç askıyı alıp yere atıyor. Sonra tekrar yapıyor.

"O ne yapıyor?" Breaker arkamdan soruyor.

Saatime bakıyorum. Nöbetimi devralmasına daha bir saat var ama hepimiz gibi o da uzak duramıyor. Reaper en kötüsü. Sürekli burada, takıntılı bir şekilde onları izliyor. Breaker daha çok Cora'ya odaklanıyor gibi görünüyor ama şu anda tüm dikkati Delilah'ın üzerinde.

Yanıma oturup kollarını kavuştururken ona "Emin değilim," diyorum. Üniformalarımızı giyiyoruz ve her ihtimale karşı maskelerimiz her zaman yanımızda, ama onun tenini ve kollarındaki cesur kabile dövmelerini görmeyi özlediğimi söylemeliyim. Gözlerimi kaldırdığımda onu kamera yerine bana bakarken buluyorum. Bakışlarımı kaçırarak, "Bir şey arıyor gibi görünüyor" diyorum.

Viper odaya girip diğer tarafımdaki sandalyeye otururken, "Muhtemelen bir silah," diyor.

Gözlerimi devirmeye direniyorum. Onları nöbetleşe izlememiz gerekiyor ama uyumak ve onlara zaman ayırmak imkânsız gibi görünüyor. Öte yandan, bu ikisi Breaker'ın sınıftaki ilk gününden beri ayrılmaz bir ikili oldular.

Breaker'ı ilk geldiğinde hepimiz görmüştük ama babam onu soğuk odadan çıkardıktan sonra birkaç yıl boyunca onu bir daha görmedik. Koca göbekli ve çökük yanaklı sıska çocuğa ne olduğunu hep merak etmişimdir. Diğer kardeşlerime hiç benzemiyordu, derin bir teni vardı ve siyah bukleleri sımsıkı sarmallar halinde kafasından fırlıyordu. Breaker beş yaşına bastıktan kısa bir süre sonra *otetlerimiz* onu sınıfa getirdiğinde, buklelerini tıraş ettiğini hatırlıyorum, bu beni üzmüştü. Çok tatlı bir çocuktı ve belki de babamın onu bu yüzden kel bıraktığını düşünmüştüm. Böylece kimse onu kız sanmayacaktı.

Engerek onu hemen benimsedi. Breaker çoğumuzdan daha zekiydi ve zaten biraz İngilizce konuşuyordu ama Viper gibi kaba aksanı yüzünden kelimeleri anlamak imkansızdı. İngilizce konusunda en çok zorlanan bendim, bu yüzden ışıklar söndükten sonra benimle oturur ve bana kelimelerin nasıl telaffuz edileceğini öğretirlerdi. Tabii ki, önce tüm ayıp kelimeleri öğrendim.

Fransızca öğrenme zamanımız geldiğinde, Breaker onu da biraz biliyordu, bu yüzden hepimize yardım etti. Ancak yıllar sonra İspanyolca öğrenmeye başladığımızda onlara yardım edebildim.

O zamana kadar, sadece sinirlenip sesimi yükselttiğimde ortaya çıkan benimki hariç, aksanımızın tüm izlerini ortadan kaldırmıştık. Ama bu sadece birkaç kez oluyordu ve o zaman da Öğretmen, köydeki büyük kilisede Pazar okulunda dikkatimizi vermediğimizde asık suratlı yaşlı rahibenin yaptığı gibi kalın tahta cetvelle parmak eklemlerime vuruyordu. Yıllarca ellerimde çürükler oldu ama sonunda her kelimeyi dikkatlice telaffuz etmeyi öğrendim. Hepimiz öğrendik.

Fallon bir keresinde kendisine bu kadar çok dil öğrenmenin ve aksanımızın olmamasını sağlamanın amacını sorduğumda, gelecekteki askerlerinin uyum sağlaması ve tanınmaması gerektiğini söylemişti. O zaman anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum.

"Tanrım, o kadar güzel ki," diyor Viper yanımdan. İlk başta Cora'dan bahsettiğini sanıyorum ama bakışları Delilah'ya sabitlenmiş.

Hepimiz onun küçük makyaj masasının çekmecelerini yırtışını ve üst kısmın altında bir şeyler arayışını izliyoruz. Muhtemelen nerede olduğuna dair ipuçları. İyi şanslar. Onları buraya getirmeden önce kim olduğumuza dair tüm izleri sildik. Fallon bizi iyi eğitti. Biz istemedikçe hiçbir şey bulamayacak.

"Parmaklarımı o yumuşak siyah saçlarına dolamak ve onu eğmek isterdim. yatakta," diyor Breaker.

Hepimiz öyle değil miyiz? Emri aldığımızda, amacımızı biliyorduk. Onu almak. Onu eğitmek. Sonra raydan çıktık.

Şimdi mi? O gece Azrail'in onları kullanma emrini isteyerek yerine getirdik ve bu hepimizi mahvetti. Cora'nın burada olması bizi daha da sarstı. Cora'yı bu işe karıştırma kararını Azrail vermiş olabilir ama hepimiz onu burada tutuyoruz.

Cora'yı da almaya karar vermesinin nedeninin ilk başta Delilah gibi Rune için önemli olması olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim. Reaper'ın bir şeyleri bilme tarzı var. Sanki sonucu herkesten önce görebiliyor. Belki de içten içe bizim de Cora'yı istediğimizi biliyordu. Ya da belki onda koparılması gereken bir şey gördü.

Kardeşlerim kızlara ne yapmak istediklerini tartışırken gözlerim Cora'nın kamerasına kayıyor. Elimi kaldırıyorum ve anında konuşmayı kesiyorlar.

"O ne yapıyor?" Viper sandalyesini yaklaştırarak soruyor.

Cora dizlerinin üzerine çökmüş, elleriyle kulaklarını kapatarak sesi engellemeye çalışıyor ama oda ölüm sessizliğinde.

Breaker üzerime eğiliyor ve kamerayı değiştirmek için tuşlara dokunuyor. Bu açıdan onun profilini görebiliyoruz. Gözleri kapalı ama ağzı açık. Sonra duyuyorum.

Sessiz bir gümbürtü gibi alçak sesle başlıyor, sonra tiz bir çığlığa dönüşene kadar gittikçe yükseliyor. Nefes almak için yeterince uzun süre duruyor ve bir sonraki çığlık daha da yüksek, daha çaresiz, bir hıçkırıkla kesiliyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor ve Breaker ayağa kalkıp sandalyesini geriye iterken Viper da kapıya ulaşmak için beni itiyor.

Arkamda, Reaper diyor ki, "Bizimkilerden daha karanlık şeytanları var."

CHAPTER 6

CORA

YDuyabildiğiniz tek şey o olana kadar sessizliğin ne kadar gürültülü olduğunu KEŞFETMEYİN. Dün gece bana bir tepsi yemek getirdiklerinden beri onları görmedim.

ve ben hepsini yiyene kadar benimle oturdu. Yemek yiyebildiğime bile hala şaşıyorum ama sanırım bazı şeyleri vücut inkar edemiyor. Sorular sormama rağmen hiçbirine cevap vermediler ve sadece bir kase sıcak çorba ve sandviç bitene kadar sabırla beklediler. Sonra Breaker ve Striker tepsiyi alıp gittiler ve kapıyı sürgüye benzeyen bir şeyle kilitlediler.

Bir şekilde uyudum. Yine, vücut sadece istediğini istiyor. Uyuşturulduğum için hâlâ sersemlemiştim ve şiddetle kaçırıldığım için zihinsel olarak bitkin düşmüştüm. Sonunda derin, rüyasız bir uykuya daldım. Şimdi güneş doğdu ve ben yatağın ucunda oturmuş etrafımdaki sessizliği duymamaya çalışıyorum. Mırıldanmaya çalıştım ama korkunç anıları geri getirdi, bu yüzden bunu durdurmak zorunda kaldım.

Dalgaların uzaktan gelen sesine odaklanmak da yardımcı olmuyordu. Kafamda birkaç şarkı söyledim ama anılar zihnimi doldurdu ve gitmeyi reddetti.

Karanlık. Tırnaklarımın altında keskin bir acı. Yüzümde ıslak çizgiler ve Boyun.

Duygular içimde titreşiyor ve karanlık anıları hissedebiliyorum. Zihnimin arkasını gıdıklıyor, benim yaptığım gibi kaşıyor, patlamak istiyor. Parmaklarımın uçları ağrıyor, hayali bir acı ve ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımın derimi ısırmasına izin vererek dikkatimi dağıtıyorum. Ama işe yaramıyor.

Doğrulup pencereye doğru yürüyorum ve perdeleri iterek açıyorum. En azından karanlık değil.

Karanlıktan nefret
ediyorum. O orada
yaşıyor.

Yüzümü soğuk cama bastırarak sol tarafa bakmaya çalışıyorum. Sadece daha fazla ev ve geniş bir çimenlikte patikalar ve taş kemerlerle bölünmüş, boş saksılar ve kahverengi lekelerle kaplı devasa, yıkık bir bahçe. Sanırım bataklık olabilecek bir alanın kenarları pencerenin kenarından görünüyor ama emin değilim. Bunun ötesinde, uzakta, bir ağaç sırası manzarayı keserek evin diğer tarafına doğru uzanıyor. Okyanusun sesini duyuyorum ama zayıf, bu yüzden uzakta olmalı. Bana ailemin bazı yazlar beni götürdüğü kır evini hatırlatıyor, ama çok daha büyük ölçekte.

Rune şehri seviyor, bu uçsuz bucaksız kırsalı değil. Manzaradan anladığım kadarıyla aynı eyaletteyiz ya da en azından kır evimizin olduğu yere yakınız. Oraya yakın bir yerde olduğumu bilmek bile ellerimi ağrıtıyor. Kalbim kafese kapatılmış bir kuşun yaralı kanatları gibi acı içinde çırpınıyor. Kafeslenmiş hissediyorum. Kafesteyim. Bir odada kilitliyim.

Eskiden bana yaptığı gibi.

Anıları bastırmaya çalışırken tırnaklarım yine derimi kesiyor, ama onlar kayıp gidiyor. Bir anlık siyahlık. İç çamaşırım ve babamın bana aldığı güzel elbise sidikle ıslanmış. Ellerimdeki acı. Kapıyı tırmalarken içimi kesen acı kıymıkları. Yüzüme bulaşan kan, çığlık atarken bitmek bilmeyen gözyaşlarımla karışıyor, tırnaklarımı önce kapıya sonra yanaklarıma geçiriyor, kafamın içinden çıkmaya çalışıyordum.

Kafam her zaman kapana kısılmak için beni koyduğu küçük dolaptan çok daha kötü bir yerdi.

Şu an orada değilim.

Hiçbir ses duymasam bile, gün ışığı alan ve penceresi olan geniş bir odadayım.

Ve kilitli bir kapı.

Ve sessizlik. Çığlıklarımın kafamın içinde yankılanan, netliğiyle aklımdan çıkmayan anıları hariç.

Sanki şimdi çığlık atıyorum.

Boğazımda safra birikiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Yere kaydım, kulaklarımı kapattım ve oraya geri döndüm. Onun zalim gülümsemesi, gördüğüm son şey

kapıyı kapatmadan önce. Sesler ve ardından sert, ağır nefes alışlar. Sonra hiçbir şey. Çok uzun süre hiçbir şey.

Bir el omzuma konuyor ve ben yana doğru sarsılıyorum, kulaklarımı açarken ağzım kapanıyor. O güzel kış gözlerini görmek için dönüyorum. Ellerim ona yapışıyor, beni odaya sabitliyor.

"Küçük Kırmızı," diyor Breaker, omuzları koşuyormuş gibi çökmüş. "Şu anda kafanın içinde ne haltlar dönüyor?"

"Kapana kısıldım," diye nefes alıyorum, nefes nefese kaldığımı fark ediyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, tüm vücudum titriyor. Ellerimin Breaker'ın kollarının etrafında yumruk şeklinde kıvrıldığını gördüğümde, titrememi durdurmak için onları bırakıp kalçalarımın üzerine koyuyorum ama işe yaramıyor. Nefesimi tutarak, "Ben orada değilim. Burada olmadığımı biliyorum ama kapana kısıldım. Onun yaptığı gibi. Dışarı çıkamıyorum."

Mantıklı konuşmadığımı biliyorum. Kelimelerim, hıçkırıklar ve saçmalıklardan oluşuyor.

Breaker'ın gözlerinin arkasından bir gölge geçiyor ve eğilip dün gece yaptığı gibi beni kucaklayarak yatağın ucuna yerleştiriyor. Viper yanıma oturuyor ve saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru tarıyor.

"Kim?" Breaker önümde çömelerek nazikçe soruyor.

Boğazımda histerik bir kıkırdama fokurduyor. Elimin tersini burnumun altına götürüyorum, aniden beni kaçıran adamlarla bir odaya kapatılmaktan korktuğum hakkında konuştuğumun farkına varıyorum.

"Delly nerede?" Ben soruyorum.

İki adam birbirlerine bakarlar.

"Onu görebilir miyim?"

Engerek ayağını yere vurup elini başının üzerinde gezdirince saçlarının neye benzediğini merak ettim. Hiçbirinin orada saçı yoktu ve onun saçının ne renk olduğunu merak ediyorum. Neye benzediğini.

Breaker ayağa kalkıyor, elimi tutup beni yataktan çekiyor. "Aç mısın?"

Boştaki elim karnıma gidiyor, sanki açlıktan acıyıp acımadığını test ediyormuşum gibi ve kafamda karışıklık dönüyor. "Babam seni bulacak ve bulduğunda da taşaklarını kesip atacak."

Ona neden baba dediğimi bilmiyorum. Birden ağzımdan çıktı. Ona ısrarla baba dememden nefret ediyorum. O benim babam değil. Benim babam tatlıydı. Sevecendi. Gerçek babam beni incitmeden öper ve sarılırdı. Onun yaptıklarına izin verse bile beni gerçekten severdi. Sadece ondan da korkuyordu.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Vixen, ama baban seni nasıl bulacağını bilmiyor." Engerek kolumdan tutup beni kapıya doğru çekti. "Aksine karar verene kadar burada kalacak ve işbirliği yapacaksın. Şimdi yemeğe gidelim."

"Aç değilim," diye tersliyorum, kendimi geri çekiyorum. "Delly'yi görmek istiyorum."

"Delilah'yı görmek istiyorsan dinleyeceksin," diyor Breaker, bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak. "Yemek yemek de dinlemenin bir parçasıdır."

Gözlerim pencereye kayıyor. "Dışarı mı çıkıyoruz?" Kalbim küt küt atıyor. "Yemek yedikten sonra yine buraya mı kilitleneceğim?"

Breaker'ın vücudu kaskatı kesilir ve Viper'a bir bakış atıp açık kapıya yönelir.

Gözlerim kapıya doğru kayıyor. Striker'ın iri bedeni boşluğu dolduruyor. Ona doğru bir adım atıyorum, odam kadar bakımsız ve yıpranmış görünen boş koridora bakmaya çalışıyorum. "Beni beslediklerinden ve kilit altında tuttuklarından emin olmak için mi buradasın?"

Striker kollarını kavuşturup bir omzunu kapının pervazına yaslıyor. "Prissy kim ve neden kapıyı kapattı?"

Göğsüm sıkışıyor ve yere bakıyorum. "Evet. Acıktım."

Bahçede hava soğuk ve dışarı çıktığımızda Breaker kocaman bir yün paltoyu omuzlarıma atıyor. Omuzlarım sıcak, ama soğuk ve kuru hava elbisemden yukarı kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor, ama umurumda değil. Ciğerlerimi kaplamasına izin vererek içime çekiyorum.

Odadan çıkmadan önce gözlerimi bağladılar. Sonra beni bir merdiven boşluğuna götürdüler ve uzun bir süre yürüdük. Kapıların açıldığını ve kilitlerin tıkırdadığını duydum ve durup göz bağımlı çözene kadar sonsuza kadar yürümüşüz gibi geldi.

Fayans zeminli ve eski aletleri olan büyük bir mutfağın ortasında Viper'ın yanında durmuş, Breaker'ın sandviç yapmasını uyuşuk bir şekilde izliyordum. Bana verdikleri yemeği yedikten sonra, Breaker elimi tuttu ve beni mutfağın arkasındaki bir tür çamurlukta bulunan bir kapıya götürdü ve şimdi dışarıda ölmekte olan otlar ve sarı ve kahverengi yaprakları olan solmuş sebze bitkileri ile küçük bir bahçedeyiz.

Devasa olması dışında evin kapsamını söylemek zor. Evin büyük bir kısmı yüksek bir taş duvarla kapatılmış ve görüşümü kısıtlıyor. Daha çok

bir evden çok eski bir malikane. Eski filmlerdeki insanların kızlarını evlendirmek için gittikleri büyük kır evleri gibi.

Başımın üstünden bir kuş ötüyor. Yüzümü kaldırıp güneşin yanaklarımı ısıtmasına izin veriyorum. Dalgaların sesi burada daha uzaktan geliyor ve bana yine yazın ailemle gittiğim evi hatırlatıyor.

"Siz burada mı yaşıyorsunuz?" Soruyorum, gözlerim kapalı, ellerim kaymasını engellemek için siyah ceketimi kavırıyor. "Yoksa kurbanlarınızı buraya mı getiriyorsunuz?"

Sol tarafımda Breaker'ın iç çektiğini duyuyorum.

"Kaçırdığın herkesi beceriyor musun?" Başımı önümdeki Viper'a dik dik bakmak için eğerek soruyorum, o da bana geçen geceyi hatırlatan bir yoğunlukla beni izliyor. "Yoksa önce seni emmelerini mi sağlıyorsun?"

Gözleri kısıldı ama sessiz kaldı. Ben yerken hiç konuşmadılar. Sadece beni oturtular ve sandviçi işaret ettiler. Ben kuru bir sandviçten ısırıklar alırken beni çıplak gören ve gelmemi sağlayan üç adamın etrafımda oniks gargoyler gibi dikilmesi garip bir duyguydu. Ama gerçekten, tüm bunlar garip.

Eğer Rune bizi nasıl bulacağını bilmiyorsa, umarım Clyde bunu çözebilir.

Rune'dan daha zeki. Ve daha da çılgın.

Ölmekte olan bahçeyi barındıran sıra sıra ahşap kutulara doğru yürürken çoraplarım taşlara yapışıyor. Bir nane yaprağı koparıp eziyorum, burnuma götürüyorum ve gözlerimin kapalı bahçede dolaşmasına izin veriyorum.

Striker evin kapısına yaslanıyor ve ben etrafta dolaşırken gözlerinin benimle birlikte dolaştığını hissediyorum. Dördüncünün nerede olduğunu merak ediyorum, Reaper. Delly ona çok odaklanmıştı. Acaba şimdi onun yanında mı, ona yemek yediriyor ve bir köpek gibi dışarıda gezdiriyor mu?

"Peki, kim aşçı kim bahçıvan?" Bir yanıt alamayınca, ki beklediğim bu değildi, "Yoksa hepiniz buraya gelip birlikte evcilik mi oynuyorsunuz, birbirinizin sikini yalayıp-" diyorum.

Viper kolumu kavrayıp beni kendisine doğru sürüklediğinde sözlerim kesiliyor, dişlerim birbirine çarpıyor. Göğsüne çarpıyorum, ellerim kasların sert düzlemlerine iniyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuştur, küçük Vixen," diye homurdanıyor. "Eğer bir velet gibi küstahça davranmaya devam edersen, bunun sonuçları olacak."

İçim korkuyla burkulsa da sesimi eşit tutuyorum. "Korkunç Engerek," diye hırıliyorum. "Senden daha kötü adamlar gördüm."

Breaker kıkırdar. "Küçük Kırmızı, Viper'dan daha kötü çok az adam vardır."

Viper'ın gözleri kararıyor ve sanki Breaker ona iltifat ediyormuş gibi maskesinin altından gülümsediğine yemin edebilirim. Belki de bu adamlarla öyleydi.

Parmakları sertçe koluma girerken dişlerimi sıkıyorum. "Korkunç adamlar, korkunç tehditler," diye alay ediyorum.

"Böyle devam edersen adını nasıl aldığını çabucak öğreneceksin."

Breaker
uyarıyor.

"Her zaman şiddete başvurur musun?" Tatlı tatlı soruyorum, dudağımı kıvrarak

Viper'a ters ters bakarken haince bir gülümsemeye dönüştü. "Bu sefer Breaker'a sakso çekerken beni becermek istediğin için burada olduğumu sanıyordum."

Viper'ın diğer eli yukarı kalkıp saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye doğru çekiyor. Parmaklarım dar gömleğinin kalın kumaşına dolanıyor. "Bir dahaki sefere seni becerdiğimizde, sırayla tüm siklerimizi her dar deliğine sokacağız."

Panikle karışık tahrik duygumu yutuyorum ve "Kulağa eğlenceli geliyor çocuklar. Striker'ı kıcıma mı yoksa ağzıma mı alacağım? Onun tadına hiç bakmadım."

"Güzel amcığın," diyor Striker merdivenlerden. "Sonra da ağzın." "İyi bir hijyen uygulaması. Götten ağza yapmak istemeyiz." Göz kırpiyorum,

Kalbim sinirle çırpınıyor, göğüslerimi Viper'ın iri bedenine bastırıyorum. Hırlayarak beni savuruyor ve ben tökezleyerek geri çekiliyorum. Gözlerim Breaker'a takılıyor. "Rune'un ordusunu toplayıp seni avlamasını beklerken bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyor."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, çoraplarım beyaz taşlara takılıyor ve başım dik bir şekilde kapıya doğru ilerliyorum. Striker'ı iterek geçip mutfağın ortasına doğru yürüyorum ve onun da beni takip ettiğini hissediyorum.

Göz bağıni bağladığında Delly'nin iyi olduğunu anladım. Bize zarar vermeyecekleri çok açık. Vücut parçalarımı kesip Rune'a göndermeyi planlıyor olsalardı, beni beslemek ve dışarı çıkarmakla bu kadar ilgilenmezler, anılarımın üstesinden geldiğimde odaya dalmazlardı.

Striker yatak odasının kapısını arkamdan kapatırken, gerçekten de son kısmın doğru olmasını umuyorum.

Ve umarım Delly iyidir çünkü bir dahaki sefere olacaklar konusunda çok ciddi görünüyorlardı.

CHAPTER 7

DELİLAH

T Buraya geldiğim ilk gün, çığlık atıp kapıyı yumrukladım. Odayı arşınıladım. Ben uyurken kilitli kapının yanında sihirli bir şekilde beliren yemek tepsisine ve güzel cam sürahiye tekme atıyorum. Sonra pişman oldum çünkü acıkmıştım ve banyodaki musluk suyunun tadı metalik ve eski.

İkinci gün, daha iyi biliyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum ve nerede olduğuma dair herhangi bir ipucu aramak için odayı parçalara ayırıyorum. Hiçbir şey bulamadım ve gardırop çekmeceleri ve içindikiler odanın her tarafına dağılmıştı. Çiçekli vintage elbiseler ve ipeksi gecelikler yerlere saçılmıştı. Tüm yatak takımları, yumuşak beyaz bir örtü ve temiz çarşafklar, pencerenin yanında bir yığın halinde.

Üçüncü gün, dağınıklığımı topluyorum çünkü hiçbir yere gitmeyeceğim çok açık ve ne istediklerini anlamaya çalışmaktan sıkıldım. Babamın bizi nerede arayacağını bilemeyeceğinden endişeleniyorum.

Dördüncü gün, banyonun kapısını kapatıp nefes nefese kalıyorum ama tek bir damla gözyaşı bile akıyor. Umutsuzluk her düşüncemi tüketirken bile ağlayamıyorum. Annemin benden alındığı o korkunç günde tüm gözyaşlarım kurudu ve ölü çiçekler gibi soldu. Tıpkı babamın bizi bulabileceğine dair tutunduğum tüm umutlar gibi. Tekrar nefes alabildiğimde banyodan çıkıyorum ve günün geri kalanını uyuyarak geçiriyorum.

Beşinci gün, pencereden dışarı bakıyor, düşünceler içinde kayboluyordum. Zane'in benim yokluğumda şirketi batırmamasını ya da Cora'yla tuttuğumuz defterleri karıştırmamasını umuyorum.

Ya da sadece Zane olup babamı Snyder'den başka bir otel zinciri satın almaya ikna etmeye çalışmak.... ya da aslında satın aldığımız şey her neyse. Cora ve benim dağıtmamız ve saklamamız gereken miktar bir otel zinciri için astronomikti.

Altıncı gün, öfkeme yenik düştüm.

Günde birkaç kez kendime babamın geleceğini söylüyorum. Clyde geliyor. Gelmek zorundalar. Biri, herhangi biri, bizi almaya ve eve döndürmeye geliyor. Yaşıyor.

Aptal, sinir bozucu Zane bile hoş karşılanırdı. Kahraman olma fırsatına bayılırdı.

Yedinci gün, kaynıyordum. Zihnim dönüp dururken, babamı ve Clyde'ı beklerken tutunacak cevaplar, mantıklı bir şeyler ararken içimde bir öfke akımı dolaşıyor.

Öfkeyi hissetmek korkuyu hissetmekten daha kolaydır.

Yedi gün yalnız kalmak için uzun bir süre, bir odada kilitli kalmak ve sadece düşüncelerinizin size eşlik etmesi. Striker beni çözdüğünden beri tam yedi gün geçti. Yedi gündür bu odada volta atıyor, göğsümde biriken ve ciğerlerimi sıkkan dehşeti bastırmaya çalışıyorum. Cora'nın nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmiyorum. Onu da çözdüler ve bana yaptıkları gibi onu da kendi düşünceleriyle baş başa bıraktılsa. Bu kocaman evde bir odadaysa, ileri geri volta atıp başına gelecekleri bekliorsa. Eğer o da benim gibi korkuyorsa.

Eğer öldüyse.

Uykum düzensiz ve bir seferde sadece birkaç saat uyuyabiliyorum. En azından o kadar uzun olduğunu düşünüyorum. Saati söylemenin bir yolu olmadığından, geçen saatlerin sayısını sadece tahmin edebiliyorum. Telefonum ve saatim olmadan kaybolmuş durumdayım. Her gün çok güvendiğim iki eşya.

Sadece gün batımını kaç kez gördüğüme ve banyoda hızlı, dondurucu soğuk duşlarımdan birini alırken kaç kez bir tepsi yemeğin karşıma çıktığına bakarak yedi gün olduğunu düşünüyorum. Duşa her girdiğimde kalbim hızla çarpıyor, midem siyah, yağlı bir korkuyla çalkalanıyor. Bir insanın duşta ne kadar savunmasız olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama yine de düşünmek için bir nedenim olmamıştı.

Ayrıca kaç gün geçtiğini hiç bu kadar önemsemek için bir nedenim olmamıştı. Bu yedinci günde güneşin doğuşunu izlerken, elimi soğuk cama koyup Cora'yı görmeme izin vermelerini diliyorum. Hapishane penceresinin dışında, parlak güneş suyun üzerinde yükselirken, turuncu renkteki canlı sıçramalar morumsu geceyi ve gökyüzünde kalan az sayıdaki yıldızı silip süpürüyor. O kadar nefes kesici bir güzellik ki, kalbim evimi özlüyor.

En azından hala doğu kıyısındayız.

Penceremin dışındaki manzara bana, devasa evin kısa kayalıklardan geriye doğru oturduğu ve kıyı boyunca açık yeşillikler olduğu dışında bir şey söylemedi. Geceleri yakınlarda ne başka ışıklar ne de karanlık gökyüzünde buraya yakın bir şehri işaret eden soluk ışık kirliliği halesi var.

Ev deyip duruyorum ama aslında kocaman bir malikane. Odamın sağına ve soluna doğru çıkıntı yapan devasa kanatları, süslü parmaklıkları ve bana bir Fransız vampirinin yaşayacağı bir şeyi hatırlatan gotik bir hissi olan 18. yüzyılın sonlarına ait bir canavarlık.

Gün boyunca diğer pencerelerde herhangi bir hareket göremiyorum ama geceleri solumdaki kanatta birkaç ışık titremesi oluyor ve Cora'nın orada tutuluyor olabileceğini düşünüyorum.

En azından ben öyle umuyorum.

Geceleri sinyal vermeyi denedim, perdeleri mors alfabesinin bozulmuş bir biçimiyle açıp kapadım, eğer oysa, o da beni bulmak için pencereden dışarı bakıyor olmalı diye düşündüm. Ama hiçbir şey göremedim.

Büyük pencereler açılmıyor ve ne kadar denediysem de odamın kapısını açamıyorum. Dışarıdan sürgülü bir kilit olduğunu fark edince vazgeçtim. Bu yüzden oturup beklemek zorunda kaldım. Bıraktıkları tabaktaki yiyecekleri - sert peynir parçaları, kuru meyveler, krakerler ve ekmek ile bir bardak ve kristal bir sürahi su - seçiyorum ve sonra tekrar bekliyorum.

Ama bugün bu değişecek. Oynadıkları oyun her neyse, Cora ve beni ayrı tutmak, beni izole etmek, işe yarıyor ve ben çıldırıyorum, ne pahasına olursa olsun bu odadan çıkmaya hazırım.

Bu yüzden bir planım var. Yatak odasında beni izlediklerini biliyorum. Umarım banyoda yoktur, çünkü yemek tepsisini sadece ben duştayken ya da uyurken getiriyorlar. İlk kez banyodan geldiğimde tepsiyi kapının yanında yerde buldum ve beni izlediklerini düşündüm. Sonra uyandığımda tepsiyi yeni yiyecek parçalarıyla değiştirilmiş bulduğumda, bu doğrulandı.

Beni bir mahkum olarak tutuyorlar ama tüm hapishaneler gibi ben de izleniyorum.

Ağır ayak sesleri yatak odasının dışına düşüyor ve duruyor. Kapının altındaki çatlaktan, diğer tarafta duran gölgesini görebiliyorum. O olduğunu biliyorum. Sanki vücudum onun yakınlığını hissediyor. Bunu günde birkaç kez yapmasına ve ne bekleyeceğimi zaten bilmeme rağmen kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bir parçam, diğer tarafa kayacağından korkuyor.

kapıyı kilitle ve içeri gir. Ama o yine kapının dışında durup hiçbir şey söylemiyor.

İlk seferinde çığlık atıp kapıyı yumrukladım, korkuma ve çaresizliğime yenik düştüm ama görmezden gelindim. Bunu bir daha yapmayacağım.

Tam da tahmin edildiği gibi, birkaç dakika sonra Azrail dönüp gider. Zihin sikmenin bir parçası.

Bu yüzden onlarla uğraşmak üzereyim.

Alnım pencere paneline çarpıyor, nefesim camı buğulandırıyor. Hava soğuk, çok soğuk, ama buradaki ilk günümde gardıropta eski vintage elbiseler, basit pamuklu sütyenler ve iç çamaşırlarıyla birlikte kablo örgü kazaklar buldum. Birkaç kabarık çorap ve uzun bağcıklı bir çift kahverengi deri bot.

"Bir dahaki sefere buraya gizlice girdiğinde en azından ateşi yakabilirsin Striker," diyorum pencereden dönmeden. Kameradan beni duyabiliyorlar mı bilmiyorum ama günlerdir onlarla konuşuyorum. İlk başta sessiz kaldım, başarmaya çalıştıkları şeyin beni sinirlendirdiği tatminini onlara vermeyi reddettim, ama bu noktada kimin umurunda? Eğer konuşmazsam, sesimi yüksek sesle duymazsam, delireceğim.

"Eğer beni öldürecekse, şu işi halledebilir miyiz?" diye sordum. "Bu odada olmaktan çok yoruldum."

Karnım açlıktan gurulduyor ve elimi bardaktan indirip karnıma dokunuyorum. Bedenim beslenmek istese de iştahım kaçmış durumda. Bir seferde birkaç lokmadan fazlasını zor hazmediyorum. Sinirlerim çok gergin. .

Düşünmek için bu kadar zamanım varken, birkaç şeyi çözdüm. İlk uyandığımda, onların bir çeşit asker olduğunu biliyordum. Cora ve beni almakla görevlendirilmiş profesyoneller.

Ama günler geçmesine rağmen babamdan bir iz yok. Eğer fidye için tutuluyorsak, Cora ve benim sağ salım geri dönmemiz için istenen bedel babamın kolayca elde edemeyeceği kadar yüksek olabilir. Belki de yüz milyonlar istiyorlarsa hisselerini, otel zincirlerini ve kulüplerini satmak zorunda kalacak. Babamın parası var ama hepsi gayrimenkule bağlı. O kadar parayı toplamak zaman alır. Fiyat yüksek olursa tüm mal varlığını tasfiye etmek zorunda kalır. Bu da biraz zaman alır.

Belki birkaç gün.

Ve şimdiden yedinci gündeyiz.

Fark ettiğim ikinci şey ise babamın bizi kimin kaçırdığını, daha doğrusu bizi kaçırmaları için dördünü kimin tuttuğunu *tam olarak* bildiği, bu da işleri karmaşıktırıyor. Bu da meselenin kişisel olduğu anlamına geliyor ki fidyenin yüksek olmasının ve Reaper'ın intikam peşinde olduğunu söylemesinin nedeni de bu olabilir. Babama karşı kin besleyen her kimse, ki bu herhangi biri olabilir, büyük ihtimalle onu terletecektir.

Bu da babama henüz ne ödemesi gerektiğinin söylenmemiş olabileceği anlamına geliyor. Eğer durum buysa, babam aklını kaçırıyor olmalı.

Babamın muhtemelen Dave'i yakaladığını ve bizi kaçıran kişiyle bir bağlantısı olup olmadığını anlamak için öfke ve korku içinde onu sorguladığını düşününce içimde bir sevinç dalgası dolaşıyor.

Genliğimde bir kez yaramazlık yaptığımda, beni alması için Clyde'ı göndermişti. Çıkmama izin verilmeyen bir randevuya gitmişim ve sevişmek için sahile park etmiştik, ama sonra Clyde ortaya çıktı. Çocuğu arabanın arkasından sürükledi ve ağzını burnunu kırdı. Orada durup izledim, adını bile hatırlayamadığım o çocuk kadar ders almıştım. Bana dokunulmayacaktı.

Ondan sonra dikkatli oldum. Sonra Dave geldi ve bana dokunursa güvende olacağını biliyordum.

Ama şimdi? Aldatan herif muhtemelen morarmıştır ve buna üzöldüğümü söyleyemem.

Zane'in yakışıklı yüzü gözümün önünden geçiyor. Acaba Rune onu sorguladı mı? Yıllardır Rune Şirketleri'nde çalışıyor ama sadece beş yıl kadar önce doğrudan babamın altında çalışmaya başladı. Babam ona güveniyor ama Dave'e güvendiği gibi değil.

Zane'in de çürüklerle kaplı olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen değildir. Oyunu iyi oynuyor ve büyük olasılıkla Rune'un esasını yırtmasına yardım ediyor, olaya karışmış olabilecek herhangi birini arıyor.

Babamın henüz bizim için gelmemiş olmasının bir başka nedeni de onunla iletişime geçmemiş olmaları. Hem de hiç. Bu düşünce aklımdan geçtiğinde, onu kapatmak zorunda kaldım çünkü bunun tek bir anlamı olabildi. Babamı şirkete getirmek için araç olarak kullanılıyorduk.

Bu da harcanabilir olduğumuz anlamına geliyor.

Ve bu düşünce bir kez kök salduğunda, dikenler büyüdü ve zihnime takıldı ve şimdi kaçmamız gerektiğini biliyorum. Bu odadan çıkmalı, Cora'yı bulmalı ve yardım çağırmalıyım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmasa ve sadece önümde uzanan okyanusu görebilsem bile.

Zihnimde Manuel'in yerdeki görüntüsü canlanıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bu adamlar katil. Reaper bizi yakalamak için babamın muhafızını soğukkanlılıkla öldürdü. İsteddiği buysa bizi öldürmekten çekinmeyeceğini biliyorum. Kaçmak *zorundayız*.

Yer değiştiriyorum, çorabımın içine soktuğum soğuk metal çatal derime batıyor, bir planım olduğunu ve işe yarayacağını hatırlatıyor.

Olmak zorunda.

Dönerek sırtımı geniş camlı pencereye yaslıyorum ve gözlerimi sert ahşap zemine dikiyorum. Sanırım kameranın nerede olduğunu biliyorum ama emin değilim. Buradaki ikinci günümde şansımı denedim ve tepsiden yemek yemek için yatağa oturduğumda küçük çatalı battaniyemin altına soktum.

Gözlerim yukarıya, sanırım bulunduğu köşeye doğru kayıyor ve "Ya da lanet olası kaloriferi aç. Güney Florida'lı bir kız olduğumun farkındasın, Kasım ayındayız ve burası çok soğuk, değil mi?" Kalın hırkamı kaldırıyorum. "Ve bu işimi görmüyor."

Sırtımı cama dayadığımda kazağımdan soğuk sızıyor, bakışlarım makyaj masasının yanındaki sandalyeye gidiyor. Küçük ama masif ahşaptan yapılmış, kolçakları yıpranmış mavi bir kadife ile kaplı. Hani şu dramatik kostümlü filmlerde kadının yavaş yavaş delirirken saçını taramak için oturduğu koltuklar gibi. Tıpkı şu anda hissettiğim gibi. Deli gibi. Yalnızlık, korkunun sürekli dırdırı ve kaçamadığım odanın dondurucu soğuğu beni deliliğe sürüklüyor.

Ayaklarım usulca yere basıyor, ince elbise inciklerimin etrafında fısıldıyor. Sandalyenin yanında durup onu inceliyorum. Sonra ağırlığını kontrol etmek için kolunu kaldırıyorum. Ağır ama kaldırılamayacak kadar da ağır değil.

CHAPTER 8

STRIKER

19 YIL ÖNCE

HAZİRAN

11 YAŞ

"A KAZANÇ."
Parmağım içgüdüsel olarak tetiği geri çekiyor. Hedef milisaniyeler sonra dalgalanıyor ve tam ortasında mükemmel dairesel bir delik bırakıyor.
siyah halkanın.

"Tekrar," diye talimat verir Fallon.

Bir atış daha yapıyorum, bu sefer hedefin kafasına nişan alıyorum ve tam isabetle indiriyorum. Gözlerim Fallon'a kayıyor.

"Güzel." Bakışları arkamda duran Maxim'e kayıyor. "Hiç ıskalamıyor, değil mi?"

"Hayır," diye onaylıyor Maxim. "Bir kere bile."

Bu doğru değil. Bir kere ıskaladım ama bilerek yaptım.

Yanımda kardeşimiz Sniper yer değiştiriyor. İkimiz çatıdaki platforma uzanmış, bacaklarımızı arkamıza doğru açmış, tüfeklerimizi birkaç metre ötede, alanın ortasına yerleştirilmiş hedefe doğrultmuş durumdayız. Güneş vuruyor, günü alışılmadık derecede sıcak hale getiriyor ve üniformamın tenime yapışmasına neden oluyor.

Kirli hissetmekten nefret ediyorum. Tenimdeki herhangi bir ter, koku ya da kir bana karanlığı hatırlatıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak düşüncelerimi uzaklaştırıyor, kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Başımı tekrar eğerek dürbünden bakıyorum ve yumuşak kırmızı gelinciği nişangâhta ortalayana kadar tüfeği bir derece sola ve on derece aşağı tıklıyorum. Sığ bir nefesle rüzgârın dinmesini bekliyorum. Diner dinmez tetiği çekiyorum. Çiçeğin arkasındaki toprak patlıyor, kırmızı yapraklar kan gibi akıp gidiyor.

"Etkileyici," diyor babam, yanıma çömeliyor ve eli ağır bir şekilde omzuma iniyor. Kalbim hızlanıyor. Ne zaman bize dokunsa canım acıyor ve bedenim alarmla çılgılık atıyor. Ama sonra omzumu sıkıyor ve ayağa kalkıyor. "İyi gidiyorsun oğlum."

Son altı yılımı okulda isimsiz olarak geçirdim. Viper ismini erken yaşta aldı, tüm kişiliği ismini hak ediyordu. Sniper adını geçen yıl ateşli silahlarla eğitime başladığımızda aldı, ancak Fallon henüz yeteneklerimi görmediğini söylüyor.

Ayağa kalktığımda Sniper'ın çatık kaşlarına gözüm takılıyor. Yüz hatları sade ve düz, sanki biri burnunu duvara bastırmış da öyle kalmış gibi. Güneş ışığı, kafa derisine yakın tıraş edilmiş, bana kışın ölü otları hatırlatan donuk kahverengi saçlarını yakalıyor. Engerek'le aynı yaşta olabilir ama daha kısa ve daha zayıf. Yine de en az onun kadar acımasız olabiliyor.

"Geceleri ağlayan bir çocuk için hiç fena değil," diye fısıldıyor Sniper, sadece benim duyabileceğim şekilde. Fare kahverengisi gözlerinde acımasız bir şey parlıyor. "Belki de diğer okula gitmelisin. Madem küçük bir kız gibi ağlıyorsun, git balerin olmak için eğitim al."

Çenemi sıkıyor, görüşümü bulandıran kırmızı bulanıklığı aşmaya çalışıyorum. "Dişlek, sıska, küçük bir bok olmaksızın balerin olmayı tercih ederim."

Sniper'ın kolu sıkılı bir yumrukla bana doğru yöneliyor, ama geldiğini görüyorum ve zayıf yumruğundan kaçınarak kolayca yoldan sıyrılıyorum. Tökezliyor ama dengesini çabucak geri kazanıyor.

O boktan bir dövüşçü. Bunu herkes biliyor.

Tekrar savurmadan önce alçak sesle homurdandı ama ben hamlesini bekliyordum ve eğildim, kolumu göğsüne doladım ve onu yere serdim.

"Dur," diye homurdanıyor Maxim ve ikimiz de donup kalıyoruz.

"Siktiğimin puştı dişlerim olduğunu söyledi," diye tersliyor Sniper, hâlâ elimin altında debeleniyor. Ama dizimi göğsüne koyarak onu betona sabitliyorum.

Komutan Maxim öne doğru adım atıyor, ellerini kalçalarına dayamış, güneş ipeksi göz bandından parlıyor. "Çünkü biliyorsun." Sniper'ın yüzündeki yaralı ifadeye kıkırdıyor, kahkahası havada yankılanıyor ve Fallon'dan keskin bir bakış alıyor.

Kendi kahkahamı bastırıyorum ama Maxim yakalarımızı yumruklayıp bizi ayağa kaldırırken kahkaham boğuluyor. Gri okul üniformamı düzeltiyorum, gömleğime bulaşan kiri görünce bir küfür yutuyorum. Öğretmenle birlikte Pazar okulu için köye gitmemiz gerekiyordu ama Maxim Fallon'a Sniper ve benim silah eğitim programımızın ateşli silahlar kısmında ne kadar iyi olduğumuzu göstermek için ısrar etti.

Fallon bana bakarak, "Görüyorum ki yine düğmelere basıyorsun," diyor. Delici bakışları Sniper'a kayıyor, bir an oyalandıktan sonra bana doğru dönüyor. "Sınırları test etmenin belaya yol açtığını öğrenmedik mi?"

Ona Sniper'ın başlattığını söylemek istiyorum ama ağzımı kapatıyorum. Bu Fallon'u kızdırmaktan başka bir işe yaramaz. Biz bir birliğiz. Birimiz ne yaparsa hepimiz onu yaparız. Eğer ispiyonlarsam, kendimi ispiyonlamış olurum. Haddimi aşarsam, kardeşim de benimle birlikte bedelini öder. Tek tek seçilip disiplin cezasına çarptırılmamız nadirdir, ancak benim de pek çok kez öğrendiğim gibi, böyle şeyler olur. Fallon'un kemerini ve hücrelerini iyi bilirim.

"Sniper," diyor Fallon, kardeşimin gömleğinin yakasını düzeltirken. "Ağzını kapalı tutamayan bir çocuğu nasıl cezalandırmalıyım?"

Beni değerlendirirken Sniper'ın gözlerinde zalim bir parıltı belirliyor. Henüz on üç yaşında ama bazen acımasızlığı onu çok daha büyük gösteriyor.

"Kemerle on kırbaç," diyor Sniper, memnuniyet dudağına vurarak

Kıvr

ıl. Nefret göğsümü asit gibi yakıyor, beni geriyor. Biz Hatırlayabildiğim kadarıyla hep çatıştık. Sniper derslerde daha başarılı olmama, silahları daha hızlı öğrenmeme ve ayaklarımı daha hızlı kullanmama içerliyor. Onun gibi hedefi her zaman vurabilmemden nefret ediyor, ama daha iyi bir isabetle. Ve neredeyse her seferinde. Neredeyse çünkü Sniper adını kazandıktan sonra kötü görünmesin diye bir kez bilerek ıskaladım.

Dilimi ısıyorum, onun sade yüzüne bakıyorum ve bu kadar nazik olduğum için pişmanlık duyuyorum. Onun adını almalıydım. Bir parçam ileri atılıp yumruğumu sırtıısına indirmek istiyor. Dişlerini kırmak ve kanında boğulana kadar vurmaya devam etmek. Ama o zaman temel içgüdülerime teslim olmuş olurum ve Fallon bize bunu asla yapmamamız gerektiğini öğretir. Bedenler ve zihinler üzerindeki kontrol intikamdan daha önemlidir.

"Uygun bir ders." Fallon başını sallar. Kömür rengi takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor, ipek yeleğini kaldırıp kemer tokasına uzanıyor. Kaygan ses midemi bulandırıyor. Buz gibi gözler Sniper'ın üzerinde. "Gömleğini çıkar ve arkanı dön."

Sniper'ın kaşları çatılıyor ve gözleri bana dikiliyor. "Hadi, yap şunu," diye hırılıyor. "Sen, Sniper," diyor Fallon. Kemerini bana uzattı. "Striker Bugün burada bu dersi vereceğiz."

Forvet.

İsmi duyduğumda kalbim güm güm atıyor, göğsümde bir heyecan pırıltısı oluşuyor, ama sonra son birkaç kelimesi yerleşirken karanlık içeri sızıyor. Daha düşünmeden başımı sallayıp geri çekiliyorum, midem iğrenç bir şekilde düğümleniyor. Kardeşlerimden birini incitmeyi asla hayal edemezdim. Ondan hoşlanmasam bile.

"Hayır mı?" Fallon gözlerini kısarak sorar. "Seni test ettiği için cezalandırılması gerekmiyor mu?"

Başımı sallıyorum ve saygılı bir şekilde "Hayır efendim" demeyi unutmuyorum. Ama sinirlerim kelimelerimin kekelenmesine neden oluyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum ve "Çünkü ben de onun sınırlarını zorluyordum" diye eklemeyi önce kendimi tekrar ediyorum.

Fallon başını sallıyor ve sanırım yüzünde bir onaylama ifadesi beliriyor ama emin değilim. "Pekâlâ. O halde bugün ikiniz de öğreneceksiniz." Bana döndüğünde babamın bakışları daha da yoğunlaşıyor. "Striker, gömleğini çıkar."

Tereddüt etmeden itaat ediyorum, gömleğimi katlıyorum, sırtımı göstermeden önce platforma düzgünce yerleştiriyorum. İlk kırbaç indiğinde irkildim ama

Acı seslerini bastırmaya çalışıyorum. Sırtımdaki deri her darbede acıyor ama kendimi uzaktaki bir hedefe odaklanmaya zorluyorum. Bir darbe daha alıyorum ve elimde olmadan adımlı düşünüyorum.

Forvet.

Bir isim için altı yıl bekledikten sonra, bugün bir kırbaç darbesiyle karşılanması uygun görünüyor. Bir sonraki darbe belime iniyor ve dişlerimi sıkıp yanma hissiyle nefes alıyorum. Babam bugünkü dersimizde genellikle olduğu kadar sert davranmıyor, bunun için minnettarım. Sniper daha kötüsü olsaydı bununla başa çıkamazdı. Öğrenme konusunda hiçbir zaman iyi olmadı. Derslerde değil. Ne de babamla. Genelde dikkat çekmemek için yalakalık yapan o olur, bu yüzden Peder'in kemerinin bu ucunda nadiren bulunur.

Dersim tamamlandığında dönüp gömleğimi kaldırıyorum, hareketten dolayı derim gerilirken irkilmeme izin vermiyorum. Önümüzdeki birkaç saat boyunca yaralar çıkacağını biliyorum ama en azından günler sürmeyecek. Pazar okuluna gittiğimiz için de memnunum, böylece serin bir odada oturabilirim ve bu sıcakta sırtıma batan kırmızı izlerle terlemeye devam etmek zorunda kalmam.

"Sniper," diyor Fallon ve ben yan gözle kardeşime bakıyorum. Sniper başını hızlıca sallayarak "Hayır," diyor.

Yüzümden akan kan, katranlı yağ gibi ayaklarımın dibinde birikiyor. Kardeşlerimize ders vermeyi reddetmek bir şeydir - hepimiz kemeri tutan kişi olmaktansa cezayı birbirimizin yanında çekmeyi tercih ederiz. Ancak Fallon'un dersini açıkça reddetmek tamamen farklı bir konu.

"Hayır mı?" Babamın sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor. Korku ellerimi karıncalandırıyor, bu his onları sıkı yumruklar haline getirmeme neden oluyor. Aklını yitirip yitirmediğini anlamak için Sniper'a bir kez daha bakıyorum. Belli ki kaybetmiş, çünkü yine başını sallıyor.

Babam Komutan Maxim'e işaret ediyor, o da öne çıkıp Sniper'ı iri ve etli eliyle omuzlarından tutuyor. Onun ellerinden hep nefret etmişimdir. Kılıklı ve yanıklarla dolu.

Fallon avucunu gri takım yeleğinin ön tarafına doğru düzeltiyor. "Görünüşe göre oğlum yerini unutmuş." Kolunu kaldırıp arkaya doğru eğildi.

Kalbim tekliyor.

Vuruş Sniper'ın yanağını acımasızca kesiyor ve ben gözlerimi kapatarak soluk soluğa kalıyorum. Saniyeler sonra mide bulandırıcı bir darbe daha geliyor. Nefesim kesiliyor ama gözlerimi kırıştırtarak geri topluyorum.

Babamın kolu tekrar geriye doğru kalkıyor. Bakışlarımı omzunun hemen üzerine kaydırıyorum.

Bir vuruş daha. Sonra bir tane daha ve Sniper ılık atıyor. ılığı zihnimi keserken bir nefes çekiyorum, başka bir ılığın eski anıları kafamın içinden süzölüyor.

Karanlığın içinde oturan küçük bir çocuğun dehşet dolu ılığı.

ılık aniden kesiliyor, ama kirpikler gelmeye devam ediyor. Artık ismimi sevdiğimi sanmıyorum.

Odağım köyün görünmesini engelleyen ağaç sırasına kayıyor. Kış aylarında yapraklar dökölür, dallar çıplak kalır ve ağaçların üzerinden uzaktaki bacalardan yükselen dumanları görebiliriz. Ama ağaçların parlak yeşil yapraklara sahip olduğı yaz aylarını daha çok seviyorum. Ağaçları seviyorum. Kırmızı iekleri ve yeşil çimenleri seviyorum. Tepemde uçan kuşları ve güneşin ufukta batmadan önce gökyüzünü nasıl koyu mora çevirdiğini. Yağmur yağdıktan sonra tüm okulun nemli toprak ve temiz su gibi kokmasını. Eğitim bahçesinde su birikintileri oluşuyor ve derslere giderken botlarımız ıslanmasın diye üstlerinden atlamak zorunda kalıyoruz.

Sıcak aylarda, eğer tüm hafta boyunca uslu durduysak, Cook'la birlikte köy pazarına gidebiliyoruz. Ben de pazarı seviyorum. Kızları görebiliyoruz. Engerek, satıcıların önünde sıraya girmiş kız öğrencilerin saç örgülerini ekiştirmeyi seviyor. Güzel elbiseler giyen yaşlı kadınları ve ayak bileklerinde anlar, bellerinde zincirler olan, giysileri gökkuşağı renklerinde olan süslü ingeneleri çok seviyor.

Köyde Aşçı bize küçük bozuk paralar ve kağıt paralar verecek ve biz de tatlı alabileceğiz. Ben buzlu dondurmaya bayılırım ve Engerek de beyaz kremalı ağır pastaları sever. Eğer Kırıcı gelirse, her zaman ingene arabalarından tatlı şeker alır. Bazen Azrail ve Avcı da gelir ve ahırında votka yapan yaşlı adamdan şişe şişe votka alırlar. Alkolü okula üniformalarının altına gizlice sokarlar ve ışıklar söndükten sonra doğrudan şişeden içerler. Biz küçükler bile birkaç tek atabiliyoruz. Hunter, Viper sarhoş olduğunda bunun komik olduğunu düşünüyor. Arkadaşça davranıyor, herkese onları sevdiğini söylüyor ve her zaman kart oynamak istiyor.

"Striker!"

Bedenim şiddetle şimdiki zamana geri dönüyor. Bakışlarım Fallon'a takılıyor, uzun gövdesi yavaşça netleşiyor. Kaşları atılıyor ve yeni adımı kaç kez söylediğini merak ediyorum.

"Nereye gittin oğlum?"

"Kasabaya," diyorum, sonra aslında gitmediğimi fark ediyorum, yani yalan söyledim ve kendimi düzeltmem gerekiyor. "Köyü düşünüyordum."

Başını sallıyor ve gözleri aşağı kayıyor. Yerdeki çocuğu işaret ediyor ama ben bakmıyorum. Daha iyi biliyorum. "Onu revire götürün," diyor Fallon Komutana.

Komutan total bedenini yukarı çekerken Sniper'ın sesi çıkmıyor. Gözlerimi Fallon'dan ayırmıyorum, böylece görmek zorunda kalmıyorum.

"İyi iş çıkardın," diyor babam. Uzun parmakları çekimin üzerinde geziniyor, sonra başımı okşuyor. "Kiliseden döndüğünde eğitimine devam edeceğiz."

Midem kayganlıkla çalkalanıyor, onun övgüsünün beni gülümsetmesinden nefret ediyorum.

Fallon başparmağını tekrar yanağımda gezdirerek, "Kamarana git ve üstünü değiştir, *syn*," diyor.

Göğsüme bakıyorum. Uzun çizgiler, kırmızı parmak izleri gibi, temiz gömleğimi kesiyor. Tedirginlik tenimde geziniyor, omurgamdan aşağı sızıyor, sırtıma saplanıyor ve küçük zehirli örümcekler gibi içime işliyor. Elimi kaldırıp kırmızı bir lekeye hafifçe dokunduğumda elim titriyor. İnce, koyu renkli ve hala sıcak. Sırtımdaki ter gibi yapış yapış.

Kıyafetlerimi çıkarma ihtiyacı göğsüme çarpıyor. Yıkanmam lazım. Hemen. Bu kıyafetleri, teri ve yapışkan kırmızıyı tenimden çıkarmam lazım.

Fallon yanağımı tekrar siliyor, parmağında kırmızı bir leke kalıyor. Kalçasına siliyor ve pantolonuna sıçrayan kırmızı lekeleri fark ediyorum.

Kan, aptal çocuk, Maxim'in kafamın içinde söylediğini duyuyorum. Tüm bu kırmızılar kan.

Hayır. Striker. Benim adım Striker. Ve bu da Sniper'ın kanı.

Boğazımda safra birikiyor ama kusma isteğimi bastırıyorum. Görüşüm, Cook'un Cuma geceleri kafeteryaya kurduğu eski projektör gibi bir odaklanıp bir kayboluyor.

Fallon yanağımı okşayarak, "Giysilerini Maxim'e ver," diye talimat veriyor.

Keskin tokat beni merkeze aldı, görüşüm normale döndü.

"Evet efendim," diyorum, omuzlarımı dikleştirip yükselen korku dalgasını aşağı iterek. Hiçbir şey hissetmeye kadar.

Babam beni boğmaya çalışan karanlığın çekildiğini görür gibi başıyla onaylıyor. Üstümü değiştirmek için odama dönmeden önce o giderken zihnim bomboş bir şekilde arkasını izliyorum.

Maxim giysilerimi aldıktan sonra, onun yakma fırınına doğru yürüdüğünü görmemiş gibi yapıyorum.

O öğleden sonra Pazar okulundan döndüğümüzde Maxim'i bahçede Fallon'la konuşurken buluyorum. Pantolonumu kirletmemeye dikkat ederek tribünlerin arkasına geçip çömeliyorum.

"Bazı köpekler evcilleştirilemiyor," diyor Commander. "Onları uyutmak daha kolay."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Viper bana Sniper'ın seçilemediğini ve onu okuldan aldıklarını söyledi. Artık sadece on üç kişiyiz.

Viper sırtımı sıvazlıyor, adımını tekrar tekrar söylüyor ve Sniper'a vurduğu darbeleri hatırlıyorum. Şimdi adımın onun pahasına geldiğini hissediyorum.

Belki de ıskalamalıydım. Belki de daha sola ateş etmeliydim ya da hiç göstermemeliydim.

Ama Viper, Sniper'ın başarılı olamadığını söyledi, bu yüzden belki de kırbaçlanıp okuldan uzaklaştırılması benim suçum değildir. Sonunda, fark etmez.

Ben Striker'ım.

Her seferinde hedefimi vururum. Hızlı ve zekiyim ve patlamaya eğilimli olsam da, bunu buradaki herkesten daha iyi kontrol ediyorum.

Bakışlarım buz renginde soluk gözleri ve güzel, derin teni olan kardeşime kayıyor. Umarım adı konulduğunda, keşke farklı olsaydı demez.

CHAPTER 9

CORA

"VIPER, EN AZINDAN KONUŞTUĞUMU DUYDUĞUNU KABUL EDEBİLİR MİSİN?"

Cevap vermiyor. Bana bakmıyor. Tabii ki bilmiyor. Buradaki ilk günden beri, hiçbiri benimle konuşmadı.

Ben. Sanki konuşurlarsa önemli bir bilginin ağızlarından kaçacağından ve benim nerede olduğumu, onların kim olduğunu ve neler olduğunu bileceğimden endişe ediyorlar.

Bu konuda endişelenmelerine gerek yok. Benim hiçbir şeyden haberim yok. Bildiğim tek şey Clyde ve Rune'un bizim için gelmedikleri. Viper bizi nasıl bulacaklarını bilmediklerini söyledi. İlk başta bunun bir korkutma taktiği olduğunu düşündüm ama şimdi ona inanmaya başlıyorum.

Engerek ağırlığını ayarlıyor, gözleri elindeki kartlarda. Beni mutfağa götürmeleri, yemeğimi yememi izlemeleri ve dışarı bırakmaları şeklinde sıkıcı bir rutin oluşturduk. Bunu günde üç kez yapıyoruz, Striker genellikle beni alan kişi oluyor, hatta bir kez Reaper'ı da gördüm ama onu bir daha görmediğime memnunum. O çok karanlık. Siyah gözleri çok yoğun.

Akşamları bahçeden odama götürüldükten sonra Viper ya da Breaker kalıp ben yalpalayınca kadar sessiz Gin Rummy ya da Texas Hold'em oynuyorlar ve sonra gidiyorlar.

Bugün yedinci gün ve kartlardan, benimle konuşmamalarından ve neler olduğunu bilmemekten o kadar bıktım ki çılgılık atmak istiyorum.

İlk uyandığımda, bize işkence edeceklerinden endişelendim. Bizi ahlaksız cinsel eylemlere zorlayacaklarından ve döveceklerinden. Bizi hayvanlar gibi zincire vururlar. Bir kere bile sıkıntıdan öleceğim diye endişelenmedim.

Viper bir kartı yere bırakıp diğeri alıyor ve sanki ben soru sormamışım gibi davranıyor.

"O iyi mi?" Bugün üçüncü kez soruyorum. "Onunla da kağıt oynuyor musun?"

Hiçbir şey.

"Rune biz çocukken Delly ve benimle kâğıt oynardı." Engerek'in gözleri yüzüme kayıyor.

"Her zaman bizim kazanmamıza izin verirdi."

Güzel mavi-yeşil gözleri kartlarına dalıyor. Kulüpte gözlerinin nasıl Akdeniz renginde olduğunu fark etmemiştim. Ancak o gece, tıpkı şimdi olduğu gibi, ne kadar iri yarı olduğunu fark ettim.

Metal yatak başlığına yaslanmış, devasa vücudu yatağın yarısını kaplıyor gibi. Ben yatağın ucundayım, sırtım ayaklığın parmaklığına dayalı, elbisem altımda. Mutfaktan ya da bahçeden dışarı çıkmama izin vermemelerine, kulağa daha çok vaat gibi gelen tehditlerde bulunmalarına ve Delly'yi görmeme izin vermemelerine rağmen korkmuyorum. Gerçekten korkmuyorum. Bizi götürdükleri zamanki gibi değil.

Rune'un muhafızlarını öldürmelerini izledim ama buradaki ilk günden sonra bize o şekilde zarar vereceklerini düşünmüyorum. Belki de Viper ve Breaker'ın bana bakışları yüzündendir. Ya da o gece bize dokunma şekilleri. Kabaca, elleri talep ediyor ama asla itmiyordu. Asla zorlamadılar.

Sadece bir parça umuda tutunuyor olabilirim ama sanmıyorum. İnsanların içindeki kötülüğü tespit etmekte iyiyimdir, bir adamın görüldüğü gibi olmadığını anlayacak kadar kötülüğe ilk elden şahit oldum.

Ve Viper, Breaker, Striker, kötü hissetmiyorlar.

Reaper ise... o tamamen farklı bir şey.

"Bu lakapları nasıl aldınız?" Bacaklarımı çaprazlayarak yer değiştirirken Breaker'ın kendisine bu ismin verildiğini söylediğini hatırlayarak soruyorum. Engerek'in bakışları açıkta kalan kalçama kilitleniyor. Midem bulanıyor.

Bakışlarını benden zorla ayırarak ağırlığını ayarlıyor ve işte o zaman fark ediyorum. Aletinin belirgin hatları pantolonunun kalın kumaşını zorluyor. Kalçalarımın arası titriyor. Yutkunuyorum, gözlerimi kaçırıyorum, ama beni bakarken yakalıyor ve maskesinin altında sırttığını gösteren ince hareketi algılıyorum.

"Dur tahmin edeyim," diyorum, ağzımdaki o devasa aletin anısını göz kırparak uzaklaştırıyorum. Elleri üzerimdeydi, içimdeydi, beni daha önce hiç tatmadığım şekillerde tatmin ediyordu.

daha önce hiç yaşamamıştım. "Sizler video oyunlarındaki en aptal kod isimlerini yazdınız ve şapkadan çektiniz. En son siz seçtiniz."

Gözleri kısıldı.

"Ve kaybettim."

Ben uzaklaşmadan öne fırladı, önümde diz çöktü, eli boğazımda. Kartlarım yatağa düşüyor, kuru yapraklar gibi dağılıyor. Kalın parmakları nabzıma saplanıyor ve kalbimin teklemesine neden oluyor. Sert kavrayışının yarattığı iniltiyi yutuyorum, ama sadece şoktan değil.

Çenemi kaldırıyorum. "Demek aptal ismini hızlı olduğun için aldın." Şimdi sırtıyorum. Günlerdir onu test ediyorum, ince hakaretler savuruyorum, onlardan ne tür bir tepki alacağımı görüyorum. Breaker akli başında biri. Striker çok sakın, bu garip. Ama Viper? *Her şeye* tepki veriyor. "Ne kadar zekice."

Parmakları boğazımı sıkıyor. "Anladım çünkü ben kötüyüm."

Eldivenli elini kavriyorum, tırnaklarım ders materyalini kazıyor. "Ne kadar *orijinal*."

Viper kıkırdıyor ve beni bırakmasa da bu kaba sesi duyunca rahatlıyorum. Hala büyük bir eliyle boğazımı kavriyor, arkasına otururken beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor ve ellerim ve dizlerimin üzerine çökmeye zorlanıyorum. Nefesim kesiliyor, amım zonkluyor.

Tanrım, boku yedim.

"Zalim. Kurnaz. Hızlı." Kavrayışı biraz daha sıkılaşıyor, baskıdan nefesim kesiliyor. "Hain. Kindar."

"Beni yetiştiren adamı tarif ediyorsun," demeyi başarıyorum. "Korkmam mı gerekiyor?"

Rune'dan bahsetmek gözlerinin arkasında bir karanlık dalgalanması yaratıyor ama gitmeme izin veriyor. Boynumu ovma dürtüsüne direnerek topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Rune güçlü olmaya çalışıyor," diyor Viper, kalın bacaklarını yatağın kenarına atıp ayağa kalkıyor ve bakışları vücudumda gezinirken sertleşmiş aletini düzeltiyor. "Gücün başkalarını kontrol etmekte olduğunu düşünen zayıf bir adam tarafından yetiştirildin."

Gülüyorum, odaya bakıyorum. "Beni kilit altında tutmak beni kontrol etmiyor diye mi?"

Eğiliyor, avuçlarını yatağa dayıyor, kafatası yüzü ve dişli ağzı o kadar yakın ki dudaklarımda sıcak nefesini hissedebiliyorum. "Seni *senden* başka kimsenin kontrol ettiğini sanmıyorum."

Karnım gurulduyor. Keşke ne kadar yanıldığını bilseydi.

"Doğduğumdan beri kontrol ediliyorum," diyorum, ağzım neredeyse onunkine degecek şekilde öne doğru eğilerek. "Gücümün ne kadarının *çalındığını* nasıl azaltacağımı yeni öğrendim."

"Güç çalınmaz." Eldivenli elinin kaba kumaşı neredeyse şefkatle boynumun kenarına iniyor, başparmağı çene çizgimi okşuyor. Gözlerinin içine bakmak için başımı eğiyorum. Gözlerindeki yumuşaklığı gördüğümde nabzım hızlanıyor. "Güç yaratılır."

Başparmağı alt dudağımın üzerinden geçiyor ve bir yanım eldivenlerini tekrar çıkarmasını diliyor. Sırtında soluk çil tozları olan büyük ellerini ve uzun parmaklarının kartları nasıl çevirdiğini izlemekten zevk alıyorum. Bana dokunuşları gerçekten hoşuma gidiyor.

Gözlerimi kapatarak düşüncelerimi bastırıyorum ve yatağın ortasında diz çökerek arkama yaslanıyorum. "Güç, rıza alınarak yaratılır. Korku uyandırarak." Gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Söyle bana *Engerek*, beni bu odaya kilitleyerek kimin gücünü yaratıyorsun? Senin mi benim mi?"

Başını yana eğip beni inceliyor. "Güç ve kontrolün aynı şey olduğunu düşünüyorsun," diyor bakışlarını elbisemin altından görünen dizlerime indirerek. "Kontrolü çalmak, ona sahip olma ayrıcalığını kazanmaktan farklıdır. Güç burada yatıyor, küçük Vixen. Almak yerine kazanmak."

Kaşlarım çatıldı.

"Sen, sinsî tilki, Rune Gavin'i başka hiç kimsenin bilmediği kadar iyi tanıyorsun, değil mi?"

Kalbim küt küt atıyor, midem anında sıkışıyor. *O biliyor mu? Bu imkansız.* Rune'un bana ne yaptığını kimse bilmiyor.

İzin verdiğim şey.

Belki de haklıdır. Beni kullanma şeklini değiştirdiğim anda gücümün bir kısmını Rune'dan geri çaldım. Üzerimdeki kontrolüyle yeni bir şey yarattım, beni ne kadar etkilediğini etkiledim, ama hala çaresizim. Rune hala bana her dokunduğunda benden bir şeyler çalıyor.

Ama ona ruhumun parçalarını verebilirim, yine de kalbimin ayrıcalığını asla kazanamayacak.

"Hayatının her ayrıntısını biliyorsun," diyor Viper ve Rune'la olan ilişkimin ayrıntılarını bilmedikleri için rahatlatarak başım dönüyor. "Nasıl biri olduğunu, kimi kızdırdığını ve neden birinin ona acı çektirmek isteyeceğini çok iyi biliyorsun."

Şimdi karnım tamamen farklı bir nedenden dolayı çalkalanıyor. "Yani Rune'a zarar vermek için Delly ve bana zarar vereceksin." Bu bir soru değil.

"Birini incitmenin pek çok yolu vardır," diyor Engerek, eldivenlerini yavaşça birer birer çıkarıp yatağın üzerine koyarak. Bir dizini kaldırarak yatağın kenarına yerleştiriyor. Yatak onun ağırlığıyla eğiliyor ve maskeli yüzü tekrar benimkine yaklaşıp kadar sürünerek ilerliyor. "Deriyi hiç kırmadan."

Yutkunuyorum, burnunu çeneme değdirmek için başını eğdiğinde nabzım fırlıyor, maskesinin malzemesinden derin derin nefes alıyor. "Bu acının içinde kırık kemikler de var mı? Ya da boyun?"

Kulağıma karanlık bir kıkırdama gönderiyor ve geri çekiliyorum, ama kıcımlarımın üzerine düşüyorum. İki eliyle bacaklarımı ayırıyor ve öne doğru sürünüyor, teninin sıcaklığı içime kafa karıştırıcı bir nabız gönderiyor.

Yavaşça ilerliyor, üzerimde durana kadar beni geriye yaslıyor, kalçalarımın arasına uzanıyor, elleri başımın iki yanını tutuyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum ve aleti bana baskı yaptığında yüksek sesle nefes alıyorum, temasla sırtım yataktan kalkıyor.

"Bizim güzel küçük Vixen'ımız ona zarar vereceğimizi düşünüyor," diyor ve benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyorum. "Bu seni korkutuyor mu?"

Kalçalarımı eğiyorum, aleti tam klitorisime çarpıyor ve tıslıyor. Dudağımda bir gülümseme beliriyor. "Bu *seni* tahrik ediyor gibi görünüyor. Yarı boyundaki kadınları korkutmak seni tahrik ediyor mu koca ve kötü *Viper*?"

Bacaklarını açarak kalçalarımı daha da açmaya zorluyor. "Güzel pembe dudaklardan akan korkuyu yalayıp yutmaya bayılıyorum. Ve sen de korkuyu seviyorsun, değil mi? Eğer parmaklarımı külotunun içine sokarsam, seni ıslak bulurum, değil mi?"

Tekrar içime girerken ağzımı kapatıyorum, ona haklı olduğu tatminini vermek istemiyorum. Tahrik oldum ve şu anda kendimden nefret ediyorum.

Dirseklerini bükerek daha yakına eğiliyor. "Beni istiyorsun," diye fısıldıyor. "Sikimi tekrar boğazına sokmamı istiyorsun, değil mi küçük Vixen?"

Dudağıma ısıriyorum, vücudumun ona bu kadar istekle karşılık vermesini küçümsüyorum. "Tam bir erkek gibi." Sırıtiyorum. "Arzuların için hep kadını suçluyorsun. Breaker'ın döllerini amımdan tekrar yalamak istediğini bile itiraf edemiyorsun."

Avuç içi yanağımda düzleşiyor, yüzümü yana çeviriyor ve yatağa doğru itiyor. Maskeli ağzı çeneme bastırıyor, sıcak nefesi

İnce kumaş üzerimde dalgalanıyor, bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikmesine neden oluyordu.

Kahretsin, çok hızlı.

"O güzel ağzını tekrar sikmek istediğimi itiraf etmekte bir sorun görmüyorum," diye geveliyor. "Pembe amını yemeyi, tatlı küçük çığlıklarını duymayı seviyorum. Breaker'ı ve seni dilimde tatmak."

Aleti içime giriyor ve ben inliyorum, kalçalarım onunla buluşmak için eğiliyor. Sanki vücudum üzerindeki tüm kontrolümü kaybetmiş gibiyim. Sadece istediğini yapıyor. Ve onu istiyor.

"Ama sikimi hak etmelisin," diye fısıldıyor. "O muhtaç küçük amcığının arzuladığı şeyi sana vermeden önce güvenilir olduğunu kanıtlamalısın." Topuklarının üzerinde geriye yaslanırken eli boğazıma doğru kayıyor. Sert parmak uçlarının sıcak etimin üzerinde gezinmesi tüm vücudumu titretiyor. Benden o kadar büyük ki hâlâ boynumdan tutup bacaklarımın arasına diz çökebiliyor. Engerek'in bakışları vücudumda geziniyor, göğsü kabarıyor, aç bakışları kalçalarımın arasında duruyor. Elbisenin yukarı kaydığı yeri açıp pamuklu iç çamaşırımı ortaya çıkarıyorum.

Gözleri bacaklarımın arasından yüzüme kayarken niyeti çok açık. Amım zonkluyor, bana dokunmasını istemediğim kadar dokunmasını da istiyorum. Viper parmaklarının arkasını iç uyluğum boyunca nazıkçe kaydırıyor ve parmaklarım ve ayak parmaklarım battaniyenin içine kıvrılırken titremekten kendimi alamıyorum. İçimdeki titreme dışında, hareket etmiyorum. İç çamaşırımın kumaşını yırtıp, ince pamuğu yırtarak beni ona gösterdiğinde bile. Başparmağını açıklığımın üzerinde kaydırduğunda ve orada bulunduğu kayganlık karşısında inlediğinde bile.

"Siktir," diye homurdanıyor. Tekrar yaptığında kalçalarım istemsizce eliyle buluşmak için yataktan kalkıyor. Boğazımın etrafındaki parmakları sıkılaşıyor ve aşağı doğru iterek omuzlarımı yatağa sabitliyor. "Ne kadar iyi bir sürtüksün, kızarmış ve ıslanmışsın."

Yırtık kumaşı bırakıp kemerini kurcalıyor. Metal tokayı çözerken *şingirdiyor*, sonra pantolonunun düğmesini açıyor. Kendini serbest bıraktığında kalbim küt küt atıyor. Ağzım açılıyor ama boynumu serbest bırakıyor ve çenemi kavramak için üç parmağını dudaklarımın arasından geçiriyor. Parmakları boğazıma çarptığında öğürüyorum, gözlerim sulanıyor.

Acımasız kavrayışı damarlarımda kıvılcımların uçuşmasına neden oluyor, vücudum onun tanıdık tadıyla aydınlanıyor. Hafif tuzlu. Temiz. Erkeksi.

"Beni arzuluyor ve benden nefret ediyorsun," diye geveliyor, uzun aletini amımın üzerinde kaydırıyor, ipeksi başını klitorisimi ovmak için kullanıyor. Parmaklarım battaniyeyi kavırıyor, tırnaklarım kumaşı kazıyor. "Sikimi arzuluyor ve seni becermemi istemenden nefret ediyorsun."

Parmakları ağızımdayken, ona durmasını söyleyemiyorum, daha doğrusu kelimeler oluşturamıyorum. Aletiyle klitorisimi tokatladığında, bunu yapmasını istediğimi sanmıyorum. Engerek parmaklarını daha derine sokuyor ve ben tıkanıyorum. Gözümün kenarından bir damla yaş kayıyor ve kulağımda birikiyor. Klitorisimi sikinin başıyla tekrar tokatlıyor ve parmaklarının etrafında inliyorum.

Engerek'in parmakları ağızımdan kayıyor ve ıslaklığı boğazıma doğru sürüklüyor, parmaklarının boynumdan göğüslerimin üstüne doğru hafifçe ilerlemesine izin veriyor. "Ne kadar çaresiz olduğuna bak. Seni sertçe becermem için amından sular damlıyor. Sertçe. Tıpkı ağızını siktiğim gibi."

Klitorisimi tekrar tokatladığında nefesim ciğerlerimde kabarıyor. Gözlerim vücutlarımızın birbiri üzerinde kaydığı yere dalıyor. Aletin klitorisimin üzerinden kayması ve sonra etimi tokatlaması, karnıma titreyen bir sıcaklık gönderiyor, vücudum kendi isteğiyle onunla buluşmak için eğiliyor. "Siktir git."

Başını sallıyor, sessiz sesler çıkarıyor, iri eli aleti boyunca yavaş, tembel bir hareketle kayıyor. "Keşke yapsaydım diyorsun. Seni sikmemi. Bunu arzuluyorsun. Çılgık atıp beni lanetlerken bile sikimi içinde istiyorsun. Sanırım çaresizliğin bu sınırını seviyorsun."

Klitorisime bir tokat daha atıyor ve öfkeli bir inilti kaçıyor, bacaklarım daha da açılıyor.

"Benim sikimi kışında, Breaker'ın kocaman sikini amında istiyorsun, seni parçalayabileceğimizi düşünene kadar germemizi istiyorsun."

"Belki de kışının alınışını izlemek istiyorumdur," diye törpülüyorum. Amıma bir tokat daha atıyor ve ben kendi içime kıvrılıyorum, ellerim yatakta yumruk olurken iniltimi ağızımda tutmak için dişlerimi sıkıyorum.

"Pis küçük şey, değil mi?" diye homurdanıyor, klitorisimi tekrar tekrar tokatlarken eli sertçe okşuyor. Alt karnımda zevk birikiyor ve kendimi ona sürtmek istiyorum, ama ellerimi yanlarımda tutuyorum, umutsuzca bir parça akıl sağlığına tutunuyorum.

Kendini okşarken kolundaki kaslar dar gömleğinin altında geriliyor, sabit bir ritim tutturuyor, birkaç kez ritmi bozup klitorisimi sikiyle tokatlıyor ve her seferinde içime sıcaklık ve şaşkınlık gönderiyor. Bacaklarımı açık tutuyorum, onun mastürbasyonunu izliyorum, yatağı kavırıyorum ve

Zonklayan amımın üzerinde kendini tatmin eden bu devasa adamın görüntüsü. İçime girebilmesi için kalçalarımı daha yukarı eğmek için vahşi bir ihtiyaca direniyorum.

Tüm vücudum daha fazlası için çığlık atıyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Çaresiz sesleri ağzımda tutmaya çalışmaktan çenem patlıyor, ama başarısız oluyorum ve birkaçı kayıyor, onun sert vuruşlarını ve sert tokatlarını daha hızlı hale getiriyor.

Kısa süre sonra kabaca nefes veriyor ve klitorisimi ısıtıyor. O inlerken dişlerimi sıkıyorum, tanıdık ses karnıma ateşli kıvılcımlar gönderiyor. Viper aletini amımın her tarafına sürterek boşalıyor ve orgazmı geçerken başını geriye atıyor.

O kadar seksi ki, çileden çıkarıyor. Kalın kasları ve geniş göğsü nefes alış veriş yavaşladıkça kabarıyor. Bacaklarımda arasında yeniden arzuladığım güçlü eller. Yüzüme düşen güzel gözler, ifademde ne görürse görsün kıvılcım gibi ateşleniyor. Dişli kafataslı siyah maskesi bile çok seksi, dişlerimi çenesine geçirme isteği uyandırıyor.

Kumral kirli sakalını ve tenime nasıl süründüğünü hatırlıyorum. Tüm bu durumla ilgili sorun da bu. Çok fazla şey hatırlıyorum.

Yataktan kayarken kendini tekrar pantolonunun içine sokuyor. "Şimdi güzel küçük Vixen'ımız istediği gibi dölleriime sahip." Kemerini bağlama zahmetine girmeden eldivenlerini alıp odadan çıkıyor, kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor.

Parmaklarım açılıyor ve bir dirseğimin üzerinde yükselip üzerimde bıraktığı pisliğe bakıyorum. Tek parmağımla klitorisimdeki ıslak sıcaklığa dokunuyorum ve inleyerek bacaklarımda açılmasına izin veriyorum. Tekrar yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum, onu önümde diz çökmüş, kendini okşarken hayal ediyorum. Onun dölüyle kaplı parmaklarımı içime soktuğumda, diğerlerinin izliyor olabileceği umurumda değil.

Aslında, sanırım bundan hoşlanabilirim.

CHAPTER 10

STRIKER

M Sikim çok sert, ama kendimi yeniden ayarlamaya çalışırsam ikisi de fark eder.

Önümüzdeki ekranda Viper başını arkaya atıyor, kalçalarını itiyor, Cora'nın mükemmel çıplak amına boşalırken sikini okşuyor. Sözleri odada bir çanın yankısı gibi çınlıyor.

Kıçının alınışını izle.

Aletim sarsılıyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. O gece ona dokunmadım. Tek odağım Prensesimizdi ama şimdi dokunmayı çok isterdim. Viper'ın dölleri yapışmış olsa bile yüzümü onun kaygan amına sürtmek isterdim.

Kıçında Breaker ile. Ya da belki Viper'ınkinde.

Bu fikri itiraf etmek istediğimden daha çok sevebilirim.

Sağımda, Breaker inliyor ve pantolonunun kumaşından aletin sert uzunluğunu kavıyor. Bir an için zihnim onun uzun, becerikli parmaklarının karın kaslarımdan aşağı kayarak beni aynı sertlikte kavrayışının görüntüsüyle doluyor. Solgun gözleri bana doğru kayıyor ve ben gözümü kaçırarak görüntüyü uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Viper'ı bir kadınla gördüğünde duyduğu heyecanı hiç saklamadı. Güzel bir anı paylaştığımız gecelerde çekiciliklerini gizlemiyorlar. Prensesimiz ve Küçük Çiçeğimizle geçirdiğimiz gece hepimizi tuhaf bir yerde bıraktı. Onlara bu kadar yakın olmak, onlara dokunmak, onları becermek, tatmak istemek tam bir işkenceydi.

Gün ilerledikçe, sanırım hepimiz ne yaptığımızın farkına vardık. Onları çok fazla izliyoruz. Onlar hakkında çok fazla düşünüyoruz. Sürekli onlar hakkında konuşmak.

Viper ve Breaker günde birkaç saat Cora ile otururken, bunun olması kaçınılmazdı. Engerek'in olması sürpriz değil bence. Kontrol eksikliği onun kişiliğinin bir parçası.

"Tanrım," diyor Azrail, Engerek odadan çıkarken ve Cora parmaklarını kalçalarının arasına sokarken bizimle birlikte izliyor. "Belki de..." bana baktığında sesi kesiliyor. İfademdeki bir şey dudağının yukarı doğru kıvrılmasına neden oluyor.

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. *Bizi mahvedebilir.* Tüm kalbimle katılıyorum.

Yanımdaki Breaker'dan gelen hararetli enerjiyi ve Reaper'dan gelen bilmiş bakışı görmezden gelmeye çalışarak bakışlarımı ondan ekrana geri çekiyorum.

"O...?" Breaker nefesi kesilerek soruyor. Bakışlarım ona yöneliyor ve onu yine sikini sıkarken buluyorum. Bana doğru bakıyor ve lazer keskinliğindeki odağımı elinde yakalıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

Tekrar.

Sessiz iniltisi odayı dolduruyor ve hepimiz onun dölle ıslanmış parmaklarıyla kendini becermesini izliyoruz. Muhtemelen başka tarafa bakmalıyız ama...

"Siktir, O Yani güzel," Kırıncı diyor. "O bilir İzliyoruz."

"Öyle," diye onaylıyor Azrail, sandalyesinde arkasına yaslanıp onu izlerken. "Ve bu düşünce hoşuna gidiyor."

Bir başka narin inilti odayı dolduruyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Parmaklarını içeri ve dışarı kaydırırken göğüslerinin güzel çiçekli elbisesinin altında hareket etme şekli. Diğer eli klitorisinden göğüslerine doğru hareket ediyor, meme uçlarını kumaşın arasından sıkıyor ve sonra tekrar aşağı inerek klitorisinin üzerinden kayıyor. İpeksi saçları yatağın üzerinde dalgalanıyor, beyaz örtülerin üzerinde canlı kırmızı bir çizgi oluşturuyor. Serbest kalmaya yaklaştıkça kremsi kalçalarının nasıl daha geniş açıldığını ve başının geriye doğru eğildiğini.

"Oh, kahretsin." Viper'ın sesi odayı kesiyor ve onu kapı çerçevesine yaslanmış, pantolonu ve kemeri hâlâ çözüktü halde görece kadar uzun süre dönüyorum. Buraya bu kadar çabuk dönmek için koşmuş olmalı. "Ne kadar yaramaz bir kız."

"Bu da neydi böyle, Engerek?" Reaper gözlerini ekrandan ayırmadan soruyor.

"Bir hatırlatma," diyor Viper. "Bizi istediğini."

Yumuşak çığlığı odayı titretirken, bacakları ellerinin etrafında kıvrılıyor. Orgazmı geçerken kalçaları ayrılıyor ve açılıyor. Yatağa uzanıyor, kollarını yana açmış, kıpırdamadan tavana bakıyor.

"Hatırlatmaya ihtiyacı yok," diyor Reaper öne doğru eğilerek, karanlık gözleri farklı ekranlardaki iki kadın arasında dolaşarak. "İhtiyacı olan şey biraz daha korku ve daha az tükürük."

Cora inliyor, iki eliyle yüzünü kapatıyor ve kameraya arkasını dönerek yan dönüyor.

"Bence çok korkuyor," diyorum. "Büyük konuşuyor ama tüm bunların altında dehşete düşmüş küçük bir kız var."

Azrail bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu sana terör gibi mi görünüyor?"

Gözleriyle tanıştım. "Hayatta kalmaya çalışan bir kadına benziyor."

Çenesi titriyor. Azrail yanılmayı sevmez ve bence Cora hakkında yanılıyor olabilir. Düşündüğünden daha çok bize benziyor olabilir, sadece çok daha farklı bir şeyden gelmiş olabilir.

"Delilah'yı görmesine ne zaman izin vereceğiz?" Breaker koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak soruyor. Tercih ettiği sabunun hafif kokusu burnuma çarpıyor. Bana okyanusu hatırlatıyor. Gevrek. Temiz. Tekrar kayıyor, bacaklarını açıyor.

Burada çok uzun süre mahsur kaldığımızın farkındayım çünkü yaptığı her küçük şeyi.... çok etkileyici buluyorum.

"Bir hafta oldu," diye ekliyor Viper.

"Daha çok erken," diyor Azrail. "Biraz daha zaman ver, haklı olduğumu göreceksin."

"Yani onu odasında kilitli mi tutacağız?" Viper tersledi. "Neyi kanıtlamak için onu en iyi arkadaşından uzak tutacağız?"

Reaper kara kaşlarını kaldırıyor ve gözlerini monitörden ayırıp Viper'a bakıyor. "O hâlâ bizim-"

"Ne var, Azrail?" Engerek sertçe soruyor. Breaker kayıyor ve gözlerimle buluşuyor. *Evet*, sessizce katılıyorum. *Engerek'i de hiç böyle görmemiştim*. "O bizim neyimiz? Mahkûmumuz mu?"

"Bizimkiler" diyor. "Sadece senin değil."

"Bizim," diye homurdanıyor Breaker, Cora ayağa kalkıp banyoya doğru yürürken kamerayı izliyor. Ses tonu öylesine sahiplenici bir sıcaklık taşıyor ki, hangi noktada onların bizim olduğuna karar verdiğimizizi merak etmeye başlıyorum.

Çünkü kulüpteki o geceden önce onları bizim yapmışız gibi hissetmeye başladım.

Belki de bunca zamandır bizimdiler ve biz hiç dile getirmedik.

o.

"Onu ben sikmedim, o da istemedi değil." Breaker başını sallıyor, boğazında onaylamayan bir hırıltı yükseliyor.

"Hepimiz onlara henüz dokunmamaya karar verdik. *Hepimiz* beklemeye karar verdik."

Evet. Yaptık. Bu hoşumuza gittiği anlamına gelmiyor ama daha çok erken. İlerlemeden önce onların güvenine ihtiyacımız var.

"Bir dahaki sefere inmek istersen Engerek," diyor Reaper, koltuğunda arkasına yaslanıp bacaklarını açarak ve gözlerini Engerek'e kilitleyerek. Çenesini Breaker'a doğru kaldırıyor. "Nereye gideceğini biliyorsun."

Engerek'in bakışları kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Breaker'a kayıyor. Breaker'ın çenesi açılır, bakışları Viper'ın yüzünden düğmeleri açık pantolonuna kayar ve küçük sandalyeden kalkar. Ona doğru bir adım atan Breaker başını yana eğiyor, dudaklarını yalayıp Viper'a bakarken duyduğu açık takdir, Reaper ve benim kaşlarımızı kaldırıp birbirimize bakmamıza neden oluyor.

Viper ağzını açar ve herkesi şaşırtan bir şekilde Breaker dört parmağını Viper'ın dudaklarının arasından geçirir, başparmağını çenesinin altına sokar ve onu öne doğru çeker. Göğüsleri birbirine çarpıyor. Elleri Breaker'ın boynuna kenetlenirken Viper'ın gözleri bir anda açılıp kapanıyor.

"Bu doğru. Boşalmak istediğinde nereye gideceğini biliyorsun." Breaker eğilip dilini Viper'ın üst dudağının üzerinde gezdiriyor. "İyi bir çocuk gibi bana gel."

Taşaklarım geriliyor ve öne doğru eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, nefesim göğsümde sıkışıyor, gözlerimi ayıramıyorum. Yaptığımız onca sapıkça şeye rağmen, bir kez bile ağızlarının birbirine değdiğini görmedim. Breaker Viper'ı öpmeye hiç kalkışmadı, hatta yaklaşmadı bile. Hiç böyle olmamıştı.

Samimi.

Ya da erotik.

Parmakları hâlâ ağzına gömülü olan Breaker, Viper'ı kapının pervazına doğru iter, iri gövdesi Viper'ın daha kısa olan gövdesine bastırır

Çerçeve. Kalçalarını iterek sikini Viper'ın kemerine sürüyor. Gözlerim aşağı kayıyor ve Breaker'ın pantolonundaki devasa şişkinlikten ve Viper'ın kalçalarını agresif bir şekilde ona doğru itmesinden başka bir yere bakamıyorum.

"Benim iyi oğlumun sikimin boğazına sokulmasından ve elimin sikinin üzerinde olmasından hoşlandığını biliyorum." Dudaklarını Viper'ın kulağına değdiriyor ve hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor, "Ve kimsenin bakmadığını düşündüğünde, kimse duymadığında, kıcını tekrar siktiğimde küçük fahişem gibi inlemeye bayılırsın."

Viper öfkeli bir kükremeyle Breaker'ı iterek uzaklaştırır, yanakları kızarır.

Öfke.

Breaker güler, tökezleyerek geri çekilir, gözleri tehlikeli bir şekilde parlar.

Kapalı kapılar ardında ne yaptıkları hakkında konuşmuyoruz. Bilmemiz önemli değil.

"Siktir git, adamım," diye tıslıyor Engerek, Breaker'ın göğsünü tekrar itiyor. "Sikeyim seni!"

Breaker sırtarak sert sikini kavırıyor ve alaycı bir şekilde sallıyor. Engerek onu tekrar ittiğinde, Azrail "Yeter!" diye bağırır.

Göğüsleri kabaran ve Viper'ın sertleştiği fark edilen iki adam birbirlerinden uzaklaşırken Breaker sırtıyor, Viper ise kaşlarını çatıyor.

"Biz bir birliğiz," diyor Azrail iç çekerek. "Biz kardeşiz. Birimiz ne yaparsa, hepimiz onu yaparız."

"Yani ben de gidip onların üzerinde otuz bir çekebilir miyim?" Breaker soruyor. "Çünkü şu anda taşaklarım acıyor."

Reaper cevap veremedi, Delilah'ya bakan kameradan yüksek bir ses geliyor ve Reaper'ın ağzını kapatıp öne doğru eğilmesine neden oluyor. Hepimiz durup ekrana yaklaşıyoruz ve onun odanın içinde bir sandalyeyi sürükleyen minik bedenine odaklanıyoruz.

"O ne yapıyor?" Breaker bir sandalyenin arkasına tutunup daha da yaklaşarak soruyor.

"Muhtemelen yıkıcı bir şeydir," diyorum, nefes almak için bir dakika durmak zorunda kalışını izlerken. Yeterince yemiyor, içmiyor ve kilo kaybetmiş gibi görünüyor.

"İzolasyon zihninizi çarpıtır," diyor Azrail, kameraları değiştirmek için klavyeye parmağıyla dokunarak. "Sen, Breaker, yalnız kalmanın insanı nasıl delirttiğini herkesten iyi bilirsin."

Yanımda, kolu koluma değdiğinde Breaker'ın kıkırdadığını hissediyorum. Yüzümü izlediğini görmek için ona bakıyorum. Göz kırptığında başka tarafa bakıyorum.

Tecritte yeterince zaman geçirdi. Şu anda ne hissettiğini çok iyi biliyor. Kaotik. Kimseyle konuşmamak, başka hiçbir canlıyla temas etmemek, zihinde gizli kalması gereken şeyleri ortaya çıkarır. Başka hiçbir şey yokken zihnin kaos yaratması ne tuhaf.

Birkaç dakika sürüyor ama sonunda pencerenin yanındaki sandalyeye oturuyor. Sandalye büyük değil ama masif ahşap. Onun boyunda biri - bizim Küçük Çiçek'ten ancak iki santim daha uzun - son yedi gündür doğru düzgün yemek yememesi zayıf olduğu anlamına geliyor.

Sandalyenin konumundan memnun görünen Delilah yere uzanıyor ve birkaç dakika pencereden dışarı bakıyor, nefesini toplarken göğsü kabarıyor. Tek yapmak istediğim içeri girip, verdiği birkaç kiloyu geri alana ve gözlerindeki o çukurlu bakış kaybolana kadar boğazından zorla yemek geçirmek.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkar ve sandalyeye doğru döner.

Azrail yavaşça ayağa kalkıyor, parmak eklemlerini masaya dayıyor ve gözlerini kısıyor.

Eğilip kolları kavrar ve çeker. Sandalye yerden ayrılır, sonra düşer.

"Yapmazdı," diyor Breaker, ses tonunda hayranlık var.

Azrail maskesine uzanıp onu yumrukluyor, dövmelelerinin siyah çizgileri maskesinin beyaz parmaklı tutuşuna karşı sertleşiyor. Öfke yüz hatlarını karartıyor, gözlerini şiddetle kesiyor.

Tekrar yapıyor, sandalyeyi havaya kaldırmayı başarıyor. Sonra hepimiz onun pencereye doğru sallanışını izliyoruz.

CHAPTER 11

DELİLAH

TKAPI PATLAYARAK AÇILDI, alçı duvara çarptı, sesi gök gürültüsü gibi odada yankılandı. Kapiya tutunamıyorum.

sandalye büyük bir gürültüyle düşer ve kayarak pencerenin yanında durur.

Devasa bedeni tüm kapı aralığını dolduruyor, siyah bir gölgeden başka bir şey değil, karanlık, şeytani bir yaratık gibi göğsü kabarıyor. Geriye doğru sendeliyorum, dehşet keskin pençeleriyle boğazımı kavırıyor, aşağı iniyor, göğsümü kesiyor, nefesimi çalıyor. Sırtım ağır perdelere çarpıyor, bakışlarım eriyen yüzlü maskeye ve bana ölümcül bir niyetle bakan delici siyah gözlerle kilitleniyor.

Haklıymışım. Her hareketimi izliyorlar. Ve çok uzakta değiller.

"Dikkatimi çektin," diye homurdanıyor. "Ama sanırım pişman olabilirsin

o."

Azrail sinsice ilerliyor, hareketleri zarif, uzun bacakları aramızdaki boşluk. Geri çekiliyorum, bana doğru yürürken ağır nefesler halinde içinden çıkan nefretin seviyesine hazırlıklı değilim.

Bir korku dalgası omurgamdan yukarı kayarak boynuma dolanıyor. Gözlerim açık kapıya kayıyor, kalbim çılgınca çarpıyor. O daha odayı geçmeden yatağa doğru sığıyorum, battaniyeleri kullanarak kendimi yatağın üzerine çekiyorum, gözlerim açık kapıya kilitlenmiş. Yere indiğimde çoraplarım kayıyor ama yatağa tutunup dik duruyorum. Arkamda, Reaper alçak sesle homurdanıyor ve ben bir adım daha atmadan önüme atılarak beni engelliyor.

Kapıya. Kırım tekrar yatağın üzerine düşüyor, korku karnımda buz gibi birikiyor.

Kahretsin, çok öfkeli.

"Planın neydi, Kedicik?" diye hırlıyor, ben yatağa geri dönüp çorabımdaki çatala uzanırken yaklaşıyor. "Pencereyi kırıp *atlamak* mı?"

Öfkeli bir kükremeyle ileri atıldı ve ben de çatalı kaldırdım, sadece içgüdülerimle hareket edip boynuna nişan aldım. Bileğime yapışıp kolumu bükerek arkama doğru iterken oniks gözleri parlıyor. Acı omzuma vururken çığlık atıyorum, tutuşum gevşiyor. Çatal ayaklarımızın dibinde yere çarpıyor. Kolumdaki acıyı durdurmak için dönerken Azrail bileğimi bırakıyor. Eli ağzımı kapatıyor, diğer kolu belime dolanıyor ve beni sert göğsüne doğru sürüklüyor. Başım omzuna çarpıyor, dişlerim yüzümün yarısını kaplayan büyük avucunun altında alt dudağıma çarpıyor.

"Bıçaklamak mı?" Kelime öfkeyle sıyrılıyor, derin gırtlak sesi vücudumu titretiyor. "Lanet bir *çataldan* daha iyisini yapman gerekecek."

Kalbim küt küt atarken arkama uzanıyorum, parmaklarım onun göz çukurlarını arıyor. İşaret parmağım gözünün köşesine girdiğinde hırlıyor, sonra yanağından aşağı inip maskesinin kumaşını yakalıyor. Figürlerim kesik kısmın etrafında kıvrılıyor ve çekiştiriyorum. Ağzımı bırakmaya zorlanınca kolumu kavıyor ama maskesi kafasından kopup yere düşüyor. Beni serbest bırakıyor, saçlarımı köklerinden kavıyor ve beni yüzüstü yatağa fırlatırken kaval kemiklerim metal karyola çerçevesine çarpacak kadar şiddetli bir şekilde öne doğru itiyor. Diğer kolunu dirseğime doladıktan sonra serbest kalan kolumu kavrayarak her ikisini de omurgama sabitlerken iri eliyle yüzümü yatağa bastırıyor. Reaper öne doğru düşüyor, kalçaları beni yerimde tutuyor, göğsü sırtıma doğru hırıltılı nefeslerle kabarıyor.

"Yaramaz, yaramaz küçük kedi yavrusu," diye homurdanıyor.

Çenemi tutarak havayı içime çekiyorum, saçlarım yüzümün etrafından aşağı doğru kayarak görüşümü engelliyor. Arkamda onu göremiyorum ama her bir sert kasını hissediyorum, devasa erkek gövdesi beni hapsediyor.

"Çekil üstümden!" Çığlık atıyorum, onu itmek için kalçalarımı oynatıyorum ama o çok büyük. Eğer bir şey olursa, hareketlerim onu...

Tüm vücudum kıpırdamıyor, her bir sinir ucu tam da sikiinin kırımın çatlağına baskı yaptığı yere odaklanıyor. Kaygan ısı içime doluyor.

O kadar sert ki, her santiminin çürük elbisemden pantolonuna doğru gerildiğini hissedebiliyorum. Vücudum ışıltıyor, tenim farkındalıkla cızırdıyor, onu böyle hatırlıyorum. Beni arkadan alıyor. Artık bana ait olmayana kadar zevkimi kendi için alıyordu.

Ta ki artık bana ait olmayana kadar.

Alçak, hırıltılı bir ses, sanki o da hatırlıyormuş gibi etime sürtünerek bir hava akımıyla birlikte ondan kaçıyor. Bir saniye boyunca hareketsiz kalıyoruz, ciğerlerimize çekiyoruz, hava elektrikle patlıyor. O kadar sert nefes alıyorum ki, nem battaniyeyi yüzüme yapıştırıyor, her hırıltılı nefes saçlarımın tellerini ağzıma çekiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bedenimin bana ihanet etmesinden nefret ediyorum. Saçlarımı acımasızca kavrayışını ve dirseklerime doladığı koluyla beni olduğum yere kilitlediğini her santiminde hissedebiliyorum.

Onun üzerimdeki ağırlığını nasıl da seviyorum.

"Bırak beni," diyorum tekrar, ama bu bir talep yerine yalvarış gibi geliyor. Kıvrandığımda sertçe emiyor, kığım yine ona gömülüyor. Dişlerimi sıkıyorum. Bacaklarımın arası zonkluyor ve göğsümü yakan öfkeyle boğuluyorum. Bunu bana o yaptı. Bedenimi karıştırdı. Aklımı karıştırdı. Bunu *onlar* yaptı. İçimde bir şey açtılar, sonra onu beni kesip açmak için kullandılar.

"O pencereyi kırdıktan sonra ne yapacaktın?" Reaper fısıldıyor, dudakları kulağımın etine değiyor. Odunsu duman ve erkek duyularına doluyor. "*Kaçacak mıydın?*"

Bir şekilde bu tek kelimeyi bir tehdit gibi söylüyor.

"Arkadaşını terk mi edecektin?"

"Asla," diye tıslıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, ama bu onun aletini daha da içime sokuyor.

"Sonra ne olacak?" diye sorar. "Onu *kurtarmak* mı?" Başımı yatağa daha da bastırarak yüzümü battaniyeye yapıştırıyor. "Küçük çatalınla bize doğru savaşmayı mı planladın? O zaman ne, Kedicik? Bu küçük numarayla ne elde etmeyi umduğunu söyle bana?"

Nefes nefese debelendiğimde tutuşunu gevşetiyor. Nefes alıyorum ve "Seni buraya soktu" diyorum.

Sakinleşiyor ama ağırlığı gitmiyor. Bir an için onu çok kızdırdığımı ve bana zarar verebileceğini düşünerek sözlerime pişman oluyorum ama sonra şöyle diyor: "Olumsuz ilgi her zaman iyi ilgi değildir. Böyle bir velet olduğun için seni cezalandırmalıyım."

Kendimi kontrol edemeyerek "Siktir git," diye feryat ediyorum. En iyi cevabım bu değildi ama karmakarışık beynimin bulabildiği tek şey buydu.

"Kedicik," diye geveliyor. "Ağlayıp yalvarmadan, ellerin ve dizlerin üzerinde bana doğru sürünmeden, o güzel pembe amcığın o kadar ıslanmadan, kalçalarından aşağı damlamadan seni bir daha sikmeyeceğim."

Başımı yatağa sabitleyen el kalkıyor ve yüzümün yanına iniyor, uzun parmakları yayılıyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Yüzümü saran saç tellerimin arasında, soluk kırmızı çizgilerle siyah mürekkeple kaplı bronzlaşmış bir ten görüyorum. Etraflarında siyah sarmaşıklar dolanan güller ve kafatasları. Kalbim göğsümde çarpıyor, onun bir parçasını gördüğümün farkındayım. Onu zorladığım için şu ana kadar sakladığı bir şey.

Ellerinin kaç kişiyi öldürdüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu düşüncenin neden omurgamdan aşağıya doğru karanlık bir ürperti gönderdiği üzerinde durmuyorum

Elini bırakıyor ve Azrail arkama doğru kayıyor. Çözülen bir kemerin tanıdık şingirtisini duyuyorum ve içimi bir inançsızlık kaplıyor.

"Zorlamadığınızı sanıyordum," diyorum, korkunun sesimi nasıl çatlattığından nefret ederek.

Cevap vermiyor. Bileklerimi bir araya getirdiğinde ve sıcak deri bileklerimin etrafından dolandığında kendini yeniden konumlandığında, her şeyden çok korkudan haykırıyorum. Ne yaptığını anladığımda bir çığlık atarak boğuluyorum, ellerinde sarsılarak kurtulmaya çalışıyorum.

Ağırlığı geri dönüyor, aleti bir kez daha içime giriyor. "Dur," diye kulağıma hırlıyor.

Yine de ona dehşete düştüğümü bilmenin tatminini yaşatmak istemiyorum. Babamın adı beni kafese kapattı, evet, ama hiç kimsenin geçmeye cesaret edemediği bir koruma seviyesi sağladı. Bedenime rızam olmadan hiç dokunulmadı, aksine ilgi görmek için can attım. Dokunulmayı, arzulanmayı ve istenmeyi arzuladım.

"Kıçına şaplak atmalıyım." Sesinde beni donduran bir şey var. Ham ve pürüzlü bir şey. Kırık dişlerin arasından kayan kum gibi. "O zaman benim için boşalana kadar o güzel amcığa şaplak at."

Dudağımı ısııyorum, az önce yerleştirdiği imgeler tüm düşüncelerimi ele geçiriyor.

Reaper bileklerime dolanmış kemeri tutuşunu gevşetiyor ve elinin belime indiğini hissediyorum. Aşağı kayarken nefesim kesiliyor, parmakları elbisemin içine dalıyor, kalçalarımın kıvrımını hissediyor, sonra aşağı kayıyor

kalçama kadar. İnce kumaşı toplayarak elbisemi yavaşça kaldırıyor; ipek, belimde kıvrılıp kığım ortaya çıkana kadar tenimin üzerinden kayıyor. Sıcak, nasırlı bir el kalçamın üzerinde kayıyor ve onu kabaca sıkıyor. Sahiplenici bir şekilde.

Çıkarmak istediğim sesin ağzımdan kaçmasını engellemek için dudağımı ısııyorum. Sıcak parmakları tenime girerken nefesim yavaşça ciğerlerime doluyor. Ne bekliyordum bilmiyorum. Kaçmanın imkânsız olduğunu çok iyi biliyordum ama onlardan birinin burada olmasını istiyordum. Cevaplar istiyorum.

"Neden babamdan intikam almak istiyorsun?" Sert sözlerini ya da sert ellerini beklerken gerilerek soruyorum, ama bana ikisini de vermiyor.

Tırnaklar bir saniyeliğine etime batıyor, sonra çıkıyor. "Benden önemli bir şey aldı."

Yani Rune'dan önemli bir şey aldılar. Benden. Cora'dan.

"Ne?" "Ne aldı?" diye sordum.

Bana söyleyeceğini düşünecek kadar aptal değilim ama kollarımı bıraktığında şaşıyorum. Her iki elinin de dış uyluklarımdan aşağıya indiğini, parmak uçlarının kelebek kanatları gibi narince tenimde gezindiğini hissettiğimde daha da şaşıyorum. Dokunuşunun yumuşaklığı bacaklarımdan arasına kaygan bir sıcaklık gönderiyor ve kalbim hızlanıyor. Bana daha önce böyle dokunmamıştı. Bana gerçekten hiç dokunmadı.

Parmakları bileklerimi bağlayan deri kemerin etrafında kıvrıyorum, onun arkamda diz çöktüğünü hissederken tutunacak bir şeye ihtiyacım var, sıcak nefesi soğuk etimin üzerinde dolaşüyor. Elleri, nefesi, etimin üzerinde dolaşan ateş gibi geliyor.

Reaper beni sikti, içime boşaldı ama bana hiç dokunmadı. Ellerinin kalçamda kayması, hafifçe kığımın üzerinde gezinmesi, beni o kanepenin arkasında siktiği zamankinden daha samimi hissettiriyor.

Parmakları belimdeki çukurları öyle nazikçe çiziyor ki nefesim tamamen kesiliyor.

Onu görme, bana bu şekilde dokunurken gözlerinin neye benzediğini, o acımasız parıltının gidip gitmediğini, saten çarşafı gibi daha yumuşak bir siyah mı yoksa hala buz gibi sert mi olduklarını bilme ihtiyacı, oturup kalkmak istememe neden oluyor, ama denersem beni tekrar yere yapıştıracak ve bu her neyse, beni beslediği nezaket her neyse duracağını biliyorum. Ve bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Parmağını külotumun kemerinin altına soktuğunda, bir sızlanmanın kaçmasını engellemek için çenemi sıkıyorum. Sonra malzemeyi bir araya topladı

Yumruğunu sıkıyor ve çekiştirerek kıkımın yanaklarının arasından geçiriyor. Acıdan, ani sertliğinden, amımın üzerine sıkıca çekilmiş kumaş hissinden haykırıyorum.

"Benim için ısladın mı, küçük kedicik?" diye geveliyor. "Amının beni hatırladığını biliyorum."

Sonra tenimde sıcak bir et ve sıcak nefesler hissediyorum ve burnu kıkımın çatlağından aşağı kayıyor. İzinsiz giriş karşısında nefesim kesiliyor ve sonra beni daha yukarı çekip parmak uçlarımda durmaya zorladığında dişlerimi sıkıyorum. Reaper'ın yumruğu belime daha sert bastırıyor, kalalarımla onun için yukarı doğru eğiliyor. Burnu aşağıya iniyor ve amımın diş hatlarını belirleyen kumaşa bastırđını hissediyorum. Ve sonra derin bir nefes alıyor.

Göğsüm ısınıyor, ellerim deriyi bırakıyor ve burnunun üzerimdeki hissiyle yayılıyor. Kokumu göğsünde topluyor. Burnunu tekrar üzerimde gezdirirken içimdeki her şey titriyor, sanki amımın ıslaklığının, kokusunun ve sıcaklığının tadını çıkartıyor.

"Lanet olası sapık," diye ısırıyorum, onunla buluşmak için kalçalarımı eğerken bile, sessizce bedenime ve bizi ayrı tutan kumaşa lanet ediyorum.

"yleyim," diye mırıldanıyor. "Ve sen de yle. Sırılıklam olmuşsun."

Ağzını amıma bastırđında haykırıyorum, sıcak bir nefesle birlikte kısık bir inilti çıkıyor. Dişleri üzerimde geziniyor. Sonra ısırıyor. Isırđın içimde yarattığı vahşi zevkle karışık acının sızısıyla tıslıyorum.

"İyi bir kız olmana ihtiyacım var," diye homurdanıyor, alnı kıkıma çarpıyor, ileri geri sallanıyor, nefesi ısınmış etimin üzerinde dolaşıyor. "Ben iyi bir adam değilim, Kedicik. Ve uzun bir hafızam var. Eğer bana karşı gelersen, bunu sana detirim."

Bunu söyleme şekli ona inanmamı sağlıyor. Reaper ayağa kalkıyor, i amaşımı bırakıyor ve geri çekiliyor. Sırtımı kamburlaştırıp yüzümü yatağa daha da bastırıyorum ve ona bakmak için başımı çevirme dürtüsüyle savaşıyorum. Bunu yaparsam onu teşhis edebilirim ve buna asla izin vermeyeceklerini biliyorum.

Kemerini zyor ve yavaşça bileklerinden zyor. "Bir dahaki sefere benim dikkatimi çekmek istediğinde, sonuçlarına hazırlıklı ol."

Yatağın kenarına tutunarak, kapı tıkırdayarak kapanırken dizlerimin üzerine kayıyorum. Dönüyorum, gözlerim kapı koluna takılıyor ve kilidin yerine otururken çıkardığı gıcırtilı sesi bekliyorum.

Ama asla gelmez.

CHAPTER 12

STRIKER

15 YIL ÖNCE

EYLÜL

YAŞ 15

"H ÜZGÜNÜM!" VIPER FISILDAR, omzunun üzerinden bakar.
"Sen çeneni kapatırsan, ben de kapatabilirim," diye tıslayan
Breaker, kahvaltıda çaldığı tereyağı bıçağını tam doğru açığa
getirdiğinde kapı patlar

Açık. Ses karanlık, boş koridorda bir silah sesi gibi çınlıyor ve hepimiz dönüp bakıyoruz.

"Temiziz," diyorum ve Breaker'ın sırtını iterek onu ofise doğru itiyorum. Viper arkasından geliyor ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapatmak için dönüyor, sonra göğsü kabararak cama yaslanıyor.

"Kahretsin," diyor, nefes nefese kalmış gibi, ama tek yaptığımız koridorda sürünerek ilerlemek ve babamın ofisine girmek. Belki benim de nefes nefese kalıp korkmam gerekirdi ama artık hiçbir şey beni korkutmuyor.

Yine de Fallon bundan emin oldu. Duygular bir zayıflıktır.

Saatime bakıyorum ve zamanlayıcıyı ayarlıyorum, bize on dakika veriyor. Birazdan Komutan'la gece yarısı eğitimimiz başlayacak ve bir saniye bile geç kalırsak hepimiz cezalandırılacağız.

Tüm okul ve eğitimler arasında en çok gece yarısı koşusundan nefret ediyorum. Reaper, Hunter ve Seeker'ın son test için gitmesiyle Maxim daha acımasız oldu. Bazen Fallon'un bahsettiği balerinler gibi bir dansçı olmayı tercih ettiğimi düşünüyorum. Ama sonra onlar hakkında konuştukça, belki de dansçı olmak istemediğimi anlıyorum. Vücutları onlara ait değil. Tamamen eğitildikten sonra olmaz. En azından ben vücudumu kendime saklayabiliyorum, morarmış ve dövülmüş olsa bile.

Odanın ortasındaki süslü ahşap masayı işaret ediyorum. "Engerek, sen masayı ara. Breaker, sen de pencerenin yanındaki dosya dolabına bak." Kalın deri ciltlerle kaplı büyük kitaplığa doğru ilerliyorum ve lastikle bir arada tutulan büyük bir dosya klasörünü çıkarıyorum. "Dosyaları burada arayacağım."

"Bizi yakalarsa öldük demektir," diyor Viper, gözleri kapıya kilitlenmiş bir halde, *otetlerimiz*in masasının arkasına geçip çekmeceleri karıştırmaya başlarken.

"Acele edersen komutan bizi yakalayamaz," diyor Breaker, dolabın kilidini temiz bir şekilde açarak. Omzunun üzerinden bana bakıyor, dolabın üstündeki el fenerinin ışığı yüzünde beyaz bir kesik oluşturuyor. "Cook dosyanın ne renk olduğunu söylemişti?"

Defteri kapattım ve rafa geri koydum. "Kırmızı." En azından öyle dediğini umuyorum. Cook ölü dosyalar da diyebilirdi ama umarım kırmızıdır yoksa aradığımızı asla bulamayız.

"Sanırım buldum," diyor Breaker, dönüp yıpranmış, kalın bir dosya tutarak. Masaya koşup dosyayı açtı. Yanına gittiğimde

Üst sayfayı incelediğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Geçen hafta Cook ve Komutan'ın konuşmalarına kulak misafiri olduğumda bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm. Ama ilk sayfaya bakarken, Breaker'ın yürümeye başlayan çocuk yüzü bana bakarken, bunun doğru olduğunu biliyorum.

Babamızın elinde hepimizin geçmişini içeren bir dosya var. Nereden geldiğimizi ve hatta muhtemelen gerçek isimlerimizi. Bize verdiği isimler değil.

"Siktir, dostum," diye fısıldıyor Viper, Breaker'a bakıyor, el feneri sadece çenesini aydınlatıyor. "Sen Fransa'dan geliyorsun."

Breaker bir ataçla bir arada tutulan sayfaları karıştırıyor, kalın bukleleri kafasının etrafında kabarmış ve zayıf yanakları olan küçük çocuğun resmine bakıyor. Bazı Fransızca kelimeleri bilmesi mantıklı. Çok küçük olmasına rağmen beyninin bir kısmı bu dili hatırlıyor olmalıydı.

"Ve annem doğum yaparken öldü," diyor sayfaları karıştırırken. "On beş yaşındaydı. Tecavüze uğramış."

Şu an benim olduğum yaşıydı. Gözlerimiz kilitlendiğinde midem bulanıyor. Göz temasını kesip sayfayı çevirirken ağzı kaşlarını çatıyor. "Buraya gelmeden önce üç yıl boyunca koruyucu aile yanına yerleştirildim."

Üç yaşındaydı. Fallon'un soğuk odaya yerleştirdiği küçük çocuk sadece üç yaşındaydı.

Viper'ın sonraki birkaç sayfayı almasını izlerken kollarımda tüyler diken diken oluyor. Artık aramızda olmayan eski kardeşlerimizden birinin resmini yakalıyorum. İlk yığını görmemiz için kaldırıyor. En üstteki sayfayı boydan boya kesen büyük kırmızı bir işaretin üzerinde ÖLDÜ kelimesi yazıyor. Viper diğer sayfaları çevirirken midem bulanıyor.

Bilmem gereken şey buydu.

Geçen hafta bir kardeşimizi daha kaybettik. Yıllar boyunca ne zaman bir kardeşimizi kaybetsek, Fallon bize her zaman onun başarılı olamadığını ve okuldan uzaklaştırıldığını söylerdi. Çıkarılan kişi yeterince güçlü değildi ve kardeşleriyle birlikte mezun olmak için yeterli cesarete sahip değildi. Okuldan alınmak Fallon'un cezalarından daha çok korkulan bir şey. Kardeşlerimizle birlikte kalmak için gerekenlere sahip olmayabileceğimiz düşüncesi bizi daha da zorladı. Kimse uzaklaştırılmak istemez.

Kimse diğerlerini geride bırakıp hakkında çok az şey bildiğimiz bir dünyaya gitmek istemiyor.

Sadece geçen ay Fallon iki kardeşimizi ortadan kaldırdı ve Komutanın Cook'a bir kardeşimizi daha kaybettiğimizi söylediğini duyduğumda Cook, "Kırmızı dosyada bir kırmızı işaret daha" diye karşılık verdi.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Viper, bir yığın kâğıdı havaya kaldırarak. "Ben İskoçya'danım."

Breaker gözlerini deviriyor, hala kağıtlarını okuyor. "Hadi canım."

Engerek kaşlarını çatıyor ve şöyle diyor: "Annemi ve babamı saymadı. Bir yetimhaneden geldiğimi söylüyor ama ben bunu zaten biliyordum."

"Şeytan'ın yumurtası," diyor Breaker. "Söylediğim gibi." Viper omzunu iterken sırtarak geriye doğru sendeliyor.

"Strike, al." Viper bir yığın kâğıdı masanın üzerinden Ben.

Masanın kenarına tutunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. ve köşedeki küçük kare resim. Geçmişimi öğrenme, soyumla ilgili boşlukları doldurma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Görünüşe bakılırsa beni kızdıran tek şey bu.

Ama bu yüzden bize bu kadar sert davranıyor. Taş gibi sert olmalıyız. Mezuniyete hazırlanmamızı istiyor. Ama Fallon grubumuza geçen hafta bir kardeşimizi daha kaybettiğimizi söylediğinde, ki bu en güçlü kardeşimizdi, şüphelendim. Onu bir gün önce görmüştüm, vücudu o kadar hırpalanmış ve morarmıştı ki babamın deri kemerinden çok daha sert bir şeyle dövülmüş gibi görünüyordu. Revire gitmişti ve iki gün sonra *otetimiz* bize okuldan uzaklaştırıldığını söyledi.

Şu anda sadece altı kişi kaldık.

Bana çatıdaki o günü hatırlattı.

Gerçek.

Reaper o gün eğitimde neler olduğu hakkında konuşmayı reddetti. Raid mosmor oldu, yüzünde derin yaralar vardı. Hunter da konuşmadı ve Seeker'a sorduğumda dudaklarını kapatıp uzaklaştı.

O zamandan beri endişeliyim. Şimdi üçü de gidince burada sadece Engerek, Kırıcı ve ben kaldık. Fallon onlardan kısa bir süre sonra ayrıldı, malzeme siparişini denetlemek için seyahat ediyordu. Ne olduğunu öğrenmek için elimize geçen tek fırsat buydu. Aşçı genellikle bize son yemeğimizi sunduktan sonra votkasını içer ve onu bir daha görmeyeceğimizi biliyoruz. Babam dönene kadar burada sadece Komutan ve Öğretmen var ama o da önümüzdeki haftaya kadar olmayacak.

Ya da Reaper ve diğer kardeşlerimiz dönene kadar. Umarım yakında olur.

"Kırık kaburgalar ve delinmiş bir akciğer," diyor Breaker, dosyaları okurken. Kâğıtları yere bırakıyor ve ben onun yüzünü görüyorum. Revirden çıkmayı başaramayan kardeş. "Boyun kırığı." Breaker kâğıtları bir sonrakine çeviriyor. "Kafatası çatlamış." Kâğıtları indiriyor ve bana tuhaf bir bakış fırlatıyor, neredeyse etrafı saran karanlık tarafından yenilecek ama el feneri soluk gözlerinde parlıyor ve "Çoklu yırtıklar" demeden önce irkildiğini yakalıyorum.

Her bir kardeşimizin nasıl öldüğünü okuduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. Kimin dosyasına baktığını görmek için eğildiğimde gözlerim sade yüz hatlarına sahip küçük soluk bir yüze takılıyor.

Midem çalkalanıyor.

Keskin nişancı.

"Bu senin hatan değil," diyor Breaker.

Ama bu benim hatam.

O gün öldü. Hepsi gösteriş yaptığım için. Sniper öldü çünkü kemeri tutan kişi olmayı reddettim. Cezasını veren ben olsaydım, ona zarar vermezdim. Hâlâ hayatta olurdu. Benden isteneni yapsaydım, Sniper hâlâ burada olurdu.

Başımı sallıyorum, o günün anısından kurtulmaya çalışıyorum, boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Yuvarlanmak için yeterli zaman yok. Saatime bakıyorum. Beş dakika. Bir sonraki kâğıt yığını elime alıyorum, on bir yıl önce okula ilk geldiğimde mezuniyet için gönderilen ve bir daha geri dönmeyen ilk asker grubunu hatırlıyorum.

Dosyayı karıştırırken, gözlerim küçük harflerle yazılmış yazılara takılınca boğazıma bir safra kaçıyor. Bakışlarım kardeşlerime yöneldi. "Boğulma."

Reaper ve Hunter'ı vahşi doğada düşünürken kalbim hızlanıyor.

"Kahretsin," diye tısladı Engerek, şüphesiz Azrail ve Avcı'yı da düşünüyordu. Bizim hakkımızda. Mezuniyetten önce son teste çıkacak bir sonraki grubun nasıl biz olacağımızı.

"Hepsi geri dönecek," diyor Breaker sessizce, ama ben o kadar emin değilim.

Çünkü dışarıda ne kadar uzun süre kalırlarsa, dosyalarında kırmızı bir işaretle karşılaşma olasılıkları da o kadar artar.

Geçen ay boyunca Reaper ve Hunter'ın vahşi doğada geçirecekleri haftaya hazırlanırken birlikte antrenman yapmalarını izledik. Arayıcı her zaman biraz yalnızdı ve onlarla antrenman yapmayı reddetti. Reaper'ın teklif etmesine bile şaşırdım. O ve

Hunter her zaman birlikte, eğitimde, yemekte ve poligonda. Ama Reaper'ın ona dokunmasına izin verdiği tek kişi Hunter. Hunter sadece kolunu omzuna atıyor ya da şakacı bir şekilde sırtını sıvazlıyor ve kardeşimiz onunla dalga geçtiğinde Reaper her zaman gülümsüyor. Onu sadece o zaman gülümserken görüyorum.

Eğer Reaper'a, Hunter'a bir şey olursa.

Başımı sallayıp bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum ve Breaker'ın el fenerinin ışığında parıldayan ahşap masaya odaklanıyorum. Fallon ve onun süslü masası. Süslü kıyafetleri. Başının üzerinde geriye taranmış şık saçları onu ciddi gösteriyor. Bildiğimiz tek şey o ve hepimizi yavaş yavaş öldürüyor.

"Bakacak mısın?" Breaker önce kapıya, sonra da kağıt yığınımına bakarak soruyor. "Seni aramamı mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum ve kâğıtları kendime doğru kaydırıyorum. Bakışlarım sıcak kahverengi saçlı ve altın tenli küçük çocuğun resmine takılıyor. Gözleri o kadar büyük ki, sanki şoktaymış gibi görünüyor. Sanki biri fotoğrafı çekmeden önce onu çimdiklemiş gibi. Beş yaşındayken küçüktüm, arka plan boyumu ve kilomu eski bir hapisane fotoğrafı gibi gösteriyordu. Uygun, sanırım.

Listedeki isimlere bakıyorum. "Anne Isabelle Pena. Babası bilinmiyor." Yüksek sesle okuyorum. "Annem bir dişçi muayenehanesinde resepsiyonistti ama işten çıkarıldı, sonra geceleri çalıştı..." sesim kesiliyor ve gerisini sessizce okuyorum.

Annem geceleri sokaklarda çalışıyordu ve bir otel odasında aşırı dozdan ölü bulundu. Ben de bir dolapta yarı ölü halde bulundum.

Daha fazla okumak istemediğim için kâğıtları yere çarpıyorum.

Karanlık, görüşümün köşesinde sürünüyor. Sırtımdan yukarı kayıyor, kafa derimi karıncalandırıyor, beni o karanlık yere geri götürmeye çalışıyor.

Bir dolap.

Beni oraya o mu koydu? Oraya girdim ve tuzağa mı düştüm?

Başım dönüyor ve bayılmadan önce parlak masayı kavıyorum, kayıp anıların gölgeli görüntüleri gerçekliği kesmeye çalışıyor. Hava emiyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak karanlık tavana bakıyorum.

Fallon haklıydı. Annem damarlarına zehir akıtmak için vücudunu satan bir uyuşturucu bağımlısıydı.

"Şuna bak," diye tıslıyor Engerek. Sesindeki bir şey çenemi düşürüp ona bakmamı sağlıyor. Kocaman gözleriyle iki deste kâğıdı

Bize doğru geliyor ve ikisine de dokunuyor. Reaper ve Hunter'ın çocuksu yüzleri bana bakıyor.

Breaker eğiliyor ve benimle birlikte isim ve tarih listesini okuyor. "Vay anasını," diyor Breaker gözlerime bakarak.

Hepimiz biliyorduk. Onlara baktığınızda her şey apaçık ortada, ancak bunun açıkça ifade edilmesi, bir kağıda yazılması, sahip olabileceğimiz tüm şüpheleri ortadan kaldırıyor.

"Sence biliyorlar mı?" Breaker, Reaper'ın kâğıdını eline alarak soruyor. "Sence onlara söylemiş midir?"

Başımı salladım. Fallon'un onlara söylemiş olmasına imkan yok.

Tüm dosyaları alıp klasöre geri koyuyorum, dolaba doğru yürüyüp geri itmeden önce kapağını kapatıyorum.

"Hayır," diyorum dönüp kardeşime baktığımda. "Ve bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

Hiç kimse gerçeği bilemez. En çok da Azrail.

CHAPTER 13

STRIKER

REAPER bütün gece kötü bir ruh halindeydi. Bir yanım ona gidip birini ovmasını ya da onu şimdiden becermeye ikna etmesini söylemek istiyor, ama ben

Karanlık ruh halinin ondan çok *kendisiyle* ilgili olduğunu düşünüyorum. Onların burada olması geçmişî gündeme getiriyor.

Sanırım hepimiz, Rune'un evde korkudan hasta bir şekilde oturduğunu bilerek onları aldığımızda, içimizdeki kırık parçayı onaracağımızı düşündük, ama bunun yerine, daha da fazla yarılmış gibi hissediyoruz.

Reaper saplantılı hale geldi. Bir Poe karakteri gibi etrafta dolaşıyor ve kendi kendine mırıldanıyor, yavaş yavaş aklını kaybediyor. Genelde bir iş sırasında odaklanır, kendini kontrol eder, ancak günler geçtikçe daha fazla çözülüyor.

Onları alalı sadece yedi gün oldu ve bu hızla giderse önümüzdeki haftaya kadar akli dengesini kaybedecek. Üstüne üstlük, Viper ve Breaker Cora ile çok fazla zaman geçiriyor. Viper'ın kontrolünü kaybetmesi ve neredeyse Cora'yı becerecek olması bunun kanıtı. Kendini toparlayan tek kişi ben olabilirim ama genelde öyleyimdir.

Ben yapmayana kadar.

Şakaklarımı ovuştururken gözlerim ekranlara geri dönüyor. Başım ağrıyor. Sanki konuşacak yerim varmış gibi. Ben de aynı şekilde kameralara bakıyordum. Tüm oda erkek kokuyor. Ter ve sabun karışımı. Breaker'ın Vipers'ın yanındaki yedek maskesine bakıyorum. Oda onlar gibi kokuyor.

Cora'yı daha iyi görebilmek için eğilerek gözlerimi ovuşturuyorum. Yatağın ortasında küçük bir topun içine kıvrılmış uyuyor, odadaki tüm ışıklar açık, arka planda ateş titriyor. Diğer ekranda Delilah hâlâ yatağın üst kısmında, yüzükoyun yatıyor, dizleri otuz dakika önce Reaper'ın onu bıraktığı yerde.

Monitörlerde onu malikânenen çıkarken izlediğimden beri onu görmedim, ön kapı o kadar sert çarptı ki geri açıldı. Gidip kapıyı kapatmayı düşündüm ama yakında döneceğini fark ettim. Gerçi Prenses keşfe çıkarsa kaçmaya karar verebilir.

Düşündükçe sikim kalınlaşıyor. Ne kadar eğlenceli olurdu.

Hafif bir inilti dikkatimi çekiyor ve Cora'ya odaklanıp sesi açıyorum. Kıpırdıyor, daha da küçük bir topun içine kıvrılıyor ve küçük bir sıkıntı sesi daha çıkarıyor.

Rüya görüyor.

Ya da kabus görüyorsun.

İlk gece öyle çığlık attığını duyduktan sonra hepimiz onu yakından takip ediyoruz. Birçok yönden Prenses'ten daha güçlü ama bir o kadar da kırılgan. Kurşunlu cam gibi, bazı parçaları metalle sıkıca bağlı, daha az kırılabilir, ancak diğer kısımları kağıt hamuru inceliğinde.

Tekrar inliyor ve bağırıldığı ismi mırıldanıyor. Prissy. Kızları uzun süre izledik, geçmişlerini araştırdık ve Prissy adında birine hiç rastlamadık.

Tekrar inlediğinde maskemi kapıp ayağa kalkıyorum. Tekrar çığlık atarsa, Breaker ve Viper onu duyamayacak kadar uzaktalar ve Reaper da öfkesini dindirmek ya da spor yapmak için vagon evine gitti. Evde bir tek ben varım ama görünüşe bakılırsa Delilah bu gece artık sorun olmayacak. Reaper'dan sonra, odasını kilitlemeden bırakmış olsa bile, odasından çıkacağından şüpheliyim. Hazır olduğuna karar verdiğimiz bir şey.

Onun güvenini kazanmamız gerekiyor ve artık davranışları olsa bile onu incitmeyeceğimizi biliyor. Şimdi kurallara uymayı öğrenmesi gerekiyor ve bunu yapmanın tek yolu ona kuralları çiğneme seçeneği sunmak.

Kapıyı arkamdan kapatarak kiler merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyorum ve mutfığa açılan kapının kilidini açıyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyerek bir dizi odadan fuayeye doğru yürüyorum, dışarı çıkma ihtimaline karşı her birinin önünden geçerken bitişik odaların kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Viper kapıları arkasından kilitleme konusunda berbattır, bu yüzden her zaman kontrol ederim. Antreye ulaştığımda

Antrede, nefesimin altında küfrederek ön kapıyı kapattım ve evin batı kanadına, en uzağa doğru devam ettim.

Malikaneyi satın aldığımızda, onu sadece bir üs olarak kullanmayı planlamıştık. Mükemmel bir konumda, gözlerden uzak, okyanusa bakan yüzlerce dönümlük bir arazide yer alıyor. Bir insan saatlerce çılgılık atabilir ve kimse onu duymaz. İhtiyacımız olan şey için mükemmeldi ama hiç kullanmadık. Yıllarca el değmeden öylece durdu.

Şimdiye kadar.

Birkaç dakika sürüyor, ama odasına çıkan merdiven boşluğuna ulaştığımda, çaresiz çılgılığı içimi bıçak gibi kesiyor.

"Kahretsin," diye bağıriyorum ve koşmaya başlıyorum.

CHAPTER 14

CORA

I Boğazımdan bir Çıglık kopuyor ve kendimi yakalamak için kollarımı aıy o r u m . Keskin bir acı ellerimi kesiyor. Tırnaklarımlın çatladığını, yarısının yok olduğunu, parmak uçlarımlın kapıyı tırmaladığım zamanki gibi kanadığını görmeyi umarak onları kaldırıyorum, ama bu sadece başka bir Fantom ağrısı.

Ben orada değilim. Buradayım. *Bu* odada kapana kısıldım.

Panik kabarıyor, boğazıma yapışıyor. Tam havayı içime çekip, bu odada kilitli olsam da güvende olduğumu kendime hatırlatırken, kapı patlayarak açılıyor ve Striker içeri giriyor. Beni dik otururken görünce duraklıyor, gözleriyle vücudumda hasar arar gibi tarıyor.

Derimde bir şey bulamayacak. Hepsi kafamın içinde.

"Kabus mu?" diye soruyor zarar görmediğimi görünce, kapıyı kapatmak için arkasına uzanıyor. Kilitlemediğini fark ettim. İçeri girdiklerinde hiçbirini kilitlemiyor. Sanırım onlardan kaçış olmadığını biliyorlar. Benim için denemek bile anlamsız.

Ağzımı tıkayan huzursuzluğu yutuyorum, onlardan birini gördüğüme seviniyorum çünkü bu artık kilitli olmadığım anlamına geliyor. "Evet," diyorum, dürüstlüğüme kendim de şaşıyorum. Yalnız olmadığım için o kadar rahatlamış olmalıyım ki bana kimin eşlik ettiğini umursamıyorum.

Striker kapıya yaslanmış, maskesi aceleyle takılmış gibi hafifçe eğrilmiş. "Tekrarlayan kâbus mu?"

Kolumu sallayarak odanın etrafını işaret ediyorum. "Her lanet gün bir kabus."

Ağzını görebilseydim, eminim kaşlarını çatardı.

"Rüya, Küçük Çiçek," diyor Striker. "Aynı rüya mı?"

Başımı sallıyorum, bu tatlı isimle göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve odanın içinde yürüyüp yatağın ucunda durmasını izliyorum. Her zaman giydikleri üniformayı giyiyor ama bu seferki biraz farklı. Uzun kollu siyah gömleği daha gevşek ve taytları kalçalarında biraz daha sıkı. Diğerleri gibi harika bir vücudu var, sadece Viper ya da Reaper kadar iri yapılı değil. Metal korkuluğu kavriyor ve eldivenlerini giymediğini fark ediyorum. İri elleriyle barı kavrakken sıcaktan bronzlaşmış teninin altındaki parmak eklemleri beyaza dönüyor. Bana yine küçük bir çiçek diye seslenirken o uzun, narin parmakların kalçalarımın arasında kayarken nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

"Prissy hakkında mı?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, merakım annemin adını duyunca sönüyor. "Annemin adını nereden biliyorsun?"

Altın rengi gözlerinin etrafındaki deri, kafası karışmış gibi kırıışıyor. "Prissy annenin takma adı mıydı?"

"Ona böyle diyorlardı," diyorum, neden ona söylediğimden emin değilim. Belki de gözleri çok sıcak baktığı içindir. Bir yaz gecesindeki ateş ışığı gibi. "Ziyarete geldiklerinde."

"Kim?" Striker oturmak için yatağın ucuna doğru ilerleyerek sorar

"Adamlar," diyorum düşünmeden. Başımı iki yana sallıyorum. *Aptalca*. O lanet olası bir terapist değil. O beni esir alan kişi. "Bu konuda endişelenme."

"Kabus görmeye devam edersen, bu konuda endişeleneceğim."

"Sessiz olmaya çalışacağım," diye tersliyorum, yanaklarım kıpkırmızı, *onun* tamamen farkında, biraz da *fazla* farkında. "Böylece beni kaçıranlara rahatsızlık vermem."

Gözlerini kaçırıyor ve geri dönüp baktığında gözleri daha sert görünüyor. "Annenin adı Caroline'dı. Sana onun büyükannesi Cora'nın adını vermişler. Babanın adı Drake'ti. Sen on yaşındayken ikisi de bir araba kazasında öldü. Prissy kim?"

Benim hakkımda bildiği ayrıntılar karşısında şaşkınlığımı yutuyorum ama yine de evde kullandığım şampuan ve sabun, satın aldığım tampon markasıyla birlikte banyoda duruyor, bu yüzden belki de olmamalıyım. Araştırmalarını yapmışlar.

"Ailem bir araba kazasında ölmedi," diyorum. "Onları Rune öldürdü."
Başını yana eğiyor, kafatası maskesi benimle alay ediyormuş gibi
görünüyor. "Nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi."

Striker derin bir nefes alır, birkaç kez göz kırpar. "Neden?"

"Neden bana söyledi ya da neden onları öldürdü?"

Elleri kalın kalçalarını sıkıyor. "İkisini de."

"Rune Gavin hakkında bilmen gereken bir şey varsa, o da zalim
olduğudur," diyorum. "Yoksa neden yetişkin bir adam on yaşındaki bir kıza
ailesini öldürdüğünü söylesin? Beni hizada tutmak için."

"Peki onları neden öldürdü?"

"Ona ihanet ettiler."

"Nasıl?"

Omuz silkiyorum, yalan kolayca ağzımdan kaçıyor, "Gerçekten
bilmiyorum. Fark eder mi?"

"Sanırım değil," diyor Striker. "Neden öldürüldüklerini bilseniz de
bilmeseniz de onlar hâlâ ölü."

Başımı sallıyorum, yatak başlığına yaslanıp yanlarımdaki çarşafı
düzeltiyorum. "Beni daha önce izledin mi?"

Striker geriliyor, sonra "İzlenmekten hoşlanıyorsun."

diyor. "Ve sen de izlemekten zevk alıyorsun."

Bakışları bir an için uzaklaşıyor, sonra boynumun çukuruna iniyor,
aşağı iniyor, sonra gözlerime geliyor. Acaba kulüpteki o geceyi mi düşünüyor
yoksa daha önce kendime dokunmamı mı?

"Beni tekrar izlemek ister misin?" Sırtarak bacaklarımı açıyorum, uyku
elbisem açılıyor ve iç çamaşırımı kenara çekip amımı ortaya çıkarıyorum. "Ya
da belki Viper'ın yaptığı gibi üzerimde otuz bir çekmek istersin."

Striker'ın gözleri bacaklarımın arasına düşüyor, düzgün bir adamın
yapacağı gibi başka tarafa bakmıyor, onunla alay etmemden, kendimi ona
göstermemden rahatsız oluyor. Ama o iyi bir adam değil, değil mi? Adam gibi
adamlar muhafızları öldürmez ve insanları kaçırmaz. Neden Rune'dan daha iyi
olduğunu düşündüğünü sormak için ağzımı açıyorum ama cevabı zaten
bildiğim için kapatıyorum. Henüz iznim olmadan bana dokunmadı.

"Prissy kim?" diye tekrar sorar.

"Gördüğüm kadarıyla raydan çıkacak biri değilsin." Kalçalarımı
kapatıyorum, bacaklarımı uzatıyorum, onun ilgisinden ama hareketsizliğinden
dolayı içimde garip bir yağlanma hissi var. Bu

Hayal kırıklığı gibi geliyor ama bu çılgınlık olurdu, o yüzden bu hissi isimsiz bırakıyorum. "Delly nerede?"

O altın sarısı gözler yüzüme doğru titreşiyor. "Güvenli bir yerde." Omuzlarım gevşedi. "Onu yakında görebilir miyim?"

"Henüz değil." Gözleri kararıyor, sanki kızgınlık kenarlarını yakıyor. "Prissy kim?"

"Annemin adamları ona Prissy derdi," diyorum iç çekerek. "Ziyarete geldiklerinde. Hepsinin ona böyle seslendiğini duydum. Babam bile geldiklerinde öyle derdi. 'Merhaba Bayan Prissy, bu geceki boğanız benim' derlerdi."

Maskesinin altından yüzünü görebilseydim, bahse girerim kızarırdı.

"Ve sen..." Kelimeleri arıyormuş ya da belki de tartışıyormuş gibi başını iki yana sallıyor ve sonra, "Buna tanık oldunuz mu? Etkileşime mi? Küçük bir kızken mi?"

"Hayır," diyorum, onu sinirlendirmeyi başardığım için biraz memnun bir şekilde. Ailemin oynadığı oyunları daha önce kimseye anlatmamıştım ve neden Striker'a anlattığımı da bilmiyorum. Ama benim için üzölmüş görünüyor. O küçük kız için. Belki de bu yüzden devam ediyorum. "Prissy beni dolaba koyardı ve annem de çıkmama izin verirdi."

Striker'ın tüm vücudu göğsüne tekme atmışım gibi geri tepiyor ve birden ayağa fırlıyor. Elini saçında gezdirecekmiş gibi yukarı kaldırıyor ama kar maskesinin üzerinden kayınca bırakıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor, sanki hiperventilasyon geçirecekmiş gibi, ama sonra tavana bakıyor ve sakinleşiyor gibi görünüyor.

Görünüşe göre taştan yapılmamış.

"Hasta, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Ne zaman gelseler beni koridordaki dolaba kapatırdı. Bir gece odamdan çıktığımda babamı kanepede onu sikerken yakalayınca başlattı."

Striker yatağa tekrar oturarak, "Bu rahatsız edici," diyor. "Kaç yaşındaydın?"

"Altı."

Başı garip bir şekilde seğiriyor. Kollarını ovuşturduğunu, parmaklarının gömleğinin kumaşını yoğurduğunu fark ediyorum.

"Sanırım bu odada kilitli kalmak bana o zamanı hatırlatıyor. Gözlerimi her kapattığımda sanki dolapta kapana kısılmış ve yalnızmışım gibi hissediyorum," diyorum ellerime bakarak. Bileğime ılık bir gözyaşı düşüyor ve onu başparmağımla siliyorum, görüntüsünden rahatsız oluyorum. Botları gıcırdarken

tekrar ayağa kalktı. Tekrar ona bakıyorum. "Ben de burada böyle hissediyorum. Kapana kısılmış. Tek başıma."

Gözlerinin arkasından bir gölge geçer ve başka tarafa bakar.

"Bir keresinde beni iki günlüğüne orada bırakmıştı," diyorum ve tepkisini izliyorum. Gözleri kapandığında ve omuzları çöktüğünde, belki de sinirlerime dokunmuşumdur diye düşünüyorum. Belki de o -belki de hiçbiri- bizim düşünmemizi istedikleri kadar kötü değildir. Ya da belki de sadece çocuklar hakkında rahatsız edici hikayelere sınır çekiyorlar. "Kafayı buldu ve beni unuttu, adamlarıyla oynadığı oyuna kendini fazla kaptırdı sanırım."

"Biraz uyu," diyor, aniden kapıya doğru yürürken sesi boğuklaşıyor. "Güneş doğduktan sonra seni kahvaltıya alacağız."

Kapı koluna uzandığında kalbim küt küt atıyor. "Striker." Duraklıyor ve dönüyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kaybolmuş görünüyor. İçi boşalmış, sanki sözlerim içinde bir krater yaratmış gibi. Acaba o da mı karanlıktan korkuyor? "Benimle oturur musun? Ben uyuyana kadar?"

Tereddüt ediyor, sonra düğmeyi bırakıyor. Yatağın ucuna oturmak yerine, pencerenin yanındaki sandalyeye oturur ve ayak bileğini dizinin üzerine koyarak kendini sandalyeye bırakır, pencereden dışarı boş boş bakarken gözleri hâlâ o kayıp bakışını korumaktadır.

Bir süre sonra bana bakıyor, ama hala boş görünüyor. Gitmiş. Benimle aynı odada bile değil. "Annem bir fahişeydi." İtiraf o kadar sessizce ağzından kaçıyor ki, onu doğru duyduğumdan bile emin olamayarak öne doğru eğiliyorum. "Isabella. Her zaman fahişe değildi. Birinin kızıydı. Biri onu seviyordu. Küçük bir oğlu vardı. Sonra aşırı dozda uyuşturucudan ölünce onu terk etti."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve bunu kastettiğime şaşıyorum. Orta yerimi kesen bıçaklanma hissine şaşıyorum. Kelimelerinin ondan nasıl döküldüğüne ama farkında olmadan dökülmediğine. Kasıtlı olarak. Bana ağır bir sır veriyor çünkü ağırlığını taşıyabileceğimi biliyor.

Çünkü ben de onun gibi bir süre karanlıkta yaşadım.

"Öldüğünde beş yaşındaydım." Gözleri bana kayıyor ve artık kaybolmuş gibi görünmüyor. Tamamen mevcut görünüyor. "Bir dolapta neredeyse ölmek üzereyken bulundum."

Başka bir çocuğun bu tür bir karanlığı ve korkuyu bildiğine dair göğsümde bir sızı oluşarak irkildim. O derin açlığı ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelen susuzluğu.

Bir süre sessizce oturuyoruz ve beni korkunç bir hayattan kurtardıklarını bilmeden beni çaldıklarını düşünen adamı izliyorum.

Battaniyenin altına girip yan tarafıma kıvrılıyorum ve onu izliyorum.
"Demek annen seni de becerdi."

Hafifçe başını sallıyor, daha çok kendi kendine. "Babam daha kötüydü."

CHAPTER 15

DELİLAH

I SOĞUKTAN TITREYEREK UYANIYORUM. Gözlerim kapıya gidiyor ve mide bulantısı karnımda dalgalanıyor. Kapı açık, pencerelerle kaplı aydınlık bir koridoru gösteriyor, ağır perdeler geri çekilmiş ve bulutsuz kış gökyüzünü ortaya çıkarıyor.

Sabahın erken ışıkları ahşap zemin üzerinde uzun çizgiler oluşturuyor.

Siktiğimin forveti.

Adam hiç ses çıkarmıyor. Yemek tepsisini getirenin o olduğunu biliyorum, her zaman benden habersiz buraya gizlice girmeyi başarıyor. Dün gece hariç. Reaper hışımla çıktıktan sonra, bir tepsi yemek almadım, sadece kilitlenmemiş bir kapı ve bunun ne anlama geldiğine dair boğucu bir korku aldım.

Azrail'i, vücudumda gezinen ellerini hatırlayınca yanaklarım alev alev yanıyor. Camı kırmış olmamı diliyormuş gibi gelen uyarısını.

Midem çalkalanıyor, bir tutam acıyla birlikte içimi bir bulantı nöbeti daha kaplıyor. Elim karnıma bastırıyorum ve dudağımı ısıırıyorum. Acıktım.

Ev gıcırıyor ve kalbim boğazıma kaçıyor, gözlerim açık kapıya geri dönüyor. İçlerinden birinin sıçrayarak gelmesini bekliyorum ama sadece ev sakinleşiyor.

Karnım yine gurulduyor. Beni zorla çıkaracaklar. Aç bırakacaklar. Dün gece kilitli olmayan kapının bir tuzak olmasından o kadar korktum ki odadan çıkmaya cesaret edemedim. Şimdi beni istediklerini biliyorum. Ya da en azından beni gitmeye davet ediyorlar. Ya da belki bu bir alaydır.

Aç mısın? Cesaretin varsa gel de al.

Sorun şu ki, açım. Neredeyse hiç yemek yemedim.

Bacaklarımı yatağın kenarından kaydırıyorum, büyük boy kazağımı sıkıca sararak kapıya doğru sürünüyorum, kalbim göğsümde tıkırdıyor.

Sakin ol, Delilah. Seni hayatta tutmalarının bir sebebi var. Reaper dün gece sana zarar verebilirdi, ama o...

Bu düşünceyi zihnimden silip atıyorum, anının yerleşmesine izin vermiyorum. Geç saatlerde, beni yatağın üzerinde nasıl domalttığını sağlıklı olamayacak kadar çok tekrarlayarak zaman geçirdim. Vücudum zonkluyor, bana tekrar dokunma hissini istiyor, ihtiyaç klitorisimi neredeyse kendime dokunacak kadar zonklatıyordu, ama izleyeceklerini biliyordum.

Kapıya ulaştığımda durup derin bir nefes alıyorum. Dişlerimi sıkarak koridora çıkıyorum. Solumda, uzun koridor daha fazla kapı ile sıralanıyor, devasa bir pencere ve bir balkona açılan bir kapı ile son buluyor. Sağımda, mermer sütunlar ve demir korkuluklarla yukarı çıkan ve aşağı inen bir başka setin bulunduğu muazzam bir ahşap merdiven setinde salon sona eriyor. Kimseyi göremeyince yatak odamın kapısının karşısındaki büyük pencerelere koşup dışarı bakıyorum.

Gördüğüm manzara karşısında tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Ellerimi kırık pervazın üzerine koyup yüzümü pencereye dayayarak gördüğüm her şeyi özümsemeye çalışıyorum.

Açık çimenlik birkaç metre boyunca uzanıyor ve bir sıra ağaçla son buluyor. Hemen altımda, sütunlar ve boş saksılarla kaplı eski bir bahçenin etrafından dolanan patikalar var. Sağ tarafta konağın ana bölümü olduğunu tahmin ettiğim yeri görebiliyorum. Sanki modern dünyanın lobisinden koparılmış ve eski bir Fransız malikânesinin eski bir fotoğrafına yerleştirilmiş gibiyim.

Cora'yı bulmam gerek.

Koridorun sonundaki kapıya koşuyorum ama kilitli. Büyük olasılıkla yakınımda bir yerde tutulmadığını bilsem de, merdivene doğru ilerlerken koridor boyunca sıralanan tüm odaları kontrol ediyorum. Hepsi ya boş ya da kilitli ve bir süredir içlerinde kimsenin olduğuna dair bir işaret yok. İçgüdülerim bana onun evin bu bölümünde olmadığını söylüyor. Son bir haftadır, ara sıra çıkan boru sesi dışında başka bir ses duymadım. Hiç ses yok.

Koridorun sonuna ulaştığımda, büyük döner merdivenden yukarı bakıyorum ve iki kat yukarıda soluk bir duvar resmi olan büyük kubbeli bir tavan görüyorum. Bakışlarım

Sahanlığa doğru kıvrılan merdivene düşüyor ve korkuluğun üzerinden eğiliyorum ama sadece daha fazla boş alan, daha fazla sütun ve süslü işlemeli ahşap zeminler görüyorum.

Çoraplı ayaklarım hiç ses çıkarmadan inerken elim hafifçe kaba korkuluktan aşağı kayıyor. Ayaklarım en alt basamağa değdiğinde duruyorum ve girişi çevreleyen devasa kapı aralıklarından bakmak için öne doğru eğiliyorum. Bir taraf resmi bir oturma odası gibi görünüyor, ancak sadece birkaç koltuk ve lambasız bir masa ile döşenmiş. Diğer taraf ise muhtemelen bir kütüphane ya da bir tür çalışma odası. Önümde, her iki yanında tavandan tabana geniş pencereleri olan kocaman bir çift kapı var; süt beyazı kurşunlu camdan içeri tüllü bir sis gibi güneş ışığı süzülüyor.

Karnım çırpınıyor ve basamaktan atlayıp kapıya koşuyorum, tokmağı kavrayıp çekerken kayarak duruyorum. Kapı inleyerek açılıyor ve soğuk hava neredeyse nefesimi kesiyor.

"Yerinde olsam kaçmazdım."

Çığlığım boğazımda düğümleniyor, dönerken elim ağzıma gidiyor, çığlığımın tortuları geniş, boş alanda yankılanıyor. Striker oturma odasına açılan kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Tam olarak hatırladığım gibi görünüyor. Gözünün üzerinde yara izi olan kafatası maskesi. Dar siyah gömleği ve kaslı bacaklarını saran taytı. Siyah eldivenler ve kemer.

Yutkunuyorum, elimi boğazıma daha sert bastırıyorum, ama bu sadece onun yaptığı şeyi hatırlamama neden oluyor ve karnım düşüyor.

"Cora nerede?"

Cevap yok.

Göğsüm ısınıyor, öfkem fişek gibi alevleniyor, yumruklarım iki yanıma kıvrılıyor. Şimdi burada onunla birlikte dururken, bize yaptıklarına duyduğum öfke serbest kalıyor ve çığlık atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Öne atılıp yumruğumu lanet olası çenesine indirmemek için, bir korkak gibi lanet olası bir maskenin arkasına saklandım.

Kahverengi gözleri ağzımdan gözlerime doğru ilerliyor. O gece onlarla birlikteyken, loş ışıkta karanlık görünüyorlardı, ama şimdi düşündüğümde daha açık olduklarını görebiliyorum. Altın rengi, kehribar beneklerle örülü, tıpkı bir aslan gibi. Ya da bir kurt. Yanaklarım ısınıyor, aletini emerken bana nasıl baktığını hatırlıyorum.

Şu anda bakışlarının üzerimde gezinmesi bana aynı şeyi düşündüğünü söylüyor, o altın gözleri her santimi süzüyor, sanki

Kıyafetlerimin altını görüyor, göğüslerimin şeklini ve kalçalarımın kıvrımını hatırlıyor.

"Odanı terk etme ayrıcalığını korumak istiyorsan, kaçmaya çalışmayacaksın," diyor sonunda.

Yanıtım yok çünkü bir şey bulana kadar kaçmayı deneyemem.

Cora.

Kollarını açıyor ve bana doğru adım atıyor. İçgüdüsel olarak, adım atıyorum

Geri. Striker ilerleyip bana doğru hamle yapıyor, ben daha da geri çekiliyorum ama ayağım eşikten geçmeden kollarımdan tutup beni kendine çekiyor. Beni kenara itip kapıyı çarparak kapatıyor, camlar takırdıyor, sonra bana dönüyor. Bu kadar yaklaşıncı ne kadar iri olduğunu hatırlıyorum. Kasları, göğsü ve boyu.

Ne kadar da erkek.

Boğazımı temizliyorum, az önceki sözleri nihayet aklıma yerleşiyor.

"Ayrıcalık mı?"

Yemin ederim gülümsüyor. "Eğer kaçmaya çalışırsan, seni yakalarız." Biz. Onları. *Dördü* birden.

"Dışarıda korkunç yaratıklar var." Striker öne doğru adım atıyor. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, sol ayağım bizi ayıran birkaç santimi kapatmasını engellemek için geriye kayıyor. "Ayılar. Kurtlar. Tehlikeli şeyler."

"*Burada* korkunç şeyler var," diyorum ama sesim titrek çıkıyor.

Sağ kolu öyle hızlı fırlıyor ki nefesim kesiliyor, sonra ensemden tutup beni kendisine doğru sürüklüyor. Ellerim sıcak göğsüne iniyor ve tüm vücudumun soğuktan titrediğini fark ediyorum. Korkudan. *Ondan*.

"Bunu hatırlaman senin için akıllıca olur." Maskeli ağzı kulağımın yanına gelene kadar başını eğiyor. "Kaçmaya çalışmayacağına söz ver."

Boynumu kavrayışı sıkılaştığında keskin bir nefes alıyorum, alttaki her şey sıkışıyor.

"Kaçmaya çalışan yaramaz kızlara ne olduğunu biliyor musun?" Striker bacağını kalçalarımın arasına kaydırıyor, uzun elbisesi baldırlarımdan yukarı kayıyor. Kalçası, yakınlığından dolayı ağrıyan boşluğa çarpıyor. "Yakalandılar ve bağlandılar. Bilekleri o kadar sıkı bağlanmış ki amin ıslanacak."

Bir noktada, diğer eli sırtıma dolandı ve şimdi ona doğru bastırılmış durumdayım, her nefes alışımı hissediyorum. Parmakları sırtımın alt kısmına girerken karnımda kelekler dans ediyor. Burnunu saçlarıma bastırıyor ve yavaşça içine çekiyor. Aynı kulüpte yaptığı gibi. Keşke ben de

Onun anılarının yanıp sönmesini durdurmak. Nasıl hissettiğini. Bana nasıl hissettirdiği. Klitorisimi çeken, yiyen, emen dudaklarının hissi. Sırtımın alt kısmına bastırıldığı parmaklarının içimde nasıl hareket ettiğini. Onu ne kadar çok arzuladığımı. Hepsini.

"Sonra," diye fısıldıyor, sesi nefes nefese, sanki ciğerlerine yeterince hava almak için mücadele ediyormuş gibi. "Sırılsıklam olduğunda ve ilgimiz için yalvardığında, cezalandırılacaksın."

Klitorisimin zonklaması bana o odada çok uzun süre yalnız kaldığımı söylüyor.

Oda.

Dudağımı ısıırıyorum, soruyu ağzımda tutmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum ve

"Tehditlerden zevk alıyor musun?" diye sor.

"Belirli bir şımarık Prensesse terbiye vermekten zevk alıyorum. Belki de o güzel kıçın kıpkırmızı olana kadar kemeri yersin. Sana ne yapmak istersek yapalım, dayanacaksın." Arkasına yaslandı ve gözleri benimkilere takıldı. "İyi bir kız ol ve içeride güvenli bir yerde kal."

Beni bırakıyor. Tökezleyerek geri çekiliyorum. Soğuk her yerime vuruyor. Kollarımı göğsüme doladım. Sanki bir işaretmiş gibi, midem gurulduyor.

Bakışları karnıma düşüyor ve derin, bıkkın bir nefes alırken omuzları yükselip alçalıyor. "Doğru düzgün yemiyorsun."

"Acaba bunun rehin tutulmakla bir ilgisi var mı?" diyorum, sözlerimden alaycılık damlıyor.

Striker bileğimi yakaladı. Kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı kavıyor ve evin arka tarafındaki geniş girişe doğru çekiyor. Kalbim yerinden fırlıyor, belki de beni Cora'ya götürüyordur diye umutlanıyorum.

"Nerede o?" Gözlerim her yöne dalarak soruyorum, sadece eski malikânenin büyüleyici manzarasını değil, nereye gittiğimizi de görüyor, gittiğimiz rotayı hatırlamaya çalışıyorum. "Lütfen bana onun güvende olup olmadığını söyler misiniz?"

Striker aniden duruyor ve yüzünü bana dönerek elimi bırakıyor. Siyah bir kuyruklu piyanonun ve üzerinde bir lamba bulunan boş bir masanın olduğu geniş bir odanın dışındayız. Evin geri kalanı gibi burası da eski, yıpranmış ama yine de temiz.

Altın rengi gözleri yüzüme dikiliyor. Birkaç dakika öncesine göre daha yumuşak görünüyorlar ve acaba lütfen demem mi onu iyi biri yaptı? Keşke yüzünü görebilseydim.

Hayır. Sözümü geri alıyorum. Eğer yüzünü görürsem, bu öldüğüm anlamına gelir. Onları teşhis edersem beni asla bırakmazlar.

"O güvende," diyor ve dönüp konağın arka tarafına doğru yürümeye devam ediyor. "Beni takip edin."

Rahatlama tüm vücudumu sarıyor, omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyor. Ona neden inandığımı bilmiyorum ama inanıyorum.

"Onu ne zaman göreceğim?" Uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ederek soruyorum. "Onu şimdi görebilir miyim?"

"Bana bir daha sorma."

"Striker."

Dönüyor, gerginliği omuzlarının sertleşmesinden ve başının eğilmesinden belli oluyor. "Bana bir daha sormayın Prenses. Sadece beni kızdırırsınız."

"Neden buradayız?" Onun yerine ben soruyorum. "Fidye mi? Bizi babamı almak için mi götürdünüz..." sesim kesiliyor, Azrail'in sözlerini hatırlıyorum. "Reaper babamın ondan bir şey aldığını söylerken ne demek istedi?"

Striker cevap vermeden kolumu tekrar kavıyor ve beni kendine çekiyor. Cevap vermeyeceği belli olan daha fazla soru sormak yerine, babamın verdiği ders zihnimde yanıp sönerken, konağın ayrıntılarını özümsemeye odaklanıyorum.

Gösterişli kıyafetler ve para dikkatinizi dağıtmasın. Dış görünüşün altında ne olduğunu görmek istersiniz. Onları bu şekilde alt edersiniz.

Malikane çok büyük. Eski. Bana 1800'lerin sonundaki o büyük yaldızlı konakları hatırlattı. Ev gerçekten çürümüş değil, ama atıl durumda. Kullanılmamış. Sevilmemiş. Zamanın bir bölümünü yakalayan ama paslanmasına ve toz toplamasına izin verilen bir müze gibi.

Mobilya ya da başka bir dekorun olmaması ve mekanın bakımının yapılmamış olması fidye konusunda beni tekrar düşündürüyor, ama sonra Reaper intikam dedi.

Ama babam topla dedi.

Başım dönüyor, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. Büyük bir yemek odasına ulaşıyoruz ve kapının girişinde donup kalıyorum.

"Merhaba, Minik Şey."

Arkamdan gelen sesle tüm vücudum sarsılıyor ve beni belimden yakalayan Striker'a doğru sendeliyorum.

"Küçük öfke nöbetin sana istediğini verdi," diyor Breaker, etrafımda dolaşıp büyük ahşap yemek masasına yaslanmış Viper'ın yanında durarak. Striker beni onun önünden odaya doğru itiyor.

İşte o zaman onu gördüm.

Azrail. Ve öfkeli görünüyordu.

CHAPTER 16

DELİLAH

I Sanki vücudumu bana karşı zehirlemiş gibi. Vücudumun ona verdiği tepki, o gece kulüpte bana ne yaptığını merak etmeme neden oluyor.

Oniks gözleri dün gece elleri ve ağzı kadar istilacı bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı tarıyor.

"Eğer bu numarayı bir daha yaparsan, seni kırılacak pencerelerin olmadığı bodruma kilitlerim," diyor Azrail, odanın arka tarafındaki duvarı iterek ama yemek odasının ortasında, uzun masanın yanında duruyor. Birkaç metre uzakta olsa bile, benim alanımı işgal ediyormuş gibi hissediyorum. "O zaman donarak ölürsün ve artık bir sorun olmazsın."

"Odamda donarak ölmek üzereyim," diye söylendim.

"Cam kırma girişiminden sonra odanda yangın varken sana güveneceğimizi mi sanıyorsun?" Engerek gülüyor. "Kaçmak için tüm evi yakmaya çalışırdın."

Haksız da değil.

"Buranın kaloriferleri var." Gülümsemem zehirle kaplandı. "Eminim hepinizin arasında, onları çalıştırmak için yeterli beyin gücü vardır."

Breaker kıkırdar.

"Tekrar," diyor Azrail, iri, aptalca seksi omuzları gerilerek, "Silah aramak için odanı dağıtmayı bıraktığında ve bizi öldürmek için bir şekilde radyatörü kullanmaya çalışmayacağını bildiğimde, kazanı ısıtacak şekilde ayarlayacağım."

Gözlerimi kısıyorum. "Sen bir pislisin."

"Bana daha kötülerini de söylendi, Kedicik." Azrail masayı işaret ediyor. "Şimdi otur."

Yanımda, Breaker bir sandalye çekip oturuyor. Davet edencesine kucağına vuruyor.

Evet. Hiç sanmıyorum.

Bu düşünceyi dile getiremeden beni kucağına çekti. Şaşkın bir çılgılık atıyorum ve ellerim masanın kenarıyla kendimi yakalamak için uçarak garip bir şekilde yere iniyorum.

"Şimdi yemek zamanı," diyor Engerek ve o zaman her zamanki yemek dolu tepsimin masanın ortasında durduğunu fark ediyorum. "İyi bir kız ol ve Reaper'ı dinle."

Breaker'ın kolu ortama dolanıyor ve beni kucağına alarak sırtımı sert, sıcak göğsüne bastırıyor. Dik oturuyorum, parmaklarım masanın üstüne kıvrılıyor, omurgam dimdik. Onlardan herhangi birine ilk kez bu kadar yakın oluyorum ve kalbim küt küt atıyor, uzun parmaklarının kalçama girdiğini, kendine engel olamıyormuş gibi beni sıktığını hissediyorum. Sanki o da sürekli o gecenin anılarıyla dolup taşıyor.

"Ellerini masaya koy," diyor Azrail, yaklaşırken yemek tepsisini kendine doğru çekmek için eğiliyor, üzerimde yükselecek şekilde duruyor, kemeri gözlerimin hizasında.

Kahretsin. O büyük. Onunla ilgili her şey büyük. Bu düşünce karnımı ürpertiyor, dudağımı sıkıntıyla aşağı doğru çekiyorum.

Gözlerim siyah metalik tokadan onun siyah gözlerine kayıyor. Arkalarında bir şey titreşiyor. Öfke. Küçümseme. Başka bir şey, tanımlayamadığım başka bir duygu. Yer değiştiriyor, başparmağı kemere takılıyor. Bakışlarım uzun parmaklarına ve elinin arkasındaki koyu mürekkebe takılıyor. Eldivenlerini yine giymemiş. Çıplak eline odaklanıyorum ve o zaman fark ediyorum.

O zor biri.

İkisi de öyle.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Masayı kavrayıp kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum, Breaker'ın kalın siki kıçıma girerken karnımın altında bir şey garip bir şekilde çırpınıyor. Reaper'ın eli omzuma çarparak beni yerimde tutuyor.

"Kal," diye hırlıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak ona bakıyorum, ikisini de itip dinlememek için kendimi zor tutarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ama hareket etmeye çalışırsam ne yapacaklarından emin değilim. Şu anda Reaper'dan aldığım öfkeli bakış bana onlarla savaşmanın anlamsız olduğunu söylüyor. Onlar dört kişi ve ben bir kişiyim.

Onlar kazanacak.

Arkamda, Breaker kırımın onun sert aletine yaptığı baskıdan homurdanıyor, ben tekrar yer değiştirdiğimde, ereksiyonunun üzerine oturmaktan kaçınmaya çalışıyorum, ama bu imkansız. Cora'yı sikerken nasıl göründüğünü çok net hatırlıyorum.

Striker sağımıza otururken bir sandalye ahşap zemine sürtünerek gerginliği bozuyor. Reaper'ın eli omzumdan iniyor ve masanın üzerine koyuyor. Tek parmağıyla tahtaya vuruyor ve gözlerim onun hareketlerini takip ederek dövmelere takılıyor. Dün gece bronzlaşmış tenine ve ellerinin arkasındaki mürekkebe bir anlığına göz atmıştım ama şimdi her parmağındaki parmak boğumlarının altındaki kafataslarını, işaret parmağındaki kırmızı bir işaretle kesilmiş olanı ve bileğine kadar uzanan ve gömlek kolunun altında kaybolan çiçeklerin ve sarmaşıkların karmaşık ayrıntılarını görüyorum.

"Umarım açsındır, tatlım," diyor Viper, iri gövdesini masanın karşısındaki sandalyeye indirirken.

Reaper masaya tekrar vuruyor. Gözlerim onun eline kayıyor. "Eller masanın üzerinde, avuç içleri düz," diyor ve o zaman elinin yanındaki masanın üzerinde duran, okullarda kullanılan eski cetvellere benzeyen tahta cetveli fark ediyorum.

Kaşlarım çatılıyor ama ellerimi serin yüzeyin üzerine koyuyorum, avuç içlerim düz, parmaklarım açık.

"Aferin kızıma," diyor Breaker ve övgüsünün içime işlediğini hissediyorum.

Geri.

Azrail bir blok peynir alır ve havaya kaldırır. "Aç."

Planını fark ettiğimde "Hiç sanmıyorum," diye çıkışıyorum. "Kendimi besleyebilirim." Yer değiştirerek ellerimi kaldırıyorum, ama ben onları çekmeden Azrail

cetveli kapıp parmaklarıma vuruyor.

"Bu ne lan!" Ellerimi geri çekip parmaklarımı ağzıma bastırdım ve ona ters ters baktım.

"Eller masaya," diyor Striker ve ben de dönüp ona bakıyorum. Çok ciddiye, Azrail'in parmak eklemlerime lanet bir cetvelle vurduğu gerçeğinden bile etkilenmemişti. Sanki bu normalmiş gibi. Masanın üstüne vururken başını yana eğiyor. "Dinle."

"Siktiğimin psikopatları," diye mırıldanıyorum. Tereddütle ellerimi tekrar yere koyuyorum ve herhangi bir hareket belirtisi için Reaper'ın elindeki cetveli izliyorum. Breaker'ın kalçaları eğiliyor ve kocaman siki kıcıma girerek burada oturmamdan çok hoşlandığını belli ediyor. Ya da belki de tüm bu durumdan hoşlanıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor Viper ellerim masanın üzerinde düz durduğunda. Azrail peyniri tekrar kaldırıyor ve başımı çeviriyorum.

"Kendimi besleyebilirim."

Azrail alçak bir hırıltıyla öne atılıyor, siyah gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve yanaklarımı kavrayıp dudaklarımı ayıracak kadar sıkıyor. "Sana bir çatalla güvenebildiğim zaman, kendini besleme ayrıcalığına sahip olacaksın. Şimdi aç."

Kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama elleri acı verici bir şekilde sıkılıyor. Ona karşı koymak için ellerimi kaldırmaya yeltendiğimde, cetvelin keskin şamarını hatırlıyorum ve onları yerlerinde tutuyorum. Daha fazla itiraz edemediğim peynir parçasını ağzıma sokuyor ve dudaklarımı kapatıyor, yüzümdeki kavrayışını hap yutmuş bir köpek gibi çenemi kapatmasına yetecek kadar serbest bırakıyor.

"Çiğne ve yut," diye emrediyor, sesinde karanlık bir ton var. Kahretsin. Dün gece onu *gerçekten* kızdırdım.

Ben çiğnerken cetveli tekrar eline alıyor ve ellerimi kaldırmam için bana meydan okuyor. Parmak eklemlerime tekrar vurmak için bahane bulmaya bayılacağını bildiğimden onları yüzeye düz bir şekilde bırakıyorum. Yutkunduktan sonra ona göstermek için ağzımı açıyorum ve Viper'ın kıkırdamasına neden oluyorum.

"Tam bir velet," diyor Azrail ve bir lokma daha alıyor. Yemeği alt dudağıma değdirirken gözlerim pantolonundaki şişkinliğe takılıyor. Yine de bu sefer açıyorum. Sanki bana olan nefretinin ortaya dökülmesini engelleyemiyormuş gibi yemeği kabaca ağzıma itiyor. Çiğnerken tatlı tatlı gülümsüyorum ve onun siyah bakışları ölümcül bir hal alıyor.

Ben aptal değilim. Gözlerindeki hastalıklı parıltı, kavga etmeye devam edersem beni tutacağını ve ağzıma zorla yemek sokacağını söylüyor ama bu sessizce oturup bana zorbalık etmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. Onu çok fazla zorlamamam konusunda beni uyardı ve gözlerindeki yoğun parıltıya bakılırsa bana zarar verebileceğine inanıyorum, hatta belki de bu şansı çok isterdi ama dün gece bana bir şey öğretti.

Benim onu hatırladığım kadar o da beni hatırlıyor.

Çiğnerken ona bakıyorum. Ondan, hepsinden korkmam gerektiğini biliyorum ama korkmuyorum. Tehlikeli adamların etrafında büyüdüm. İnsanları öldüren adamların. Annemi vuranlar gibi adamlar. Eğer Reaper

Neredeyse odanın camını kırdıktan sonra bana zarar verirse, en azından fiziksel olarak güvende olduğumu bilirim.

Belki zihinsel olarak değil.

Belki de fiziksel olarak tamamen güvende *değilim*. Beni canlı istiyor olabilirler ama bu bana zarar veremeyecekleri ya da vermeyecekleri anlamına gelmez.

Ne de olsa babamın muhafızlarını soğukkanlılıkla öldürdü.

Kalbim karnıma düştü. Manuel. İyi bir adamdı, iyi bir korumaydı ve babam için kendini adanmış bir askerdi.

Yutkunurken yemek boğazıma yapışıyor. Parmaklarımı ahşap masaya geçirerek Azrail'e soruyorum: "Hiç pişmanlık duyuyor musun?"

Reaper'ın yanıtı "Hayır," oldu.

Striker "Ne hakkında?" diye soruyor ve diğer ikisi sessiz kalıyor.

Kaşlarımı çatarak Azrail'le göz göze geliyorum, kafatası maskesi benimle alay ediyor,

Tıpkı beni cetvelle cezalandırırken yaptığı gibi. "Manuel'i öldürdüğün için."

"Ben çok insan öldürdüm, Kedicik," diyor Azrail, bir parça peyniri daha dudaklarımın arasından kafam Breaker'ın çenesine çarpacak kadar sert bir şekilde iterek. "Açıklamana ihtiyacım var."

"Onu hayatımın yarısından beri tanıyorum," diyorum. "Kafasından vurduğunuz adam on iki yaşımdan beri babamın güvenlik görevlisiydi."

"Bu üzücü bir hikaye," diyor Reaper. "İşini iyi yaptı, ta ki yapmayana kadar."

Dişlerimi sıkıyorum, gözyaşlarımın ani sızısıyla savaşıyorum ve ayaklarımın dibinde kanlar içinde yatarken boş gözlerini hatırlıyorum.

Sıkıntımı hissetmiş gibi Breaker'ın iri eli kalçama iniyor ve elbisemin üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor. Bu hareket tuhaf bir şekilde rahatlatıyor ve ben de ona yaslanıp Reaper'ın tepsiden daha fazla yemek almasını izliyorum.

"Aç." Ağzıma bir parça daha yemek tıkıştırıyor. Reaper hareketi tekrarlıyor, beni her seferinde küçük lokmalarla besliyor, hareketleri gittikçe daha az sertleşiyor, tepsi neredeyse temizlenene kadar Viper sessizce oturuyor, kolları karşıımızdaki masanın üzerinde, yeşilimsi mavi gözleri neredeyse sapkın bir ilgiyle ağzımı izliyor, Breaker'ın eli uyluğumda yukarı ve aşağı hareket ediyor ya da kolumu okşuyor ve Striker sessizce yanıımızda oturuyor.

Onların bana odaklanması karnımı titretiyor ama bu hissin farkındayım. Beni kıvrandıran sadece sinirlerim değil. Bu bir uyarılma.

Tanrım, beni mahvettiler.

Reaper haklıydı. Artık ilgilerini *çekmek* istediğimden emin değilim.

Ama istemediğimi de *sanmıyorum*.

Ellerimi masanın üzerinde tutarak Breaker'a yaslanıyorum ve Reaper bir parça ekmek uzattığında başımı sallıyorum. "Ben tokum."

"Yemek bitene kadar yiyorsun," diyor Reaper ve sesinde bir uyarı var. "Yeterince yemiyorsun ve kilo kaybettin."

Breaker'ın kolu göbeğimin etrafında geriliyor, eli kalçamda esniyor. *Hâlâ* sert. "Hadi ama Minik Şey, daha fazla yemelisin."

"Ödül domuzunuzu şişmanlatıyor musunuz?" Hırlıyorum, yakınlıklarının, heyecanlarının, *her şeylerinin* çok farkındayım ama ağzımı kontrol edemiyorum. Babam bunun benim felaketim olacağını söylemişti ve sanırım şu anda haklı olabilir. "Planladığınız şey bu mu? Babam para vermediği için beni en yüksek teklifi verene mi satacaksınız?"

Dudağımı ısııyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oluyorum. Bir damla gözyaşı serbest kalmakla tehdit ediyor ve avuçlarımı düz tutarak öfkeyle omzumla gözümü siliyorum. Yemek tepsisine odaklanıyorum, kendime duyduğum öfke yanaklarımı ısıtıyor.

Lanet olsun onlara.

Günlerdir kendime hissetme izni vermiyorum ve babamın ödeme yapmayacağından ya da beni almaya gelemeyeceğinden korktuğumu kendime ilk kez itiraf ettiğimde hepsinin önünde oluyorum, bu da beni daha da çileden çıkarıyor. Herhangi bir zayıflık görmelerine izin veremem. Bunu bana karşı kullanacakları çok açık.

Parmaklarım tahtaya kıvrılıyor, tırnaklarım kazınıyor. "Beni almaya geldiğinde hepinizi öldürecek."

Viper tepsiyi bana yaklaştırmak için öne doğru eğilerek, "Baban nerede olduğunu bilmiyor tatlım," diyor. "Nereye bakacağını bilmezse seni bulamaz."

"Birini yüzlerce mil uzağa götürdüğünde onu bulmak zordur," diye çıkışıyorum, ağzımı açtığımı ve Reaper'ın dudaklarımdan daha fazla yiyecek geçirmesine izin verdiğimi belli belirsiz fark ediyorum.

"Yüzlerce mil uzakta olduğunu nereden biliyorsun?" Striker soruyor.

Yutkunuyorum ve Striker'a bakmadan önce Reaper'dan bir parça daha kuru meyve alıyorum. "Manzara. Babamın kulübesinin etrafındaki araziye benziyor. Palmiye ağaçları ve beyaz kum yok."

Sadece başını sallıyor ve Azrail'e bakıyor.

Yani haklıydım. Haklı olduğumu biliyordum ama Florida'nın birdenbire sarp kayalıklara sahip olabileceği gibi aptalca bir umuda tutunmuştum. Eğer Cora ve ben sadece babamın parasını ödeyene kadar tutuluyor olsaydık, ona yakın olurduk. Yüzlerce, hatta belki de binlerce mil uzakta, yıkık dökük bir malikanede oturuyor olmazdık.

Birkaç dakika kimse bir şey söylemiyor ve yemek bitene kadar yiyorum ve patlayacakmışım gibi hissediyorum. Reaper tatmin olmuş bir şekilde tepsiyi kaldırıyor ve Viper bana bir şişe su uzatıyor, masaya yaslanıp Breaker'ın kucagındaki bana bakıyor. O kadar doymuşum ki mideme daha fazlasını sığdıramıyorum, bu yüzden daha sonra içmek üzere kazağımın cebine tikiştiriyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Beni de soyup yıkayacak mısınız? Bana tarak ya da fırça konusunda güvenmiyor musunuz? Banyomda sap yapmak için kullanabileceğim jiletler var."

Viper gülüyor, yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. Bu hareket çok samimi. Tanıdık. *Çünkü biz öyleyiz*, kendime hatırlatıyorum.

"Eğer bu bir sorunsa, belki de seni yıkamalıyız," diyor Striker ve yemin ederim maskenin altından gülümsüyor.

"Ya da seninle," diyor Breaker, sözleri kulağımda yumuşuyor, kalçaları bana ereksiyonunu hatırlatmak için eğiliyor.

İhtiyacım varmış gibi değil. Aksine, onun biraz *fazla* farkındayım.

Ayağa fırlıyorum, elleri kayarken ona ters ters bakıyorum, kalçalarımın arasında alevlenen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bunun için o aptal maskelerini çıkarman gerekecek. Ve onlar olmadan sevişemediğine göre, bana katılman konusunda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ses tonunu ayarlama konusunda endişelenmen gerekiyor," diyor Striker, sesi alçalarak. "İyi bir rehine ol ve birimizi kızdırmadan ve bu kaba ağzın sana bir ders kazandırmadan odana geri dön."

Dudağım hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Daha önce kaba ağzımdan çok hoşlanmıştın."

Breaker iç çekerek kalçamı okşuyor. "Tiny Thing, uslu dur."

Geriye doğru sarsılarak masaya vurdum, beynimin ilkel bir kısmı aydınlandı, yakınlıklarının, ellerinin, vücudumun aç bir siren gibi şarkı söylediği büyük seksi kaslarının son derece farkındaydım.

Breaker ayağa kalkarak, "Yukarı çık ve dinlen," diyor. Nefesimi içime çekiyorum. Onun ne kadar korkutucu derecede seksi olduğunu nasıl unuttuğumu şimdi tam karşımda durup nazik elleriyle bana dokunduğu için aptalca buluyorum.

Bakışlarım göğsüne düşüyor, zihnim onun karın kaslarının ve terden kayganlaşmış etinin anısıyla yanıp sönüyor. Parmağını çenemin altından geçirip

Çenemle arkamdaki masayı kavrayıp nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Soluk mavi gözler ağzıma düşüyor. Breaker'ın başparmağı alt dudağıma dokunarak etimin altındaki alevleri tutuşturuyor. "Fikrimizi değiştirip seni bu masaya bağlamadan ve sana bir ders vermeden önce koş tatlı kız."

Kahretsin. Kulağa bu kadar cazip gelmemeli.

Evet. Ne kadar iri ve sinir bozucu derecede seksi olduğunu hatırlatmalarına kesinlikle ihtiyacım yok. Ve kesinlikle onlardan bir ders almaya ihtiyacım yok.

Vücudum kendi kendine gayet iyi hatırlıyor.

Breaker geri adım atarak geçmeme izin verdi. Ben odadan çıkarken gözleri sırtıma dikiliyor. Sanki etimin altını, damarlarımda yanan kanımı görebiliyorlar, sözlerinin sıcaklığıyla parlıyorlar.

Başım dik, gözlerimi kapıdan ayırmadan dışarı çıkıyorum, bir yanım her öğünde böyle beslenip beslenmeyeceğimi merak ediyor.

CHAPTER 17

STRIKER

SLEEP BU GECE BENDEN KAÇIYOR. Zihnim, Reaper onu beslerken Delilah'nın güzel ağzını düşünmekle doluyor. Belki şimdi oturup yemek yedirdiğimiz için biraz kilo alır düşüncesi. Cora'nın hüznünlü gözlerini ve alaycı gülümsemesini düşünerek. Ama sonra yüzlerinin tatlılığı kesilip atılıyor, zihnimin gözünden keskin bir şekilde kesiliyor ve başka bir yüz gözümün önünden geçiyor.

Annem olduğunu biliyorum.

Onu şimdi hatırlayan ilkel bir içgüdü. Benimki gibi sıcak kahverengi gözler. Bronz tenli. Yanaklarına doğru kıvrılan uzun, koyu sarı saçları. Sonra karanlık. Sidik ve dışkı kokusu. Hayalet gibi karnımı tırmalayan hayali açlık sancıları.

Prensesimizi yemek yerken izlemek tüm göğsümü zevkle dolduruyor. Sanırım hepimiz için öyle. Hepimiz her zaman çok açtık. Yemeği esirgediğinizde çocukları kontrol etmek kolaydır. Reaper'ın hissetmelerini istemediği tek şey buydu. Soğuk odada hissettiğimiz o keskin, acı verici kemirme. Hücrede. Annemin beni bıraktığı karanlıkta kim bilir kaç gün boyunca hissettiğim gibi.

Belki de Cora ve onun bana karşı bu kadar açık olmasından dolayı, aklım şimdi tüm hayatım boyunca yüzünü görmediğim kadına gidiyor. Bağımlılığı onu erken bir ölüme sürüklemiş ve küçük bir çocuğu yarı canlı bir şekilde, kendi zalimlik ve kontrol bağımlılığı onu parçalayarak yeni bir insan oluşturacak bir adama teslim etmişti.

Bazen Azrail'in Delilah'la yapmak istediği şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Onu yeni bir şeye dönüştürene kadar paramparça etmek. Gerçeği kabul edebilecek birine.

Babası kötü bir adam. Bizim *otetlerden* çok daha kötü.

Hepimiz Delilah'yı ve nihayetinde Cora'yı almaya karar vermiş olsak da, onların işbirliğini tam olarak nasıl sağlayacağımızı tartıştığımızı hiç sanmıyorum. Her zaman yaptığımız gibi körü körüne Azrail'i takip ettik. O bizi tanıyor. Neyin en iyisi olduğunu biliyor. Hayatımız boyunca bizimle ilgilendi, bizi korudu. Breaker için kaç kez cezayı kabul ettiğini sayamıyorum bile. Viper. Fallon'a bir kuralı çiğnediğini ya da bir emre uymadığını söyledi.

Fallon'un bizi eğitme teknikleri sertti, insancıl olamayacak kadar sertti ama etkiliydi. İstediklerini yaparsak ödüllendirileceğimizi çabuk öğrendik. Yapmazsak disipline veriliyorduk. Fallon her zaman başka bir ceza yöntemiyle birlikte yiyecek de kullanırdı. Genç bir çocuğu aç bırakmak, uslu durmasını sağlamanın hızlı bir yoludur. Reaper büyürken hep aç kalırdı. Hepimiz öyleydik. Sanırım bu yüzden onu beslemekte ısrar ediyor. Her ne kadar onun Rune'un kanı olduğunu ve cezayı hak ettiğini söylese de, kimsenin aç kalması düşüncesine katlanamıyor.

Sanırım bu yüzden Fallon kadar acımasız olamıyor. Reaper soğuk odada olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor. Korkmak. Kafası karışmak. Övgü parçacıkları almak, sonra da utançtan kanamanıza neden olacak kadar derinden kesen sözler.

Ödül ve övgü

Aşağılayın ve küçük düşürün.

Bunlar, tutarlılıkla birlikte, birinin emirlerinize uymasına ihtiyaç duyduğunuzda etkili araçlardır. Birinin her emrinizi yerine getirecek kadar sizden *korkmasına* ihtiyaç duyduğunuzda. Ama biz onların bizden korkmasını istemiyoruz. İşte bu yüzden Delilah'yı eskisi gibi eğitmek gittikçe zorlaşıyor.

Yürütmek üzere olduğumuz savaşta bizi takip etmek *istemesi* için onun güvenine ihtiyacımız var.

Prensesimizin babasını öğreneceği düşüncesi içimde hastalıklı bir heyecan yaratıyor ama bu heyecan, içimde biriken dehşetle fena halde çarpışıyor. Öğrendiğinde...

Bu onu yok edebilir.

Cora çoktan zor dersler aldı. Parçalara ayrılmış ve yarılmış ve eğer şüphelendiğimiz şey doğruysa, bu birçok kez olmuştur. O

Bizimle birlikte hareket etmenin onun yararına olduğunu zaten biliyor. Diğer yandan onun güveni? Bu kazanmamız gereken bir şey, talep etmemiz değil.

Annesinden bahsederken yüzündeki boş ifadeyi hatırlayınca midem bulanıyor. Evet. Küçük çiçeğimiz ailesi tarafından çoktan ezildi. Şu anda ihtiyacı olan tek şey emniyet ve güvenlik.

Delilah da öyle. Dikkatle korunan bir hayat yaşamış olabilir ama Rune yine de onu tuzağa düşürdü.

Göğsüm sıkışıyor ve ağrıyı ovuşturuyorum, acaba tüm dünya böyle bir karanlıkla mı dolu yoksa biz sadece şanssız olanlar mıyız, bunun içine mi doğduk diye merak ediyorum.

Odanın uzak ucuna doğru baktığımda, ay ışığı zemini yıkıyor ve şifonyerin üzerindeki küçük heykelciği seçebiliyorum. Dalgınca tekrar göğsümü ovuyorum. Hay sikeyim. Bazen hatırladığımda, göğsümdeki siyah, boş boşluğu olduğu günkü kadar keskin hissediyorum.

Rune Gavin günahlarının bedelini ödemek zorunda. Hepsinin.

Yatağa geri dönüp başımı yıpranmış tahtaya yaslıyorum. Yan odadan gelen alçak bir inilti beni hareketsiz kılıyor. Bir başka çakıllı ses aletimin kalınlaşmasına neden oluyor, Breaker'ın Viper'ın sırtına eğildiğini ve ona çarptığını hayal ediyorum. Hayal kırıklığı içinde başımı tekrar tekrar yatak başlığına vuruyorum, prizleri var diye kıskanıyorum.

Birlikte geçirdikleri geceler hakkında konuşmazlar. Ben sadece Engerek'in dizlerinin üzerine çöktüğüne, bir kadını paylaştığımız sırada ve bazen de sonrasında Kırıcı'yı ağzına aldığına şahit oldum. Reaper ve ben daha sonra birlikte çıkardıkları seslerden hiç bahsetmedik çünkü bunu gizlice yapıyorlarsa bizim bilmemizi istemiyorlardı. Şimdi ikisini birlikte duymak şaşırtıcı. Ama belki de olmamalı. Kadınlar günlerdir bize işkence ediyor.

Yakınlıkları bize çılgınca şeyler yaptırıyor. Hepimiz onları tekrar arzuluyoruz. Kameralarda onları izleyerek çok fazla saat geçirdik. Onların tadına bakmak için içimizi kemiren o açlığın Azrail'i, Engerek'i, Kırıcı'yı da benim kadar acımasızca pençelediğini biliyorum. Günlerinin her dakikasına sahip olmak, her düşüncelerini özümsemek, onları koklamak, onlara dokunmak için aynı çaresiz duygu kardeşlerimi de benim gibi deliliğe sürüklüyor.

Bir görevden hızla bir saplantıya dönüştüler ve hepimiz bunun içinde gizlenen tehlikeyi hissediyoruz.

Gürültüyü ve kapının çarparak kapanmasını duyar duymaz hızla yataktan fırlıyorum. Pantolonuma uzanarak, üzerime geçirdim.

Kapıya doğru gidiyorum. Reaper bu gece görevde, kızlara göz kulak oluyor ve bize haber vermedi, bu yüzden onlarla ilgili olmadığını biliyorum. Kapıyı açtığımda, Engerek'in boğuk hırıltısı koridordan geliyor.

Lanet olası aptallar. Sessiz olmamız gerektiğini biliyorlar. Delilah'dan iki kat yukarıda olabiliriz ama bu eski boş konakta sesleri duymak hâlâ mümkün.

Koridorda ilerliyorum ama çıplak bir Breaker'ın çıplak bir Viper'ı duvara yapıştırdığını ve ön kolunu boğazına dayadığını görünce adımlarımın ortasında duruyorum. Üzerine eğilmiş, alanını daraltıyor, sert aleti Viper'ın karnına bastırıyor.

Kollarımı kavuşturup kapının çerçevesine yaslanıyorum, Viper'ın şaklamasını bekliyorum ve bakışlarımın Breaker'ın çıplak kıkına kaymasına izin veriyorum. Kıkını defalarca gördüm ama ne kadar sıkı ve mükemmel şekilli olduğunu hiç fark etmiş miydim bilmiyorum. Nasıl...

Kahretsin.

Gözlerimi kırıştırarak pazılarımı sıkıyorum ve Viper'ın kırmızı yüzüne yeniden odaklanıyorum. O kadar kızgın ki Breaker onu daha fazla zorlarsa onları ayırmak zorunda kalacağım. Breaker çizgiyi aştığında genelde öyle yaparım.

İki adam da bana doğru bakıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

Breaker kolunu bırakıyor ve kol onun yanına gelir gelmez Viper onu geriye doğru iterek uzak duvara çarpıyor ve Breaker'ın onu tuttuğu gibi sabitliyor. Breaker'ın sert aleti Viper'ın karnının üzerinde kayıyor ve gözlerim düşüyor.

Bir ciğer dolusu emiyorum. "Biraz sessiz olabilir misiniz? Uyumaya çalışıyorum," diyorum, onlardan çoktan sıkılmışım.

"Bu lanet olası pislik nasıl dinleyeceğini bilmiyor," diye tükürüyor Breaker. Viper'ın demir pençesine karşı koymuyor ama geri de çekilmiyor.

"Senin iyi bir çocuk olduğunu sanıyordum, Vipe." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Birden ağzımdan çıkıyor. Belki yorgun olduğum için. Belki de hepimiz sıkıldığımız için. Muhtemelen hepimiz gergin olduğumuz ve bunu hissettiğimiz için. Hepimiz bir uçurumun kenarında sallanıyormuşuz ve en ufak bir şey bizi uçuruma yuvarlayacakmış gibi hissettiren bu kaygan his.

Viper'ın dikkati bana yöneliyor ve kasları gergin bir şekilde öne atılıyor, elini boynuma atıyor ve beni kapıya yaslayana kadar geri itiyor. Çok şaşırdım, Viper ve ben sık sık çarpışmayız,

keskin bir kahkaha serbest kalır. Engerek'in yüzü öfkeyle buruştu. Yumruğunu geri çekerek başımın yanındaki tahtaya vuruyor.

"Lanet olası pislik," diye homurdanıyor. "Benimle dalga mı geçmek istiyorsun? Belki de aynaya bakmalısın."

"Belki de geri çekilmelisin," diye hırlıyorum, tepki vermemeye çalışarak. Dişlerimi sıkıp nefesimi içime çekiyorum ama boğazımdaki kolu daha sert bastırıyor. Ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum. "*Şimdi*, Viper."

Geri adım atmayınca, Breaker elini omzuna koyarak onu geri çekmeye çalışır.

Engerek hırlıyor. "Fark etmediğimizi mi sanıyorsun?" Sesi alçak ve gırtlaktan geliyor. "Nasıl izlediğini görüyoruz. Ağzımın sikiinde olmasına bayılırsın. Kırıcı yüzünü beceriyor." Kalçalarını öne doğru yumrukluyor ve aleti benimkine sürtünüyor. "Beni tatmak hoşuna giderdi, değil mi? Breaker'ın kıcını sikerken bütün dölleri yutmak."

"Geri çekil dedim."

"Engerek," diyor Breaker sessizce, yine onu uzaklaştırmaya çalışarak.

Viper eğiliyor, ağzı kulağımın yanında ve içimden bir farkındalık ürpertisi geçiyor. Her his aniden odaklanıyor ve her şeyi her yerde hissediyorum. Sert siki kalçama giriyor, pantolonumun içindeki kalınlığıma sürtünüyor. Sıcak göğsü benimkinin üzerinden kayıyor, ince tüyleri meme ucumu okşuyor. Sıcak, naneli nefesini tadıyorum.

Kadınları aynı anda becerdik, ikisi de onun amcığında, ama bu... bu, ellerimizin sürtündüğü ya da sıklerimizin sıcak bir amcığa girdiği o anlardan daha istilacı, duyularımı daha çok zorluyor. Sikim sertleşiyor ve o gülümsüyor.

"İtiraf et artık Strike," diyor Engerek, daha sert bastırarak içime. Dudakları kulağıma değiyor ve nabzım hızla atarak onun sert nefesleri dışındaki tüm sesleri bastırıyor. "Senin iyi çocuğun olmamı çok isterdin. Ya da belki benim olurdun."

O kırmızı öfke parıltısı geri dönüyor ve bir elimle yüzünü tutarak onu savuruyorum, sonra ayaklarını altından tekmeliyorum. Sırt üstü sertçe yere düştü. Yumruğumu sıkmış, kolumu geriye çekmiş bir halde üzerine binmek için hamle yapıyorum ama Breaker bileğimden tutup beni geri çekiyor, bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni ayağa sürüklüyor.

Az önce yere fırlatılmış çıplak bir adam için her nasılsa asalet ve zarafetle ayakta duran Engerek'e bakıyorum. Ama yerde kalması gereken zamanlarda bile hep ayağa kalkıyor. Şu anda olduğu gibi.

Breaker'ın yüzüyle temas kurmak için başımı geriye atmaya çalıştığımda, avucunu başımın arkasına vurarak beni durduruyor.

"Dur amına koyayım," diye hırılıyor Breaker, ben karşı koymayı bırakana kadar beni sarsıyor. "Sadece lanet olası dur."

"Sanırım sinirlerime dokundum," diyor Engerek, gözlerini kısarak.

Dövüşmeyi bıraktığımda, Breaker'ın aletinin belime bastırıldığını hemen fark ediyorum. Sert, ön sperm ile kaygan. Aletim zonkluyor ve bir nefes emiyorum, vücudumun tepki vermesini engelleyecek kadar kontrolüm olmasını diliyorum.

"Bunu halledebilmeniz için kayganlaştırıcıyı almam gerekiyor mu?" Reaper'ın arkamızdan gelen sesi hepimizin donup kalmasına neden oluyor.

Breaker tutuşunu bırakıyor ve beni bırakırken bana bakıyor, Viper'a tekrar saldırıp saldırmayacağımı görmek için bekliyor. Ona başımı salladım ve omuzları gevşedi.

Reaper yanımda durdu ve yavaşça etrafı süzdü, gözleri Viper'ın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi, sonra Breaker'a, sonra da bana kaydı. "Aşk tükürüğü mü?"

Üçümüz birden "Siktirin gidin" dedik.

Reap'in ağzının köşesi kalktı. "Eğer üçünüzün burada işi bittiyse, ilgilenmemiz gereken daha önemli meseleler var." Gözleri parlıyor, hepimizin tanıdığı o karanlık ışıkla aydınlanıyor. "Sanırım Kedicik oynamak istiyor."

CHAPTER 18

DELİLAH

*S*Ay ışığında parıldayan yakut mücevherler ayaklarımın dibinde dağınık halde duruyor. Betondan kırık bir parça almak için uzandım ama Parmaklarım mücevherlerin arasından kayıyor. Islak. Yapış yapış. Sıcak.

Kan gibi kırmızı.

Parmaklarımı birbirine sürterek başparmağımla işaret parmağımın arasındaki kalın, sıcak kırmızı nemi hissediyorum.

Kan sudan daha kalındır.

Annemin sesi kafamın içinde çınlıyor. Bunu hep söylerdi. Ne demek istediğini hiç anlamadım. İnsanlar suyla bağlanmaz. Biz kan bağıyla bağlıyız. Annem ve benim gibi. Biz kan bağıyız. Babam ve benim gibi. Biz de kan bağıyız.

Cora.

Belki de su odur.

Kulağıma ismim fısıldanıyor. Dönüyorum ama kimse yok. Parmaklarımı elbiseme silerek aşağı bakıyorum ve o gece giydiğim güzel lavanta elbisemi görüyorum. Onu kurtaramadığım gece.

Soğuk bileğime değiyor ve ayaklarıma baktığımda mavi safir taşlarını görüyorum. Annem safirleri severdi çünkü gözleriyle uyumluydular. Ayağımdaki safirler çatlıyor, kıymıklar oluşuyor, karanlık bir merkezden çizgiler halinde uzanıyor. Onlar mücevher değil, göz. Annemin gözleri.

Ve ayağımdakiler yakut değil. Bu kan. Her yerde kan var.

Duvarlardan aşığı akıyor, ayaklarımın dibinde birikiyor, gözyaşı gibi yüzümden aşığı damlıyor.

Bir ıǵlık kafamın içinde çatırđıyor, zihnimi tırmalıyor.

Birden ayağı fırlıyorum; ıǵlık kafamın içinde yankılanıyor. Rüyamdaki ıǵlıǵımın kalıcı sesi mi yoksa gerçek mi olduǵunu anlayamıyorum.

Yine içimi kesiyor, çok uzaklarda.

Cora.

Midem bulanıyor. Cora'nın ıǵlık attıǵını mı duydum? Ayaklarımı yataǵın kenarından sarkıtıyorum ve kazaǵımı alıp ipek geceliğimin üzerine geçirerek pencereye doğru yürüyorum.

Dışarıda uğuldayan rüzgâr camları tıkırdatıyor. Ay ışığı, kayalıkların altındaki okyanusa unutulmaz bir parlaklık veriyor ve kıyı şeridi boyunca çarpan dalgaları aydınlatıyor. Uzaktan gelen ıǵlık yine geceyi yarıyor ve kanım donuyor.

Hiç düşünmeden açık kapıya koşuyorum ve bahçeye bakan pencereden dışarı bakmak için koridoru geçiyorum. Boş saksılar ve cılız ağaçlar dışında bahçe bomboş.

ıǵlık yine geceyi yırtıyor ama bu sefer kesiliyor.

Kazaǵımı üzerime geçirip odama koşuyorum ve merdivenlere yönelmeden önce botlarımı alıyorum ama ayağım en üst basamağı deǵdiğinde sessiz olmam gerektiğini hatırlıyorum. Ay ışığı, merdivenlerden aşığıya doğru inen pencere sırasından merdiven boşluğuna süzölüyor, çatlamış ve soyulmuş duvarları buz mavisine çeviriyor. Ağırılığımın altında gıcırdayan ahşap basamaklardan nefesimi kontrol etmeye çalışarak iniyorum.

Çıkmasına izin verdiler mi?

Görüntüler zihnimi dolduruyor, aşırı aktif beynim korkunç senaryolarla dolup taşıyor: Cora kaçmaya çalışıyor, kaçıyor ve kayboluyor ya da daha kötüsü vahşi bir hayvan tarafından yaralanıyor. Striker dışarıda tehlikeli hayvanlar olduğı konusunda beni uarmıştı. Ya yaralanır ve yardım için ıǵlık atarsa?

Adamların nerede olduğunu ya da bu devasa malikanede zamanlarını nerede geçirdiklerini bilmiyorum. Evin çoğı kapalı, kapılar kilitli, bu yüzden kütüphanenin ve dolaşmama izin verdikleri birkaç odanın ötesinde ne olduğunu bilmiyorum. Ve dışarı çıkamadığım için, kütüphanenin ve dolaşmama izin verdikleri birkaç odanın ötesinde ne olduğunu bilmiyorum.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde donup kalıyorum, dehşet ciğerlerimi kavırıyor. Gümüşi ay ışığı, sanki biri aceleyle çıkmış gibi ardına kadar açık duran ön kapının iki yanını çevreleyen opak kurşunlu cam pencerelerden sızıyor.

Ya da korkudan kaçtı.

Aceleyle ilerleyip tökezleyerek kapıdan içeri giriyorum, gecenin soğuk havası neredeyse ciğerlerimdeki nefesi emiyor. Sağımda uçurumlar, uçurumların kenarında beyaz bir çizgi halinde uzun bir toprak yol uzanıyor. Geniş dairesel arabanın ortasında kırık bir çeşme ve onun ötesinde karanlık, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında gri ağaç çizgisi uzanıyor. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor ve dudağımı ısırıyorum.

O olmayabilir.

Uzaklardan gelen bir çığlık daha cam kırıkları gibi geceyi yarıyor. Parmaklarım kazağımın içine kıvrılıyor. Omzumun üzerinden karanlık, boş fuayeye bir bakış atıyorum, sonra koşmaya başlıyorum.

Her adım beni konaktan biraz daha uzaklaştırıyor, Striker'ın tehdidi kafamın içinde yankılanıyor. Ama sonra çığlık soğuk havayı yarıyor ve hızımı artırıyorum, botlarım toprağa çarpıyor, yumuşak çimenlerin üzerinde zar zor duyuluyor. Ağaç sınırına ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, panik içimi tırmalıyor, her nefes boğazımı tırmalıyordu. Adımlarım duraksıyor ve karanlık ormanın kenarında duruyorum, elimi kalın bir ağaç gövdesine bastırıyorum, nefeslerim soğuk gece havasında beyaz puflar halinde patlıyor. Şimdi buradayım, tereddüt ediyorum, sağduyu her ciğer çekişte geri geliyor. Hiçbir şeyim yok.

El feneri. Silah yok. Cora olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ya bu bir oyunun parçasıysa ve beni buraya çekiyorlarsa?

Çığlık ormanı yarıp geçiyor ve omurgamdan aşağı bir dehşet şeridi gönderiyor. En ufak bir tereddüt bile yaşamadan ağaçların arasından hızla geçip sese doğru koşmaya başlıyorum; ay ışığının iskelet halindeki ağaç dallarının arasından süzülen parlak ışığını kullanarak köklerden ve sopalardan kaçıyorum.

Tiz çığlık ormanın derinliklerine indikçe daha da uzaklaşıyor, solumdan sağıma doğru ilerliyor. Tekrar çınlıyor, bu sefer daha da uzakta.

Bu o değil. O olamaz.

Donarak etrafıma bakındım ve hangi yönden geldiğimi bilmediğimi fark ettim. Dümdüz gittiğimi sanıyorum ama ses her değiştiğinde yolumu biraz değiştirdim ve şimdi dönmüş durumdayım. Ay'a bakıp doğuyu batıdan ayırmaya çalışıyorum ama izci kızlardan öğrendiğim her şey beynimden uçup gidiyor.

"Siktir," diye tısladım.

Evden çıktığım için maskeli dört adam tarafından öldürülmek yerine, açıkta kalarak öleceğim.

"Delilah!" Adımın uzaktan gelen ürkütücü sesi tüylerimi diken diken ediyor ve ileriye doğru sendeleyerek kendimi devasa bir ağacın açıkta kalan köklerine bırakıyorum.

Aman Tanrım.

Dizlerim toprağa çarptı.

"Deli-lah!" diye tekrar bağırıyor, bu sefer daha yakından, sesi geceyi bir sustalı bıçak kadar tehlikeli bir şekilde kesiyor.

Evi terk ettiğimi biliyorlar. İtaatsizlik ettiğimi biliyorlar.

Striker'ın tehdidi yine kafamda çınlıyor ve dehşet tüylerimi ürpertiyor.

Boğaz.

Geriye doğru büyük bir ağaca tırmanarak kalın, bükülmüş bir ağacın arasına diz çöktüm.

kökler, nefesim korkuyla boğazıma takılıyor.

Solumda bir yerde bir dal kırılıyor ve çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma bastırıyorum.

"Seni kaçmaman konusunda uyarmıştık, Kedicik," diye sesleniyor Azrail, sesi evden kaçarken arkamda olduklarını söyleyecek kadar uzakta.

"Ve şimdi güzel Prensesimizin başı dertte," diye bağırıyor Striker, sesi daha yakın. Çok yakın.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve sanki bu onu bir şekilde yavaşlatacaktı gibi elimi boğazıma bastırıyorum.

Beni uyardı. Striker bana evden çıkarsam ne yapacaklarını söyledi.

Kaçmaya çalışırsan, seni yakalarız.

Kaçmaya çalışan yaramaz kızlara ne olduğunu biliyor musunuz? Yakalanırlar ve bağlanırlar. Bilekleri öyle sıkı bağlanır ki, amın ıslanır.

Boku yedim.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diye sesleniyor Reaper, derin sesi öncekinden daha yakın, ama hâlâ arkamda. "Eğer bizden daha hızlı koşabilirsen, sana daha yumuşak davranacağız."

Engerek'in zalim kahkahası içimi ürpertiyor, Azrail'den bile daha yakın ve solumda bir yerde. Başımı çeviriyorum, gözlerim karanlık ormanı tarıyor, bir hareket arıyor ama göremiyorum. Sadece mavi-siyah bir gece, ay ışığının beyazlattığı ince dallar, kemiksi parmaklar gibi yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru uzanıyor.

Solumda bir dal kırıldı.

Midem bulanıyor. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak kendimi ağaca bastırarak kıcımın üzerine geri dönüyorum.

"Belki eve dönmene izin verimiz," diyor Breaker ve onun önümde bir yerlerde olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Seni bağlayıp cezalandırmadan önce."

"Ne diyorsunuz kardeşlerim?" Azrail'in sesi arkamdan çınlıyor, sanki yaslandığım ağacın diğer tarafındaymış gibi. "Hadi bunu bir oyun haline getirelim."

Yapraklar çıtırdıyor ve birden tek gördüğüm o oluyor. Gözleri parlayan siyah bir kütle. Çığlığım dudaklarımın arasından yırtılıyor, ama eli ağzımı kapatınca kesiliyor.

"Küçük tatlı Kedicik kuralları çiğnemeyi seviyor," diye homurdanıyor Azrail, diğer elini saçlarımın arasına sokup beni dizlerimin üzerine çekiyor. Dallar ve yapraklar çıplak tenimi kesiyor. Beni ileri doğru sürükleyerek neredeyse sürünmemi sağlıyor. "Ya da belki seni yakalamamızı istedin."

İçgüdüsel olarak ağzımı açtım ve ısırdım. Sertçe. Kanın keskin, bakırımsı tadı ağzımı dolduruyor ama elini çekmiyor. Başımı sabitlemek için boştaki elini kullanarak daha da sıkıyor, ta ki burnum ezilene ve nefes alamayana kadar, kanı dudaklarıma bulaşana kadar.

"Hatırlamıyor musun?" diye soruyor zalimce. "Acıyı seviyorum. Onu *arzuluyorum*."

Boğazımda bir çığlık yükseliyor ama sonra elini ağzımdan çekip kolumun altından tutarak beni ayağa sürüklüyor. Nefesimi içime çekiyorum, ayağa kalkmaya zorlanırken ona karşı tökezliyorum, dudağımı ısıriyorum, keskin bir şekilde kesiyorum. Bakırımsı kan dilime çarpıyor, onunkiyile benimkini karıştırıyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve köklerinden tutarak beni geriye doğru itiyor. Başım ağaca çarpıyor ama eli darbeyi emiyor. Vücudu benimkine baskı yapıyor, beni şekillendiriyor, her kıvrım ve çukur onun sertliği tarafından işgal ediliyor. Reaper'ın kalçası benimkinin arasından kayarak göbeğime doğru bastırıyor ve ben içimden geçen elektrik sarsıntısıyla soluk soluğa kalıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bedenimin farkındalıkla nasıl titrediğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Sert düzlemleri yumuşak kıvrımlarıma karşı çok doğru hissettiriyor. Soğuk havanın ısınmış tenimin üzerinde kayması ve neredeyse hayvani olan nefes alış verişimizin ağır sesinin bacaklarımda zonklayan ilkel bir ihtiyaç yaratması.

Kalın sikinin karnıma bastırıldığını hissettiğimde inliyorum.

"Ah, tatlı masum kız," diye homurdanıyor. Neredeyse pişmanlık gibi bir şey var, ama ben daha iyi biliyorum. "Ne yaptığının farkında değilsin."

Tüm vücudum titriyor, çoğunlukla adrenalinden ve çok az da soğuktan. Muhtemelen sesinin çakıllı tınısından ve

Sözlerinde saklı olan arzu karnımda çiçek açıyor. "Cora nerede?"

Başı hafifçe seğiriyor, soruma şaşırdığını belli ediyor. Azrail geri çekiliyor, göğsü kabarıyor, elleri öylece duruyor, beni bırakırken saç tellerinin parmaklarının arasından kaymasına izin veriyor. Beyaz kafatasının içindeki siyah gözleri içimi kesiyor, eriyen yüzü ve dikişleri bir kâbustan fırlamış gibi. Bir adım daha geri çekiliyor ve ısıltılı bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. "Sana bir avans vereceğim, Kedicik." Kolunu kaldırıp hareket etmemi işaret etti. "Üç kadar sayacağım."

Başımı salladım.

"Bir."

"Hayır." Kalbim tekliyor. Avuçlarım ağaca yaslanıyor. "İki."

Ağacı itiyorum, ona bakıyorum, korku çenemi sıkıca kilitliyor.

"Üç."

Dönüp kaçıyorum.

CHAPTER 19

DELİLAH

F Kulağım topuklarımda, kalbim koşabileceğimden daha hızlı çarpıyor. Arkamda yüksek sesli kahkahalar çınlıyor ve bana korkumun onların eğlencesi olduğunu hatırlatıyor.

Botum kalın bir dala takıldı ve tökezleyerek kendimi cılız bir ağaca tuttum ama bu beni yavaşlatmaya yetti.

"Gel, kedicik, kedicik," diye sesleniyor Engerek. "Sadece oynamak istiyoruz, tatlım."

Gözlerim ağaçların arasına ve konağın pencerelerinden sarı fenerler gibi parlayan küçük ışık karelerine kilitleniyor. Hızla ileri atılıyorum ama daha kurtulamadan bir el ağzımı kapatıp çığlığımı bastırıyor. Eğilerek ileriye doğru tökezliyoruz, ama o ayaklarının üzerinde duruyor. Bacaklarım altımdan fırlayıp geniş bir göğse çarpıyor, güçlü bir kol belimi sararak beni ona sabitlerken başım sert kaslara çarpıyor.

"Yaramaz Kedicik," diye kulağımı tırmalıyor Azrail, ağır nefesler alev gibi bedenime çarpıyor. "Seni yakaladım."

Geri tekme atıyorum ama arkamda yeterli güç yok. Topuğum sadece kaval kemiğini sıyrıyor ama hafifçe bükülmesine yetiyor. Ellerim havaya kalkıyor ve maskesini yakalayıp koparıyorum.

Azrail hırılıyor, bu sinirli, hayvani ses, beni ileri doğru iterken sırtımı gıcırdatıyor. Dizlerim toprağa çarpıyor, çarpmanın etkisiyle dişlerim birbirine vuruyor.

"Ben kaçmadım!" Avucunun altında çığlık atıyorum ama boğazımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken kelimelerim kesiliyor, başımın arkası sert boyuna çarpıyor. Korku ve karanlık bir şey karnıma dolanıyor.

"Yaramaz Kedicik, seni koşarken yakaladım," diye homurdanıyor Azrail, parmakları nabzıma saplanıyor. "Ormanda kaçmaya çalışırken."

Tutuşunu gevşettiğinde, sarsılarak ellerimin ve dizlerimin üzerine dőřüyorum, kőçük taşlar ve dallar avuçlarını kesiyor.

Derinin kemer halkalarından kayarken *ıkardığı* kaygan ses kanımı donduruyor, nefesim göğşümden *fırılıyor*. Etrafıma bakıyorum, zihnim kendi kendine takılıyor ve Striker, Viper ve Breaker'ın her yönden ilerlediğini görüyorum, öldürmek için yaklaşan kurtlar.

Etrafımı sardılar. Avlarına yaklaşan avcılar gibi.

"Beni sınıadığına pişman olacaksın," diyor Azrail ve deri kemerini gözlerime geçirip başımın arkasından sıkıca çekiyor. Beni öne doğru itmek için kemeri kullanırken, vahşiliğinin ve aniden gözlerimin bağlanmasının şokuyla çığlık atıyorum. Benimle birlikte dőřüyor, sırtımı devasa bedeniyle kaplıyor, ikimiz de toprakta yatana kadar, yüzüm avuçlarının altında toprağa bastırılıyor. Reaper kalçalarını arkama gömüyor, ereksiyonu kıçımın çatlağına baskı yapıyor. Onu üzerimden atmak için kalçalarımı oynatmaya çalışıyorum ama o kesinlikle devasa.

"Hayır, hayır, kőçük kedicik," diye kulağıma hırılıyor Azrail, yanağımı toprağa bastırarak. "Gőnlerdir şımarıklık yapıp dikkatimizi çekmek istiyorsun ve artık bunu başardın."

Kemer gözlerimi kapatırken, tüm duyularım çığlık atıyor, her ses, koku ve tat artıyor. Diğerlerinin yaklaştığını duyuyorum, botları sopaların ve kurumuş yaprakların üzerinde atırıyor. Dudaklarımdan süzülen toprağın tadını alıyorum. Yanağımın altındaki kuru toprağı kokluyorum. Ağırlığını, ham gücünü ve ne yaparsam yapayım kaçamayacağımı hissediyorum.

"Sana kaçma demiştim," diyor Striker. Tozlu toprak dudaklarıma çarpıyor. Deri çizmelerinin başımın yanında çıkardığı çıtırtılar ömeldiğini gösteriyor. "Yine de itaatsizlik etmeyi seçtin."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum, kalbim boğazımda çok sert çarpıyor.

"Hayır mı?" Striker'ın sesi alaycıya yakın. Sesi onu hatırladığım gibi bile değil. Hiçbiri öyle değil. "Hayır kaçmadın, ya da hayır... ne prensesi? Hayır, güzel geceliğini kirletme ya da hayır yapma-"

"Cora nerede?" Çılgılık atıyorum, sesim kanlı ve çiğ. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diyor Breaker sağımdan. Reaper dikleşirken hırıltılı bir nefes çekiyorum. "Cora da senin olman gerektiği gibi odasında."

Tekrar eğildiğinde Azrail'in sıcak nefesi yüzümde geziniyor. Kalçaları arkama daha sert giriyor ve ben nefes nefese kalıp ağzıma yaprak ve toprak soluyorum. O kadar sert ki bana karşı kaya gibi katı hissediyorum. "Neden kaçtın?"

"Cevap ver ona," diyor Engerek solumda bir yerde. "Sana kaçma demedik mi?"

"Siktir git," diyorum soluk soluğa, ağzımdaki toprak dudaklarımı ıslatıyor. Parmaklarım toprağın içinde kıvrılıyor, tırnaklarımla toprağı kazıyorum ama biri, sanırım Reaper, kollarımı tutup büküyor ve belime sabitliyor.

"Tanrım, çok baharatlı," diyor Striker. "Bence biraz daha evcilleştirilmesi gerekiyor."

"Lanet olası sapıklar," diye bağıriyorum, ama nefes alırken daha fazla toprakla boğuluyorum.

Azrail'in bileklerimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve onları sırtımda daha yukarı kaldırarak dirseklerime keskin bir acı gönderiyor. Acıdan bağırmanın çalışarak ağrıyan dudağımı ısıriyorum.

Geceliğim yukarı kayıyor, yavaşça kalçalarımın yukarı çıkıyor. Açıkta kalan popoma soğuk hava çarpıyor. Tüm vücudum hareketsiz kalıyor. Tüm *dünya* duruyor, sadece kuşların cılız cıvıltısı, birbirine sürtünen dalların uzaktan gelen çatırtısı ve bizim kesik kesik nefes alışımız duyulana kadar tüm sesler kayboluyor.

Kalçamın arkasına bir el konuyor. Tenime değen ani sıcaklık karşısında irkiliyorum.

"Güzel Kedicik'in bir ders alması gerekiyor." Azrail'in sözleri sonunda çatlıyor, boğazını tırmalıyormuş gibi cızırtılı. Dik otururken ateşi sönüyor. "Engerek, tut onu."

Kalbim küt küt atıyor. Eli kıcımın yanağında kayarak iç çamaşırmı biraz aşağıya çektiğinde boğuk bir nefes kaçıyor. Başka, farklı, sıcak bir el yüzümdeki saç tellerini siliyor.

"Dışarı çıktım ve şimdi bana zarar mı vereceksin?" Son birkaç kelimenin boğazımda düğümlenmesinden nefret ediyorum. Bu korkunç korkuyu bedenime yaydığı için ondan nefret ediyorum.

"Sana zarar vermekten çok daha kötü bir şey yapacağız, Kedicik," diye homurdanıyor Azrail. "Sana *sahip* olacağız."

Altında kıvraniyorum, korku ve öfke hislerime hücum ediyor.

"Biz çaresiz yaratıklara zarar vermeyiz," diyor Striker. "Cezalandırırız, evet. Ama sana söz veriyorum, sana asla zarar vermeyiz."

İçinde bulunduğum durumun ironisi içimden bir kahkaha atmama neden oluyor. "Delirmişsin sen!"

"Susun Prenses," diye fısıldar Striker. "Azrail'in anlatmak istediği bir şey var."

Onu tekrar lanetlemek, babamın intikamıyla tehdit etmek için ağzımı açıyorum ama etin etle buluşmasının keskin acısı kığımın yanağında çınıyor ve gerçek acıdan çok şoktan çılgılık atıyorum. Yakıcı bir sıcaklık yayılıyor ve sağ kık yanağımdan uyluğuma doğru yayılıyor.

"Lanet olası pislik!" Ne yaptığını anladığımda çılgılık attım. "Lanet bir şaplak mı?"

Diğer kık yanağıma bir tokat daha atınca tüm vücudum sarsılıyor, kalçalarım yere gömülüyor ve acıdan kaçmaya çalışıyorum.

"İki," diye homurdanıyor Azrail. "Küçük Kediciğimiz itaat etmeyi öğrenene kadar kaç kişi olacak?"

Bir tane daha, bir tane daha. Art arda iki tane daha, her biri beni ağlattı.

"Kaç tane daha, tatlım?" Viper bileklerimi kavrayışını değiştirerek soruyor, böylece kollarım daha da yukarı kalkıyor ve eğilmeye, dizlerimi altına çekmeye, kığımı havaya kaldırmaya zorlanıyorum.

"Kahretsin y-" Çılgılığım, yüzüme inen bir başka sert tokatla kesildi.

Göt

"Kaç tane?" Reaper'ın eli tekrar yere iner. "On tane daha mı?" Bir tane daha. Bir tane daha.

Hıçkırıklarım hırıltıya dönüşüyor. Kalbim küt küt atıyor. O kadar çok değil

aşağılanma kadar acı. Yere yatırılmıştım, dört adam başımda dikilmiş, en iyi arkadaşımı bulmaya çalıştığım için bana şaplak atıyorlardı. Onu kim bilir neyden kurtarmak için.

"Koşmuyordum," diye sızlanıyorum, kığım çok fena acıyor, kıvranıyorum, sanki yeterince hareket edersem acıdan kaçabilirdim gibi.

"Buradan ayrılmayacaksın," diyor Azrail. "Sen bizimsin."

Başımı sallıyorum, alnım toprağa sürtünüyor, kırmızı bir öfke dalgası keşke daha güçlü olsaydım da kurtulabilseydim dedirtiyor. Onu tekmelemek.

Kığıma inen bir tokat daha boğazımdan bir çılgılık koparıyor.

Bir başka cezalandırıcı şaplak inerken Striker, "Kaçamazsın," diyor.

"Artık bize aitsin. Bizi dinleyeceksin. Bizim tarafımızdan ödüllendirileceksin. Bizim tarafımızdan cezalandırılacaksın. Anladın mı?"

"Kimseye ait değilim," diye tıslıyorum, acıyan kıcıma daha sert bir şaplak indiği anda meydan okuyan sözlerime pişman oluyorum. Karnımda bir şeyler dönüyor, yukarı doğru spiral çizen korlar gibi, karanlıkla lekelenmiş.

Bir tokat daha indiğinde, kalçalarımın arasına patlayıcı bir sıcaklık vurarak ona doğru eğildim.

"Bizimsin," diyor Azrail. "Sen bizimsin, Kedicik. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor, korku kalbimi hızlandırıyor. Acıyan etime bir şaplak daha atılmasından değil, içimde kıvrılan o karanlık duygudan.

"Söyle,
Kedicik."

"Evet!" Çığlık
atıyorum.

"Anladığımı söyle."

"Anlıyorum," diye yalvarıyorum, içgüdüsel olarak başka bir şaplaktan kaçınmak için kalçalarımı döndürmeye çalışıyorum, ama tenime başka bir tokat gelmiyor.

Azrail'in eli kıcımmın üzerinde kayarak hassas deriyi yoğururken, bir kol kalçalarımın altından kayıyor ve diz çökene kadar dizlerim toprağı kazıyarak yukarı çekiliyorum. Viper bileklerimi kavrayışını ayarlıyor, onları sırtımda çapraz tutuyor ve beni bükülmüş bir kucaklamayla kendine çekiyor. Başımı eğiyorum, alnım onun sıcak göğsüne çarpıyor. Ağır ağır nefes alıp veriyorum, tüm duyularım şiddetle birbirine çarpıyor. Her sinir ucu ıslı ıslı yanıyor, böylece her nefesinin farkındayım. Reaper'ın parmaklarının kıcımda nasıl hissettirdiğini. Striker'ın elinin çene çizgim boyunca nasıl kaydığını. Viper'ın göğsünün yanağımın altında aşağı yukarı hareket etmesi ve bileklerimi kavraması Koyu, odunsu bir kokuyla karışan ter, sabun ve toprağın hafif kokusu. Kırıcı'nın eli sırtımdan boynuma doğru ilerliyor. Karnımı kemiren bir açlık gibi, ama adını koyamadığım bir şey için derin ve yoğun bir pençe.

Azrail'in parmakları daha aşağıya, iç çamaşırımın kumaşının üzerinden, tam göbeğime kayıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Sırılsıklam olmuş."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve yüzümü Viper'ın gömleğinin içine sokup temiz, hafif narenciye kokusunu içime çekiyorum. Yapabileceğim tek tepki siktir git gibi görünüyor ama dişlerimin arasına sıkıştırıp sessiz kalıyorum ve onlara öfkemin tatminini y a ş a t m a y ı reddediyorum.

Hafif bir tokat amıma iniyor ve beni sarsıyor. Viper'ın göğsüne doğru bir nefes tısladım. Merkezimden omurgamın dibine doğru şimşekler çıkıyor.

"Yaramaz, y a r a m a z , Kedicik," d i y o r Azrail. "Bu güzel amcığın bizim için yalvarıyor."

Dilim, dişlerimin alt dudağımı ısırıldığı yerde hafifçe şişen kesiğin üzerinde geziniyor, cevaplar ve... kelimeler tükeniyor. Elimde hiçbir şey yok çünkü o haklı. O dırdırcı ağrı yatıştırılmak için yalvarıyor.

Striker boğazından onaylayıcı bir ses çıkarıyor. Bu sessiz övgü karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Güzel Prensesimizin hizaya sokulması mı gerekiyordu? İstedğin buydu, değil mi? Kaçarsan ne olacağı konusunda seni uyarmıştık ama yine de kaçtın."

Reaper elini tekrar hafifçe kumaşın üzerinde gezdiriyor ve ben onun dokunuşuna geri dönüyorum, karanlık kıkırdamasından nefret ediyorum. Kendimden ve kontrol edemediğim bedenimden nefret ediyorum. Bir ihtiyaç kıvılcımının dışarıya doğru uçup alev almasından nefret ediyorum ve bunu tekrar yapmasını istiyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diyor Striker başımı okşayarak. "Dersini çok iyi aldın, belki de seni ödüllendirmeliyiz."

Başımı Viper'ın göğsünden kaldırıyorum ve öfkeli bir hırıltıyı bastırmak için dudağımı ısıyorum, Reaper'ın bunu hemen yapmasını diliyorum. Beni almasını. Bu açlık geçene kadar beni tekrar acımasızca becer.

Parmakları tekrar hafifçe vuruyor ve ben hiçbir şey yapmadan sıkıyorum. Tekrar yapıyor. Sonra tekrar. "Gelmen gerekiyor, değil mi?"

Kızgın, biraz çaresiz, tamamen ıstıraplı bir ses çıkıyor ve yanağımı Viper'ın göğsüne bastırıyorum.

Başımı sallamam beni cehenneme gönderecek ama yine de yapıyorum.

"Söyle tatlım." Viper'ın yumuşak sesi yanağımda yankılanırken beynimi ateşliyor. "Söylediğini duymamız gerek."

Bunu söylemek istemiyorum. Bunu söylemek onları istediğim anlamına gelir.

Kelime boğazıma yapışıyor, pençeliyor, içinde kalmak için çaresizce çırpınıyor, ama bir iniltiyle kurtuluyor. "Evet," diye fısıldıyorum, bir parmak yanağımda gezinirken kelimeyi uzatıyorum.

"Seni memnun etmemizi istediğinde ne kadar tatlı bir kedicik oluyorsun," diyor Azrail. Bir parmağını açıklığımda gezdiriyor ve ne kadar ıslak olduğumu, külotumun sırlıslıklam olduğunu hissediyorum. Bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken sertçe bastırıyor. "Boşalmayı çok istiyorsun, değil mi?"

Sikeyim.

Başımı sallıyorum, yüzümü Viper'ın göğsüne gömüyorum.

Azrail'in klitorisimin üzerinden tekrar geçerken çıkardığı hırıltı içime ateş düşürüyor. "İyi kız."

Ağzım açılıyor, nefesim dışarı fırlıyor. Engerek kayıyor, tutuşu sıkılaşıyor.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bana "Lütfen" dedirtecek.

"Ne tatlı bir mırıltı," diye fısıldıyor Engerek saçlarıma. "Bir daha dinleyelim."

"Lütfen."

Amıma bir tokat daha attı. Sırtım dikleşiyor. Bir inilti geçiyor. Kendimin, bedenimin, zihnimin tüm kontrolünü kaybettim ve umurumda değil. Sadece bana dokunmasını istiyorum. Uyluklarımda arasında kıvrılan, karnımda dikenli sarmaşıklar gibi kıvrılan bu ağrıyı dindirmesini. "Breaker, külotunu çıkar."

Kolundan çıkan bıçağın kaygan sesini duyuyorum, soğuk metalin tenime değdiğini hissediyorum. Sonra Striker sol bacağıma tutarken ve Breaker diğer bacağıma kavrayıp beni genişçe açarken malzeme kesilip atılıyor.

Yardıma ihtiyacım yok. Onlar için yapıyorum, ihtiyaçtan akılsızım.

Soğuk hava ısınmış etime dokunuyor. Kalçalarımı eğiyorum, kıcımlı daha yukarı kaldırmak için zorluyorum, Viper'ın katı formuna yaslanıyorum, vücudum daha fazlası için yalvarıyor.

Bir sonraki tokat acımasızca iniyor ve içimden saf bir arzu şimşegi gönderiyor. Klitorisim darbeden dolayı acıyor ve tekrar yaptığımda haykırıyorum.

Tekrar yapıyor, acımasız bir tempoya ulaşıyor. Acı zevkle karışıyor, alçak sesler çıkardığımı duyana kadar artıyor, kalçalarım elini karşılamak için hareket ediyor. Karanlık ve ilkel bir şey içimi pençeliyor, kurtulmak istiyor. Acı daha da kötüleşiyor, zevk daha da yükseliyor, her cezalandırıcı şaplaqla klitorisimde alevleniyor. İşte böyle hissettiriyor. Onların dokunuşunu istediğim için bir ceza. Azrail'den bana dokunmaya duyduğu karanlık ihtiyaç için bir ceza daha.

Engerek'in sert bedeni uzaklaşıyor ve ellerim serbest kalıyor. Toprakta ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Birinin eli belimin üzerinden kayıyor, aşağı doğru bastırıyor, böylece kızgın bir kedi gibi kalçalarımı eğmek zorunda kalıyorum. Bir damla gözyaşı akıyor ve kemer sıkılıyor, başım geriye düşüyor.

"Seni öpmemi mi istiyorsun, Prenses? Bu yüzden mi sızlanıyorsun?"

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen, sadece öp beni. Daha önce yaptığın gibi. Reaper mavi renkli odada zevkimi alırken. Yumuşaklığa ihtiyacım olduğunu bildiğin zaman.

Başım daha da geriye çekildi. Striker'ın eli boğazımı sıkıyor, ağzı benimkinin üzerine kapanıyor. Dilinin uzun ve özensiz hareketleriyle beni öperken ağzının içine doğru inleyerek ona doğru açılıyorum. Breaker bacağıma çekerken beni vahşice öpüyor, böylece daha geniş açılıyorum. Viper belimi aşağı bastırıp beni sabit tutarken. Reaper amıma şaplaqla atmaya devam ederken.

Hepsi bunu yapıyor. Buna katılıyorlar. İsteyerek beni akıl sağlığımın sınırına gönderiyorlar.

Tokatlar sertleşiyor, hızlanıyor, hepimizin nefesleri ağırlaşıyor, ta ki ben ağlayana kadar, içimde acıyla karışık bir zevk dalgalanıyor. Ta ki o vahşi duygu serbest kalana kadar.

Boşaldığımda, klitorisime vurulan tokatlar kadar acımasız. Boğazımın derinliklerinden bir çığlık kopararak beni keskin bir şekilde kesiyor. Ağzına karşı inlemeye devam ederken Striker'ın gırtlaktan gelen iniltisi sanki ölümümü yiyip bitiriyormuş gibi geliyor. Benim irademi yiyor.

Mahvoluşumun tadını çıkarıyorum.

Çünkü bu öyle hissettiriyor. Sanki her seferinde küçük bir parçamı yok ediyorlarmış gibi, ta ki ben sadece onların kullanabileceği, sahip olabileceği bir şey olana kadar.

Kontrol etmek için.

Sonra sadece boşluk. Tüm eller bedenimi terk ediyor ve yere eriyorum, alnım kuru toprağa gömülüyor. İçlerinden biri kemeri gözlerimden çekip alıyor ama ben onları görmek istemediğim için kapalı tutuyorum.

"Buraya gel Prenses," diyor Striker. "Seni içeri alalım."

Sıcak ellerin kollarımın ve bacaklarımın altından kaydığını hissediyorum ve kaldırılıyorum. Yanağımı gömleğine bastırıp yüzümü gizliyorum. Ama kafamın içindeki karanlıktan saklanamıyorum.

CHAPTER 20

DELİLAH

T Striker beni kapıdan geçirip banyoya doğru götürürken odamdaki ılık hava buz gibi tenime çarpıyor. Işığı yakıp beni banyo lavabosunun önüne bırakırken konuşmuyor. Onun yerine, bana bakmadan küveti dolduruyor. Gecenin adrenalini bedenimi gelip giden küçük titremelerle terk ediyor, bu yüzden aklımın ormana gitmesini engellemek için.

"Radyatör tamir edildi mi?" Suyu test etmek için eğildiğinde soruyorum.

Maskesine, gözünün üzerindeki yarığa bakıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum ama bana doğru yürüyüp kazağımın kolunu kavrarken cevap vermiyor. Çekiştiriyor ve ben omuz silkiyorum. Sonra harap olmuş geceliğimin eteğini kaldırıyor. Gözlerim onunkilere dikiliyor ama gözlerinde daha önce gördüğüm o karanlık kenarı göremeyince nabzım yavaşlıyor. Geceliği belime doluyor ve yukarı çekiyor. Tek kelime etmeden kollarımı kaldırıyorum ki elbiseyi başımın üzerinden geçirebilsin. Yere kayıyor ve sert meme uçlarım gömleğinin önünü okşuyor.

"Ne zaman tamir ettin?" Sesim fısıltı halindeyken soruyorum. Omuzlarımda hafif bir titreme başlıyor, bacaklarıma doğru iniyor.

"Reaper bu öğleden sonra yaptı."

Gözlerim açık kapıya kayıyor ama onu göremiyorum. Dışarıda, kapının hemen dışında olduğunu biliyorum. Görüş alanımın dışında. Ulaşamayacağım bir yerde. Bunu beni besledikten sonra yapmış olmalı ve odamı ısıtmak için yeterli zamanı olmamıştı.

Sıcak uyansaydım, benim için açtığını bilseydim, çığlık atanın Cora olduğunu düşünür müydüm merak ediyorum.

Çıplak belimi kavrayan Striker beni aynaya doğru çeviriyor. O geri çekilirken sıcak kahverengi gözleri aynadaki sert meme uçlarıma düşüyor. Bakışlarının çıplak vücudumda gezinmesi kalçalarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve akıl sağlığımın o karanlık ormanda kaldığını düşünüyorum. Gözleri kıcıma indiğinde, bana kısa bir süre bakıyor ve sonra saçlarımı sırtımdan omzumun üzerinden kaydırıyor. Aynı el enseme sıkıca kavriyor, nefesimin kesilmesine ve amımın sıkılmasına neden oluyor. Sonra beni serbest bırakıyor ve bir parmağını ensemden omurgama, oradan da kuyruk sokumuma doğru hafifçe gezdirerek içimde şiddetli bir titreme yaratıyor.

"Kıçının bu rengi çok güzel," diye fısıldıyor. "Mükemmel bir renk tonu

güna
h." Ellerim makyaj masasının kenarını kavriyor, kalbim hızlanıyor.

"Dinlemediğinde ne olduğunu şimdi anlıyor musun?"

Belli belirsiz başımı salladığının farkındayım, ikimize de dersimi aldığımı söylüyor.

Ders. Evden çıkmayacağım. Ne isterlerse yapacağım. "Öne eğil ve seni görmeme izin ver."

Kalbim bir kez çarpıyor, iki kez çarpıyor ve o kadar sert atıyor ki sanki tüm vücudum onunla birlikte titiyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor ben lavabonun üzerine eğilip kalçalarımı hafifçe ayırırken.

Odağım onun yansımasından aynadaki yüzüme kayıyor ve kendimi görüyorum. Yanaklarımdaki kirin arasından süzülen gözyaşı çizgileri. Şişmiş dudağımdaki ince kesik. Saçlarım karmakarışık, yabanıl, uçlarına yapraklar ve dallar takılmış. Gözlerim geniş ama sert. Evcilleşmemiş görünüyorum. Ormandan koparılmış vahşi bir yaratık gibi. Ben de içimde öyle hissediyorum. Kafeslenmemiş. Kilitlenmemiş. Benden bir şey kopardılar, kalbimde yaşayan karanlık bir şey ve şimdi o özgür. Lavabonun üzerine eğilmiş, Striker'ın bıraktıkları izleri ve kalçalarımın arasındaki kayganlığı görebilmesi için bacaklarını açan bu kadın olmakta özgürüm.

Hala çok ıslağım. Muhtaç. Bu tek orgazm, uzuvlarımda dolaşan vahşi duyguyu evcilleştirmek için yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasını istiyorum.

Aklımda kısa bir düşünce belirliyor. Striker kendini serbest bırakıyor. İçime sertçe giriyor. Hızlı. Derinden. Göğsümdeki gerginlik geçene ve kendimi yeniden kendim gibi hissedene kadar. Aynadaki bu vahşi kadın daha fazlası için sessiz ılığını susturana kadar.

"Çok ıslak ve güzel," diyor Striker odağımı yakalayarak. Diz çökene kadar yavaşça alçalıyor, avuç içleri uyluklarımdan ayak bileklerime doğru kayıyor. "Kaldır." Ayağımı kaldırıyorum ve botumu çözüp çıkarıyor, sonra diğerini ve onları bir kenara koyuyor. Nefesim kesiliyor, parmaklarım lavabonun kenarını kavırıyor, iki kış yanağımı tutup beni tamamen açığa çıkarana kadar açıyor. Kışımı nazikçe yoğururken hava ciğerlerimi terk ediyor, arkamdan onay iniltileri yükseliyor, başparmağı açıklığımdaki ıslaklığın üzerinde geziniyor, sonra arkamın sıkılığına doğru ilerliyor. Kıpırdamıyorum, sonra oradaki deliğe hafifçe bastırdığında eriyorum. Sıcak dudakları tenime değiyor. "Çok güzel."

Dişlerimi sıkıyorum, dokunuşuyla inlememek için karnımı tırmalayan ihtiyacı ısıyorum. Sonunda beni bıraktığında rahatlıyorum ve o ayağa kalkarken yüzümü ona dönüyorum. Elimi tutarak beni küvete götürüyor. Suyun içine batıyorum, kışım çiğ ve amım ağrıyor, dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Kollarını yukarı doğru iterek kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor. Yüzümü yıkamak için bezi kullanıp kiri silerken, kahverengi saçlarının tozunun altında minik pençe izleri gibi derisi boyunca uzanan ince beyaz yara izlerine bakıyorum.

"Bunlar neyden?"

Gözleri ön koluna düşüyor. "Karanlıktan."

Karanlık. Yaratıldığı yer gibi. Aynadaki o vahşi kadın. Acaba burada geçirdiğim zaman bana ince beyaz yara izleri bırakacak mı? Belki etimde değil. Belki sadece görülemeyen yerlerde.

"Prenses."

Gözlerim onunkilerle çarpışıyor. Kaç kez evcil hayvanım dediğini merak ediyorum.

İsim.

"Neden Prenses?" Fısıldıyorum.

"Yaldızlı bir şatoda, kendine Tanrı diyen bir adamla yaşadın.

Kral."

"Bir imparatorluk kuran bir adamla," diye çıktım.

Göğsümü ısıttığı kadar hızlı.

Striker, "Baban bir şey yaratıyor ama bu bir imparatorluk değil," diyor. "O zalim ve ahlaksız, sefil ve açgözlü bir adam."

Sözlerinin suyun dibine batmasına izin verdim, şu anda başa çıkamayacağım kadar ağırdı. Kendi düşüncelerim de dahil olmak üzere zaten çok fazla şeyle yüklüyüm.

"Adın ne senin?" Ben soruyorum. Neden sorduğumu bilmiyorum. Belki de benden mahrem parçalarımı aldıkları ve bir şeyleri geri istediğim içindir.

"Striker," diyor sessizce.

"Sadece Striker mı?" Ben soruyorum.

Bezi köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor, sonra da "Sadece Striker" diyor. "Striker olmadan önce kimdin?"

"Karanlıkta yaşayan bir çocuktum," diyor.

Bezi dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ağrıyor. Şefkati geri döndü, tıpkı kulüpte acımasızca sert davrandığı o geceki gibi, ama bana yaptığı her şey kalbimi acıtan tatlı bir şefkatle süslenmişti. Daha fazlasını arzulamamı sağladı. Şu anki gibi.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum o bezi omzumdan geçirip sırtımdan aşağı indirirken. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden burada olduğumu. Cora'nın neden burada olduğunu. Ne yaptıklarını.

"Yakında olacaksın," diyor Striker ve yanağımı okşuyor. Bir damla gözyaşının aktığını fark etmemiştim.

"Madem o kadar kötü, neden onu öldürmüyorsun?" Ben soruyorum. *Ya da bizi.* Striker'ın eli durdu, gözleri kumaştan benimkine kaydı. "Eğer Rune'u öldürürsek, artık acı hissetmez."

Artık nerede olduğumuzu bilmemenin korkusunu hissetmeyecek. Viper, Rune'un bizi nerede bulacağına dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Bu yüzden gelmedi. Eğer babamı öldürselerdi, Azrail intikamını alamazdı.

"Babam her ne yaptıysa, bu düzeyde nefret kazanmak için gerçekten iğrenç olmalı."

"Baban iyi bir adam değil." Striker bezi bıraktı, gözleri aniden sertleşti, sanki bana küçümseyerek davranması gerektiğini unutmuş gibiydi. Sanki benden nefret etmesi gerektiğini unutmuş gibi.

"Bunu söylüyorsun ama bana ne yaptığını söylemiyorsun," diyorum ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürümesini izliyorum.

Cevap vermek yerine, "Elini yüzünü yıka. Güneş doğduktan sonra kahvaltı için aşağı gel."

"Striker," diyorum o kapıya yaklaşırken. "Hangi günahın bedelini ödediğimi bilmeyi hak ediyorum."

Yüzünü bana döndü. "Öğrenmeye hazır olduğunda öğreneceksin." Gitmek için dönmeden önce saatine baktı ama durdu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesimi tutuyorum. Neredeyse hiç görünmüyor. Çok uzakta. Ama sonra kendine gelir gibi oluyor ve başını sallıyor. "Ön bahçeye çıkabilirsin ama duvarı geçme. Seni oraya götürmeyen hiçbir yere ayak basma."

Yatak odamın kapısının kapandığını duyduğumda suya dalıp başımı suya sokuyorum.

Tekrar koşmam konusunda endişelenmelerine gerek yok. Hızlı öğrenirim. Ve şimdi tam olarak neden burada olduğumu biliyorum.

CHAPTER 21

STRIKER

TEN ÖNEMLİ DERSLER her zaman öğrenmesi en zor olanlardır.

Fallon kapıyı kilitleyip bizi terk ederken böyle demişti. Ya da kemer o hafta beşinci kez derimizin üzerinde çatladığında. Fallon'dan bir şeyler öğrenmek acı veriyordu. Dersler öyle mi olmalıydı bilmiyorum ama her zaman öyleydi.

Sevgi arzuladığınızda öğrenebilecekleriniz şaşırtıcıdır. Dokunmak. Size öğreten kişi sizinkine layık olmasa bile.

Ne zaman cezalandırılısak, bunu hak ederdik. Babamın acımasızlığının ardında her zaman bir neden vardı, o zaman anlamasak bile. Sonunda öğrendik. Bizi tecrit etmek bize düşünmek, tefekkür etmek için zaman verirdi, böylece ortaya çıktığımızda farklı olacağımızı söylerdi. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak daha güçlü. Sadece su ve kendi düşüncelerimizle üç gün hayatta kalabileceğimizi biliyorduk. Kemerle başa çıkabileceğimizi biliyorduk. Dayakla. Son testle karşı karşıya kaldığımızda, vahşi doğada hayatta kalabileceğimizi de biliyorduk.

Delilah'nın hayatında öğrendiği tüm yanlış şeyleri bırakabilmesi için parçalanması ve yeniden inşa edilmesi gerekiyor. Artık içeride kalırsa güvende olacağını biliyor. Ben de ona bunu söyledim. Tabağını temizlerse ya da itiraz etmezse, bizim çocukken aldığımız parmak kırma derslerini alamayacağını biliyor. Delilah emirlere uyduğu sürece işlerin onun için iyi gideceğini biliyor.

Ve yaptıklarının sonuçlarına katlanabildiğinde, ödüllendirilecektir.

Dün gece sert bir ders aldı. İyi karşıladığını gördüğümde şaşırdığım bir ders. Kendi karanlığının dışarı sızmasına izin vererek karşılık vermesine şaşırdım. Ama o zaman Azrail ne yaptığını biliyor.

Bu yüzden onu takip ediyoruz.

Ona çok benziyor. Belki de bu yüzden ona bu kadar sert davranıyor. Bir insanı boşaltmak için ne gerektiğini biliyor. Biçimsiz parçaları oymak. Prensesimize de bunu yapıyor. Saklı tuttuğu yerleri oyarak boşaltıyor ve biz de onları babası hakkındaki gerçeğe dolduruyoruz. Bununla başa çıkabilmesinin tek yolu bu. Çünkü babasının gerçekte nasıl biri olduğunu öğrendiğinde, ona rehberlik etmemize ihtiyacı olacak. Ve bize yardım etmeye istekli olmadan önce onun güvenine, kabulüne ihtiyacımız var.

Umarım Reaper onu biraz daha açmaya çalıştığında çok ileri gitmez. Bizi zaten kabul ediyor, dinliyor. Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var, ama korkarım ki Azrail onunla birlikte eğildiği çıkıntıdan kayarsa kendini tekrar kapatacak ve biz ona asla ulaşamayacağız. Rune'a olan nefretinin kızın her yerine bulaşmasından endişeleniyorum. Biraz fazla. O kadar ki biz görevimizi tamamlayamadan içinde boğulabilir.

Belki de ondan nefret etmem gerektiğini çok sık unutuyorum diye korkuyorum. Sadece birazcık, böylece yaptığımız şey haklı olur.

Ama bazı günler.

Bazı günler onun burada olmasının tek bir nedeni olduğunu ve bunun da kalbimizdeki boşluğu doldurmak olmadığını unutmak çok kolay.

Bu sadece Rune Gavin'e borcunu ödemek içindir ve kızını kullanmak yol.

Ön kapının gürültüyle çarpması odayı çatırdatıyor. Başımı çeviriyorum. Pencereden kütüphanenin girişine doğru bakın.

Viper kitabından başını kaldırıp maskesini yüzüne indiriyor. "Deli mi bu kız?"

Maskesi düşmeden önce Breaker'ın sırtışını yakalıyorum. "Belki bir şaplak daha istiyordur."

Ben de aynısını yapıyorum, fuayeye doğru ilerlerken maskemi gözlerime göre ayarlıyorum, ama odanın diğer tarafına ulaşmadan Delilah ortaya çıkıyor. Beni gördüğünde donup kalıyor ve yüzü pembeleşiyor.

Odasından çıkmasını bekliyorduk. Kahvaltı için aşağı inmedi ve biz de onu geri alamadık. Ama hepimiz biliyoruz ki

Gururu bizden saklanmasına izin vermeyecektir. D n geceden sonra bizimle y zle ecek cesareti toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

"Hanginiz kapıyı açık bıraktı?" diye soruyor, parmaklarını boynunun çukuruna bastırarak. Nabzı çılgınca atıyor ve ben eğilip ağzımı tenine bastırmak ve dudaklarımda hareket ettiğini hissetmek istiyorum. "Daha fazla sata maya mı ba vuruyorsun?"

"Reaper," diyor Viper, "kapıyı kapatmayı hiç hatırlamıyor."
Her birimize bakarken ka ları  atılıyor. "Sadece *unutuyor* mu?"

Omuz silkiyorum ve akıl sa lı ımı kaybedip aptalca bir şey yapmadan önce geri çekiliyorum. Mesela onu dizlerimin üzerine atıp,  ımarıklı ını tokatlamak gibi. Sonra o a   zl  iniltiyi tekrar duyana kadar iki parma ımı içine sokmak gibi.

D n geceden sonra uçurumun kenarına çok yakla tı ımız a ik r. Hepimiz Viper'in yaptığını yapmadan önce ne kadar dayanırız bilmiyorum. Onları yere yatırıp siklerimizi almaya zorlamadan önce.

"Acelesi vardı," diye ekliyor Breaker, tuhaf bir şekilde bana bakarak. Ka ları  atılıyor, düşüncelerimi yüzümden g rebilece inden endi eleniyorum. Birkaç kalp atı ından sonra, "Dün gece kapı açıktı, değil mi?" diyor.

Alt duda ını ısıyor, dili küçük ke i in üzerinde geziniyor. "Bir  ı lık duydum. Cora ve açık kapı olduğunu düşündüm..." sesi kesiliyor ve ba ını sallıyor. " nemli değil."

"Tilkiler," diyor Engerek. Kız ona boş bir bakış atıyor. " ı lıklar. Tilkileri duydun. Bu bir çiftleşme  a ırısı."

"Hiç tilki  ı lı ı duymadınız mı?" Breaker ka ları kalkarken her birimize bakarak soruyor.

"Ben bir  ehir kıızıyım, unuttun mu?" diyor. "Hayvanat bahçesinde olmayan bir vahşi hayvan bile görmedim."

"Babanızın kulübesini hiç ziyaret etmediniz mi?" Ses tonumu koruyarak soruyorum.

Hatta.

"Erkek kulübü m ?" Gülüyor. "Tanrım hayır. Burada seninle kalmayı tercih ederim.

o ya lı adamlar ve onların tozlu eşleri tarafından ku atılmaktansa dört."

Breaker'in bakışları bana doğru kayıyor. Ka larını  atı ını hayal edebiliyorum. Tam da   phelendi imiz gibi, hiçbir şey bilmiyor.

Dün gece ka madı ını haykırmı tı. Cora'yı aradığı şimdi anlaşıldı.  nemli değil. Yine de evi terk etti ve üstüne üstlük ormana kaçarak kendini tehlikeye attı. Delilah günlerdir kameralar aracılığıyla bizimle konuşuyor. O sadece....

Hay sikeyim. Kötü hissetmeyi reddediyorum. Hâlâ bizi dinlemeyi öğrenmesi gerekiyor. Bu onun iyiliği için ama Cora'ya zarar verdiğimizizi düşünmüş olmalı.

Bu düşünce omurgamda öfke patlamasına yol açıyor.

Bir adım öne çıkıyorum ve parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum.

Tanrım. Kullandığı şampuan gibi kokuyor. Odunsu ve karanlık. Günah gibi.

"Ona zarar verdiğimizizi düşündün." Bu bir soru değil. Elleri göğsüme iniyor ve sikim anında sertleşmezse beni beceriyor. Bakışlarım pembe ağzına kayıyor. "Dün gecedен sonra, ona dokunursak acı içinde çılgılık atacağına gerçekten inanıyor musun?"

Tüm yüzü kızarıyor, gözleri düşüyor ve göğsümün ortasına odaklanıyor.

"Bunlar duymak istediğimiz çılgınlıklar değil Prenses," diyorum ona. "Bir dahaki sefere çılgılık duyduğunu sandığında, bu sadece Cora geldiğinde olacak."

Göğsümü itiyor ve ben de onu bırakıyorum, tökezleyerek geri çekilmesini ve Breaker'ın oturduğu sandalyeye tutunmasını izliyorum. O kadar telaşlıydı ki gülümsedim. Ona sahip olana kadar bekleyemem. Tamamen.

Bunu yaptığımızda başına geleceklerden haberi yok.

Bana sırtını dönüyor ve ellerini kalçalarına dayayarak Breaker'a bakıyor. "Ben açım."

Engerek kıkırdar. "Ben de, tatlım. Ziyafet çekmem için bacaklarını açacak mısın?"

"Sık tercih ettiğini sanıyordum."

Başı, bana tetikte olmamı söyleyen bir şekilde seğiriyor.

"Bekle. Unutmuşum, sen amcığı sadece Breaker'la doldurulduktan sonra seviyorsun.

boşal."

O kadar hızlı ateş ediyor ki ben bile onu durduracak kadar hızlı hareket edemiyorum.

saçlarını yumruklayıp onu dizlerinin üstüne çöktürmeden önce. Sanki adamdan önce ne yapacağını biliyormuş gibi zarifçe yere düşüyor. "Ağzın iyi laf yapıyor," diye hırlıyor.

Sırıtarak ona meydan okuyor... Ne istediğini bildiğinden bile emin değilim. Ona zarar vermeyeceğimizi anladı ve bu tehlikeli bir farkındalık olabilir çünkü şimdi sınırlarımızı test edecek.

Tanrım. Reaper şimdi bunun için var. Sanırım hepimiz öyle.

Delilah o kadar masumca, "O gece kulüpte ağzımdan hoşlandığına eminim," diyor ki Engerek'in tutuşu daha da sıkılaşıyor ve onun irkilmesine neden oluyor. "O kadar hoşuna gitti ki domuz gibi inledin."

Breaker sandalyeden kalkarken başını sallayarak "Tanrım," diyor. Bana bakıyor, sonra Delilah'yı Viper'dan kaptığı gibi kolundan tutup kabaca yukarı çekiyor. Delilah avucunu Engerek'in göğsüne dayıyor ve meydan okuyan, hatta belki biraz da memnun bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Düğmelere basmayı seviyorsun ama Engerek'in sinirleri çok gergin."

"Ne yapacak?" diyor. "Yine ağzımı mı sikecek? Şaplak mı atacak? Beni orgazm mı edecek?"

Breaker'ın bakışları bana yöneldi. Evet. Boku yedik.

Dönüyor ve kapıya doğru yürüyor. Hepimiz hemen peşinden gitmeyince arkasını dönüyor, kaşları havaya kalkıyor. Kollarını kavuşturarak, "Açtınız, unuttunuz mu?" dedi. "Beni beslemekte ısrar eden ucubeler sizsiniz, hadi gidelim."

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma," diyor Viper. "Breaker'ın sikini kıcımda hissetmeye bayılıyorsun."

"Sanırım bu ortak bir noktamız." Kahkaham o kadar yüksek ki Viper dönüp bana bakıyor.

Başını sallayan Breaker ona doğru ilerliyor. Parmağını çenesinin altına sokarak kızın başını kendisine bakması için geriye doğru eğiyor. Onun yanında o kadar küçüktü ki, ona küstahça davranmaya cesaret etmesi neredeyse komikti. "Sikim amının derinliklerindeyken daha da hoşuna gidecek," diyor, "ve Viper'ın dölünü yutuyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Striker nerede olacak?" diye homurdanıyor. "Ya Reaper? Kıcımda mı?"

Arkasından seslendiğimde topuklarının üzerinde dönüyor. "Dikkatli ol Prenses, yoksa evden çıkma ayrıcalığının elinden alınacak."

Umarım bu saçmalığı Reap'le denemez. Adam uçurumun kenarında, zaten zar zor tutunuyor.

Onu fazla zorlarsa pişman olur.

CHAPTER 22

DELİLAH

MÇEKMECEYİ KAPATIP TEZGÂHIN ÜZERİNDEKİ SU ŞİŞESİNE UZANIRKEN KALBİM HIZLA ATIYOR. Omzumun üzerinden bakıyorum, sonra yavaşça

Birinin mutfığa girme ihtimaline karşı arkamdaki kapıyı kollarken ayağımı kaldırıyorum. İnce biftek bıçağını kalın çorabımla botumun arasından geçiriyorum. Sivri dişler çorabıma takılıyor ve yeniden ayarlamak zorunda kalıyorum ama hiçbirinin fark etmeyeceği kadar botumun içine sokuyorum.

Eğilerek deri savaş botlarımın uzun bağcıklarını ayarlıyorum, ne olur ne olmaz diye. Evin batı kanadına giden uzun koridora ulaşmadan bu lanet şey tarafından bıçaklanmak istemiyorum. Onunla kimseyi bıçaklamayı planlamıyorum, en azından kendimi. Sadece malikânenin o kısmına açılan kapıların kilitlerini açabilecek kadar ince bir şeye ihtiyacım var. Son birkaç gündür etrafta dolaşmama izin veriyorlar, ama bu birkaç odayla sınırlı, bu da bana bir şey söylüyor.

Cora'yı batı kanadında tutuyorlar.

Sevmeye başladığımı kabul etmeyi kesinlikle reddettiğim beslenme ritüelimizi yaptıktan sonra üç adam beni yalnız bıraktı ve günün geri kalanında odamda saklanmaya gittim. Hiçbiri akşam yemeği için beni almaya gelmediğinde, eğer yemek alırsam onlara gitmem gerektiğini fark ettim. Onlarla tekrar yüzleşmeye hazır değildim, bu yüzden pencereimin dışındaki gökyüzü pembeye dönene kadar bekledim ve aşağı indim.

Striker bana dışarı çıkabileceğimi söylemiş olabilir, ama dün geceden sonra, bırakın dışarı çıkmayı, ön kapıdan içeri adım atmakta bile tereddüt ediyorum.

araba yolu ya da tekrar geçmiş. En azından şimdilik.

Ormandaki yürüyüşümün üzerinden sadece yirmi dört saat geçti ve bana her ne yapıyorlarsa cidden kafamı karıştırıyor. Son birkaç saatimi Azrail'in dersini uzun uzun düşünerek geçirdim, yüzümü toprağa gömdüğümü ve kışımı havaya kaldırdığımı her hatırladığımda bacaklarımın arası zonkluyordu. Elleri üzerimde. Azrail.

Bütün bunları Cora'ya da yapıyorlar mı merak ediyorum.

Acaba ukalalığı ona bir şaplak ve berbat bir ödül mü getirdi?

Ben de bir daha itaatsizlik edersem ne olacağını merak ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, beni tekrar tuttukları düşüncesiyle içime hücum eden arzuyu yatıştırmak için nefesimi içime çekiyorum.

Berbat durumdayım.

En azından ben öyle olduğumu biliyorum, belki bu da bir artıdır.

Cora'yı bulmam *gerek*. Beynim allak bullak olduysa ve lobiyi basan, Manuel'i vuran ve bizi kaçıran, sonra da beni ormanda kovalayan adamlarla beni en sevdiğim yiyeceklerle besleyen ve bana güzel elbiseler ve onların giydiklerine benzeyen botlar veren adamları ayırmakta zorlanıyorsam, onun nasıl hissetmesi gerektiğini ancak hayal edebilirim.

Her zaman mantıklı olan bendim, soğuk ve mesafeli olduğum söylenirdi. Kulüpteki gece hariç, Cora duygularıyla hareket eden, suyun yeterince derin olduğundan emin olmak için kontrol etmeden balıklama dalmaya hazır vahşi bir çocuk. Eğer onların etrafında olduğum için kafam karışırsa, o da şu anda pervasızlık noktasına gelmiş olabilir.

Bu yüzden diğer odalara girip onu bulmalıyım. Birlikte daha mantıklıyız. Her zaman öyleydik. Birbirimizi bulabilirsek, sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz.

Mutfağa son bir kez baktıktan sonra arkamı dönüp çılgılık atıyorum, ellerim ağzıma gidiyor, su şişem bir gümbürtüyle yere düşüyor ve yuvarlanarak onun botlarının önünde duruyor.

Engerek kapının pervazına yaslanmış, kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş. "Neyin peşindesin, tatlım?"

Dudaklarımı yalıyorum, nefesimi içime çekiyorum, gözlerim pazularından kafatası maskesindeki dişlere doğru kayıyor.

Cevap vermediğimde turkuaz gözleri kısılıyor ve kapının pervazını iterek tam boyunda duruyor. Diğerleri kadar uzun boylu değil ama en az onlar kadar güçlü. Hatta belki daha da güçlü.

göğsü ve kalın kalçaları. Kulüpte gözümün önüne geldi, siki ağzıma girip çıkarken eli çenemdeydi. O an ona dokunmak istedim ama Reaper ve Striker beni tutmuştu.

Şimdi o kalçalara dokunmak istiyorum.

"Tatlım?" Viper yaklaşıyor. "Gözlerin boşalırkenki gibi buğulu bakıyor."

Önümde durdu. Ne kadar sert olabileceğini hatırlayarak bir adım geri çekildim. Öğleden önce onu ittim ama diğer adamlar oradaydı. Etrafta onu durduracak kimse yoksa ne yapacağını bilmiyorum.

"Güzel kedicik konuşmayı mı unuttu?" diye soruyor, bakışları benim Eller.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak elbiseye tutunuyorum. *Canımı yakmayacak*

kendime söylüyorum, ama buna tam olarak güvenip güvenmediğimi bilmiyorum. Azrail gibi onun da karanlık bir tarafı var, ama bence onunki biraz daha evcilleşmemiş bir şeyle çizgili.

"Bana bir daha sordurtma," diyor.

Çenemi sıkıyorum. Bu adamdan korkmayacağım. Babamla kıyaslanamaz bile. Viper sadece aptal bir maske takmış iri yarı, seksi bir kabadayı ve şu anda cüssesini kullanarak beni korkutup cevap vermeme sağlamaya çalışıyor.

"Susamışım," diyerek parmaklarımı elbisemden ayırıyorum ve onu kenara itiyorum. Elim kalın kolunun üzerine düşüyor ve içimi ısıtan bu hareket için ona lanet ediyorum. Dün gece bana her ne yaptılarsa -hatta kulüpte bana her ne yaptılarsa- zihinsel olarak beni mahvetti. Uzaklaşırken omzumun üzerinden atıyorum, "Yeni kurallar yoksa, son kontrol ettiğimde yardım almadan su içmeme izin veriliyordu."

"Bana yalan söyleme, tatlım." Kolumu kavrıyor ve beni döndürüyor, gözlerimin içine bakmak için başını eğiyor. Bu kadar yakından, canlı renkleri gerçekten görebiliyorum. Açık mavi, turkuaz değerli taşlar gibi, ama paslı bakır iplikler yerine zümrüt yeşiliyle dokunmuş. Annem bu taşı çok severdi, bir keresinde bana onun yumuşak değerli taşlardan biri olduğunu söylemişti, her ne kadar mavi renk bakır izlerinden, daha yeşil olanlar ise demir izlerinden oluşsa da.

Engerek'in gözleri mavi ve yeşil. Sert ve yumuşak. "Nereye koydun onu?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, dudağımı ısııyorum, onun yakınlığının ve kolumdaki tanıdık tutuşunun çok farkındayım.

"Cevap ver tatlım," diyor sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçaltarak. "İkimiz de sana bir şaplak atmayı çok istediğimi biliyoruz."

"Ve ikimiz de ellerinin Breaker'ın kıcında olmasını ne kadar çok istediğini biliyoruz."

Gözleri kısılıyor ve artık yumuşak ya da güzel görünmüyorlar. Engerek başını yana eğiyor, bakışlarıyla beni hâlâ sabit tutuyor. "Nereye koydun onu?"

Lanet olsun. Beni bıçağı alırken görmesine imkan yok. Burada kamera olsa bile, çekmeceleri açıp içeriye bakarken gizlemeye dikkat ettim, dolapları karıştırıp bir alet ararken yiyecek ya da bardak arıyormuşum gibi görünmesini sağladım.

"Suç faaliyetlerin seni paranoyak yapıyor," diye tersliyorum ve parmaklarının kayıp beni bıraktığını hissettiğimde rahatlıyorum.

Kaçma içgüdüğü içimi kemiriyor ama mutfaktan çıkıp evin önüne doğru ilerlerken bunu bastırıyorum. Yemek odasının ve piyano odasının önünden geçerken onu ensemde hissedebiliyorum, beni gelecek kadar geriden takip ediyor. İki, belki de üç adımıyla aradaki mesafeyi kapatabileceği ve beni yakalayabileceği kadar.

Fuayeye varmadan hemen önce yaklaştığını *hissediyorum*. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tam koşmaya başlayacakken etrafımdan dolanıyor, eğiliyor, kocaman omzunu karnıma saplıyor ve beni omzunun üzerine kaldırıyor. Çığlığım boş koridorda yankılanıyor.

"Sus artık tatlım," diye homurdanıyor, arkamı sıvazlayarak. "Seni incitmek isteseydim, şimdiye kadar incitmiş olurum."

"Beni yere bırak!" Yumruklarımla sırtına vurarak çığlık atıyorum. Dizimi bükerek yukarı doğru tekme atıyorum, yüzüne vurmaya çalışıyorum ama beni yerimde tutmak için elini kalçama sıkıştırıyor.

"Kıpırdama." Engerek aniden dönüyor ve uzun, karanlık bir koridorda duruyor. Anahtarların şingirtisini duyuyorum ve bir kilit sesi geliyor, ardından bir kapı açılıyor. Ellerimi sırtının alt kısmına koyarak arkamı görebilmek için yer değiştirmeye çalışıyorum ama aç buna izin vermiyor.

"Ne yapıyorsun?" Panik boğazıma tırmanırken soruyorum.

Cevap vermiyor. Yürümeyi bırakıyor ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor. Kapıya uzanıyorum, açık tutmak ya da kullanmak için kaba ahşabı kavramaya çalışıyorum - bilmiyorum - ama beni odaya taşırken parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor.

İstediğim son şey Viper'la bir odada yalnız kalmak. Dün gece ormanda attığı zalim kahkahaları hâlâ duyabiliyorum.

Panik hala tırmanırken, odaya bakıyorum ve kalın perdeler ve büyük bir doğu halısı dışında tamamen boş olduğunu fark ediyorum. Tek ışık, alacakaranlığın loş moru, açık perdelerin arasından zemine sızıyor. Odanın ortasında duruyor ve kalçalarımı kavrayarak beni önüne yatırıyor. Geri çekiliyorum, kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum, kalbim küt küt atıyor, herhangi bir tehlike işareti için onu izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum, gözlerim kemerinin yan tarafındaki kılıfa giden eline kayıyor.

İşte o zaman bıçağı fark ettim.

Bir av bıçağı.

İçgüdüsel olarak tekme atıp kaval kemiğine vuruyorum ve yanından koşarak geçmeye çalışıyorum. Engerek homurdanıyor ama beni ensemden kavırıyor.

"Kahretsin, sen vahşi küçük bir şeysin," diyor, beni geri sürüklüyor, yüzümü ona çeviriyor, göğsüm onunkine çarpıyor. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, ben çığlık atmaya hazır bir şekilde ağzımı açarken bakışları ağzıma düşüyor. Viper'in boştaki eli dudaklarıma yapışıyor ve fısıldıyor, "Şşşt, tatlı kız. Eğer çığlık atarsan, ağzını tıkamak zorunda kalırım."

Klitorisimin zonklamasıyla aynı anda dizlerimin bağı çözülüyor. Verdiğim tepkinin fena halde sikildiğinin farkındayım, tıpkı pantolonunun altında gerilen ve karnıma bastıran aletin aniden farkına vardığım gibi.

"Nereye koydun onu?" diye soruyor sessizce, gözlerimi izleyerek.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum ama eli hâlâ ağzımı kapatıyor ve sözlerimi boğuyor.

"Mutfaktan bir şey almışsın."

Eğer eli ağzımı kapatmasaydı, dudaklarımı kenetlerdim.

Kapa

çene "Peki nerede?" Engerek elini yavaşça indirerek söylüyor.

ni. *Kahretsin.* İçlerinden biri beni kamerada mı gördü? Yoksa tahmin mi ediyor?

Cevap vermeyi reddederek, Viper tutuşunu bıraktığında hareketsiz kalıyorum ve

geri çekiliyor. Düşük ışıkta zar zor görülebiliyor, sadece parlayan yırtıcı gözler ve gölgeli bir dış hat, ama şimdi bizi birkaç metre ayırdığı için tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum ve uyluklarımı birbirine bastırma dürtüsüne direnerek yavaş bir nefes emiyorum.

"Ver onu tatlım," diyor Engerek, gözleri göğsüme iniyor, sonra da sanki içimdeki cinsel nabızı hissedebiliyormuş gibi kalçalarımın arasına iniyor. "Eğer vermezsen seni aramak zorunda kalacağım."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Tahmin ediyor *olmalı*. Bıçağı aldığı görseydi, doğruca botuma giderdi.

Hareket etmediğimde ya da konuşmadığımda hafif bir *tıslama* sesi çıkarıyor, sonra "Çıplak arama o zaman" diyor ve öne doğru adım atıyor.

Sözleri kayda geçtiği anda yere düşüyor, alçalırken kalçaları şişiyor, uyluğumu kavıyor ve bedenimi aşağı doğru sallıyor ve ben tepki vermeden, çığlık atamadan sırtüstü yatıyorum. Yere indiğimde ellerim ona uzanıyor, başımı göğsüne gömüyorum ve onu kavıyorum, gömleğini yumrukluyorum, o kayarken ve aniden uyluklarımın arasına girerken düşük bir ciyaklama çıkıyor.

Kahretsin, çok hızlı, diye düşünüyorum, aynı anda beni birkaç saniye içinde yere serdiğini ve iri bedenini beni yere yapıştırmak için kullandığını fark ediyorum. Av bıçağını kınından çıkarıyor ve korkudan başım dönüyor. Engerek boştaki eliyle boğazımı kavıyor ve bıçağın düz tarafını elbisemin ön tarafına, göğüslerimin arasına bastırıyor.

"Nereye sakladın?" diye soruyor, yüzü sadece siyah bir bulanıklık, iri cüssesi arkasındaki açık perdelere karşı bir siluet. Bıçak elbisemin önündeki düğme sırasını yakalıyor. "Burada mı?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diyorum, düşmanca görünmek niyetiyle, ama korku sesimi titretiyor.

"Güzel elbisenin altına mı soktun?" diye soruyor, sesi boğuk. Nefesim kesiliyor, bıçağın hafif hareketini hissediyorum. Bileğine bir fiske vuruyor ve bir düğme uçup gidiyor. Kalbim küt küt atıyor ama o bir düğmeye daha basarken kıpırdamaya cesaret edemiyorum; bıçağın ahşap zemine düşerken çıkardığı *çınlama* sesi içimi parçalayan bir tüfek sesi gibi geliyor. "Onu nereye koydun, tatlım. Bana söyle ve bunu kendin için kolaylaştır."

Cevap vermediğimde, bıçağın yan tarafını elbisemin ön tarafına yerleştiriyor, ucuyla yaka kısmını tutturuyor ve çekiştiriyor. Donup kalıyorum, dehşet ellerimi karıncalandırıyor, kollarıma doğru ilerliyor ve çenemi kilitliyor. Bıçak ince malzemeyi temiz bir şekilde kesiyor. Elbise düşüp açılıyor ve pamuklu sütyenim ortaya çıkıyor. Boğazında bir ses çıkarıyor, kumaşın altındaki çakıllı meme uçlarımın görüntüsünü yiyor.

Viper bıçağı daha aşağı çekecek kadar geriye eğiliyor ve elbiseyi belime kadar kesiyor. O geri çekilirken, kalçalarım onun etrafında daha da genişliyor ve bu pozisyonun ne kadar seksi olduğunun farkına varıyorum. Boynumu bırakıyor, bıçağını tutuşunu ayarlıyor, bıçağı benden uzaklaştırıyor, sonra kesilmiş malzemeyi kavıyor ve yırtarak açıyor. Sanki ses ve hareketi etimdeki bir ipe bağlıymış gibi, elbisenin yırtılarak açıldığını hissediyorum.

Derimi parçalıyor, bedenimi yukarı kaldırıyor, omuzlarımı altımdaki halıya bastırıyordu.

O kadar sersemlemiştim ki, hareket etmek şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordum, bu yüzden donmuş bir halde yatıyordum, pırıl pırıl gözleri açıkta kalan bedenimi seyrederken soluk soluğaydım.

"Uyurken inlediğini biliyor musun?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. Elbisemi yavaşça açıyor, kumaşı yırtık kanatlar gibi yere seriyor. "Bana boşalmak üzere olduğunu hatırlatan bu küçük sesleri çıkarıyorsun."

Uyuduğumdan bahsetmeleri bana beni her zaman izlediklerini hatırlatıyor. Boşalırken neye benzediğimi bildiğini hatırlatması, kalçalarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor. Bakışları külotuma düşüyor. Bana verdiği tepki, *ona verdiği tepki* sanki dün gece yarattıkları o vahşi yarattığı tüm katmanlarımın altında görebiliyor ve onu kendisine çağırıyor gibi hissettiriyor.

Ve bir parçam onu tekrar dışarı çıkarmak istiyor.

"Dün gece Azrail güzel amcığına şaplak atarken bu sesleri çıkardın." Engerek bıçağı indiriyor ve karnıma yerleştiriyor. Midem alçalıyor, korku ve soğuk nefesimin kesilmesine neden oluyor. Kalçamın iç kısmını, iç çamaşırlarımın dikiş yerine yakın bir yerden kavırıyor ve uzun bıçağın derimi kesmesinden korkarak hareket etmemek için çenemi sıkıyorum. Başparmağı külotumun üzerinde geziniyor. Islak olduğumu biliyorum. Kumaşı nemlendirdiğini hissediyorum. Şimdi o da hissediyor. Yer değiştiriyor, bana daha sert bastırıyor, gözleri yine üzerimde geziniyor. "Bize yalvarırken."

Dudağımı ısıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, dokunuşuna doğru eğilmek isteyen o ilkel yanımla savaşıyorum.

Elinin tersini uyluğum boyunca kaydırıyor ve baldırımın altından kavırıyor. Bileğimi omzuna dayayarak bacağımı kaldırıyor. Parmaklarım soğuk ahşap zemine yayılıyor. Başını çevirerek maskeli ağzını baldırımın iç kısmına bastırıyor, örtülü dudaklarını bileğime doğru kaydırırken tenime yumuşak öpücükler konduruyor.

Botumu tuttuğunda donup kalıyorum.

"Bizi mi hayal ediyorsun, tatlım?" diye fısıldıyor. Maskeli yüzü profilden görünüyor ve arkasındaki ışık bir burnun dış hatlarını görmeme izin verecek kadar süzülüyor. "Hepimiz kalçalarının arasındayız. Amın döllerimizle mi dolu?"

Yutkunuyorum, göğsüm kabarıyor.

"Ama dün gece rüyada bizi görmüyordun, değil mi?" diye soruyor. "Kötü rüyalar görüyorsun, değil mi?"

Zihnini onun sözlerine takılıyor. Çılgılık atarak uyandığında beni kameradan izlemiş olmalılar. Uyandığımı gördüler mi, kabus gördüğümü biliyorlar mıydı ve hala beni kovalıyorlar mıydı? Ellerimin üzerinde diz çökmeme biten bir oyunu hâlâ oynuyorlar mıydı?

Kabus gördüğümü bilmeleri konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Bu beni zayıf hissettiriyor. Savunmasız.

Bu hoşuma gitmedi.

"Seni izlediğimizi biliyorsun," diye fısıldıyor. "Her zaman. Günün her saniyesi, nerede olduğunu biliyoruz."

Korku omurgamdan aşağı kayıyor. *O da biliyor*. O sadece oynuyor Ben.

Viper diğer eliyle botumun bağcıklarını çözüyor, yavaşça, metodik bir şekilde.

Bağırsaklarımda dolaşan kaygan his yüzünden bayılana kadar her seferinde bir bağcığı gevşetiyor. Sonra biftek bıçağının sapını kavırıyor ve öyle bir güçle koparıyor ki sarsılıyorum, karnımdaki soğuk bıçak yukarı doğru kayıyor.

"Sen ve çatal bıçak takımı," diyor iç bacağıma nazik bir öpücük daha kondurarak. "Eğer bununla birimizi bıçaklamaya kalkarsan, sadece bizi kızdırırsın."

Ama bıçaklamayı planlamıyordum. Sadece birkaç tane patlatmak istedim.

Kilitler.

"Daha keskin bir şeye ihtiyacın var. Daha temiz kesen bir şey, böylece daha derine bastırabilir." Engerek sırtına doğru uzanır ve küçük bir bıçağı kavrayan kolunu dışarı çıkarır. Bıçak arkasından sızan zayıf ışıktaki parıltıyı. Bıçağı çeviriyor ve bıçak kapanıyor, sonra tekrar yapıyor. Hareketi tekrarladığında, bana bıçağın nasıl hızla açıldığını gösterdiğini fark ediyorum. Nasıl tutacağımı. Bıçağın geriye doğru, vücuttan uzakta tutulması gerektiğini, bıçağın avuç içinden dışarıya doğru uzandığını, kabzanın başparmak tarafından yukarı kaldırıldığını.

Bıçağı kapatıyor, sonra parmaklarının tersini yanağımda gezdiriyor. "Güzel küçük kızlar, kendilerini canlı canlı yemek isteyen adamlarla bir evde kapana kısıldıklarında korkmalılar."

Kukum titriyor.

"Tatlı kızımızın kendini güvende hissetmesi gerekiyorsa, bunu al. Onlara sırrımızı söylemeyeceğim, *Mo Leannan*." Bıçağı botumun içine sokuyor ve bağcıklarını bağlıyor. "Geceleri yastığının altına koy. Belki başka bir kâbus gördüğünde silahlı olduğunu ve savaşabileceğini bilirsin."

Engerek bacağımı bırakıyor ve karnımdaki bıçağı alıp ayağa kalkarken yeniden kınına sokuyor. Odadan çıkarken arkasına bakmıyor. Koridorda yürüyüp köşede gözden kaybolurken onun sert sırtını izliyorum.

Elbisemi toplayarak göğüslerimi örtüyorum ve dik oturuyorum. Engerek diğerlerinden daha tehlikeli hissettiriyordu.

Ayrıca az önce bana küçük bir güvenlik parçası verdi. Diğerlerinin haberi olmadan.

CHAPTER 23

DELİLAH

I Viper bana bıçağı vereli iki gün oldu. Geceleri banyoda bana gösterdiği gibi bıçağı çıkarma alıştırmaları yapıyorum.

Duş alıyorum. Birkaç kez denedim ama botumdan çıkarıp oldukça hızlı bir şekilde hazır hale getirebiliyorum. Muhtemelen yeterince hızlı değil ama Viper haklı. Kullanma konusunda deneyimsiz olsam bile bu küçük bıçağa sahip olduğumu bilerek etrafta dolaşırken kendimi daha güvende hissediyorum.

Viper bana silah vermesini bekleyeceğim son kişiydi. Ama sonra o gece kulüpte onun yumuşaklığını hissettim. Sadece ne zaman serbest bırakacağını seçiyor. Reaper gibi, Viper da keskin ve acımasız bir şeyden kesilmiş, ama o bile yumuşaklık taşıyor ve Reaper'ın nazik dokunuşunu ve ardından sert tokadını tekrar hatırlıyorum. Duş alırken oradaki ağrıyı hafifletmek için kalçalarımın arasına uzandığımda zihinsel olarak harap olduğumu biliyorum.

Üstelik artık günde üç kez yemek yemeyi iple çekiyorum, gerçi kendime bunun yalnız olduğum için olduğunu söylüyorum, Breaker'ın kucağında oturmaktan, onun sert uzunluğunu altımda hissetmekten hoşlandığımı için değil. Viper'ın benim iğneleyici yorumlarıma gülmesi, Striker'ın elinin çenemi okşaması ya da sırayla beni beslerken parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirmesi. Sanırım henüz bir çatal almamamın ya da kendimi beslememin tek nedeni bana dokunmaktan hoşlanmaları. Beni beslemeleri. Benimle bu çarpık şekilde ilgilenmeleri. Reaper son iki gündür her öğünde yok. Ormandan beri onu görmedim.

Artık bize aitsin. Bizi dinleyeceksin. Bizim tarafımızdan ödüllendirileceksin. Bizim tarafımızdan cezalandırılacaksın.

Karnım zil çalıyor. Ön kapıyı kapatmak için antrede durduğumda elimdeki kitabı kolumun altına sıkıştırıyorum, bunu yaptığımda mandalın tutmadığını fark ediyorum, bu yüzden geçen gün yaptığım gibi daha sert iterek kapatmam gerekiyor. Belki de açık bırakmıyordur. Belki de mandal eski ve yıpranmıştır. Her şeyi kontrol eden bir adam için çok dikkatsiz görünüyordu.

Evin ön tarafına bakan geniş pencerelerin önünden geçerken, bulutsuz gökyüzüne ve bahçeye açılan açık çimenlik alana bakıyorum. Dün, evden dışarı çıktığım ilk gün, malikânenin genişliğini görebildim ve kaçmanın beyhude olduğunu anladım. Malikâne kayalıklardan geriye doğru uzanıyor, bir tarafı arazinin büyük bölümünü saran sık ormanlarla çevrili, diğer tarafı ise sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bataklık bir alan.

Denesem bile, bataklıktan geçmeyi asla başaramam. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, orman çok sık. Nerede olduğumuzu ya da en yakın kasabadan kaç mil uzakta olduğumuzu bilmiyorum.

Buradan ayrılmak bir seçenek değil.

Bu yüzden düşünmeye bile zahmet etmiyorum. Bunun yerine zihnimi meşgul etmek için elimden geleni yapıyorum, işte bu yüzden kütüphaneye minnettarım. Gerçek bir kaçış söz konusu olmadığı için bir kitapla kıvrılmak iyi bir kaçış.

Kütüphanenin kapısından içeri adımımı attığımda donup kalıyorum, tüm vücudum sıcaktan kızarıyor.

Sırtı bana dönük ama maskesi kapalı olduğu için siyah saçlarını görebiliyorum. Yanlardan tıraş edilmiş ama başının üzerinden geriye doğru kayganlaştırılacak kadar uzun. Boynunun uzun, kalın sütunu, dar siyah gömleğinden yukarı doğru kıvrılan, daha fazla çiçeğin etrafında kıvrılan ve sonra kafatasına doğru tırmanan siyah mürekkep sarmaşıklarını ortaya çıkarıyor.

Reaper başını maskesiyle örtüp bana doğru dönerken maskesini ayarlarken elindeki küçük kitabı fark ediyorum. Ama sonra bakışları benimkilerle çarpışıyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor ve aklım karışıyor.

Siyah gözleri dudaklarıma, oradan botlarıma ve tekrar yukarı kayıyor. Nasıl oluyor da bana her baktığında, sanki varlığından haberdar olmadığım yanlarımı görüyor. Ellerini üzerimde gezdirmek isteyen karanlık tarafım gibi. Bana şaplak attığında sıırıslık olan. Beni tamamen kontrol ederken.

Boğazımı temizliyorum, umutsuzca onun müdahaleci bakışlarından kaçmak istiyorum, ama çenemi kaldırıyorum ve "Kapıyı yine açık bırakmışsın" diyorum.

Göğsünden guruldayan bir ses çıkarıyor, elini yanına indirirken başparmağını kitabın üstünde gezdiriyor ve o yoğun bakışlarıyla bana bakıyor. Gözlerini tekrar yüzüme diktiğinde, beni kaçırdığını hatırlıyorum. Beni kovaladı. Beni tuttu ve...

Klitorisim zonkluyor.

Eve gitmem lazım.

Dudaklarımı yalıyorum, küçük bir kesik hissediyorum, karmakarışık beynimi yeniden toparlamaya çalışıyorum. "Mandalı yakalamak için kapıyı sertçe kapatmalısın. Ya da sadece kilitle."

"Bakın kim birdenbire kapıları kilitlememi istiyor," diyor tembelce bana doğru yürürken. Gözlerim onu, siyah pantolonunu ve uzun kollu gömleğini yutuyor. Pantolonunun kasıklarını çekiştirmesi. Yavaş, yırtıcı hareketleri. Tanrım. Yaptığı her şey kibirli. Zarif. Güzel. Küçük kitabı kalçasına vurup gözlerimi çekiyor. "Tekrar kaçmak isteyebileceğinden mi endişeleniyorsun?"

Yüzümün kızarmasından nefret ediyorum ama başka tarafa bakmayı reddediyorum ve benden çıkardığı şeyden utanmayı reddediyorum. Bu sadece vücudumun adrenaline verdiği tepkiydi.

Hoşuma gitmesi dışında. Biraz fazla.

Gözlerim yere düşüyor ve neden burada olduğuma odaklanıyorum. Kütüphane klasiklerle dolu ve ben her gece Jane Austin okuyorum. Yanaklarımdaki ateşi yatıştırmak için derin bir nefes alarak gözlerimi duvarları kaplayan kitap raflarına dikiyorum ve onun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum.

"Sanırım insanları incitmekten zevk alıyorsun," diyorum, dün gece aldığım kitabı iade etmek ve yeni bir kitap seçmek için rafa gitmek üzere etraftan dolanırken, yakınlığının fazlasıyla farkındayım. Hâlâ birkaç metre uzakta, ama bu bile yeterince uzak değil.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Sanırım sen kurtuldun, Kedicik. Ben değil."

Dönüyorum, botum yıpranmış ahşap zemine takılıyor ve ona bakıyorum, botumla çorabımın arasına sıkıştırdığım küçük bıçak bana karşılık verebileceğimi hatırlatıyor. Ellerimi yumruklayarak ona saldırma dürtüsüne direniyorum. Maskesini çıkarıp kibirli ağzına sokmak istiyorum çünkü sırtığını biliyorum. Tekrar.

Kelimeler neredeyse bir çığlık halinde dökülüyordu. Beni tuttuğunu ve içimden zorla çıkardığını, ama bunun için ona nasıl yalvardığımı hatırlayarak dudağımı ısııyorum.

"Sanırım," diyor, yaklaşıyor, benimle kapı arasına giriyor, "sana sert davranmamdan hoşlandın. Bence o kadar hoşuna gitti ki

tekrar istiyorum. Ve tekrar."

Sözlerinin içimde yarattığı titreşimi görmezden gelerek, kapana kısılmamak için etrafından dolanıyorum ama o önüme geçerek odadan çıkışımı engelliyor.

"Sonra belki yine. Ve tekrar. Memnun etmeye istekli dört kişiyiz."

"Bu o muydu?" diye sordum. "Beni memnun etmek mi?"

"Oh, Kedicik, çıkardığın inilti kulağa çok zevkliymiş gibi geliyordu."

"Daha çok öfke gibi," diye çıkışıyorum, yanaklarım yeniden alevleniyor. "Bana dokunmanı hiç istemedim. Sen bir yalancısın. Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Yalan mı söylüyorsun?" Reaper ileri fırladı. Kollarını iki yanıma dayadığında sırtım kitaplığa çarpıyor, deri ciltli kitap başımın yanındaki rafa çarparak beni hapsediyor.

İlk defa onunla yüz yüze bu kadar yakın oldum. Adam kocaman. Sadece boyut olarak değil, kas olarak da. Onunla her karşılaşmam ya uzaktan ya da arkamdan, onu tam olarak göremediğim bir yerden oldu. Kesinlikle onu hissediyorum. Breaker'ın kucağından bile onun büyüklüğünü yakalayamadım, ama onun önünde dururken, vücuduyla kitaplığa sabitlenmişken, elleri başımın iki yanında, ne kadar büyük olduğunun tamamen farkındayım. Başım omzuna ancak ulaşıyor.

"Yalancı olan ben değilim," diyor. "Sana dokunmam için bana yalvardın, Kedicik. Ellerin ve dizlerin üzerinde, ağzın kirle dolu ve amın sırlıslıklamken bana yalvardın. Tıpkı olmak için can atmıyormuş gibi davrandığın mükemmel muhtaç fahişemiz gibi."

"Seni arzulamıyorum," diye tıslıyorum, kalbim boğazımda.

Başını eğip ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bütün o güzel yalanları dölleriyle boğmak için sabırsızlanıyorum."

"Aletini dişlerimin arasından geçirmede iyi şanslar."

Pislik herif gülüyor. Kitaplığı itiyor ve geri çekiliyor. Benden birkaç adım uzaklaştığında titrek bir nefes alıyorum, ellerimin nasıl titrediğini ya da oradaki baskıyı hafifletmek için kalçalarımı nasıl birbirine bastırdığımı görmemesini umuyorum.

Elindeki deri ciltli küçük kitabı gösteriyorum. "Yani sen İncil okuyan bir sadistsin."

Bakışları, elinde tuttuğunu unutmuş gibi kitaba kayıyor. Cevap vermiyor. Bunun yerine, kurdeleyle işaretlenmiş sayfayı açıyor ve

parmağımı ince kâğıtta gezdiriyor, beni bacaklarımın arasında gezinen aynı eli hatırlamaya zorluyordu.

Bu anıyı bir kenara itiyorum. "Mastürbasyon yaptıktan sonra İncil okuyor ve günahlarının cezası olarak kendini kırbaçlıyor musun?"

"Her günden sonra kendimi kırbaçlasaydım, derim yüzölür ve asla iyileşemezdi." Azrail sayfayı çeviriyor, başını kaldırma zahmetine katlanmadan kendini büyük bir berjer koltuğa bırakıyor. "Ve bu bir mazoşist olurdu. Onlar acıyı severler. Sadistler acı çektirir."

"Yani sen sadece bir sadomazoşistsin."

Gözleri önce bana sonra da İncil'e kayıyor. "Benim için çok tatlı bir evcil hayvan ismi, Kedicik."

Ona ters ters bakıyorum. Ağzını görebilseydim, dudağının yukarı doğru kalkıp sırtıttığını fark ederdim.

"Kazandığın her seferinde eğilimlerimden hoşlanıyor gibiydin. onları."

"Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz."

"Babam her zaman her insanın Tanrı'ya ihtiyacı olduğunu söylerdi," diyor Reaper,

Sayfayı tekrar çeviriyorum. "İster günahlarımızın kefareti için olsun, ister sonunda affedilmesi için yalvarmak için."

"Gördüğüm kadarıyla affetmeyi seçmişsiniz."

Bana çok iyi bakıyor. Sonra parmağını sayfaya bastırıyor ve okuyor: "'Yiyenden yiyecek bir şey; güçlüden tatlı bir şey."

"Samson ve Delilah," diyorum, alıntıyı kolayca tanıyarak. Annem bu hikâyeye takıntılıydı. Bizi götürdükleri gün gözümün önünden geçiyor. "Metin." Beni görmezden gelerek bir sayfa daha çeviriyor. "Bana filmde bir alıntı göndermişsin."

Hâlâ cevap vermiyor ve ben dudağımı ısırarak nedenini sormamak için kendimi zor tutuyorum. Bizi götürmeden hemen önce neden bana annemin en sevdiği filmde alıntı yapan bir mesaj gönderdi?

Reaper sanki ben odada yokmuşum gibi başka bir sayfaya geçiyor.

Nefes alıyorum, onun gibi erkeklere karşı dikkatli davranmam gerektiğinin farkındayım. "Adımı Delilah'dan aldım."

Siyah gözleri benimkilere kayıyor. "Sana bir hainin adı verildi. Uygun."

"Annem bana dünyanın en güçlü adamını alt edebilecek kadar zeki bir kadının adını vermiş."

"Hile ile," diyor Azrail, İncil'i kapatırken. Ayağa kalkıp odanın öbür ucuna yürüyor ve İncil'i çeşitli dinlere ait diğer İncillerle birlikte rafa yerleştiriyor. "Ve o güçlü değildi." derken gözlerimi kışından geniş omuzlarına kaydırıyorum. Becerikli ve açgözlüydü."

"Tanıdığım bazı *erkeklere* benziyor," diye çıkışıyorum.

Azrail yüzünü bana döndü. "Samson fiziksel güce sahipti, hepsi bu. Ahlaki açıdan zayıftı, zayıf fikirliydi ve sır saklıyordu."

"Tanıdığım *başka* birine benziyor."

Yemin ederim sırtıyor.

"Bu yüzden mi benden nefret ediyorsun?" diye sordum. "Hain, hilekar bir kadın olduğumu düşündüğün için mi?"

Öfkesini odanın öbür ucundan hissedebiliyorum. Reaper öne doğru yürüyor ve ben tökezleyerek geri çekiliyorum, gözlerindeki yoğun parıltı beni alarma geçiriyor. Sırtım duvara çarpıyor ve eli boğazımda, çenemin hemen altından kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor.

Vücudum ona doğru yaylanıyor.

Bana ne yaptıklarını bilmiyorum. Bunun kötü olduğunu biliyorum. Yanlış. Ellerini üzerimde istememeliyim. Bana dokunmalarını istiyorum. Her yerime. Bir şey yaratıldı. Bir yarık açıldı ya da gelgitlerde bir değişiklik oldu ve denize doğru sürükleniyoruz ve hiçbirimizin bunu durdurabileceğini sanmıyorum. Ya da durdurmak istediğini. Ama o gece kulüpte, sonra da ormanda hepimizin arasında bir şeyler oldu ve bunu hissettiklerini biliyorum. Şu anda hissediyor.

"Senden nefret etmiyorum, Kedicik," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki bedenim ona karşı eriyor.

"Babamdan nefret ediyorsun."

"Yaptığı şey için babandan nefret ediyorum."

"Yani onu benim aracılığımla mı

cezalandırıyorsun?" "Sen onun kanındansın."

Annemin sözleri aklıma geliyor. *Kan sudan daha kalındır.*

"Ama ben sadece o değilim," diyorum. "Ben aynı zamanda annemim."

Gözlerini karanlık kaplıyor ve boğazımdaki tutuşu gevşiyor ama geri çekilmiyor. Reaper biraz daha eğiliyor ve maskesinin ardından nefesini dudaklarımda hissediyorum. "Aileyi yaratan tek madde kan değildir."

Cora'nın yüzü gözümün önüne geliyor.

"Sadakat. Sevgi. Fedakârlık. Bunlar bir aileyi yaratan şeylerdir. Ve bizim seçtiğimiz aile, içinde doğduğun aileden daha önemlidir. Rune Gavin hasta bir adam, Delilah." Bu sefer adımı söylediğinde nefret yoktu. Yumuşak bir şekilde söylüyor. Sanki adım dudaklarının arasından süzülürken artık yanmıyormuş gibi. "Babanı tanıdığını sanıyorsun, onun için çalışıyorsun ama onun hakkında her şeyi bilmiyorsun. Akıllıca seçim yapmalısın."

"Sana ne yaptı?" Ellerimin yukarı doğru hareket ettiğinin ve parmaklarımın göğsünün üzerindeki gömleğinin kumaşına kıvrıldığının tamamen farkında olarak soruyorum.

Reaper'ın başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor ve tenini tenimde hissettiğimde içime çekiyorum, o kadar sıcak ki sanki sıcaklığı içime işliyor, kalbim damarlarıma lav pompalayana kadar kanımı doyuruyor.

"Benden bir parça kopardı," diye fısıldıyor.

"Yani beni parçalara ayıracak ve parçalar halinde ona geri göndereceksin." "Asla." Nefesi yüzümde geziniyor ve başını eğerek alnı benimkine değiyor. "Sana asla zarar vermeyeceğimizi söylemiştik."

"Ondan uzakta olmak acı veriyor." Kalbim onunkine çarpıyor ve o hareket ettiğinde, sert uzunluğunun karnıma baskı yaptığını hissediyorum, tüm duyularımı bağılandığımız her yere odaklanmaya zorluyor. Sıcak bir nefes yüzümü yelpazeleyerek bana yaz gecelerini, dumanlı içkiyi ve pişmanlıkları hatırlatıyor. "Ondan intikam almaya çalışıyorsun ama sadece bana ve Cora'ya zarar veriyorsun."

Nefesi göğsünde kabarıyor ve vücudu bana daha sıkı bastırıyor. O siyah gözlere bakıyorum ve bir saniyeliğine şefkate benzer bir şey gördüğüme yemin edebilirim, ama sonra kayboluyor ve maskeli ağzını benimkinin yanına indirdiğinde, aç, umutsuz bakışları parmaklarımın göğsünün kaslarına kıvrılmasına neden oluyor.

Serbest elini kullanarak maskesini zar zor kaldırıyor. Gözlerim dolgun dudaklarına kayıyor, çenesindeki koyu kirli sakalı ve dudaklarından aşağıya doğru eriyen pençe izleri gibi inen iki ince çizgiyi içime çekiyorum.

Ağzını indiriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Gözlerim büyüyor, onunkilere kilitleniyor. Amım sıkıştı.

Yavaşça alt dudağımı emiyor, sonra dişleriyle çekiştiriyor. Daha sert emerken keskin bir acı dudağımı kesiyor. Sonra daha da sert.

Dişlerimin dudağımı ısırduğu ince dilim, o daha sert emerken tekrar yarılmış gibi hissediyor, sonra bir patlamayla serbest bırakıyor. Sıcak dili dudağımın üzerinde kayıyor, sonra ayrılmış dudaklarımın arasından geçiyor. Metal ve keskin ısı dilime değiyor. Parmaklarım açılıyor. Göbeğim sıkışıyor.

Kalçalarım ona doğru eğiliyor.

Alçak bir hırıltı çıkarıyor, sonra dudağımı tekrar emiyor, kaygan bir *patlamayla* ağızımı bırakmadan önce kanımın tadına *bakıyor*.

Kirpiklerim titriyor.

"Benim için iyi bir kız olabilir misin?" Reaper o kadar alçak sesle soruyor ki bir dakika boyunca konuştuğundan bile emin değilim ama dudaklarıma değen hareketin ciğerlerimi çökmek üzereymiş gibi hissettirdiğini hissediyorum. "Çünkü yaşadığın her kâbus olmaktan daha ne kadar kaçınabilirim bilmiyorum."

Tenime değen nefesi içime ürpertici bir sıcaklık gönderiyor. Parmaklarım açılıyor ve sert göğsünün üzerinde yayılıyor, açgözlülükle aşağı kayıyor, vücudunun kalın düzlemlerini hissediyorum.

Orakçı'nın maskesi düşüyor, dudaklarını örtüyor. Siyah gözleri beni yakıyor. Ve işte o zaman duyuyorum.

Tatlı kahkahası antrede çınlıyor ve nefesimi içime çekiyorum, göğsüm genişliyor ve aynı anda neredeyse çöküyor.

Reaper da duydu ve geri çekildi. Onu iterek geçiyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Botlarım ahşap zeminde kayıyor, kalbim küt küt atıyor, ileri doğru koşarken kendimi ilerletmek için kapının pervazına tutunuyorum.

Adamlar tarafından iki yandan çerçevelendiğini gördüğümde boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve o da sesle birlikte dönüyor.

"Delly!" diye bağıyor, ileri doğru koşuyor.

Birbirimize çarpıyoruz, kollarımız birbirine dolanıyor ve ben parmaklarımı onun yumuşak buklelerine geçirip yüzümü boynuna bastırırken dizlerimizin üzerine çöküyoruz.

"İyisin," diyorum tekrar tekrar, yüzüne bakmak için uzaklaşıyorum. Boğazından acı dolu bir hıçkırık kaçarken ellerim üzerinde geziniyor. Çenesini hissediyorum. Yanaklarını ve akan gözyaşlarını. Güzel dudaklarını ve ince kollarını. Yüzünü avuçluyorum, başparmaklarımı mükemmel yanaklarında gezdiriyorum, onun görüntüsünü yiyip bitiriyorum.

"Yaralandın mı?" Göğsümden taşan sevinci zar zor zapt ederek soruyorum.

Cora başını sallıyor, bukleler omuzlarına dökülüyor. "Ben iyiyim. Senin için çok endişelendim ama iyiyim." Beni kucaklıyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Tanrım, Delly. Sen gerçeksin, değil mi? Buradasın değil mi?"

Onu geri çekiyorum. "Ben buradayım." Dudaklarımı yanağına bastırıyorum. "Ben buradayım ve sen iyisin."

Yeni bir hıçkırık kaçıyor ve ben olduğumu fark ediyorum. Tüm vücudum titriyor, ona sarılırken titriyorum, sonra onu kendime bastırıyorum. Birden etrafımızdaki her şeyin farkına vardım. Narin gözyaşları, vücudunu benimkine göre şekillendirdi. Onun

parmakları saçlarımda. Önümüzde adamlar, arkamda Azrail. Yanaklarını tekrar öperken gözyaşlarının nasıl da sıcak hissettirdiğini. İçimde akan korkunç çaresizlik. Ona yakın olma ihtiyacı. Onu bana karşı hissetmek. Onun gerçekliğini. Onu ve kendimi güvende hissettirmek.

Onu özümsemek istiyorum. Onu bedenimle şekillendirmek ve bir daha asla benden uzak kalmaması için gitmesine izin vermemek.

"Delly," diye fısıldıyorum ve onun da bu korkunç acıyı hissettiğini bilerek başımı sallıyorum. "Tanrım," diye boğuluyor, parmaklarını saçlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Tüm vücudum eriyor. Kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime çekiyorum, göğsümü göğsüne bastırmak için dik oturuyorum. İnliyor, başını eğiyor ve dudaklarını ayırıyor. Dilimi ağzına sokup onu yutuyorum. O benim bir parçam olana kadar onu tüketmek istiyorum ve onu bir daha kaybedemem.

Bir dakika sonra sakinleşiyoruz ve nefeslerimiz kesilmiş bir şekilde uzaklaşıyoruz,

Yeşil gözlerini kaldırıyor ve arkamdaki Azrail'i hatırlıyorum. "Lütfen onu tekrar alma."

Bakışlarım onun arkasındaki Striker'a, sonra da Viper ve Breaker'a yöneliyor. Buna cesaret edemezler. Onu benden almaya çalışabilecekleri düşüncesiyle içime vahşi bir öfke çöküyor. Kanlarını akıtacağım. Ama hiçbir şey söylemiyorlar ve geri çekilip bizi yalnız bırakıyorlar.

Azrail onları takip ederek yanlarından geçerken eli başımın üstünden kayıyor ve az önce bana bir hediye verilmiş gibi hissediyorum.

Ve

öyleydim.

Cora'yı

yakaladım.

Ve bana onun nezaketinden bir an daha yaşattı.

CHAPTER 24

STRIKER

DELILAH umutsuzca Cora'ya sarılıp yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömerken, hıçkırıkları vücudunu sarsıyor. Acı verici, yakıcı bir ağrı Kalbim burkuluyor, birini o kadar derinden özlemenin acısını çok iyi biliyorum ki sanki bir parçanız kopup gitmiş gibi hissediyorsunuz. Hayatta açık bir yarayla yürümek gibi, her zaman acıyla zonkluyor.

O parçamı geri kazanmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim. Hiçbirimiz bilemeyeceğiz.

"Delly," diye fısıldıyor Cora, parmaklarını Prensesimizin saçlarında tekrar tekrar gezdirerek. Dudakları Delilah'nın dudaklarına değdiğinde, iki kadın da hareketsiz, elleri birbirini tutuyor. Sonra dudaklar nefes verirken ayrılıyor. Delilah'nın gözleri daha sıkı kapanıyor, bir damla gözyaşı daha süzülüyor. Parmakları Cora'nın üzerinde sıkılaşıyor, sonra aniden kolları Cora'yı sarıyor ve birbirlerine çarpıyorlar.

Dudaklarımdan keskin bir nefes kaçıyor, patlayıcı tepkileri karşısında şaşkına dönüyorum. Gözlerim Azrail'e kayıyor. Onları dikkatle izliyor ama yine de şaşırmış görünmüyor. Maskesi yüzünü benden saklasa da, yüz hatlarının her ayrıntısını kendi yüzümmüş gibi biliyorum ve çenesinin sert duruşunu ve dişlerini sıkarken boynundaki kasların nasıl öne çıktığını hayal edebiliyorum. Şimdi yüzünü hayal edebiliyorum ve yeniden bir araya geldiklerinde bu şekilde tepki vereceklerini tahmin ettiğini biliyorum.

Delilah bana ormandaki geceyi hatırlatan yumuşak bir inilti çıkarıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, öpücüğün derinleşmesini izliyorum. Vahşileşiyor ve

Çaresiz. Viper yanıma kayıyor ve kollarımız birbirine değiyor. Bir farkındalık şimşegi doğrudan sikime doğru fırlıyor.

Kafamda dönüp duran düşünceleri sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Yine birlikte olduğumuzu ama bu sefer Delilah ve Cora'nın şu an olduğu gibi öpüştüğünü. Kendilerini tutmadan, keşfetmeden, ama birbirleri için çaresizce.

Öpüşmeyi kesiyorlar ve masmavi gözler benimkilere dikiliyor. Korkuyla karışık şehvet midemi bulandırıyor.

Azrail'in parmağı saçlarında gezinirken gözlerimiz kilitleniyor. O zaman anladım. Bakışlarımı ondan ayırıp kızlara bakarken, geri çekilip ağabeyimi evin arka tarafına kadar takip ettiğimde anlayış seline kapılıyorum.

Söylemesine gerek yok. Şimdi anlıyorum ve Breaker ve Viper'ın da anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyor, çenemi yakanın içine sokuyorum. Bugün hava soğuk, rüzgâr patikayı kesiyor ve maskemi delip geçiyor. Antrenman ekipmanlarımızın çoğunu sakladığımız eski araba evine doğru yürürken botlarım yol boyunca küçük taşları tekmeliyor. Viper eninde sonunda burayı tam bir spor salonuna dönüştürmek istiyor, ki bunu buraya gelmeden önce yapmalıydık. Eğer dikkatli olmazsak, boş oturmaktan yumuşayacağız.

Ben içeri girdiğimde Reaper banktan başını kaldırıyor ama kızlardan birinin değil de sadece benim geldiğimi görünce ağırlık kaldırmaya devam ediyor. İkinci bankta Viper arkasına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış, başı barın altında, elinde telefonu var. Bana doğru bakıyor, ancak Reaper'ın sosyal medya kuralını çiğneyip video izlediğine şüphe yok, kaydırmaya geri dönüyor.

"Breaker nöbette mi?" Reaper setine devam ederek soruyor.

Bana baktığında başımı sallıyorum.

"Sen gittiğinde ne yapıyorlardı?" Viper telefonunu cebine sokup gömleğine uzanarak soruyor. Ayağa kalkarken gözlerim gövdesinden yukarı kayıyor ve göğsüne yayılmış dövmeyle takılıyor. Reaper'a benzer bir yapısı var ama daha derli toplu. Açık tenle sarılmış ham güç.

"Birbirimize sokulmuş fısıldaşıyoruz,"
diyorum ona. "Nerede?" diye sordu.

Gözlerimi fermuarından ayırıp kalkık kaşlarını yakalıyorum. "Delilah'nın odasında."

Viper tişörtünü beline göre ayarlıyor. Bugün benim neyim var bilmiyorum ama yaptığı her şey dikkatimi çekiyor. Maskesini kapıp kapıya doğru yürüyor. Bize nereye gittiğini söylemesine gerek yok. Biz zaten biliyoruz.

Arkamdaki kapı kapandığında maskemi çıkarıp ceketimin cebine sokuyorum. "Neden?" diye soruyorum.

Hava serin ama Reaper'ın çıplak göğsü terden parlıyor. Ayağa kalkıyor, omuzlarını yuvarlarken boynundaki altın zinciri kaldırıyor. Reaper başını bir o yana bir bu yana sallayarak büyük kaslarını gevşetiyor. Karın kasları dalgalanıyor, her bir kası bir ressamın çizdiği gibi belirginleşiyor, çok sayıdaki dövmesi sadece vücudunun hatlarını vurguluyor.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve onun karanlık gözlerinin beni izlediğini görüyorum. Beni suçlayabilir mi? Ona bakmayacak tek bir insan olduğunu sanmıyorum. O mükemmel bir erkek. Onu fark etmemek için ölü olmam gerekirdi. Ve onun beni izlediğini görmemiş değilim. Kahretsin, bir hafta önce kapıda durmuş kızlarla geçirdiğim geceden sonra mastürbasyon yapmamı izliyordu.

Akik bakışları sanki derimin altına işliyor, sakladığım tüm sırları görmesine izin veriyor ve bir an için gördüklerinin hoşuna gittiğini düşünüyorum ama gözlerini kaçırıyor. Belki de gördüğü şeyin ona yansımasından hoşlanmıyor.

"Nedenini biliyorsun," diyor Azrail. "Birlikte olsalardı geçen haftayı kaçmak için plan yaparak geçirirlerdi."

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun," diyorum, maskesini ve gömleğini bıraktığı raflara doğru onu takip ederek.

"Neden ne, Strike? Neden onları alıyorsun?"

"Neden onları almadan önce becerdik? Neden Cora?"

Sırtını bana dönüp raftan su şişesini alıyor ve kapağını açıyor. Dudaklarına götürüyor ama içmiyor.

Başını hafifçe çevirirken profilini izliyorum. "Neden onları *Rune*'un kulübünde becermek istedin? Yaptığın her şeyin arkasında bir sebep, bir *plan* var. Önceden planlamadan işeyemiyorsun bile. O yüzden açıkla."

Şişeyi tekrar kapatıp yere bırakıyor, havluyu alıp bana bakıyor. "Kameralar."

Kaşlarım çatıldı.

"Sevdiğiniz biri sizden alındıktan sonra yapacağınız ilk şey ne olurdu?" Reaper bir havluyla göğsünü siliyor. Odağımı onun yanındaki ağırlık yığınının çeviriyorum. "Onları kaçırdığımız ana kadar attıkları her adımın izini sürerdi."

Kameralar. Rune hemen Delilah ve Cora'nın kulübündeki görüntülerini isterdi. Kızını ve Cora'yı VIP salonuna götürdüğümüzü ve orada kaldığımızı görürdü. Saatlerce. Orada iki kızını siktiğimizi bilse aklını kaçırdı.

Aynı üniformaları giyerek doğrudan kulübüne girdik ve onları çalmak yerine burnunun dibinde sahiplendik.

"Tek sebep bu mu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Reaper kaçacak biri değil, geri çekilmek şöyle dursun, ama gözleri yüzümden ayrılıyor.

Bir adım daha yaklaşarak onu bana bakmaya ve söylediklerimi kabul etmeye zorluyorum. Biz Delilah'ı mahvetmeden önce, o hâlâ masumken onun tadına baktı. Gerçeği öğrenmeden önce. "Yoksa senden nefret etmeden önce nasıl hissettiğini mi bilmek istiyorsun?"

Cevap vermiyor ama vermek zorunda da değil.

"Cora," diyorum. Siyah gözleri tekrar yüzüme bakıyor. "Neden Cora'da ısrar ettin?"

Nedenini zaten biliyorum ama söylemesini istiyorum. Reaper en kötü gününde bile kurnaz ve acımasız bir katil. En iyi gününde manipülatif bir pislik. Ama her gün lanet bir yalancı ve o bize ve kendine yalan söylerken öylece oturmaktan bıktım.

Dişlerini gıcırdatırken çenesi patlıyor.

Evet. Sana yüksek sesle söyleteceğim.

Gömleğini kafasına geçiriyor, omzumun üzerinden kirli pencereden dışarı bakarken gömleği karnının üzerinden aşağıya doğru çekiyor. Aramızdaki sessizlik bozulana kadar uzuyor ve o da maskesini kapıp ağırlıklara vuruyor. Yüksek sesle tıkırdıyorlar. Bakışları benimkilere kilitleniyor. Bir sonraki sözlerine hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor, dilini alt dudağındaki ince yara izlerinin üzerinde gezdiriyor. "En değerli varlığımızın elinizden alındığını hayal edin."

Çenem geriliyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Hayal etmek zorunda değilim. İkimizin de yok.

"Sonra birdenbire geri geldi," diyor. "Onu tutabilir, ona bakabilirsiniz. Bu önemli şeyin sizi bir daha terk etmemesi için ne yapardınız?"

Gözlerimi kapatıyorum, sanki bu göğsümü kesen ve boğazımı tırmalayan acıyı durduracakmış gibi dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Her şeyi yaparım."

"Aynen öyle," diyor Reaper. "Delilah artık her şeyi yapar."

Başımı sallıyorum, gözlerim açılıyor. Onları günlerce ayrı tuttuğunda içlerinde aynı korku hissini yarattığını hatırlatmak için ağzımı açıyorum ama çenemi kapatıyorum.

Prenses Cora'nın güvende olduğunu biliyordu, tıpkı Cora'nın Prenses'in güvende olduğunu bildiği gibi.

Bundan emin olduk.

Belki de Cora'yı bu nedenle kaçırdı. Delilah büyük olasılıkla artık korkudan hareketlerine biraz daha dikkat edecek, ancak bundan daha fazlası var ve *hepimiz* bunu biliyoruz.

"Neden Reap? Gerçeği söyle. Cora'yı neden aldın?" Elleri yanlarında esniyor. "Nedenini *biliyorsun*."

Hiçbirimiz korktuğumuz şeyi söylemek istemeyiz ama Azrail Cora'yı neden istediğini kabul etmeyi reddediyor.

Başta Cora'yı istediğini düşünmüştüm çünkü hepimiz ondan çok etkilenmiştik. Onu almak Rune'u biraz daha incitecekti ama bundan fazlası var. Azrail Cora'yı sadece Delilah'a emredildiği gibi istediğimiz gibi davranmamız için istemiyordu, tam olarak değil.

Onları o kadar uzun süre izledik ki hepimiz kadınların paylaştığı kopmaz bağı biliyoruz. Birbirlerini incinmekten korumak için her şeyi yaparlar. Ve belki de ayrı olmaları hayatımızı kolaylaştırdı ve onları biraz daha işbirlikçi yaptı, ama gerçek neden onların bizim gibi acı çekmesini istememesiydi.

Delilah'nın kendisini sevildiğini ve güvende hissetmesini sağlayan tek kişi olmadan yalnız kalmasını istemiyordu.

Cora'nın *kişiliğinin* ondan koparılmasını istemiyordu.

"Cora'yı *onun* için istedin," diyorum. "Delilah için. Böylece en sevdiği varlığına sahip olacaktı. Ve Cora korkmasın, yalnız kalmasın, uykusuz kalmasın, en iyi arkadaşına ne olduğunu merak etmesin diye."

Maskesini kafasına geçirip yanımdan sertçe geçerken bunu inkar etmiyor, öyle ki sendeleyerek geri çekiliyorum.

"İtiraf et," diye arkasından sesleniyorum. "Önemsiyorsun ve kendini *suçlu* hissediyorsun. Eğer bunu kabul edersen, belki o zaman-"

Kapı o kadar sert çarpıyor ki cam bölme tıkırdıyor. Pencereden onun siyah giysili halini eve doğru yürürken izliyorum.

Onlara olan takıntısını daha ne kadar inkar edebilir bilmiyorum. *Onunla*. Sadece Rune'un değil, hepimizin hatası olan bir şeyden intikam alma ihtiyacı. Bu onu ikiye bölüyor, dengesizleştiriyor.

Kapı kapandı ve ben ev yapımı spor salonumuzda, kendi kendini kandırarak inşa ettiği yalan evi yıkıldığında hepimizin de onunla birlikte dibe vurup vurmayacağını merak ederek kalakaldım.

CHAPTER 25

DELİLAH

"Y OU ISITTI MI?" Battaniyeleri çeneme kadar çekerek soruyorum. Oda şimdi daha sıcak olsa da havada hâlâ bir ısıklık var.

Adamlar gittikten sonra benim odama geçtik ve o zamandan beri burada, battaniyelerin altında, son dokuz gün boyunca yaşadıklarımızı konuşuyoruz.

"Çoğu gece ateşi benim için yaktılar," diyor Cora, "Ama radyatör gayet iyi çalışıyordu."

Çirkin ve yeşil bir şey midemde sarmaşıklar gibi dolanıyor. Görünüşe göre Cora gayet iyi. Kendini bile besleyebiliyor. Sanırım onları çatalla bıçaklamaya çalışmadı.

"Şampuanı bile doğru yapmışlar," diyor. Gözleri elbisemin ön kısmına kayıyor. "Ve giysi bedenlerimizi."

Bu detaylar üzerinde çok fazla durmadım. Bir süredir bizi izlediklerini, bir süredir bizi götürmeyi planladıklarını düşündüm. Beni en çok rahatsız eden şey bizi rahat ettirecek şeyler vermeleri idi.

Başparmağını yanağımın üzerinde öyle bir gezdiriyor ki, yanaklarımın arası ısınıyor.

Kalçalar.

"Eğer Viper ile bir kart oyununa daha katlanmak zorunda kalsaydım Çılgılık at," dedi, bana öyle parlak gülümsedi ki, cevabımı dişlerimin arkasına sıkıştırdım ve ona hiç kart oynamadığımızı söylemedim. Donuyordum, korkuyordum. Yalnızdım.

Her ne kadar o şeylerden olmadığı için memnun olsam da, ona bu kadar farklı davrandıkları için kıskançlığıma engel olamıyorum. Nedenini anlamıyorum ama ona hep tatlı davranıldı. Babam onun üzerine titrer, her zaman yanağından öper ya da değerli bir evcil hayvanmış gibi başını okşar. Clyde da öyle. Onun için deli oluyor.

Yıllar boyunca bana ondan çok farklı davrandılar ve yaşlandıkça benden daha sert olmamı bekledikleri açıkça ortaya çıktı. Rune gibi. Cora'nın yumuşak ışığı ve tatlı şekeri. Benim sert bir taş olmam gerekiyordu, kırılmaz. Hareket ettirilemez.

Annemin yasını tutmama bile izin verilmedi. Bunun yerine, ellerim hala onun kanıyla yapış yapış olmuş bir halde ayağa kaldırıldım ve ağlamayı kesmem söylendi.

"Delly?"

Gözlerim Cora'nın kileri buldu.

Kaşları çatıldı. "Reaper seni dışarı çıkardı mı? Yürüyüşe mi?"

Midem bulanıyor. Hayır. Yürümek yok. Hiçbirinden kibarlık yok

Onlar

Merak ediyorum.

"Reaper...." Dudağımı ısııyorum. Soruyu nasıl ifade edeceğimden emin değilim.

"Onu neredeyse hiç görmedim," diyor, yanakları pembeleşiyor. "Bu çoğunlukla Breaker ve Viper ve bazen de Striker."

Memnuniyet midemde kıvrılıyor, ama sonra bakışlarım taşıdığı büyük, siyah cekete takılıyor ve bunu ona hangi adamın verdiğini merak ediyorum. O kaygan, iğrenç his tekrar içimden geçiyor ve keşke bana da iyi davransalardı diyorum.

Benden neden bu kadar nefret ettiklerini anlamıyorum. Neden beni yalnız bıraktılar. Neden ona bu kadar farklı davranıyorlar.

"İşe gitmek zorunda olmamak hoşuma gidiyor." Sırıttıyor. "Ya da başka bir toplantıda oturmak."

Sevinçli gülümsemesine bir kıkırdama karışıyor. Sırıttıyorum. "Ya da Zane'den kaçmak için bu kadar çok enerji harcamak."

Kahkahası göğsümde bir şeyleri gevşetiyor. O şeyleri özlemiyorum ama evimi özlüyorum.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diyor Cora, yaklaşarak. Başparmağı dudağımdaki kesiği izlediği anda ayak parmakları kaval kemiğime çarpıyor. "Sence bizi neden bu kadar uzun süre ayrı tuttular?"

Aynı soruyu kendime pek çok kez sordum ve bulabildiğim tek cevap "Kontrol" oldu.

Kaşları çatıldı ama başını salladı, anlıyordu. Ayrı olduğumuz için kontrol edilmemiz daha kolaydı.

"Babam bizi yakalayacak. Ve Clyde," diyorum ona, yüzündeki ateşli bir saç telini fırçalayarak. Yüz hatlarının üzerinden koyu bir gölge geçiyor. "Bulacaklar Cora. Nerede olduğumuzu anlayacaklar ve bizim için gelecekler."

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözyaşlarıyla doluyor. "Kötü değiller, Delly."

"Kim?"

"Onlar."

Onlar. Bizi esir alanlar.

"Bizi aldılar, Cora. Manuel'i öldürdüler," diye fısıldıyorum, çarşafın altından elini uzatıyorum.

Benimkini tutuyor ve yaklaşıyor. "Yaptıklarını biliyorum ama sanırım babam onlara çok kötü bir şey yaptı."

Benden bir şey aldı.

"İş bu Cora," diyorum. "Babam ve Clyde'ın yapmaları gerekeni yaptıklarını biliyorsun."

Cora başını sallıyor. "Yine de çoğu şeyi yapmak *zorunda* değiller. Bunu onlar *seçiyor*."

Ben sırt üstü dönüyorum, o da kayarak bana yaslanıyor ve başını omzuma yaslıyor.

"Hadi uyu," diye fısıldıyorum, sabah kahvaltı için bizi almaya gelip gelmeyeceklerini merak ediyorum.

Onları saatlerdir görmüyoruz ve akşam yemeği için bizi almaya hiç gelmediler. Gözlerimi kapatıyorum, Reaper'ın siyah saçlarını ve sert vücudunu hayal ediyorum. Elinin saçlarımdaki fırçasını. Dudaklarını dudaklarımda hissediyorum. Sert ve yumuşak. Acı ve zevk. Striker'ın sıcak kahverengi gözleri ve beni izleme şekli. Ne zaman iğneleyici bir yorum yapsam Breaker'ın kahkahası. Viper'ın hafif vahşi enerjisi.

Kötü değiller. Tam olarak
değiller. İyi de değiller.

Cora'nın iniltisi beni uykumdan sürüklüyor. Açık kalması için ısrar ettiği parlak lamba ışığına göz kırpyorum ve onu bir topun içine kıvrılmış halde bulmak için dönüyorum. Onu kavriyorum

Omzunu sarsıyorum ama uyanmıyor.

Kabuslar altı yaşlarındayken başladı. Birlikte büyüdü, babam kendi çevresinde tanınmadan önce anne ve babamızın en iyi arkadaşları ve iş ortaklarıydık. Onlar öldükten ve Cora bizimle yaşamaya başladıktan sonra, onu kabuslarından uyandıran genellikle ben olurdum. Onu sarsarak uyandırır, sonra da yatağına girip ağlarken ona sarılırdım.

Bana ne hakkında olduklarını hiç söylemedi, sadece karanlık rüyalar gördüğünü söyledi ve son birkaç gün içinde onu tutan ya da uyandıran biri olup olmadığını merak ediyorum. Umarım uyandırmışlardır.

"Cora," diye fısıldıyorum, onu rüyadan çıkarmaya çalışıyorum. Gözleri bir anda açılıyor ve ciğerlerinden hava fışkırıyor. "İyisin," diyorum yüzündeki saçları tarayarak. "Benimlesin."

Gözünden bir damla yaş süzülüyor ve bir kolunu boynuma atıp yüzünü göğsüme gömüyor, başını çenemin altına sıkıştırıyor. Kalbim acıyla çarpıyor. Bu kadar korkmuş olmasından nefret ediyorum. Kabuslar görmesinden ve tüm bu durum benim hatamış gibi hissettirdiği için acı çekmesinden nefret ediyorum. Vahşi bir gece istedim. Özgür hissetmek istedim. Seksi, maceracı, aptal eski sevgilimin beni hiç görmediği gibi hissetmek istedim. İntikam almak istedikleri kişi babam.

"Özür dilerim," diyorum saçlarına doğru. "Bunların hepsi benim hatam." Başını çenemin altından salladığını hissediyorum.

Geri çekilip yüzünü yukarı kaldırıyor, başını yanımdaki yastığa yaslarken ağzı benimkinden bir nefes uzakta. "Bu Rune'un hatası. Korkunç bir şey yaptı. Bunu biliyorum." Gözleri ağzıma düşüyor. "O düşündüğün gibi biri değil."

Karnımda huzursuz bir his dolaşıyor. Striker da aynen böyle söyledi.

"Rune Gavin kötüyse ben de kötüyüm," diyorum Azrail'in sözlerini hatırlayarak. Ben Rune'un kanındayım. Bildiğim her şeyi bana o öğretti. Onun için, onun şirketi için isteyerek çalışıyorum. İkimiz de çalışıyoruz, Cora ve ben. Yaptığı her şeyi sayılarla ve yalanlarla örtbas ediyoruz. Bildiğim kadarıyla uyuşturucu satıyor olabilir. Annelere, babalara, birinin kız ya da erkek kardeşine eroin veriyor olabilir. Ben de ona *yardım ediyorum*.

Parasının nereden geldiğini bilmesem de Cora'yla ikimiz de bunun suç faaliyetlerinden kaynaklandığını biliyoruz. Bütün bir otel zincirini satın almak büyük bir meblağa mal oldu ama....

Ben sormam. Rakamları görüyorum ve IRS araştırmasın diye gizliyorum. Yılda bir kez olduğu gibi muazzam bir meblağ aldığımda, hiçbir yerden gelmeyen milyonlar, bunu gizlemek için kanallar kurmam gerekiyor. Cora ve ben paranın izini gizleme, fahiş miktarlarda gayrimenkul satışları ve yüksek fiyatlı otel ücretlerine bağlama konusunda uzmanız. Lüks harcamalar ya da en sevdiği loca üyelik ücretleri.

"Delly," diye fısıldıyor, düşüncelerimi ona geri getiriyor. Bacağı benimkinin üzerinden kayıyor ve kalçama doğru uzanıyor, kalçasını benimkinin üzerine sarıyor ve beni kendine çekmek için kullanıyor. "Sen onun gibi değilsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

Başını sallıyor, daha da yaklaşıyor, böylece elim bedenlerimizin arasında sıkışıyor. Onun yakınlığının ve geceliğinin ince sateninin farkındayım. Sıcak teninin ve ipeksi kumaşın nasıl yukarı kaydığını ve bacaklarının arasından yayılan ısının. Yeşil gözleri yüzümde geziniyor, sonra tekrar dudaklarıma düşüyor.

"Seni özledim," diyor ve parmağını kaldırıp dudaklarımin üzerinde gezdiriyor.

Zihnim onun ağzını benimkine bastırışını, içimden ona doğru akan çaresizliği hatırlıyor. Ya da belki de tam tersiydi. Belki de o beni besledi ve ben de onu tekrar yanımda gördüğüm için minnettar bir şekilde her zerresini yedim.

Cora'nın başparmağı dudaklarımin ortasına bastırıyor ve ben de aramızdaki elin parmağını karnına sürüyorum. Küçük bir ses çıkarıyor ve kalçalarını eğiyor. Tekrar yapıyorum. Ellerini saçlarımin arasına sokuyor, ensemini kavıyor, yavaşça içine çekiyor, gözlerini izliyor. Burunlarımız birbirine değiyor ve dudaklarımız birbirine değerken gözlerimizi açık tutuyoruz. Nefesler hararetli bir telaşla dışarı kayıyor. Diğer elimi battaniyenin altından çekip çıplak kolunun üzerinde gezdiriyorum ve daha da aşağı kaymasına izin veriyorum. Kalçasının üzerinden, dış uyluğu boyunca. Aşağıya.

Parmak eklemlerimi uyluğunun iç kısmına sürdüğümde Cora'nın göz kapakları titriyor. Elimi yukarı kaydırıp teninin sıcaklığını hissettiğimde nefesleri nazikçe kesiliyor.

Başparmağım külotunun üzerinde kayarak klitorisini hissederken dudaklarımız birbirine daha sıkı yapışıyor. Küçük bir inilti çıkarıyor ve sonra elleri hareket ediyor ve üzerimde yükseliyor. Beni sırtüstü itiyor, dudaklarımi sert bir öpücükle yakalıyor. Dilini ağzıma sokuyor ve daha derine daldırırken inliyor. Diş macunu ve tatlılık dilime doluyor. Narin ve çaresiz bir şey. Battaniyeler bir kenara atılırken, kalçalarıma sarılıyor ve parmaklarımin külotunun altından ıslak sıcaklığına doğru kayıyor. Öpüşmemiz

Bir solukta kesiliyor ve başını geriye atıyor, boynunun kırılğan hatları tungsten ışığında gölgeleniyor ve sonra elime biniyor.

Bir milisaniye için, onun sıkılığına hayret ediyorum. Ne kadar ıslak hissettiriyor, başparmağım hassas küçük tomurcuğunun üzerinde ıslaklığı sürüklerken parmaklarım içeri ve dışarı kayarken ne kadar kaygan ve lezzetli hissediyor. Nasıl da benim gibi hissediyor, kaygan, yumuşak ve açgözlü.

"Siktir," diye fısıldıyor, aşağı doğru sürtünerek. "Sana ihtiyacım var."

Karnım çırpınıyor. Amım sıkıştı. Çekirdeğimin derinliklerindeki bir sızı içimi, omurgamı sızlatıyor.

Elim hâlâ içindeyken, elleri ve dizleri üzerinde doğruluyor, başparmağım klitorisine sertçe sürtündüğünde bir kedi gibi sırtını dokunuşuma yaslıyor.

"Kalçalarını kaldır," diye fısıldıyor ve ben hemen itaat ediyorum.

Geceliğimi topluyor ve göğüslerim ortaya çıkana kadar çekestiriyor. Dişlerinin arasında sertleşmiş bir meme ucunu yakaladığında haykırıyorum ve parmaklarımı daha derine sokuyorum. İç çamaşırımı ağzını karnımın alt kısmına bastırarak kadar indirdiğinde nefesim kesiliyor. Sıcak dudakları öpücükleri ince saç çizgisine kadar takip ediyor ve oraya yumuşak bir öpücük daha konduruyor.

"Cora," diye inliyorum, kalçalarım ayrılıyor, bacaklarım açılıyor. Parmakları külotumun altına dalıyor, beni kavıyor, sonra iki parmağını kabaca içime sokuyor, başparmağı klitorisimi sıyrıyor, sanki ben oymuşum gibi eliyle beni beceriyor.

Ben hızlanırken "Ah siktir," diye tıslıyor. Sulu ıslak sesler odayı dolduruyor, ikimiz de çılgınca bir telaşla birbirimizi beceriyoruz.

Zevk hızla, çok hızlı bir şekilde artıyor ve sonra bir nefesle içimden fişkırıyor. Arkamdan geliyor, alnı göğsüme düşüyor.

Bir dakika boyunca öyle kalıyoruz, parmaklarımız hala birbirimizin içinde, nefesimizi tutuyoruz. Elimi çektiğimde o da aynısını yapıyor ve dik oturup parmaklarını kaplayan kayganlığa bakıyor. Yeşil gözleri benimkilere kayıyor, sonra uzaklaşıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Cora tekrar eline bakıyor, sonra yataktan kayarak yanımda duruyor, gözleri karanlık, kaybolmuş. Endişeli. Ben daha ona bir şey söyleyemeden, ikimiz de korkmuş ve kafamız karışmış haldeyiz. Onu seviyorum. Hiçbir şey değişmedi. İyi olduğumuzu. Aceleyle banyoya gitti ve kapıyı kapattı.

Geceliğimi üzerimi örtecek şekilde ayarladıktan sonra doğrulup ayağa kalkıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Alnımı cama dayıyorum. Karnımda garip bir şey dolaşıyor, göğsümü ağrıtıyor ama ne hissettiğimden emin değilim. Biz

onlarla birlikte olduğumuz gece öptü. Onun Breaker tarafından kovulmasını izledim. O gece ellerini üzerime koydu ama bu....

Bu sadece bizdik.

Başımı cama dayayarak yuvarlanıyorum ve inliyorum. Gözlerim yukarı fırladığında, küçük kameranın tavan pervazına sıkıştığı küçük kara deliği görüyorum ve hatırlıyorum.

İzliyorlar. Her zaman.

Sıcaklık bacaklarımın arasına doğru ilerliyor ve beni arzuyla titretiyor. Bizi izledikleri düşüncesi beni tahrik ediyorsa, çözülüyor olmalıyım. Geceliğimi eteklerinden tutarak başımın üzerinden çekiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Kalbim çırpınıyor ama gözlerimi banyo kapısına dikiyorum.

Kapıyı çaldığımda Cora bir aralık açıyor ve kırmızı gözlerini ve yanaklarındaki yaşları görüyorum, ama beni çıplak gördüğünde yeşili parlıyor.

"Yatağa gel," diyorum, kapıyı iterek açıyorum. Bileğinden tutup onu öne doğru çekiyorum. "Benden saklanmana izin yok. Benimle konuşacaksın."

"Tamam," diyor ve onu banyodan çıkarmam için bana izin veriyor.

Yatağın ucunda duruyoruz ve gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Daha önce hiç görmediğim kıvrımlarımı seyrediyor. Birbirimizi birçok kez çıplak görmüştük ama bana bakışı farklıydı.

Bana alt kattaki adamları hatırlatıyor. Açlığıyla neredeyse yırtıcı.

"Onlarla yaptığımız şey hoşuma gitti. Bana dokunduğunda," diyorum, itirafım yüzünden karnım şişiyor. Bunu yüksek sesle söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama normal şartlar altında değiliz. "Seni öpmeyi seviyorum. Az önce yaptığımız şeyi sevdim."

Gözlerime bakarak alt dudağını ısıyor. "Ben de ağlıyorum." "O zaman neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor ama yalan söylediğinde ya da benden bir şeyler sakladığında yaptığı gibi gözlerini kaçırıyor.

Geceliğinin eteğini kavradım. "Çıkar şunu."

Bakışları benimkilerle çarpışıyor. Alt dudağını dişlerinin arasında emiyor. Dudağını emmek istiyorum. Onu tekrar tatmak. Sadece bunu yapma ihtiyacı hareketlerimi sarsıyor ama geceliğini başından geçirmeme izin veriyor, nefesleri ağırlaşıyor, göğsü kabarıyor, meme uçları çakılıyor.

O kadar güzel ki. Açık tenli, omuzlarında ve göğsünde soluk çiller var. Büyük göğüslerini avuçluyorum, mükemmel pembe meme uçlarını çimdikliyorum. Yutkunurken boğazı hareket ediyor, sonra inliyor, sırtını ellerime yashıyor. Bacaklarının arasındaki tüm tüyleri almış ve pembe yarığı ve klitorisini görebiliyorum.

Tanrım. Erkeklerin onun etrafında çıldırmasına şaşmamalı. O mükemmel ve o kadar güzel ki göğsüm ağrıyor.

"Uzan ve bacaklarını aç," diye fısıldıyorum, onu nazıkçe yatağı doğru itiyorum. Ben üzerine sürünürken o da bana uyuyor. Sırt üstü yatıp bacaklarını iki yana açtığında eğilip fısıldıyorum, "Seni izliyorlar."

Geçen gece bizi neden aldıklarını anladım. Babam hayatım boyunca beni sahiplendi, hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin vermedi. Ondan intikam almak için en değerli iki mücevherini alıp lekelemekten daha iyi bir yol olabilir mi? Tecavüze uğrayıp uğramadığımız hakkında hiçbir fikri yok. İşkence gördüğümüzü. Bilmemek onu istedikleri her şeyi yapmaya zorlamak için yeterli olacaktır.

Komik bir şey ama. Bence bu adamlar bundan daha iyiler. Normların dışında cinsel tercihleri olabilir ama kesinlikle şiddet yanlısı değiller. En azından Cora ve bana karşı değiller. Burada bulunduğumuz her gün bunu kanıtladılar. Herhangi bir zamanda, kendilerini bana zorla dayatabilir veya beni muhtemelen hayal edemeyeceğim şekillerde istismar edebilirlerdi. Bazı standartlara göre biraz sapkın olabilirler, ama görünüşe göre ben de öyleyim.

Bacaklarımı isteyerek açtım, amım ıslaktı ve yüzüm topraktaydı.

Cora'nın yeşim rengi gözleri kameraya kayıyor. Gözlerindeki düşünce kıvılcımını görüyorum ve o da sırtarak fısıldıyor: "O zaman onları pişman edelim."

CHAPTER 26

STRIKER

15 YIL ÖNCE

TEMMUZ

YAŞ 15

I Bahçede olmak için ÇOK SICAK ama Reaper daha fazla antrenman yapmaları gerektiğinde ısrar ediyor. Gitmeden önce sadece birkaç haftaları var, bu yüzden hazırlıklı olmalarını istediği anlaşılabilir. Bu hayatta kalma şanslarını artıracaktır. En azından ikisi için.

Bu son yıl bir öncekinden daha zor geçti ve kardeşlerimizden birçoğu bunu başaramadı. Fallon'un eğitimi karanlık bir hal aldı ve hepimiz diken üstündeyiz, uyumamıza izin verildiğinde o kadar yorgun oluyoruz ki başımızı yastığa koyar koymaz kendimizden geçiyoruz. Reaper ve Hunter ve kalan diğer iki kardeşimizin durumu daha da kötü. Son testten önce sadece bir ayları var.

Kendilerini vahşi doğada kanıtlamak zorundalar.

Hunter omzumu dürtüyor ve beni gözlerimi çemberden ayırmaya zorluyor. "Kıçına tekmeyle yemeye hazır mısın, karides?"

Dirseğimi kaburgalarına batırdım. Karides olmaktan çok uzağım. Geçtiğimiz yıl neredeyse beş santim uzadım ve şimdi Engerek'ten bir santim daha uzunum, gerçi Fallon sadece Kırıcı'nın Azrail ve Avcı kadar uzun olmayı başaracağını söyleyip duruyor.

"Kıçını tekmelemeye hazırım," diyorum ona ve bakışlarımı Azrail'in Arayıcı'yla teke tek dövüştüğü çembere çeviriyorum.

İyi olmama rağmen göğüs göğüse dövüş eğitimi en az sevdiğim şeydir. Hızlıyım ve Viper'ı bile birkaç kez alt ettim.

"Bahse girerim onu alt edemezsin." Hunter Raid'i işaret ediyor. Gözlerim bahçenin arka tarafındaki tribünde oturan, sarı saçları kazınmış, güneş ışığında tavşan kürkü gibi parlayan iri yarı çocuğa kayıyor.

Onu pek iyi tanımıyorum. Daha yaşlı, Hunter ve Reaper'ın yaşına yakın, sessiz ve çok yalnız oturuyor, bizimle pek etkileşime girmiyor. Raid'in hiç olmadı. Yine de hızlı ve aptalca güçlü, Viper'ı tatlı gösteren acımasız bir çizgisi var.

Hunter'a bakıyorum. "Onu alt edebilecek tek kişinin sen ve Reap olduğunu çok iyi biliyorsun. Ve bu büyük bir olasılık."

Göz kırıyor. "Bahse girmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Kaybedeceksin ve herkesin önünde burnu kırılmış bir pislik gibi görüneceksin."

Hunter'ın kahrkahası midemi garip bir şekilde titretiyor.

"Buna ne dersin," diyor yüzünü bana dönerek. Bana bakarken dudakları sırtacak şekilde kıvrılıyor. "Eğer kazanırsam, bir hafta boyunca öğle yemeğini bana vermek zorundasın. Eğer o beni yere sererse, ben de sana öğle yemeğimi veririm."

"Öğle yemeğini istemiyorum." Ve onu Raid'le birlikte çemberin içinde istemiyorum. Çembere girdiği anda kısırlaşıyor. Bu yüzden kimse onunla antrenman yapmak istemiyor. Hunter ne kadar büyük olursa olsun, Raid kadar iri yapılı değil.

Hunter beni ensemden kavradı. O sıktıkça nefesim kesiliyor. Beni bıraktığında öne doğru bir adım atıyor ve Raid'i işaret ediyor. "Sen!" diye sesleniyor.

Raid'in bakışları çemberden kalkıyor ve yaklaşan Hunter'ın üzerine düşüyor. Tribünlerin yanında durup siyah botunu alt basamağa dayadığında içim burkuluyor. Onları duyamıyorum ama Raid'in bakışlarının Hunter'dan çembere doğru kaydığını görüyorum.

Azrail ve Arayıcı dövüşmeyi bıraktı ve kollarını kavuşturmuş Hunter'ın söylediklerini dinliyor.

Salak. Dayaktan geberecek.

Raid ayağa kalkıyor ve geriniyor, göğsündeki kaslar esniyor. Hunter sağlam, geniş göğüslü ve kaslı ama Raid'in yanında hiç kalır. Fallon her zaman Hunter ve Reaper'ın yetişkin olduklarında onun en büyük ve en acımasız oğulları olacaklarını söyler. Nedenini anlamak kolay, ama sadece on dokuz yaşındalar.

"Deli mi bu?" Tam Viper yanımda durmak için yaklaşıırken dönüyorum. Kumral saçları öğleden sonra ışığında kıızıla boyanmış gibi görünüyor. Reaper ve Hunter gibi kafasını tıraş etmiyor ve saçlarını biraz fazla uzun tutuyor. Diğerleri kız gibi saçları olduğunu söyleyerek onunla alay ediyor ama ben seviyorum. Bana yanan korları ya da kulaklarının etrafında kıvrılan bir ateş şelalesini hatırlatıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kıçına tekme yiyecek ve Reap onu kurtarmak zorunda kalacak."

Derin bir nefes alarak tekrar çembere bakıyorum, Hunter ve Raid duvarla çevrili çukura girerken korku kollarıma tırmanıyor. Dün gece yağmur yağmıştı, o yüzden şu anda sadece çamur var ama genelde çember sert topraktan oluşur ve yere düştüğünüzde canınız çok acır. En azından Raid Hunter'ı düşürdüğünde çamur düşüşünü engellemeye yardımcı olacak.

"Siktiğimin salağı," diyor Engerek. Sesi Cook gibi çıkıyor, babam ortalıkta yokken her fırsatta küfrediyor.

Azrail başını sallıyor ama çukurdan dışarı atlıyor, bize doğru yürürken omzunun üzerinden Hunter'a uyarıcı bir bakış atıyor. Raid onu indiremezse, Azrail indirebilir.

"Reap çok kızgın," diyor Viper. "Bu aptalca bir hareket. Son testten önce sadece bir ayları var ve Fallon kolu kırık olsa bile umursamayacak. Yine de onu gönderecektir."

Başımı sallıyorum ve Breaker'ın uyuduğumuz yerden avluya girdiğini görüyorum. Viper ona el sallıyor.

"Ölmek mi istiyor?" Breaker yanında durduğunda sorar Viper.

"Sadece hava atmaya çalışıyor." Viper bana baktı, sonra Breaker'a, "Biliyorsun her zaman *birilerinin* dikkatini çekmeye çalışıyor," dedi.

Çenem geriliyor, bakışlarım botlarıma düşüyor. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama fark etmelerini istemiyorum.

"Onu rahat bırakın," diyor Reaper, yanımda durup çembere döndüğünde yüz ifademi yakalayarak. "Hunter'ın egosu tüm bahçeden daha büyük. *Herkesi* etkilemek istiyor."

Viper sırtıyor. "Ve özellikle bir kişi."

Boğuk bir homurtu dikkatimizi çekiyor ve Hunter'ın Raid'in çenesine bir yumruk indirdiğini görmek için tam zamanında bakıyorum. Yüzümü buruşturarak kollarımı kavuşturuyorum, belki Raid çok fazla darbe almadan bu iş çabucak biter diye içimde bir umut kıvranıyor.

Öne doğru hamle yapıp alçalan Hunter, bir kolunu Raid'in kalçasına doladı ve omzunu kaldırmaya yardım etmek için kullandı. Raid geriye doğru düşer ve bir gümbürtüyle çamura çarpar. Koyu renkli su sıçırıyor ve Hunter'ın gri gömleğinin üzerine bir kan lekesi gibi yayılıyor. Raid'in gırtlaktan gelen öfke çılgılığı kanımı donduruyor. Hunter hamlesini tamamlayamadan Raid bacağını savuruyor ve Hunter'ı tutuşunu kaybetmeye zorluyor.

"Kahretsin," diyor Reaper, çoktan ilerlemeye başlamış.

Raid, Hunter'ın elinden kurtulup pozisyon değiştirerek onu belinden yakaladı ve iki adamı da dizlerinin üzerine çöktürdü. Hunter, Raid'in ne yapmaya çalıştığını zaten biliyormuş gibi onu serbest bırakır ve boynundan kancalamaya çalışır. Raid onun hareketlerini önceden seziyor ve Hunter'ı iki koluyla kavrayıp kaldırıyor. Raid ayağa kalkarken Hunter'ın ayakları çamurdan ayrılır ve Hunter'ı daha da yukarı kaldırır.

Sonra onu yere çarparken havanın ciğerlerimi terk edişini izliyorum. Hunter mide bulandırıcı bir şapırtıyla çamura çarpıyor ve sanki ben yere çarpıyormuşum gibi dişlerime acı saplanıyor. Kafası yere düşerken ondan çıkan acı tıslaması gözlerimi bulanıklaştırıyor, sonra etrafımdaki dünyayı kırmızıya boyarken odaklanmak için keskinleşiyor.

Dünya soluyor gibi görünüyor, ortası Raid olan puslu bir kırmızıya dönüşene kadar tüm renkler kan kaybediyor. Ayaklarımın hareket ettiğini hissediyorum. Ellerimin kemerime uzandığını hissediyorum. Soğuk metal tokayı parmaklarımda hissediyorum. Kemer halkalarından kayarken derinin tıslamasını duyuyorum. İlerlerken botlarımın çamurda nasıl gıcırdadığını. Ama sonra tüm bu sesler, göğsümde savaş tamamları gibi çarpan kalbimin *güm, güm, güm* sesiyle bastırılıyor.

Mükemmel uzunlukta olduğunu anlayana kadar kemeri tekrar tekrar sararken pürüzsüz deri elimi sarıyor, metal toka ucundan sarkıyor. Geri çekerken omzumdaki ve kolumdaki kaslar geriliyor ve ağrıyor, sonra deriyi yere çarparken şiddetle serbest bırakıyorum. Metal şiddetli bir gümbürtüyle çarpıyor ve gırtlaktan gelen bir çığlık kafamdaki sesi yırtıyor.

Dünya tekrar odaklanıyor, etrafımdaki her şey canlı bir şekilde belirginleşiyor. Reaper bir tarafımda, Viper diğer tarafımda. Kırıcı arkamda.

Tekrar yapıyorum, darbenin kolumda yankılandığını hissediyorum. Kemerini tekrar bıraktığımda, içimde kaygan bir memnuniyet kıvrılıyor. Sonra tekrar, bir çocuğun derisi yarılrken çıkan mide bulandırıcı çığlıkları tanımam umurumda değil.

Bu sefer acıya neden olanın ben olduğumu umursamadan. Ona zarar vermek istiyorum.

Hunter'ı incitti.

Göğsüm kabarıyor, nefesim neredeyse acıyla kesiliyor. Kemer tekrar iniyor, sonra tekrar ve tekrar ve bir parçam kimsenin beni durdurumamasına şaşıyor. Kendimi durdurmadığıma.

İstesem yapabilirdim.

Ama istemiyorum.

Tekrar yere indiğinde Raid inliyor ve içimde bir şimşek çakmış gibi sarsılıyor.

"Striker." Reaper'ın sesi bir saniyeliğine iniltilerin arasına karışıyor ama kolumu bırakıyorum, kemerin çözülüp çamura düşmesine izin veriyorum. "Bu kadar yeter."

"Öyle mi?" Başımı çevirip yanımdaki Azrail'e bakarak soruyorum. "Dersini aldı mı?"

"Lütfen," diyor Raid, çığlık atmaktan sesi kısılmış. Yanağındaki ince kırmızı çizgilere dokunuyor, şişmiş derisinin altında morluklar oluşmaya başlamış bile.

"Ah, lanet olsun," diyor Hunter doğrulup otururken. Çamur yanaklarına bulaşıyor ve saçlarında topaklanıyor. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümserken dişleri parlıyor. "Sen çılgın bir orospu çocuğusun, Strike."

Gülümsemesini görünce kalbim duracak gibi oldu. Onu otururken görüyorum, sonra kendini ayağa kaldırıyor.

Ona ters ters bakıyorum, öfke midemi bulandırıyor. "Bana öğle yemeği borçlusun."

Kahkahası içimi keskin bir şekilde kesiyor ama bir kolunu boynuma dolayıp beni kendisine çektiğinde omuzlarım gevşiyor. İkimiz de Reaper'ın Raid'e elini uzatmasını izliyoruz. Reddediyor ve sendeleyerek ayağa kalkıyor, botları çamura batıyor. Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor.

Hunter, Raid'e "Strike'ın sinirlerine hakim olduğu için şanslısım," diyor. Engerek'in kıkırdaması gerginliği dağıtırken, Raid

Avlu.

Hunter beni bırakıyor ve omuzlarımdan tutup yüzümü ona çeviriyor. I Birden kendimi yeniden kendim gibi hissettim. Gece yarısı gözleri dudaklarıma düştüğünde içimdeki o elektrikli öfke dalgası kaçıyor.

"Sana onu indireceğimi söylemiştim," diyor Hunter, o sırtış geri dönüyor.

"Neredeyse kafanı kırıyordu," diye çıkışıyorum, kalbim yeniden hızlanıyor.

"Bazen senin sadece bir çocuk olduğunu unutuyorum," diyor, elleri boynumun kenarlarından yukarı kayıyor.

Bazen onun kardeşim olması gerektiğini unutuyorum.

CHAPTER 27

STRIKER

T BİZİMLE DALGA GEÇİYORLAR.

Olmak zorundalar.

"Böyle boşalabildiğini hayal edebiliyor musun?" Viper eğilip kamerayı izlerken aletini kavrayarak soruyor. "Ard arda mı? Birbiri ardına mı?"

Monitörlerin etrafında kollarımızı kavuşturmuş onları izlerken istilacı olduğumuzu hissederdim, ama onları görebildiğimizi biliyorlar. Malikanenin etrafındaki birçok kamera aracılığıyla onları izlediğimizi biliyorlar. Yani şu anda ikisi de bir yerlerde olduğumuzun farkında, Cora'nın Delilah'nın bacaklarını açıp parmağını prensesimizin içine sokmasını izliyorlar.

Bu sabah üçüncü kez.

Dünün çoğunu ve bütün sabahı yatakta birbirlerini severek geçirdiler. Dün gece aralarında ne olduğundan emin değilim ama her ne olduysa bu duruma yol açtı. Belki kabullenme ya da durumlarıyla başa çıkmanın bir yolu. Muhtemelen onları rehin tutmanın bedelini hepimize ödetmek için sessiz bir anlaşma. Ne için... Tanrım, ne olduğunu bilmiyorum ama böyle devam ederlerse Viper'ın oraya girip onlara katılmasına izin verilmesini talep etmeden önce daha ne kadar dayanacağını bilmiyorum.

Kahretsin, oraya girip Cora'nın yüzünü Delilah'nın kalçalarının arasına sokmadan ve olması gerektiği gibi ağzına boşalana kadar daha ne kadar dayanacağımı bilmiyorum.

Onlara ne yapmak istediğimizi düşünürsek, küçük öpüşme seansları uysal. Öpüşme, sert, pembe meme uçlarını kemirme. Parmaklar birbirinin içine kayıyor, pembe amcıklarına sürtünüyor. Kontrolümüzü kaybedersek onlara yapacaklarımıza kıyasla masum ve tatlı. Bu kadar hafif bir sevişme olmazdı. Küçük narin ağlamalar olmazdı. Delilah sert seviyor. Sert. Sanki vahşi bir hayvanı parçalıyormuşuz gibi bağırdığını duydum.

Cora'nın tatlı kahkahası çınlıyor, beni o geceye geri götürüyor, Delilah sırtını kamburlaştırıp gözlerini kapatarak boşalıyor ve Cora'nın bileğini kavrayarak onu durduruyor.

"Sence bir adam sürekli ereksiyon halinde olduğu için ölebilir mi?" Viper, Breaker'a sorar.

"Bu sabah çıktın, pislik," diyor Breaker.

Viper ekranı göstererek, "O ıslak amcıkla olmaz," diyor. Adam inliyor ve topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor.

Breaker'a bakıyorum, kaşlarını çatmadan önce yakalıyorum ve o da ekrana geri odaklanıyor. Belki de Breaker ona yardım etmiştir. *Kahretsin*, bu düşünce sikimi daha da sertleştirdi.

"Görünüşe göre haklı," diyor Reaper arkamızdan.

Hepimiz dönüyoruz, suçluluk duygusuyla ekranlardan uzaklaşıyoruz.

"Ne hakkında?" Viper kızlara dönüp bakarak soruyor. İkisi de kalkmış, elbiselerini ve çoraplarını çekiştiriyorlar.

Azrail elinde maskesiyle odaya giriyor ve yüzü monitörlerin ışığıyla aydınlanmış bir şekilde masaya yaslanıyor. "Üçünüzün sapık olması hakkında."

"Biz mi?" Viper güler. Ekranı işaret ediyor. "Bu ikisi az önce bizim için sahne aldı."

"Bekle. Biz *üçümüz* mü?" Breaker masanın üzerindeki yığından maskesini alarak soruyor. "Sen üçümüzün toplamından daha kötüsün."

Azrail masayı iterek dik durur. Dudağı hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Olmadığımı hiç söylemedim."

Engerek maskesini alır ve başına geçirir. "Hadi bakalım. Kahvaltı vakti geldi."

Kızları evin önündeki bahçede buluyoruz, her iki kadın da kalın kazaklar giymiş, küçük ayaklarını her biri için temin ettiğimiz deri botların içine sokmuşlar. Cora üçümüzü görünce eğilip Delilah'ya bir şeyler söylüyor, Delilah da dönüp kaşlarını çatarak güzel dudaklarını aşağı indiriyor.

Botlarımız geçen ay restore ettiğimiz yolların beyaz mermer yongaları üzerinde çıtırdıyor, dördümüz bir sıra halinde onlara doğru ilerliyoruz. Yavaş yavaş konağı yeniliyoruz. Engerek evi düzene sokma konusunda çok kararlı, işin çoğunu kendisi yapıyor. Buranın bir ev olmasını hayal ediyor. Gerçek bir ev. Bizim hiç sahip olmadığımız bir şey. Okuldan sonra işten işe geçerken sadece otellerde ya da kısa süreli kiralık evlerde yaşadık. Kalıcı bir şey olmadı. Bu görevi tamamladığımızda bizim için öngördüğü gibi bir şey değil.

Ama bunun ne zaman ve nasıl biteceğini bilmiyorum.

"Beslenme zamanı mı?" Biz etraflarını sararken Delilah soruyor. "Hayvanları toplamaya mı geldiniz?"

Cora, Breaker ve Viper'a doğru ilerliyor. Her iki adam da onu kurt yoğunluğuyla izliyor. Küstah bir yorum yapamadan ya da Viper'ı daha fazla kızdıramadan Cora'nın kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. Küçük bir şaşkınlık ciyaklaması çıkarıyor ve Breaker'ın bakışları beni sinirlendiriyor olmalı ama bu iş kontrolden çıkıyor. Kontrolümüzü kaybediyoruz, sadece kendimizi değil, onları da. Cora'yı hayatın zaten incittiğinden daha fazla incitmekten çok korktuk, ona karşı çok hassas davrandık. Bu yüzden sağa sola sataşıp paçayı kurtarabileceğini sanıyor.

"Onu nereye götürüyorsun?" Delilah'nın panikle attığı çığlık neredeyse Cora'yı bırakmama neden olacaktı ama onlara karşı çok yumuşak davrandığımızı hatırlıyorum. Cevap vermeyince ileri doğru yürüyor ve hareket etmemi engellemek için elini göğsüme koyuyor. Ona attığım bakış elimi düşürüyor.

Onu ensesinden tutup kendime doğru çekiyorum ve iki kızı da eve doğru yürürken önden itiyorum.

Engerek güler. "İşte benim tanıdığım Striker."

Onları evin içinden geçirip yemeklerinin hazır beklediği yemek odasına götürürken iki kadın da tek kelime etmiyor. Engerek ileri atılıyor ve Cora'nın tabağının önündeki sandalyeyi kapıp dışarı çekiyor. Cora'yı yerine oturtuyorum, sonra karşısındaki sandalyeyi kapıyorum ve Delilah'yı kucağına oturtmadan önce Breaker'ın oturmasını bekliyorum. Masayı kavırıyor ve kim olduğumu bilmiyormuş gibi iri mavi gözleriyle bana bakıyor.

Görünüşe göre unutmuş.

Sanırım ben de öyle yaptım. Hepimiz onlara o kadar kaptırmışız ki kendimizi, her geçen gün rayından çıkıyormuş gibi gelen bu görevde, sanırım hepimiz rollerimizi unutuyoruz.

Onları intikam için aldık.

Onları biz kontrol ediyoruz. Tam tersi değil.

"Ne garip bir ön sevişme şekli," diyor Cora, sandalyesini masaya yaklaştırarak, gözleri açık bir takdirle vücudumda aşağı yukarı kayıyor.

Öfkeli bir nefes veriyorum.

Azrail, Delilah'nın tepsisini kendisine doğru sürüklerken, "Ne kadar sert oynadığınızı hatırladığınızı sanıyordum, Bebek Kız," diyor.

"Sert sevdiğimizi biliyorsunuz." Bana göz kırpmıyor. "Sadece Strikey-boy'un hükmetmekten hoşlandığını bilmiyordum."

"Tahakkümden daha fazlasıyla ilgileniyor," diyor Viper. Gözleri üzerimde geziniyor, ne hayal ettiğini merak etmeme neden oluyor, bana böyle... *ateşli* bir bakış atıyor.

Bu bakışın sikimi nasıl kalınlaştırdığını görmezden gelerek bakışlarımı kaçırıyorum ve Cora'ya, "Eminim Prenses hepimizin alışılmadık ön sevişme biçimlerinden hoşlandığınızı söyleyebilir." diyorum.

Delilah'nın yanakları kıpkırmızı olur, ama sonra Reaper dudaklarının arasından bir lokma yemek iter ve utancı öfkeye dönüşür, gözleri kızgınlıkla parlar.

Bunu yaptığımızda, her zaman böyle başlar. Sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi, ama birkaç ısırdıktan sonra hareketleri yumuşuyor.

"Evet," diyor Cora, Reaper'ın bir parça ekmek koparıp Delilah'nın onun için açmasını izlerken sandviçi ağzına götürmek üzereyken duraklıyor. "Biri şu anda neler olduğunu açıklayabilir mi?"

Ben daha *güç oyunu* diyemeden Delilah, "Reaper'ı çatalla bıçaklamaya çalıştım, şimdi de kendimi beslememe izin vermiyorlar" diyor.

Cora'nın dudakları birbirine yapışıyor, gözleri sandviçine kayıyor. "Aç," diye homurdanıyor Azrail, daha fazla yiyecek uzatarak.

Delilah'nın gözleri kısıldı.

"Bunu her gün mü yapıyorsun?" Cora soruyor.

Ses tonunda hayranlık mı yoksa şaşkınlık mı olduğunu anlayamıyorum ama sandviçinden bir ısırık alıyor ve koltuğuna yaslanıp onların etkileşimini izlerken çiğniyor.

Reap yemeği Delilah'nın dudaklarına bastırıyor ama Delilah açmıyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Ona attığı bakış, daha küçük bir adamı bile eritirdi.

Bazen Azrail'in haklı olmasından nefret ediyorum. Birlikte daha güçlüler.

Onları bu kadar uzun süre ayrı tutmakta haklıydı. Buradaki ilk haftalarını bize karşı komplo kurarak ve kaçmaya çalışarak geçirselerdi hayatlarımız tam bir kabusla dönerdi.

Gerçi ikisini de kovalamak eğlenceli olurdu.

Ama onları ayrı tutmak, her birine ayrı ayrı odaklanabileceğimiz anlamına geliyordu. Onlar da bize odaklandılar.

"Aç, Kedicik," diyor tekrar.

"Hayır." Kadın adamın elini tokatlayarak uzaklaştırır. Azrail hareketsiz kalır. Engerek'in gözleri büyüyor. Breaker müdahale edeceğimden eminmiş gibi bana doğru bakıyor.

Reaper onun yanaklarını tutuyor ve yemeği ağzına tıkıyor. Cora'nın ayağa kalkıp öfkeyle çığlık atmasını bekliyordum, bu yüzden kıkırdayarak yemeğini tekrar eline aldığında şaşırdım.

"Bu delilik" diyor, büyük bir ısırik alıyor ve çiğnerken gülümsüyor. "Bunun farkındasınız, değil mi? Bu tamamen çılgınlık."

Öyle. Delilah'nın bize karşı silah kullanmayacağını çok iyi biliyoruz. Bizden korkmuyor, hatta bu noktada bize zarar vermek bile istemiyor. Reaper bunu asla kabul etmeyecek olsa da, bunu yapmamızın tek nedeni, ne zaman onun tabaklarını alsam ve yemeklere neredeyse hiç dokunulmasa neredeyse saçını başını yoluyordu.

Ve ona yakın olmak için bir bahane olduğu için. Ona dokunmak için. Tanrım, sıçtık.

Reaper peçeteyi eline alıp ellerini siliyor. Delilah onun her hareketini sanki bir yırtıcı hayvanmış ve kendisi de onun inine girmiş gibi izliyor.

Eğilip tepsiden çatalı alıp ona uzattığında, mavi gözleri bana dikiliyor.

Görünüşe göre bu avcı onu içeri davet etmiş.

Görünüşe göre Azrail hazır olduklarını

düşünüyor. "Şimdi bana bir çatalla

güvenebilir misin?" diye soruyor.

"Hayır," diyor Breaker, onu kucağından kaldırıp ayağa kaldırarak. "Reaper'ın onu bıçaklamak için kullanılabilecek bir şey konusunda sana asla güvenmeyeceğinden eminim ama Cora'nın söz dinlemediğinde neler olduğuna tanık olmasını isteyeceğinden şüpheliyim."

"Ne oluyor?" Cora Delilah'ya gözlerini kocaman açarak soruyor. Önce hepimize, sonra da Azrail'e bakıyor. "Eğer dinlemezsek ne olur?"

Bir kıvrımını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Senin için hiçbir şey bebeğim. Beni asla bıçaklamaya çalışmazsın."

Engerek öne doğru eğilir, kollarını masanın üzerinde kavuşturur ve Reaper'ın Cora'nın sandviçini alıp bir parça kopararak ona uzatmasını hayranlıkla izler. Cora öne doğru eğilip adamın bileğini kavırıyor, ağzını adamın parmaklarının etrafına kapatıyor ve ısırırken parmak uçlarını emiyor. Cora geri çekilip sırtarak ona baktığında Reaper başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

Hepimiz fark etmemiş gibi davranıyoruz. Engerek aniden elleriyle ilgilenmeye başlıyor. Breaker, Prenses'i sandalyesine geri oturtuyor, çatalı tekrar ona uzatıyor ama yanımdan geçerken gözüme çarpıyor.

Görünüşe göre kameraları benim kadar dikkatle izlememişler.

Reaper dokunulmaktan *nefret eder*. *Birinin* ona dokunmasına izin verdiği tek zaman seks sırasında. Ona çok uzun süre yakın oturmamamız gerektiğini biliyoruz çünkü ya hareket edecek ya da biz hareket edecek kadar rahatsız olana kadar tenimizde delikler açacak.

Ama dokunuyor, *sürekli* ona dokunmasına izin veriyor.

Görünüşe göre bu iki kadın onun zırhının altından

kaymış. Ne zaman olduğunu merak etmeme gerek yok.

Tam tarihi biliyorum.

Kızlar yemeklerini yedikten sonra Cora odalarına çıkıyor ve Delilah bahçeye geri dönüyor. Son birkaç günün çoğunu burada geçirdi, etrafta dolaştı, yemek masasının üzerindeki su bardağına bıraktığı küçük çiçekleri topladı. Bir gün önce yağmur yağdığında bile burada durdu, yüzü gökyüzüne dönüktü, soğuk yağmur tenine vuruyordu. Acaba neyi yıkadığını düşünüyordu?

Kapının önünde durup çiçek toplamasını izliyorum, maskemi ayarlıyorum, keşke şu lanet şeyi çıkarabilsem diyorum. Ama çok erken.

Her şey çok erken. Hiçbirimizin ne yaptığımızı bildiğimizi sanmıyorum. Son zamanlarda onların yanındayken kafamda ve göğsümde kaotik bir gürleme oluyor ve biliyorum, sadece biliyorum, onlar da bunu hissediyor. Herhangi bir anda onlardan birinden birkaç adımdan fazla uzakta olamıyorum. Onlara takıntılı olduğum için Azrail kadar kötüyüm. Hepimizin mesafeye ihtiyacı var. Becermek istediğimiz iki meydan okuyan, güzel kadınla bu evde kapana kısıldık, ama her gün

İstedikimizi elde etmeye giderek yaklaştığımız bir gün, asıl planımızı gözden kaçırdığımız bir başka gündür.

Onları, özellikle de Delilah'yı aldık çünkü Rune'a ulaşmanın en iyi yolu onun sevdiği tek şeyden geçiyordu. İkinci şey yani. Karısını delilik derecesinde seviyordu. Öldüğünde, vurulduğunda mı? Delirdi ve bir daha asla geri dönmedi.

Onu kaçırmaktan sorumlu olan kişiyi parçalamaya çalıştığında bile, bu onun içindeki o yeri iyileştirmede. Bunun yerine, artık asla iyileşemeyecek yaraları olan daha fazla insan var.

Rune'u incitmek bizi daha iyi hissettirmez. Kızını incitmek bizi ondan daha iyi yapmaz.

Ama onu kendisine karşı çevirmek? Cora'yı dönüştürmek mi?

Onları bizim yapmak? Bu onu tamamen mahveder.

Delilah eğilip kırmızı bir çiçek alıyor ve kalbim küt küt atıyor. Siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyor. Bana Azrail'i hatırlatıyor. Onları tekrar birlikte hayal edebiliyorum. Ona binerken saçları birbirine karışıyor. Ellerim kıkında, onu benim için açıyor. Viper ağzında. Ya da belki Cora uzanmış, Afrodit'in ete kemiğe bürünmüş mükemmel bir resmi, Reaper pembe ağzını öperken Breaker'ı alıyor. Ama sonra Prens'in o gece sergilediği o sahiplenici parıltıyı hatırlıyorum ve onun Cora'ya dokunmasına izin verip vermeyeceğini merak ediyorum. Tabii eğer isterse. İçimden bir ses onu çekici bulduğunu söylüyor ama Prens'imiz gibi değil.

Elim aşağı kayıyor ve sertleşmiş sikimi kavıyorum, gün ilerledikçe parçalara ayrıldığının tamamen farkındayım. Hepimiz öyleyiz. Eğer bu sabah bir gösterge ise, hepimiz onların yakınlığı ile mücadele ediyoruz. Delilah'ya babası hakkındaki gerçeği göstermek için doğru zamanı beklemekle. Ama dikkatsiz davrandık. Çok yumuşak.

Ama Reaper onun hazır olduğunu düşünüyor.

Cora zaten orada. Breaker haklıydı. Daha yumuşak bir ele ihtiyacı vardı. Onu asla incitmeyeceğimizi bilecek kadar bize güveniyor zaten. Ona zarar verileceğini düşünmek bile midemi bulandırıyor. Güzel küçük çiçek. Çok narin görünüyor. Okulun yanındaki tarlalarda yetişen gelincikler gibi. Ama tıpkı onlar gibi, narinliği aldatıcı. Sarhoş edici ve bir erkeği dizlerinin üzerine çökterebilecek güçte.

İkisi de öyle.

Şimdi Delilah'yı izlerken, Azrail'in taktiğinde haklı olduğunu düşünüyorum. O gece oradaydı. Ne kadarını hatırladığını bilmiyorum. Çok şüpheliyim.

Sadece on yaşındaydı. Ama travmanın anılarınıza fazladan bir deri tabakası gibi yapışan bir yolu vardır. Zamanla sertleşir, kimse geçemeyene ve siz sadece sert bir kabuk olana kadar nüfuz etmeyi zorlaştırır. Kimseye güvenmezsiniz. Kimsenin size yaklaşmasına izin vermezsiniz. Ta ki betondan bir deri ve inşaat demirinden yapılmış kemiklerden başka bir şey olmayana kadar.

Rune onu kendisinin taştan bir versiyonuna dönüştürdü. Ve biz onu henüz açamadık.

Yer değiştirdiğimde, hareketlerim dikkatini çekiyor ve çiçeği burnuna götürerek ayağa kalkıyor. Ben düşünmeye vakit bulamadan ayaklarım hareket ediyor, botlarım araba yolunun sert toprağında cıtırdıyor, sonra çimenlikte fısıldıyor. Bahçenin girişindeki taş kemerin altından geçerken çiçeği bırakıp geri çekiliyor.

Belki de bu sabah ona bu kadar sert davranmamalıydım. Belki onun da bazen daha yumuşak bir ele ihtiyacı vardır.

"Yine beni ellemeye mi geldin?" diye soruyor önünde durduğumda, mavi gözleri önce sertleşmiş sikime, sonra maskeli yüzüme kayıyor. Keşke bilseydi. "Kadınları oradan oraya savurmak senin sapkınlığın gibi görünüyor."

"Asla," diye tükürdüm düşünmeden. Tanrım. Zihnim karmakarışık. Hem onun kışına şaplak atıp hem de onu korumak istemek nasıl normal olabilir? Ama yine de ben normal değilim. Hiçbirimiz değiliz. Acımasız olmak için yaratılmışız. Bakım şeklimiz bile sert.

"Yoksa önce diğerlerine mi ihtiyacın var-" sözleri boynunun arkasını kavrayıp onu öne doğru çekmemle kesildi. Bana çarpıyor, ben eğilip burnumu boynuna dayayıp onu içime çekerken elleri pazılarımın üzerine düşüyor. Baharat, günah ve arzulamamam gereken her şey gibi kokuyor.

İlkel ihtiyacıma boyun eğerek, elbisesini sabitleyen düğme sırasını çekip koparıyorum. Küçük metal düğmelerin çakıl taşlarına çarparak çıkardığı ses göğsümü kemirmeye başlıyor. Nefes nefese kalışı içimde bir elektrik çarpması yaratıyor. Başımı çevirip alnımı zayıf köprücük kemiğine dayıyorum ve parmaklarımın yırtık kumaşın altında, solgun teninin üzerinde sütyenine kadar ilerleyişini izliyorum. Şu anda Viper'ın pamuklu iç çamaşırı fetişine minnettarım. O kadar ince ki, sert pembe meme ucunun kumaşı zorladığını görebiliyorum. Elim kumaşa takılınca üzerinden geçip bir göğsünü avuçluyorum, baş ve işaret parmaklarımla pamuğun arasından meme ucunu sıkıştırıyorum.

Gırtlaktan çıkardığı inilti bana ormanda onu memnun etmemiz için yalvardığı geceyi hatırlatıyor.

Durmam gerektiğini biliyorum. Biliyorum, ama duyularım onunla dolup taşarken tüm mantık kaçıyor. Onun kokusu, benimkine bastırılmış sıcak vücudu. Neredeyse onun tadını alabiliyorum, sanki zihnime kazınmış gibi. Çenesini kavrayarak başını yana çeviriyorum, böylece daha iyi erişebiliyorum. Nefes veriyor, elleri kollarıma doğru kayıyor. Beni itmesini bekliyorum ama parmakları gömleğime giriyor ve bedenini bedenime bastırırken hissettiğim duyguyla inliyorum.

Beni öldürüyor. "Striker,"
diye inliyor.

Adımdan nefret ediyorum ama ne zaman söylese kulağa bir övgü gibi geliyor.

Yüzünü maskemim yan tarafına bastırıp tekrar adımı fısıldıyor ve göğüs ucunu daha sert çimdiklerken kumaşın içinden geçen tek kelimeyi hissediyorum. Titreyen bir inilti şakağıma doğru kayıyor.

Zihnim onu yere çarpıp almak için çılgık atıyor. Elbisesini kaldırıp ıslak sıcaklığına gömülmek. Tam burada, sert taşların üzerinde. Sadece benim yüzümden değil, sırtındaki mermer parçalarından ve içinde bulunduğumuz lanet durumdan da izler taşıyor, teni çiğ ve kırmızı.

Boştaki elimle belinin üzerinden geçip kıcını avuçluyorum. İnliyor, bana karşı eriyor. Kendimi durduramıyorum. Çıkardığı her küçük ses beni daha da yükseğe çıkarıyor. Kalçalarımı eğiyorum, sert sikimi karnına sürüyorum, nefesi kesildiğinde daha da sertleşiyorum. Yüzümü boynuna bastırıyorum, maskeden nefret ediyorum. Sadece tenimi onunkine bastırmak istiyorum. Onu her yerinde hissetmek. Kıyafetlerimizi çıkarıp etinin her santimini tenimde hissetmek. Dudaklarımı yanaklarına bastırmak. Burnuna. Ağzını tutup alt dudağını emmek.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, kontrolden çıktığının farkındayım ve umursamıyorum. Onu o kadar çaresizce istiyorum ki, şu anda dünyanın sonunun gelmesinin bile beni onun tenini tatmaktan alıkoyacağını sanmıyorum.

Bir nefes çekiyorum, ciğerlerimi yeniden onun kokusuyla dolduruyorum. İçinde boğulmak istiyorum. İçinde yıkanmak. Onun tatlı tadıyla sıırıslıklam olana kadar onu becermek.

Ağzımı kulağına bastırarak maskenin içinden şöyle diyorum: "Kapat gözleri."

CHAPTER 28

DELİLAH

"C GÖZLERİNİ KAPAT," diye emrediyor alçak, çakıllı bir sesle ve tüylerim diken diken oluyor. Başparmağı ve işaret parmağı daha sert çimdikliyor ve bedenim içgüdüsel olarak onunkine doğru kıvrılıyor, ona olabildiğince yakın olmak için can atıyorum yüzümü onunkine yaklaştırarak.

Bir küfür mırıldandı ama gitmeme izin vermedi. Elini çekmiyor ya da bana dokunmaktan vazgeçmiyor. Sanki onun varlığında içimden geçen arzuyu görmezden gelemediğim gibi o da kendine engel olamıyor. Yaptıklarından sonra onu, hiçbirini istememem gerektiğini biliyorum ama varlığımın her zerresi onun dokunuşunu arzuluyor.

"Prenses." Bu kelime kulağa umutsuzca, bir yalvarış gibi geliyor.

"Kapat gözleri."

Tereddüt etmeden itaat ediyorum, burada olmamın sebebinin o olduğunu umursamadan,

Direnmem, karşı koymam için bağırان mantıklı tarafımı görmezden gelerek. Onu üzerimden it. Bana dokunmasını engelle.

Ama şu anda, banyoda beni görünce inleyen, beni açan o adam gibi konuşuyor.

Bir yanım bunu şimdi yapmasını istiyor. Beni dizlerimin üstüne çöktürmesini. Beni tutmasını.

Onu istediğimi itiraf etmem için beni zorla.

"Onları kapalı tut," diye fısıldıyor. "Ellerini sabit tut. Bana söz ver Prenses."

"Söz veriyorum," diyorum, yıkıma doğru sürüklendiğimi biliyorum ama bana dokunuş şekli düşmek, kendimi tamamen kaybetmek, burada bu fantezide kalmak istememe neden oluyor. Artık sayılarla çalışmak ve babamın yaptıklarını saklamak zorunda olmadığım bir yerde. Dört adam ve en iyi arkadaşımın birlikte büyük bir malikanede yaşadığım ve kendimden başka hiçbir şey ya da hiç kimse olmak zorunda olmadığım bir yer.

Sertlikten hoşlanan kadın. Tehlike olasılığı karşısında kalbi heyecanla çarpan kadın.

Onu tutan adamın, kontrolden çıkmasına ve pervasız olmasına izin verdiği o geceki gibi onu öpmesini umutsuzca isteyen.

Sıcak nefesinin tenime değdiğini hissettiğimde kalbim yerinden fırlıyor. Sonra sıcak dudaklar alnımla buluşuyor ve etinin benimkine değmesinin şokuyla nefesim kesiliyor ve maskesini çıkardığını fark ediyorum. Ona doğru eğilirken, tenim aniden canlı bir tel gibi cızırdıyor, elektrikleniyor ve dudaklarının tekrar üzerimde olmasının heyecanı ile doluyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Kendimi durduramadan başımı salladım. Başını sallıyor.

Dudakları yanağıma doğru süzülürken nefesim kesiliyor, aşağı doğru inerken saçları yüzümü gıdıklıyor. Gözlerimi açma, ellerimi kaldırma ve parmaklarımı onun üzerinde gezdirme ihtiyacı o kadar güçlü ki parmaklarım onun kollarına kıvrılıyor ve gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Bunu hissetmiş olmalı ki elimi kavıyor ve arkamdan çekiştiriyor - hareket etmemem için sessiz bir hatırlatma. Elim sabit tutması için diğer elimi de ona veriyorum çünkü sözümü tutup ona dokunmayacağım konusunda kendime güvenmiyorum.

Dudakları yanağımın üzerinde bir kez daha usulca kayıyor, göğsü benimkiyle senkronize bir şekilde yükselip alçalıyor. Ağızının tadını, dudaklarının dudaklarıma değmesini arzularak yüzümü ona doğru çeviriyorum ama o beni reddederek yanağını yanağıma bastırıyor. Çene çizgisi yanağım boyunca ilerlerken kaba kirli sakalları beni hafifçe sıyrıyor. Öpücükleri boynuma doğru inerken taze, narenciye kokusu beni sarıyor, bir miktar limon ve temiz sabun duyularımı bastırıyor. Boştaki eliyle saçlarımı nazikçe okşuyor, kazağını kenara çekip köprücük kemiğime narin bir öpücük konduruyor. Benden o kadar uzun ki üzerime kıvrılıyor, beni sıcaklığı ve temiz kokusuyla sarıyor. Başımı geriye atıyorum, başım dönüyor, dokunuşunu, dudaklarını daha çok arzuluyorum.

Hiçbir şey söylemiyoruz, öylece duruyoruz, ağızı üzerimde geziniyor, ağızını etimden her çekişinde sessizce benden küçük parçalar, parçacıklar alıyor. Ama sonra onun sıcak dudakları

Kulağımın arkasında, çenemde yeni bir yer var ve sanki bana bir şeyler geri veriyor gibi hissediyorum.

"Bir gün, senin için en iyisinin biz olduğumuzu anlayacaksın," diye fısıldıyor Striker kulağımın arkasındaki deriye. "Teslim olacaksın ve kendini teslim edeceksin."

Nefesim ciğerlerimde patlıyor. Dudağımı ısırıyorum, gözlerimi açmamaya çalışıyorum. Bedenimin arzuladığı şeye teslim olmamaya çalışıyorum. Zaten istediğimi bildiği şeye. Onu.

Onlar.

"İşte o gün teslim olacaksın ve seninle sevişmeme izin vereceksin. Tenini tenimde hissetmeme izin ver. Adımı haykırırken bana sınıksız sarıldığını hissedeyim," diye nefes alıyor. "O zaman onun olduğu kadar benim de olacaksın."

Beni bıraktığında sendeliyorum, arkamı dönüyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yaşlar oluşuyor ve ellerimi soğuk taş kemerin üzerine koyuyorum. Geri çekildiğini duyduğumda göğsüm daralıyor.

Bu bir veda gibi hissettirdi.

Nefesimi tutana ve botlarının çakıllar üzerinde çıkardığı ses azalana kadar arkamı dönmeye cesaret edemiyorum.

Öğleden sonra ışığı bahçeye doğru eğiliyor, yolu kaplayan sütunların gölgeleri sırtında düz siyah çizgiler oluşturuyor. Gözlerimi kırpyorum, dünya ve tüm renkleri aşırı doymuş. Tıpkı benim hissettiklerim gibi. Çok parlak. Ellerim çok fazla şey hatırlıyor. Tenim çok sıcak, çok canlı.

Çimenleri geçerken, merdivenlerden çıkarken ve ön kapıyı arkasından kapatırken arkasını izliyorum, Azrail gibi misilleme peşinde mi yoksa istediği şey intikamda bulunamayacak bir şey mi diye merak ediyorum.

CHAPTER 29

DELİLAH

I Bahçedeki olayın üzerinden NEREDEYSE İKİ hafta geçti. Biliyorum çünkü küçük bıçağımla banyodaki sıvaya ince çizgiler çizmeye başladım ve gördüğüm her gün batımını işaretledim. Ayrıca regl dönemim geldiği için de biliyorum. Tahminime göre geç kalmıştı ve endişelendiğimi fark etmeden rahatlayarak ağladım. Ertesi gün Cora'nınki de geldi ve ikimiz de doğumu gerçekleştirdiğimiz için geçmiş benliklerimize sessiz bir teşekkür gönderdik. kontrol implantı.

Eski kocam beni hamile bırakmaktan o kadar korkuyordu ki bana implant taktırdı, prezervatif kullandı ve geri çekti. Reaper içime giren tek erkek ve onun nasıl bir his olduğunu asla unutacağımı sanmıyorum.

Bahçedeki o günden beri onları neredeyse hiç görmedik. Sadece geçerken, mutfakta ya da antrede. Bazen Reaper'ı kütüphanede buluyorum, ama içeri girdiğimde tek kelime etmeden kalkıp uzaklaşıyor ve beni aptal gibi reddedilmiş hissettiriyor.

Cora'yla geçirdiğim o ilk günden sonra beni beslemeyi bıraktılar ve bu tuhaf etkileşimi özlediğimi fark ettim. Breaker'ın kucağında oturup iri ellerini kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdirmesini özlüyorum. Reaper'ın her zaman ama her zaman kızgınlıktan çok aç gibi görünen karanlık bakışlarını. Striker'ın nazik dokunuşunu ve Viper'ın kahkahasını.

Viper'ı koridorda ya da fuayede tek başına bulduğum birkaç seferde, tenimi ürperterek geçişimi izliyor. Bir avuç dolusu

Bazen gece geç saatlerde piyanonun olduğu büyük odadan müzik sesi duyuyorum ama kapı her zaman kilitli olduğu için kimin çaldığını bilmiyorum.

Bir gece Cora'yı kapının önünde oturmuş gözlerinden akan yaşları silerken buldum, ben de onunla oturup unutulmaz müziğı dinledim, babamın beni zorla götürdüğü operaları ya da Rune yokken annemle geçirdiğim geceleri düşündüm, arka planda "Ava Maria" çalarken sadece ikimiz için yemek yapıyorduk.

Onu özliyorum. Büyürken sık sık şimdi benim hakkımda ne düşüneceğini merak ederdim. Çoğu gün, beni tanımadığına seviniyorum. Babamın yarattığı kadınla gurur duyacağını sanmıyorum. Bir yanım onun artık burada olmadığına, yani şu anda evde olmadığına, gece geç saatlere kadar oturup bizi kaçıran bu adamlar tarafından bana ne yapıldığını merak etmediğine seviniyor. İncinmekten korkuyorum. Korkmak için burada olmadığına seviniyor olabilirim, ama bir yanım cennette oturup beni izlediğinden, bu büyük malikanede dolaşıp bu adamların, beni esir alanların benimle konuşmasını dilediğim için hayal kırıklığı içinde başını salladığından korkuyor.

Acaba Cora ve benim son birkaç haftadır birbirimizi teselli ederek hayatta kalmamız onu hayal kırıklığına uğrattır mıydı?

Ama bundan daha fazlası var,
değil mi? "Delly?"

Merdivenlerde duraklıyorum, Cora'nın merdivenlerin dibinden gelen sesi içime panik yayıyor.

Sakin ol, Delilah. O psişik değil.

Yüzümü ona dönüyorum. Kaşları çatıldı.

"Neyin peşindesin?" diye soruyor, çoraplı ayağı ilk basamağa doğru ilerlerken. Botlarını nadiren giyer. Yine de bir bıçak saklamıyor. "Şüpheli görünüyorsun."

Beni çok iyi tanıyor.

"Odaya çıkıyorum." Tamamen yalan değil. Dolgun dudakları köşeden yukarı kalkıyor. "Arkadaş ister misin?"

Baştan çıkarıcı tonu ve kalçasının küçük çıkıntısı planımı yeniden düşünmeme neden oluyor ama başımı sallıyorum. "Sadece kestireceğim."

"Sen bilirsin," diyor ve geri çekiliyor. "Ben sonra geleceğim."

Yukarı çıkmadan önce onun kütüphanede kaybolmasını bekliyorum. Merdivenler.

Günler g e ç t i k ç e daha fazla ayrı zaman geçiriyoruz. Bu Birbirimize tutunmamızı sağlayan umutsuz korku, birbirimize bağlı olduğumuzu fark ettiğimizde bizi terk etti.

bir daha ayrılmayacaktık. Artık çoğu gün yollarımız ayrılıyor, akşamları yemek için bir araya geliyoruz. Bizim için hazırlanan yemeği yiyoruz, sonra yatağa gidiyoruz ve orada dokunmaya devam ediyoruz. Öpüşüyoruz. Yine de her bir araya gelişimizde, onlara izletmek, çizmiş gibi göründükleri çizgiyi aşmaya cesaret etmekten çok onu yakınımda hissetmekle ilgili. Tenini koklamak. Loş ışıktaki beni ararken aç ağzının tadına bakmak, küçük elini kalçalarımın arasına kaydırmak.

İkimiz de onları düşündüğümüzü itiraf etmiyoruz. Tekrar bizimle olmalarını istediğimizi. Parmaklarının içimize kaymasını. Ağızları tatlı öpücükler alsın. Ya da sert öpücükler. Bunları ben de istiyorum.

Ben de eve gitmek istiyorum ama her geçen gün sessizliğin umurumda olmadığını fark ediyorum. Daha önceki günlerimi kaos tüketiyordu, kafam rakamlarla dolup taşıyordu. Sabahları toplantılar ve birleşmeler, sonra ofiste geçirilen uzun saatler ya da dinlemiyormuş gibi yaptığım başka bir anlaşmayı müzakere ederken babamla oturmak. Cora ve ben, babam onların hayatlarını ele geçirirken, Clyde'a bir tehdidi ortadan kaldırması ya da birini satmaya veya ödeme yapmaya ikna etmesi için emir verdiğinde görmezden gelen adi insanların dikkatini dağıtan güzel yüzlerden başka bir şey değildik.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorduk, ancak bunu hiç dile getirmedik.

Onu özlemiyorum. Babamı ve Clyde'ı özlüyorum ama Cora var ve her gün bir diğerine karışırken onun gülümseyen yüzünü görmekle yetiniyorum.

Ve erkekler. Ne zaman maskeli yüzlerinden birini görsem, kalbim atlar.

Cora mutfağın dışındaki küçük bahçeye girmeyi seviyor ve ben de Ön taraftaki büyük ve boş patikada yürüyorum. Kütüphanede olmadığım günlerin çoğunu orada geçiriyorum ve sanırım nerede olduğumuzu buldum. En azından coğrafi olarak. Tam yerimiz hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de güney doğu kıyısında bir yerdeyiz. Kasım ayının ortalarında olduğumuz için bazı günler hava hala sıcak ama memleketteki gibi nemli değil.

Hiç araç görmedim ama adamlar her gün ortadan kayboluyor, her ne yapıyorlarsa onu yapmaya gidiyorlar. Birkaç gün boyunca onlarla bu kadar çok birlikte olmaya zorlandıktan sonra aniden onları görmemek garip. Neden birdenbire tutsaklarına ilgi gösteremediklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Kendimi Viper ya da Striker'ın ortaya çıkıp beni yemek için yemek odasına sürüklemesini dilerken buluyorum ve kendime bizi kaçırdıklarını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Daha önce hiç kaçırılmamıştım ama bu kesinlikle hayal ettiğim gibi bir şey değil. Her şey garip bir şekilde evcil hissettiriyor. Bizim için hazırladıkları her yemekten sonra Cora ve ben dağınıklığımızı topluyoruz, sonra da etrafta dolaşmak için yollarımızı ayırıyoruz, onların yokluğunun ama dikkatli gözlerinin farkında olarak. Etrafta kameralar olduğunu biliyorum ama her yeri izlediklerini sanmıyorum. Bazı günler beni evin bazı bölümlerinde bulduklarında şaşırmış görünüyorlar. Kapıların çoğu kilitli, ama bazen açık bir kapı buluyorum ve keşfe çıkıyorum, ancak ertesi gün kilitli olduğunu keşfediyorum.

Aynı odalardan, aynı cevapsız günlerden bıktım. Bugün neden burada olduğumuzu ve ne planladıklarını öğreneceğim.

Bizi almalarının bir sebebi var ve ben bunu öğrenmeye kararlıyım. Bu yüzden, bugün en üst kattaki odalara gireceğim. Orada uyuduklarını biliyorum. Öyle olmalı.

Soğuk korkulukları kavrayarak merdivenin üzerine eğiliyor ve Cora'nın izlemediğinden emin olmak için birinci kata bakıyorum. Sonra vücudumu döndürerek yukarıdaki iki kata bakıyorum. Açık merdiven, renkleri zamanla solmuş, özenli bir duvar resmiyle süslenmiş bir tavanı ortaya çıkarıyor. Çiçekleri ve belki de çıplak melekleri seçebiliyorum ama boyalar yer yer dökülmüş. Titrek bir adım atarak, kalbim boğazımda, tırmanmaya başlıyorum.

Birkaç gün önce nihayet cesaretimi toplayıp üçüncü kata çıktım ama koridordaki tüm kapılar kilitliydi. Kimse beni azarlamak için merdivenlerden yukarı çıkmayınca, burada kamera olmadığını düşündüm.

Şu anda gerçekten öyle umuyorum.

Dördüncü kata ulaştığımda biraz nefes nefese kalmıştım ve sinirlerim yıpranmıştı. Salon da diğerleri gibi, duvarı kaplayan her kapının arasına yerleştirilmiş süslü duvar aplikleri, büyük bir pencere ve balkona açılan bir kapı ile son buluyor.

Uzun, karanlık koridordaki ilk kapı kilitli ama ben ilerleyip soldaki son kapıda duruyorum. Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra botumdan bıçağı çıkarıp tokmakla çerçeve arasına sokuyorum. Kolayca açıldı. Viper ya da Striker'ın arkamda belirmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak kapıya dokunuyorum. Korku filmlerindeki gibi bir gıcırtyla yavaşça açılıyor, el ve ayak parmaklarım karıncalanıyor.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Haklıymışım. Burası onların odalarından biri.

Temiz ve benim odam gibi, sadece bir yatak, bir şifonyer ve büyük bir berjer koltukla döşenmiş. Yatak yapılmış, battaniye mükemmel bir şekilde pürüzsüz ve uçları askeri bir mükemmellikle kıvrılmış. Sandalyenin üzerinde gözleri kesik bir sıra maske gördüğümde Striker'ın odasında olduğumu anlıyorum.

Maskeler dışında, gözlerim şifonyerin üzerindeki küçük bir heykelciğe takılana kadar odada uzaktan yakından kişisel bir şey göremiyorum. İlerlerken botlarım sert ahşap zemine vuruyor ve sinirlerimi geriyor, bu yüzden ses çıkarmamaya çalışarak hareketlerimi yavaşlatıyorum. Şifonyerin önünde durup aynadaki yansımamı yakalıyorum. Gergin çenem ve kızarmış yanaklarım dışında, rehin tutulan biri için şaşırtıcı derecede iyi dinlenmiş görünüyorum.

Tanıdık bir titreşim sesi kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyor. Bir mesaj bildiriminin vızıltısı tekrar titreşiyor. Bıçağı şifonyerin üzerine koyup üst çekmecenin kolunu kavıyorum ve çekiyorum. Şık, siyah bir telefon ortada tek başına duruyor. Hiç düşünmeden telefonu elime alıyorum ve başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum. Kilit ekranında, hepsi de tanıdık kafatası maskeleri ve simsiyah üniformalar giyen beş adamın görüntüsü beliriyor.

Bunlar onlar. Ama dört yerine beş tane var, beşincisinin maskesi Breakers'a çok benziyor, ama Reaper'ınki gibi kenarları dikişli.

Ekranı tekrar kaydırıyorum. Kilit ekranı kayboluyor ve parmak izi isteği beliriyor. Telefona girme şansım olmadığını bildiğimden, güç düğmesini telefonu kapatma veya acil arama yapma simgelerinin belirmesine yetecek kadar uzun süre basılı tutuyorum.

Başparmağım kırmızı simgenin üzerinde geziniyor ama duruyorum. Başımı sallayarak parmağımı indiriyorum ama...

Nabzım hızlanıyor, yine de neden ekrana vurup yardım çağırmadığımı anlayamıyorum.

Belki de içten içe, babamın temas kurmuş olabileceği tek yetkilinin maaş bordrosunda yer alanlar olduğunu bildiğim içindir. Yani eğer ararsam, kayıtlara geçecek.

Ama ararsam, babam hayatta olduğumu öğrenecek.

Dişlerimi sıkarak telefonu sıkıyorum ama yine de tereddüt ediyorum.

Eğer polisi arayıp kaçırıldığımızı söylersem, eninde sonunda burayı basarlar. Silahlar çekilecek. Clyde lanet bir *ordu* toplayacak ve bu adamlar asla ama asla bizi teslim etmeyecek. Kendilerinin yakalanmasına da asla izin vermeyecekler. Dördü, o kadar çok risk aldı ki

Cora ve ben, ve bir sebepleri var. Reaper intikam diyor ama daha fazlası olmalı. Tüm bunlara değecek bir şey.

Bizi götürüyor.

Bizi sıcak tutuyor, besliyor ve giydiliyor.

Baban iyi bir adam değil.

Söyledikleri her şey aklımda dönüyor. Onun kötü olduğunu biliyorum. Ama bu kadar *çabayı* gerektirecek ne yapmış olabilir?

Gözlerim heykelciğe kayıyor ve onu elime alıp koyu renkli ahşabı inceliyorum. Bir kurdun kaba bir oyması, ama ahşap pürüzsüz, sanki biri tüm pürüzleri ovmuş gibi.

Kapının açıldığını duyduğumda nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. İki eşyayı göğsüme bastırarak dönüyorum. Dolgun dudaklara, yüksek elmacık kemiklerine ve narin bir buruna bir an için gözüm takılıyor, sonra bir hırıltı duyuyorum ve maskesini indiriyor.

Forvet.

Gözlerinde öyle bir kötülükle ilerliyor ki telefonu bırakıp aceleyle "Özür dilerim" diyorum.

Eli dışarı fırlayıp kurdu yakalıyor ve vahşice çekip uzaklaştırıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye homurdanıyor, sesi ölümcül derecede alçak. O

ensemî kavrayıp beni ileri doğru savurdu. Öfkesine tamamen hazırlıksız bir şekilde kendimi dengelemek için ellerimi göğsüme koyuyorum.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, ama ne için özür dilediğimden bile emin değilim. Buraya geldiğim için. Odasına girdiğim için. Telefonu açtığım için. Rune Gavin'in kanından ve canından olduğum için.

Hem beni hem de kurdu sıkıca kavıyor. Heykelciğe dönüp baktığında, onu özenle şifonyerin üzerine yerleştirirken her nasılsa eskisinden daha da öfkeli görünüyor.

"Buraya nasıl girdin?" diye soruyor, ama sonra bakışları bıçağa takılıyor, gözleri genişliyor, sonra inançsızlıkla parlıyor. Çenesi maskesinin altında dişlerini gıcırdatıyormuş gibi hareket ediyor, sonra telefon titriyor ve omuzları kaskatı kesiliyor.

Kehribar gözlerini bana dikti. Kanım donuyor.

Yüzümü izledikten sonra bir çizmesini geriye kaydırarak uzaklaşıyor ve bakışlarını yere indiriyor. Ayaklarımın dibindeki telefona bakarken ellerim yumruk oluyor, korku göğsümü tırmalıyor. Aniden, sanki içindeki bir şey gevşiyor ve öne doğru fırlıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni acımasızca aşığıya doğru çekiyor.

Dizlerim sert zemine çarparken haykırıyorum, ellerim onunkileri kavramak için havalanıyor, kafa derim onun acı veren kavrayışıyla yanıyor.

"Kaldır şunu!"

Gözlerim yaşardı. Telefonu tutmaya çalışıyorum ama artık titriyorum, ellerim beceriksizleşiyor ve elimden kayıyor, "Aramadım!" derken yere çarpıyor.

"Aç şunu ve lanet olası yardım çağır," diye homurdanıyor, sesindeki zifiri karanlık, kalbimin göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi sert atması na neden oluyor. Ellerim titreyerek telefonu kapıyorum ve göğsüme doğru çekiyorum. Bir hırıltıyla saçımdan çekip beni ayağa kaldırıyor, sonra da yatağa doğru itiyor. "Sakin düşürme, Prenses. Şimdi yardıma ihtiyacın olacak."

Striker güçlü bir itişle beni öne doğru itiyor. Kollarım kendimi yakalamak için dışarı fırlıyor, telefon yatağın üzerine savruluyor.

Başımı eğiyorum, beni yere çarparken yüzümü çeviriyorum, avuç içi başımı acımasızca yatağa bastırıyor. Eğiliyor, göğsü kabarıyor, gözleri kafatası maskesinin içindeki öfkeyle kararıyor. Burada bulunduğum haftalar boyunca ve onunla etkileşime girdiğim zamanlarda, bu kadar vahşi ve tehlikeli bir enerji görmemiştim. Neredeyse öfkeyle titreşiyor, derisinin altında acımasız bir şey dalgalanıyor.

"Seni *uyarmıştım*." Striker saçlarımı serbest bırakıyor, ardından kığım ortaya çıkana kadar elbisemin arkasını çekiştiriyor. İç çamaşırımı kavrayarak kalçalarımın altına yırtıyor, tamamen çekip çıkarıyor ve başımın yanına fırlatıyor.

"Dinleyecek gibi görünmüyorsun," diye homurdanıyor Striker. Tanıdık metal şingirtisini duyduğumda gözlerim kemerine kayıyor. Derinin ilmeklerden kayarken çıkardığı ses içime tuhaf bir sıcaklık yayıyor. "Sana sonuçlarını söyledik ama sen zor yoldan öğrenmekte ısrar ediyorsun."

Tokayı kavrayıp kemeri eline dolamasını izliyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, bu manzara karşısında kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor. Dudağımı ısırarak hiçbir şey söylemiyorum çünkü o haklı. Uyarılmışım ve işte buradayım. Bana yapmamamı söyledikleri şeyi yaptığım için sonuçlarına katlanıyorum.

Deri kemer arkamda şaklıyor ve sonra aniden sol popomdan kalçama doğru bir acı yayılıyor. Acıdan, yoğun, korkunç yanıktan ve az önce kemerle beni tokatladığını fark etmekten o kadar şok oldum ki, vücudum hareketsiz kaldı, ciğerlerimde hava sıkışıyor.

Hayvani bir hırıltı ondan titreşiyor ve kemer tekrar yere iniyor. Ağzım açılıyor, parmaklarım battaniyenin içine kıvrılıyor. Etimin üzerinde tekrar çatlıyor

ve tekrar, yakıcı sıcaklık bir elektrik akımı gibi fişkırıyor, uyluklarımdan aşağı yayılıyor. Şok nefesimi rehin alarak beni olduğum yerde donduruyor.

Kemer tekrar iniyor ve acı bir bıçak gibi içimi kesiyor. Kıçımı örtme, acıyı azaltma ihtiyacı neredeyse arkama uzanmama neden oluyor, ama yatağa tutunuyorum ve beni tokatlarken tutunuyorum, hareketsiz yatarken merkezimin içinde titreşen ve ilkel bir şey kıvılcımlanıyor ve üzerimde belirmesini izliyorum. Geri çekilip inmesine izin verirken kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar geriliyor. Kalın, kaslı bacakları daha geniş açılarak kemer tekrar inerken duruşunu ayarlıyor.

Bahçedeki o tatlı adam gitmiş, yerine yaralı yüzüyle bu dengesiz şeytan gelmişti. İçimdeki bir şey, onun göğsündeki ve kollarındaki kaslar kadar sıkı bir şekilde kıvrılıyor ve kemer kadar sert bir şekilde içimi kesiyor.

Tekrar indiğinde, acıdan kaçmak yerine ona doğru eğiliyorum ve o karanlık çiçek açıyor, içimde yeniden ortaya çıkıyor, yarattıkları o vahşi kadın özgürleşiyor. Kalçalarımın arasında sıvı ısı birikiyor ve cezalandırıcı acıyı karşılamak için sırtımı eğdiğimde, kemer daha aşağı iniyor ve kesici bir tokatla amıma şaplak atıyor.

Zevk klitorisimi ateşliyor. İnliyorum, kalçalarım aşağı doğru eğiliyor, vücudum kemerle buluşmak için sallanıyor, daha önce hissettiğim o kör edici serbest bırakmaya ulaşıyorum.

Sonra durur.

Striker öne atılıyor ve saçlarımı kavrayıp başımı acımasızca geriye doğru çekiyor. Kemerini boynuma doladı, sonra çekti. Deri boğazıma bastırıyor.

"*Gelmeyeceksin*," diye tıslıyor kulağıma.

Kemerini ne kadar sıkı tuttuğundan kafamın içinde basınç oluşuyor. Zihnim dönüyor, vücudum ağrıyor, acı tüm kıçıma ve kalçalarımaya yayılıyor, ama bacaklarımdaki ağrı kadar kötü değil. Tenimdeki acıya rağmen kıçımı onun ereksiyonuna sürüyorum, kendimi ya da içimden akan şehveti kontrol edemiyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, kemeri gevşetiyor. Nefes nefese kaldım. Aleti içime giriyor. "Açgözlü kız, dikkatli olsan iyi olur." Kemerini çekiştiriyor. "Seni iyi küçük fahişeme dönüştürecek ve sıkım için yalvardığın güne pişman olacaksın."

Kıçıma bir tokat attı, irkildim.

Öne doğru eğilip kulağıma fısıldıyor. "Yalvar bana, Prenses. Sana meydan okuyorum. Kukuna şaplak atmam için yalvar bana. Çünkü bunu seviyorsun, değil mi? Acıyı ve zevki seviyorsun."

Ağzımı kapatıyorum, inkarımın yalan gibi görünmesinden çok korkuyorum.

öyle.

"Sikimi dar amının derinliklerine sokmamı çok istersin. Al Seni. Seni *zorlamak*. O zaman istediğini elde ederdin ve beni *arzuladığını* itiraf etmek zorunda kalmazdın."

Striker kemeri kullanarak beni yataktan kaldırdı. Elimi kaydırarak acıyan kıcımların derisini yokluyorum, kesikler bulmayı bekliyorum. Çok acıyor ama pürüzsüz, kırık deri ya da açık yara yok.

Elbisemi aşağı düşene kadar düzeltiyorum, kumaş yanan etimin üzerinde yumuşarken dudağımı ısıırıyorum. Bacağım titriyor, kafa karışıklığı ve öfke gözlerimi yakıyor. Onun şiddetinin beni neden tahrik ettiğine dair kafa karışıklığı. Öfke çünkü o haklı, onu istiyorum. Öfke çünkü beni incitmiş, sakat bırakmış, derimi yüzmüş olsaydı ondan nefret edebilirdim. Eğer tamamen zalim olsalardı, içimdeki bu arzu sonunda yok olurdu.

"Aç şunu," diye homurdanıyor. "Aç şu lanet *telefonu*."

Ona uzanırken elim titriyor, öne doğru eğildiğimde kemer boynuma zar zor dolanıyor. Dik durduğum anda kemeri elimden alıyor. Kemer üzerindeki tutuşu bir an için sıkılaşıyor, klitorisime ısı gönderiyor ve düşüncelerimi merkezlemeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum, ancak Striker kemeri çekiştirerek beni onun önünde yürümeye zorluyor. Daha sert iterken tökezliyorum, ama kolumu yakalayarak beni dik tutuyor, ama beni kapıya doğru itmeden önce ayağımı toparlamam için bana fazla şans vermiyor.

Korku karnıma doğru sıcıyor. "Nereye gidiyoruz?" Zaten bildiğim halde soruyorum.

"Seni Reaper'a götürüyorum."

CHAPTER 30

DELİLAH

STRIKER BENİ YEMEK ODASINA DOĞRU GÖTÜRÜYOR, her adımında arkamdaki deri çekilip gerilirken hafif bir acı hissediyorum. En alt kata ulaştığımızda, bacaklarım efordan olduğu kadar Korkudan parmaklarım boynumdaki derinin altında bir tasma gibi kıvrıldı.

"Yürü," diye homurdanıyor Striker, en alt basamakta duraksadığımda, sinirlerim tepeme çıktığında. Beni ileri doğru iterek evin arka tarafına doğru zorluyor. Yemek odasına ulaştığımızda karnım çırpınıyor, nefesim kesiliyor.

Beni kapıdan içeri itiyor ve midem bulanıyor. Onlar buradalar. Hepsi buradaydı.

Azrail masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir parfüm gibi kibir yayıyor. Breaker onun solundaki masada oturuyor, Viper da diğer tarafta.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor, ormanın hatırası bedenimi ve yanaklarımı kavuruyor.

Resmen uçurumun kenarına geldim.

Striker tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni tekrar itiyor. Parmaklarım kemerle boğazım arasında sıkışınca irkildim.

Bütün gözler üzerime çevrildi. Kendimi müdüre teslim edilen kötü bir çocuk gibi hissediyorum.

Müdürler. Çoğul.

Bacaklarımda ani bir kaçma dürtüsü belirliyor ama bunun nafile olduğunu biliyorum. Burada kapana kısıldım, tamamen onların merhametine kaldım.

Şu anda olduğu gibi.

"Cora nerede?" Onlara sordum. İçeri girip boynumdaki kemeri görse çok utanırdı.

Kahretsin, şu anda utanmalıyım.

Reaper sorumu ilginç bulmuş gibi başını yana eğiyor. "Odasında kalması talimatı verildi."

Söylemediğı şey, kızın içeride kilitli olduğu.

Dinle.

"Şimdi ne yaptı?" Viper beni Striker'a götürürken soruyor Odanın ortasına.

Striker, "Odama zorla girmişler," diyor ve boynumdaki kemeri hafifçe gevşetip ellerimi yanlarıma bırakmamı sağlayacak kadar gevşeterek ayarlıyor.

"Odaya nasıl girdi?" Reaper soruyor, o karanlık bakışları beni hiç terk etmiyor.

Striker küçük bıçağını uzatıyor. Breakers'ın kahkahası kaşlarını kaldırıyor. Reaper'ın bakışları karnımı şişiriyor. Siyah gözleri Viper'a kayıyor ve Reaper'ın turkuaz gözlerinin düşmesi için bir şey söylemesine bile gerek kalmıyor. Bıçağa uzanıyor ve cebine atıyor.

Azrail başını sallıyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Seni uyarmıştım Kedici, yine de buradayız." İleri atılıyor, benden bir santim ötede duruyor, eli boynumdaki kemerin etrafına kenetleniyor, başparmağı çenemin altına giriyor. Nabzıma bastırırken içime çektiğim nefes boğazımda düğümleniyor. "Görünüşe göre beni test etmeye kararlısın."

"Kullanmadım," diyorum soluk soluğa, vücudundan yayılan ısının son derece farkındayım. Onun ve arkamdaki Striker'ın arasında nasıl sıkışıp kaldığının. Reaper'ın çıplak parmaklarının yine boğazımda olduğunu çok farkındayım. Teni benimkiyle yanan bir kibrit gibi, öfkesiyle beni yakıyor. Serbest bırakılmış arzuyla.

Azrail'in gözleri kısılır ve o ateşli bakış donarak siyaha döner

Buz

"Telefon," diye fısıldadım. "Ben kimseyi aramadım."

Buz gibi gözlerini arkamdaki Striker'a dikti.

Nefes verişinin sırtıma doğru ilerlediğini hissediyorum. "Telefonumu bulmuş

Şifonyer."

Reaper'ın gözlerinin parlaması Striker'ın da en az benim kadar başının belada olabileceğini söylüyor ama sonra bakışları benimkilere düşüyor ve tamamen boku yediğimi anlıyorum.

"Sana ne demiştim?" Azrail diyor, sesi ölümcül derecede alçak. "Sen bizimsin. Buradan ayrılmayacaksın."

Yutkunuyorum. Korku ellerimi karıncalandırıyor.

"Küçük kedicik, buraya ait olduğunu anladığını söylemiştin. Bize ait olduğunu. Bu yüzden bu kadar iyi bir kız olmadın mı? Bizim için gösteri yapmak? Flört etmek? *Baştan çıkarıcı*?"

"Hiçbir şey için söz vermedim," diye tersliyorum, Cora ve benim gecemizden bahsedilince yüzüm alev alev yanıyor, kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü istediğimi soyunup onu parmaklayarak elde ettim. Onun ilgisi, *onların* ilgisi. Ama bu şekilde değıl. Öfkeyle değıl.

"Tanrım." Breaker inanmayan bir kahkaha attı. "Bundan keyif alacağım."

Reaper'ın gözlerinin etrafından görebildiğim kadarıyla kafası karışmış ya da Breaker'ın sesi kadar şaşkın.

Hayır. Sırıttıyor. "Onu masaya koy."

Striker beni döndürüyor ve kemeri boğazımda kapalı tutana kadar boynumun etrafında kaydırıyor. Breaker ve Viper kollarımı kavramak için ilerliyor. Masaya geri götürölüyorum, Reaper kenara çekilip beni masaya yerleştirmelerine izin verirken başım Reaper'ın hareketlerini takip ediyor. Kığım sert yüzeye değıdiğinde irkildim. Her iki adam da kollarımı yukarı kaldırarak beni sırtüstü yatmaya zorluyor, arkam tam kenara geliyor, bacaklarım sarkıyor. Bu aç kığım fena halde acıtıyor ve acaba yüzümde yaralar çıkacak mı diye merak ediyorum.

Reaper ayağı kalkıp üzerime eğiliyor ve iki bileğimi de tek eliyle tutarak yüzeye sabitliyor. Striker kemeri bırakıyor ama Reaper onu kavıyor ve beni aşağıda tutmak için kullanıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Başımın üstündeki maskeli çenesine ve çenesinin dış hatlarına bakıyorum.

"Gözlerini kapat," diyor Engerek. Bakışlarım yanıımızdaki adama yöneliyor. Uzun, ipeksi bir kumaş parçası tutuyor. İtiraz edemedim gözümün üzerine yerleştiriyor ve başımı kaldırıp arkadan bağıyor.

Sanki gözlerim kapandığı anda, diğertüm duyularım da anında yükseliyor. Çarpan kalbimin üzerinde, etrafımda hareket ettiklerini, sandalyeleri ittiklerini duyuyorum. Kemer kısa süreliğine serbest bırakılıyor, sonra Reaper'ın tutuşu geri geliyor. Biri *tsking* sesi çıkarıyor. Bir fısıltı duyduğuma yemin edebilirim, sonra hafif bir kahkaha. "Ne yapacaksın?"

Sesim hafifçe titreyerek soruyorum. Onlar Bana bu şekilde şaplak atamazsın. Kığım masadayken olmaz. Bir parçam rahatladı.

Hâlâ acıyor ama ceza olarak bana ne vereceklerinden emin değilim.

Sıcak bir nefes yanağımı okşuyor. Sıcak et kulağıma dokunuyor. Zaten çarpmakta olan kalbim yerinden fırlıyor. İpeksi saçların yüzüme düştüğünü hissediyorum.

Reaper maskesini çıkardı.

"Kötü Kedicik," diyor Azrail kulağımın dibinde. "Sana ne yapmalıyız?" Sıcak dudaklar şakağıma bastırıyor. Ciğerlerimden hava fişkırıyor. "Son zamanlarda çok yaramazlık yaptın."

Göğsüm sıkışıyor. Onun öfkesini bekliyordum. Azrail'in her zamanki kara öfkesi, ama o çok sakın, sesi koyu ama sabit. Onu kızdırdığımda olduğu gibi öfkeyle dalgalanmıyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama dudakları yanağımı hafifçe sıyırdığında bedenim tutuşuyor.

"Bir türlü uslu *duramayan* küçük baştan çıkarıcı." Azrail'in sesi alçalır, gittikçe koyulaşır. İşte orada. *Azrail* oynamak için dışarı çıktı ve o odaya adım attığıma pişman olacağımı biliyorum. "Ne yaptığını biliyorsun, pis kız. Birbirinizin küçük güzel amlarıyla oynuyordunuz. Sanki seni nasıl parçaladığımı hatırlamıyormuşsun gibi tatlı tatlı onun eline boşalıyorsun."

"Dilim içine girdiğinde nasıl da çığlık atmıştın," diyor Breaker diğer tarafımdan.

"Dölümü yutarken nasıl inledin," diyor Striker.

Viper, "Ve ben senin gırtlığını sikerken sen nasıl da mükemmel bir sürtük gibi sikimin etrafında inliyordun," diye ekliyor.

"Bedenim sana ait değil," diye çıkışıyorum, yalanın tadını dudaklarımda hissederek. "Oh, ama öyle," diye homurdanıyor Azrail.

Kemer sıkılaşıyor, vücudumu sıkıyor.

Boğaz. "Her kıvrımı. Etinin her santimi. Uyluklarının arasında dokunmasına izin verdiğin o ıslak, açgözlü boşluk bize ait. Her gözyaşı ve her damla kan bize ait."

Striker'ın sesi kulağıma fısıldıyor, "Zihnini, bedenini, lanet olası ruhunu bize ait."

Reaper'ın sıkı kavrayışına karşı sarsılıyorum, öfke içime işliyor. "Ben kimseye ait değilim," diye tıslıyorum.

"İşte burada yanılıyorsunuz, Prenses." Bir parmak dudaklarımı okşuyor. Tuzun ve *onun* tadını alıyorum. Striker. "O kulübe adım attığınızdan beri bize aitsiniz."

"Seni ilk gördüğüm andan beri," diye homurdandı Azrail, "Sen *bizimsin*."

"Görünüşe göre bir iletişim sorunumuz var," diyor Breaker ve ben yerde bir şeyin kaydığını duyuyorum. "Belki de ona bize ait olduğunu söylemek yerine, ona göstermeliyiz."

Bir bok göremiyorum. Beni kaçırانlar tarafından bir masaya bağlandım. Şaplak yedim, zorla orgazm oldum ve kemerle kırbaçlandım ama bu cümle beni her şeyden çok korkutuyor.

Kimin olduğunu bilmediğim bir parmak baldırımından dizime doğru kayıyor ve elbisemi yukarı çekiyor. İçgüdüsel olarak tekme atıyorum ama içlerinden biri beni bileğimden yakalıyor. "Korkmuş kedicik ona zarar vereceğimizi düşünüyor," diyor Azrail. "Öyle değil mi? sana asla zarar vermeyeceğimize söz verir miyiz?"

Hiçbir şey söylemediğimde bir el çenemi kavırıyor ve Striker "Seninle konuştuğumuzda cevap ver" diyor.

"Evet," diyorum hemen, "ama Striker az önce hepinizin yalancılar."

"O dayak hak ettiğin kadar kötü değildi," dedi Striker. hırılıyor.

"Bunu görmeyi çok isterdim," diyor Viper ve elbisemin yukarı kaldırıldığını hissediyorum. "Yara izi bıraktın mı?"

Striker, "Büyük olasılıkla," diyor.

Engerek'in aç iniltisi karnımda bir çarpıntı yaratıyor, daha önceki özlem geri dönüyor.

"Sapıklar," diye çıkışıyorum, kendime de sapık diyebileceğimin farkındayım. "Tanrım," diyor Breaker, "Ne zaman duracağını bilmiyor."

Çenemi sıktım, karşılık vermeme dişlerimin arkasında tuttum. Üst katta Striker kıcımlı kıpkırmızı dövdü ama Azrail'in bana attığı şaplaktan çok daha kötü değildi. Ormandaki o gece, yaralanmamıştım. Aşağılandım, evet, ama beni aldıklarından beri hiç incinmedim. O zaman bile, bizi aldıklarında, çok daha kötü muamele görebilirdim ve beni yalnız, soğuk ve şaşkın bırakabilirlerdi, ama bedenim asla zarar görmedi. Tüm bu süre boyunca gerçek bir tehlike altında olduğumu sanmıyorum.

"Seni bu yüzden mi aldığımızı düşünüyorsun?" Azrail soruyor, sesinde karanlık bir ton var. "Sana işkence etmek için. Seni becermek ve taciz etmek için mi?"

Başımı sallıyorum ama Reaper kemeri hafifçe çekince kekeleyerek "Hayır, hayır" diyorum.

"Neden telefonu kullanmadın, Minik Şey?" Breaker sorar ve sesi acı verecek kadar yumuşaktır.

Neden yardım çağırmadım? Elimde bir fırsat vardı ama kullanmadım.

Çenemi sıkarak, sanki bu gerçeğin ortaya çıkmasını engelleyecekmiş gibi başımı sallıyorum. Kabul etmek istemesem de neden yardım çağırmadığımı zaten biliyorum.

Onlara zarar gelmesini istemiyorum.

Her şeyden sonra, öldürmelerini izledikten sonra, bizi uyuşturduktan sonra, yalnız bırakıldıktan sonra, içten içe Cora'nın dediği gibi kötü olmadıklarını biliyorum.

Ve bu adamlar haklı, Rune iyi biri değil. İyi bir baba bile değil. Güce aç bir adam ve ben onun tarafından tuzağa düşürüldüm, görevlerimi adanmış bir kız gibi yerine getirmeye zorlandım. Eylemlerini nasıl saklayacağı konusunda eğitildi. Beni de kendisi gibi yapmak isteyen zalim bir adam tarafından eğitildim. Soğuk ve acımasız. Sevgiye o kadar muhtaçtım ki bana söylediği her şeyi yaptım. Başka seçeneğim yoktu. Bu açgözlülük ve ölüm dolu hayatın içine doğdum ve babamın yönetimine karşı koyma seçeneğime asla izin verilmedi.

Doğduğum an, tüm seçeneklerim elimden alındı. Ailemi seçemedim. Rune'un emirlerini yerine getirip getirmeyeceğimi de seçemedim.

Sadece yaptım ve kendime bunu istediğimi söyledim.

Haftalardır kafamın içinde rahatlatma ile şarkı söyleyen sessiz sesi inkar ettim. Hayatımda ilk kez özgürdüm. Uyandığım her sabah, boş mutfağında oturup kendi kendime babamın şirketini devraldığım da daha da güçlü hale getireceğimi söylemediğim bir gün daha oluyordu. O gün geldiğinde, onu *kendi* yöntemlerimle yönetebileceğimi. Ve o zamana kadar, babam ve Zane başka bir kulübü ya da oteller zincirini ele geçirirken pasif bir şekilde oturup, muhtemelen bir uyuşturucu sevkiyatını ya da çok daha kötü bir şeyi gizlemek için numaralar üzerinde çalışmakla yetiniyordum.

Burada olmak, babamın koruyucusu olmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Burada olmak, özgürlüğüm pahasına da olsa zincirlerimden kurtulduğum anlamına geliyordu.

"İstemedim," diye fısıldıyorum, arkamı dönmek, bir topun içine kıvrılmak ve hayattaki ilk gerçek seçimi o gece kulüpte onlarla birlikte olmak olan kadın için ağlamak istiyorum. İçimdeki bu aptalca sızı yüzünden gözyaşlarım göz bağıma akıyor çünkü onları tekrar arzuluyorum. Cora'nın dokunuşunu hissettiğim ve onun dokunuşu olmasını dilediğim geceler için. Onların olmasını. Bunu kendime itiraf etmesem bile, o gece onlarla hissettiğim gibi hissetmek istiyordum. Kontrolden çıkmış ve tapılmış.

"Sen kime aitsin, Kedicik?"

Dudağımı ısırıyorum, aniden bastıran gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Sen." Nefesimi içime çekerek fısıldıyorum. "Hepiniz."

"Aynen öyle Prenses," diyor Striker. Sıcak bir parmak çene çizgim boyunca kayıyor. "Sen bizimsin. Bizim olana zarar vermeyiz."

Başımı sallıyorum. Sanırım bir parçam gerçeği biliyordu. Bizi götürdükleri andan itibaren, tüm bu komployu Rune'a karşı planladıklarını, ona acı çektirecek şekilde tasarladıklarını biliyordum. Belki de en başından beri zihnimi bedenimden daha çok istediklerini biliyordum.

"Bizi istiyor musun, Kedicik?"

Azrail'in bileklerimi sıkıca kavrayışı bana cevap vermem gerektiğini hatırlatıyor. Kelimeler hıçkırıklarla ağzımdan dökölüyor. "Evet."

Sonra, her yerde eller var.

CHAPTER 31

DELİLAH

T DUYGULARIM AŞILIYOR, duyularım şampuan, sabun ve odunsu kolonyayla karışık misk gibi erkek kokusuyla dolup taşıyor. Sıcak ellerini tenimde, nasırlı parmaklarında ve sert kavrayışlarında hissedebiliyorum. Ama onları göremiyorum ve bu bende çaresiz, neredeyse ilkel bir his yaratıyor. kalçalarımın arasında çiçek açması gerekiyor.

Striker ağzını benimkine dayamadan önce "Bizimki," diye geveliyor.

Teninin tekrar tenime değdiğini hissetmek göğsümün özlemle sızlamasına neden oluyor. Ellerimi yumruk yapıp ona uzanmak için can atıyorum. Çenesinin dış hatlarını ve sırtındaki uzun kasların sertliğini hissetmek için.

Eller elbisemin altından kayıyor, kalçalarımı ortaya çıkarmak için etek ucunu çekiştiriyor. Birinin nasırlı parmakları köprücük kemiğimi sıyrıyor ve göğsümden aşağıya, elbisemin yakasına doğru ilerliyor. Kuvvetli bir çekişle kumaş yırtılıyor ve çıkan ses içimi parçalıyor. Eller, belki aynı, belki farklı, sütyenimin ince malzemesini sürüklüyor, sonra altına giriyor, uzun parmaklar göğsümü yoğuruyor. Sıcak bir ağız kalçamın üstünden bir vaat gibi geçtiğinde, inliyorum, bacaklarımı açıyorum, gelecek olanı bekliyorum.

"Engerek, Kırıcı." Reaper'ın baştan çıkarıcı sesi şehveti kırıyor. Hâlâ ellerimden ve boynumdaki kemerden tutarak beni masaya sıkıca bağlıyor. Parmak eklemleri yanağıma değiyor ve o olduğunu anlıyorum. Sanırım hayatımın geri kalanında onun dokunuşunu diğerlerinden ayırt edebilirim. O kibarlık hafızama kazındı. "Onu kenara getir."

"Kalçalarını kaldır, tatlım," diyor Viper, yumuşak bir sesle. Kalçalarımı itaatkâr bir şekilde eğiyorum, elbisemi yavaşça yukarı itmesine izin veriyorum, malzemenin arkamdaki ağrıyan cildin üzerinde sürüklenmesine izin vermemeye dikkat ediyorum. Parmakları kalçamı sararak beni öne doğru itiyor. "Bizim için ne kadar iyi bir kızsın," diye övüyor. "Sana dokunmamızı istediğini biliyorduk."

"Bu yüzden izlememizi istedin," diye mırıldanıyor Azrail kulağıma. "O odaya girmemizi ve seni becermemizi istedin."

Bunu yapmak sapıkça gelse de başımı sallıyorum. Başımı salladım. Cora'nın öpücüğünü ne kadar istediysem, onları da o kadar çaresizce istedim. Elleri üzerimde olsun, şimdi olduğu gibi. Her yerimde. Kelime nefes nefese yuvarlandı. "Evet."

Sanki tek bir kelime bir şeyleri serbest bırakıyor. Sadece içimde değil, onlarda da. Bacaklarım kalkıyor ve birinin omuzlarına asılıyor, sonra parmaklar içime giriyor. Önce bir, sonra iki, sonra üç parmak beni lezzetli bir şekilde geriyor, parmaklar yavaşça girip çıkıyor, sanki benim hissimin tadını çıkarıyorlar. Parmaklardan biri çıkarken, diğeri onun yerini alıyor.

"Şimdiden çok ıslak," diye tıslıyor Viper takdirle, elinin artık onun eli olduğunu bana bildiriyor, beni inleyen bir sertlikle içime giriyor.

Engerek'in ağzı yumuşak bir öpücükle klitorisime konarken dudaklarımdan gırtlaktan bir çığlık kaçıyor. "Siktir," diye nefes alıyorum, yüzümü Azrail'e çeviriyorum, ama o kayıyor, ulaşamayacağım bir yere gidiyor ve göğsümün çökecekmiş gibi hissetmesine neden oluyor.

Viper'ın parmaklarını içime sokarken çıkardığı kaygan ses odayı dolduruyor. Sıcak dudakları ıslaklığıma inip beni içine çekmeden önce sıcak bir nefes iç uyluğuma değişiyor. Kalçalarımı aşağı doğru eğerek, Viper'ın dili klitorisimin etrafında dönerken diğer kalçamda öpücükler -başka biri, belki de Breaker- hissettiğimde tekrar haykırıyorum. Başka bir ağız sert meme ucuma

yapışıyor ve i ç i m e sıcak dalgalar gönderiyor. Engerek'in k a l ç a l a r ı m ı n arasındaki ağzı beni yutuyor, emiyor ve yalıyor, ta ki ben Azrail'in kavrayışına karşı zorlanana, amımı o hınzır ağza daha sert sokana, serbest kalmamın peşine düşene kadar. Sırtım masadan kalkıyor, acıyan derimden gelen acı sadece zevki artırıyor. Ama tam kendimi uçurumun

kenarında hissederken, her şey duruyor.

Eller gitti. Bacaklarım düştü. Ağızlar artık beni aç bir niyetle öpmüyor.

"Ne yapıyorsun?" Zihnim farklı yönlere dağılıyor, ama hiçbir şeye anlam veremediğim bir el amıma çarpıyor ve ben

İnle. İçimdeki vahşi kadın bir kez daha uyanıyor; aç ve daha fazlası için hazır.

Azrail'in sesi karanlığı delip geçerek benimle alay ediyor. "Küçük tatlı Kedici gelmesine izin vereceğimizi sanıyor."

Sözlerini anlamaya çalışırken nefes alışım yavaşlıyor.

Bırak gelsin.

İfadesinin anlamı yerleştğinde, ellerimi sarsarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Lanet olası pislik," diye bağıyorum, sesim hayal kırıklığıyla boğuklaşıyor.

"Bunu tespit ettik," diye cevap veriyor Azrail, ellerimi masaya daha sert bastırmak için kayarak. Kemer sıkıyor, derimi kesiyor. Diğerlerine, "Tekrar" diye emrediyor.

Hepsi bana tekrar dokunduğunda, yaşadığım şokla çığlık atıyorum. Bu sefer daha acımasız. İki çift el göğüslerimi yoğuruyor, meme uçlarını sıkıyor, bir ağız bacaklarımın arasını okşuyor ama bu zevkte bir ısırık var. Yumuşak dil darbeleri yerine, küçük ısırıklar ve keskin emişler. Bacaklarımı ayak bileklerimden tutup kaldırıyorlar ve masanın kenarına dayayarak beni tamamen açığa çıkarıyorlar. Kemer sıkılıyor. Sıcak bir dil klitorisimden açıklığıma doğru kayıyor ve içimin derinliklerine iniyor. Breaker'ın iniltisini duyuyorum, benimkini bastırıyor. Omuzlarımı masaya bastırıyorum, kalçalarım daireler çiziyor, o yalayıp emerken nefeslerim sığlaşıyor, beni açlıktan ölüyormuş gibi hoyratça yutuyor. Sanki beni ilk tattığından beri bu anı arzuluyormuş gibi.

Sonra durur. Kayış gevşiyor.

"Siktir!" Çığlık atıyorum, ayak bileklerimdeki tutuşa karşı mücadele ediyorum, ama sadece sıkılıyor, beni kanatları aşağıya sıkışmış çaresiz bir kelebek gibi açık tutuyor.

"Ne kadar da sinirli," diyor Striker. Yavaşça içime girmeden önce parmaklarının -sanırım onun- vücudumda gezindiğini hissediyorum. Bir inlemede boğuluyorum. Parmaklarını geri çektiğinde beni aralıyor ve "Engerek, Breaker bu pembe amcığı yerken onu parmakla becer" diyor.

Viper parmaklarını kabaca içeri sokuyor. Breaker beni ağzına alıyor, Striker'ın sıcak parmaklarına karşı ıslak ve yumuşak. Sırtım masadan kalkıyor, kenara doğru dönerken gırtlaktan gelen bir inilti beni serbest bırakıyor. Sonra oradaydım. Nefes nefese. Kaymak üzereyim.

Striker "Çok yakın" der ve hepsi geri çekilir.

Uçurumun kenarında sallanıp duruyorum. Benim çaresiz, muhtaç inlemelerimin sesi, onların ağır nefes alışlarıyla birlikte odayı dolduruyor ve bir an için

Kendilerini kontrol etmelerine hayret ediyorum. Tüm vücudum canlı bir tel gibi hissediyor, sarmalanmış ve ısı ile kıvılcım saçıyor, serbest kalmaya ve alev almaya hazır. Sanki derimden kurtulacaktım gibi.

"Tekrar."

Bu sefer Striker beni açık tutarken iki dil ve iki parmak seti hissettiğime yemin edebilirim.

Breaker, "Muhteşem bir kadın," diye inliyor. "Tadın çok güzel. Seni bütün gece yiyebilirim."

"Lütfen," diye boğuluyorum, Reaper'ın sıkı tutuşuna, ayak bileklerimi kavrayışına karşı kıvraniyorum.

"Aynen öyle, Minik Şey, yalvar."

Parmaklar klitorisime sertçe vuruyor. Omurgam kıvrılıyor, bedenim bir yay kirişi gibi geriliyor.

Viper'ın beni kabaca dillerken çıkardığı çakıllı inilti, Reaper boğazımdaki kemeri sıkarken, parmaklar içime doğru kayarken, eller karnımda gezinirken, neredeyse beni çelmeleyecekti, ama bunu hissediyor ve geri çekiliyor gibiler.

"Bana daha fazla yalvar tatlım," diyor Viper, dilini klitorisimin üzerinde gezdirerek. "Boşalmaya ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle bana."

Elleri bir kez daha üzerimde geziniyor, beni uçurumun kenarına itiyor ama düşmeme izin vermiyor.

Bu benim cezam. Defalarca uçurumun kenarına sürüklenmek, düşmeden hemen önce geri çekilmek, beni tehlikeli bir şekilde yakın tutmak, beni itmelerini, beni unutulmaya göndermelerini dilemek.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, tüm utancım yalvarışımınla birlikte dışarı fırlıyor. "Lütfen, bırak geleyim."

"Çok güzel," diye fısıldıyor Azrail, dudakları yanağımı sıyrıyor. Yüzümü ona çevirdiğimde bir hıçkırık daha kaçıyor, ama o geri çekiliyor, beni o küçük yakınlıktan mahrum bırakıyor. "Yalvarmana bayılıyorum. Kulağa yenilgi gibi geliyor."

Acımasız oyunlarına devam ediyorlar ama yalvarmak yerine hıçkırıklara boğuluyorum. Zevk o kadar yoğun ki acı veriyor. Göğsüm daralıyor, zihnim haftalar boyunca onların görüntüleriyle yanıp sönüyor. Bıçağı bana vermeden önce yanağımı okşayan eldivensiz bir el. Breaker'ın uyluğuma nazıkçe dokunuşu ve omzuma kondurduğu maskeli öpücük. Soğuk rüzgâr iniltilerini bahçeden uzaklaştırırken Striker'ın ipeksi dudakları tenimin tadına bakıyordu. Reaper'ın tüy gibi hafif dokunuşu ve sert ısırığı. Hepsi kafamın içinde dönüyor, beni bu coşku ve ıstırap noktasına sürüklüyor.

Kemer sıkılaşıyor ve Azrail'in dudakları alnıma yapışıyor. Nefesim kesiliyor, vücudum genişliyormuş gibi hissediyorum. Sanki her biri benim bir parçama sahip ve giderek daha fazla parçamı özgür bırakıyorlar.

Çok fazla olduğunda, ayaklarım uçurumun kenarından kayıyor, duruyorlar ve öfkeli bir çığlık serbest kalıyor, bir hıçkırıkla kırılıyor. Kalbim ağrıyor, kanıyor, parçalanıyor, bana veremeyecekleri bir şey için çok çaresizim. Kendimi onlara sarmak, bu derin acı, adını bile koyamadığım şeylere duyduğum bu iğrenç *ihtiyaç* geçene kadar kendimi onların kucağında boğmak istiyorum.

Striker "Yeter," diyor ama onu zar zor duyuyorum.

Boğazımdaki deri kemer gevşetildi ve çıkarıldı. Ayak bileklerimi serbest bıraktıklarında, bacaklarım uzun süre gergin kaldıkları için titreyerek gevşekçe düşüyor. Azrail bileklerimi bırakıyor ve ben yan dönüyorum, dizlerimi yukarı çekiyorum, tüm vücudum titriyor.

"Buraya gel, Kedici." Reaper'ın sert sesi gözyaşlarımı yarıp geçiyor ve beni kollarının arasına aldığını hissediyorum. Kollarımı zayıfça boynuna dolayarak kendimi ona yaslıyorum. Kokusu - misk, erkek ve biraz da dumanlı kolonyası - beni daha çok ağlatıyor.

Reaper beni evin içinden geçirip merdivenlerden yukarı taşıyor. Tanıdık sürgü sesini, açılan kapının gıcirtısını ve ardından Cora'nın bıkkın çığlığını duyuyorum.

"Ona ne yaptın?" diye fısıldıyor.

Gözlerimdeki bağ çözülüyor ama başımı Reaper'ın göğsüne yaslayıp onu içime çekmeye devam ediyorum. Beni indirdiğinde ona yapışıyorum, bırakırsam benden kalan son parçayı da yanında götüreceğinden korkuyorum.

"Delly." Cora'nın yumuşak elleri gergin sırtıma nazikçe masaj yaparak içime zevk titremeleri gönderiyor.

"Kızımıza iyi bak," diyor Reaper, sonra kapı arkamdan kapanıyor.

Dizlerimin üzerine çökerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Yanımda diz çöktü ve kısık bir sesle "Sana ne yaptılar böyle?" diye sordu.

Vücudum sınıksız sarılmış, çözülmeye ihtiyaç duyuyor. Onu başının arkasından kavıyorum ve ağzını zorla kendime çekiyorum. Sertliğim karşısında nefesi kesiliyor ama sonra dilim dudaklarının arasından geçerken içimde eriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, umutsuzca serbest bırakılmaya ihtiyacım var.

Cora başını sallıyor ama anlamıyor. Gelmem gerek. Tamamen çözülmek için. Ben artık ben olmayana kadar paramparça olmak için. Elini yönlendiriyorum

Uyluklarımın arasına bir parmağını sokuyor ve şiddetli bir öpücükle beni yutuyor. Ama bu hala yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onlara ihtiyacım var.

"Lütfen," diye boğuluyorum ve o geriye yaslanıp öpüşmemizi kesiyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Sana sahibim," diye fısıldıyor, elbisemi yukarı iterken beni tekrar yere yatırıyor. Kendimi ham ve açıkta hissederek bacaklarımı onun için açgözlülükle açıyorum, o iki, sonra üç parmağını içime sokarken kumaşı daha yükseğe kaldırıyorum. Elini karşılamak için kalçalarımı eğiyorum, beni öpmek için eğildiğinde saçlarını avuçluyorum. Aşağı doğru inip yırtık kumaşı göğsümden çektiğinde, dişlerinin arasına bir meme ucunu alırken acıyla haykırıyorum.

"Siktir," diye bağırdım, onun altında kıvranıyordum. "Cora." Beni birçok kez sınıra getirdiler, şiddetten başka hiçbir şey bu cinsel arzuyu tatmin edemez. Sadece vahşet içimdeki bu vahşi kadını besleyebilir.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, daha da aşağı iniyor, karnımdan kalçalarımın arasına doğru hafifçe öpüyor. Bana iyi gelmeyecek kadar nazik davranıyor ama dudakları klitorisime değdiğinde sertçe yapıyor. Sonra beni kabaca ağzına alıyor ve ben zevkle çığlık atıyorum, beni o güzel ağzına almasını izlerken saçlarını kavriyorum. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, tekrar emerken gülümsüyor. Ve tekrar. Dilini klitorisime doğru çevirdiğinde, dünya şiddetli bir şekilde patlıyor, çığlığım odayı kesiyor. Yere düşüyorum, orgazmım azalırken kalbim küt küt atıyor.

"Tanrım," diyor iten elini yavaşlatarak. Nefes alışım normale döndüğünde ve zihnim tekrar çalışmaya başladığında dirseklerimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Yüzümde gördüğü şey karşısında kaşları çatılıyor. "Ne oldu?"

Mahvoldum. Bizi kaçıran adamlar duygularımı manipüle ederek onların zarar görmesini önemsememi sağladılar. Burada, hiçliğin ortasındaki bu eski malikanede kapana kısıldık, gerçeklikten koptuk.

"Eve gideceğimizi sanmıyorum," diyorum sonunda ama gülümsemesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

CHAPTER 32

STRIKER

I Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, sikim o kadar sert ki doğru düzgün düşünemiyorum. Viper ve Breaker, Prenses'i Cora'ya teslim ettikten sonra ayrıldılar ve Reaper da kim bilir nereye gitmek için evden ayrıldı. Şimdi, benimle yalnızım düşünceler.

Odama ulaştığımda kapıyı sertçe çarparak içeri daldım. Çerçeveye yaslanıp düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum ama kafatasımın içinde dağınık bir şekilde savruluyorlar. Kahrolası maskemi kavriyorum ve yırtıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Artık onların üstünde yaşadığımızı bildiklerine göre, sessiz olmak umurunda değil. Kapıyı itip ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra yatağımın ucuna oturuyorum. Gözlerim kurt figürüne takılıyor.

Onu tuttuğunu görmek. Ondan bana kalan o küçük parçayı. İçime öfke saldı. Gece kadar siyah. Sanki Rune'un kendisi buradaydı ve ondan bana kalan tek parçayı yozlaşmış parmaklarıyla nazikçe okşuyordu.

O Rune değil.

Bu düşünce aklıma geliyor ve inleyerek ayağa kalkıp odayı adımlıyorum, çenemi sıkıyorum, onun kırmızı kıcını ve narin iniltilerini hatırlıyorum.

Prenses böyle bir kontrole sahip olduğum ve karanlığımı istediğim gibi kullanmadığım için şanslı, bu yüzden o gün hepimizin hissettiği o yakıcı acıyı hissedecekti. Dizginlediğim için şanslı. Kemerimi çıkarıp çıplak kıcına vurmadan önce, gölgelerimi sıkıca geri sardım, tıpkı benim gibi sıkıca

deriyi elime sardım, böylece onu boğan siyah dalgalar yerine sadece fısıltılar gibi dışarı sızdılar.

Ama daha iyi bilmeliydim. Ormandaki gece hepimize bir şeyler öğretti. Ömür boyu süren kısıtlamalardan kurtulmak için çırpınıyor. İçimde, hepimizin içinde yaşayan karanlığa o kadar açık ki, bu karanlık onun etrafında serbest kalıyor ve ben de kendimi onu bu karanlıkla lekelemek isterken buluyorum.

Ne de olsa Delilah bizim intikamımız.

Ama ona verdiğimiz her şeyi yiyor, içimizde yaşayan karanlığın her yudumunu içiyor ve daha fazlası için aç olan biz olana kadar onu bize geri besliyor.

Gavin olmayabilirdi ama olmaması gerekiyordu... Bu kadar baştan çıkarıcı. Bu kadar alıcı.

Bu kadar büyük bir *sorun*.

Onu bizim yapmaya karar verdiğimizde, babasına karşı gelmesini sağladığımızda, aslında onun için bir şeyler hissedeceğimizi hiç düşünmemiştik. Onun bir araç olması gerekiyordu. Her tarafı kanayana kadar onu açmak için kullandığımız bir şey. Onun teslimiyetini, arzusunu, tüm bedenini, ona sahip olana kadar manipüle etmemiz gerekiyordu. Onu kontrol edene kadar. Bize isteyerek yardım edene kadar, ama şimdi göğsümdeki o boşluğa gizlice girdi ve ona her dokunduğumda daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyorum.

Yumruğum duvara çarpıyor, tüm bu bastırılmış enerji saldırganlığa dönüşüyor. Gitmem gerek.

Banyoya gidip duşu açıyorum, sonra gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum. Soyduğumda, sikimi sıkı bir yumrukla kavıyorum. Elimi burnuma götürerek onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Hala onun sıcak amının kokusunu alabiliyorum. Tadı ağzımda.

Sikeyim.

Onu cezalandırmak istedik ama sanırım sadece kendimizi cezalandırmayı başardık. Sikim o kadar sert ki acıyor.

Uzunluğumu kavradım ve kabaca çektim. Onun yapacağı şekilde değil. Hassas değil ama sert, kuru bir elle. Kalçalarım cezalandırıcı kavrayışla sarsılıyor. Tekrar vuruyorum, daha hızlı, daha sert. Tıpkı Breaker'ın Viper'in sikini kavradığı zamanki gibi. Etrafıma uzanıp kıcımlı tutuyorum, tıpkı Engerek'in, Breaker sikini ağzının derinliklerine gömdüğünde yaptığı gibi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Elime doğru sarsılıyorum, Viper'ın sesi içimde panik ve başka bir şeyin alevlenmesine neden oluyor. Şok içinde dönüyorum, sonra hala elimde tuttuğumu fark ediyorum.

ve arkamı dönüyorum. Gözlerim buharlı aynada onunkilerle buluştu. "Ne oluyor lan?" Kendimi sakinleştirmek için başını tutarak tıslıyorum.

"Kapı çalmayı mı unuttun?"

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Kapı açıldı."

"Kilitli olmaması açık olduğu anlamına gelmez Engerek." Bakışlarım çıplak göğsünün üzerinden ortadaki dövmeye doğru kayıyor, tepedeki parlak ışığın her kas düzlemini nasıl belirginleştirdiğini ve gözlerinin altındaki gölgeleri nasıl derinleştirdiğini fark ediyorum. Köprücük kemiğindeki ter parıltısını vurguluyor.

Omuz silkiyor, geniş omzunu çerçeveye yaslıyor. "Breaker bana kızgın."

Dişlerimi sıkıyorum. *Sanki umurumdaymış gibi.* "Sana hep

kızgın." Viper'ın gözleri kıçıma kayıyor. "Öyle."

"Muhtemelen bir pislik olduğun içindir."

Tekrar bir omzunu kaldırıyor, başını sallıyor, gözleri kıçımdan sırtıma ve kürek kemiklerimin arasındaki dövmeye kayıyor. Aynı dövme onun aptalca yontulmuş göğsünde de var. Neden baktığını bilmiyorum.

"Gidebilir misin?" Hırlıyorum, bana öyle bakarken sikim daha da sertleşiyor.

"Yapabilirim," diyor, bir adım öne çıkarak. Omurgam dikleşiyor. "Ya da kalabilirim."

Her zaman sınırları zorluyor. "Git," diye bağırdım.

"Ya yapmazsam?" Bana doğru tembel bir adım daha atıyor. Elini kaldırarak parmağını nazikçe yerleştiriyor, ensemdeki deriyi zar zor okşuyor.

Parmağı omurgamdan aşağı kaydığında sırtım dikleşiyor, kanım damarlarımı kavuracak kadar sıcak akıyor, cildim aynı anda hem yanıyor hem de donuyormuş gibi hissediyor. Viper o kadar yaklaşıyor ki vücudunun sıcaklığını çıplak sırtımda hissediyorum. Alnı omzuma çarpıyor ve buharlı odada biriken teri silip süpürüyor. Yavaşça nefes veriyor, nefesi zaten yapış yapış olan tenimi nemlendiriyor. Omurgamdaki parmağı belimdeki çukura doğru kayıyor. Çukurun içine bastırıyor. Nefes alıyor. Derin derin. Sessiz bir iniltiyle kokumu, sıcaklığımı göğsüne alıyor.

Elim şaftımın etrafında sıkışıyor. Düşüncelerim parçalanıyor. Yıllar boyunca bize ait görüntülerin parçaları -ateşli bakışları, Breaker'ın etrafındaki ağzı, boşalırken başını geriye atışı- içimden geçip gidiyor.

Dolgun dudakları kürek kemiğimdeki etin üzerinde geziniyor. "İkimiz de biliyoruz ki elin yerine ağzımı istiyorsun. Uzun zamandır istiyorsun."

Arzu karnımı yumrukluyor ve tüm o kıymıklar uçuşarak tekrar bir araya geliyor, nefesimi çalıyor. Dönüyorum, parmaklarım boğazını kavıyor. "Benimle oynama lan," diye hırlıyorum, sikim karnının üzerinde kayıyor.

Elleri omuzlarıma iniyor, dudakları kıvrılıp sırtıyor. "Öfkeli olanın ben olduğumu sanıyordum."

Parmaklarım sıkılaşıyor ve onu duvara çarpana kadar geri itiyorum. Gözleri ağzıma kayarken bir nefes kaçıyor, yüzümü nane ve limonla havalandırıyor. Yavaşça, gözlerimi izleyerek, omzumu kavrayan parmakları gevşiyor ve aşağıya, göğsümden aşağıya kayıyor, meme ucumun üzerinden karnıma doğru sürükleniyor. Tırnakları karnımı tırmalıyor ve karnımın sıcaktan dalgalanmasına neden oluyor.

"Engerek," diyorum ama bu bir uyarıdan çok ricaya benziyor.

Parmakları göbeğimin altına değdiğinde çenem patlıyor. Sonra parmakları sikimin dibine doğru hareket ediyor. Üstü boyunca fırçaladı. Göğsüm kabarıyor. Parmaklarını aletimin etrafında dolaştırırken ağzı açık kalıyor ve elinin içine giriyorum, vücudum yanıyor, herhangi bir dokunuş için çaresizim.

"Çok muhtaçsın," diye fısıldıyor. "Belki ağzını sikerim ve seni uslu küçük oğlum yaparım."

Kırmızı görüşümü bulandırıyor. Karanlık ve ilkel bir şeyle karışan öfke, düşünmeden hareket etmemi sağlıyor. Onu ensesinden kavrayıp dizlerinin üzerine çöktürdüğümde homurdanıyor.

"Aç," diyorum, içgüdülerimle hareket ediyorum, öfke ve ihtiyaçtan tamamen aklım başımda değil.

Ağzını açtığında, ileri doğru iterek ağzına giriyorum, sikim boğazının arkasına çarpıyor. Kafası duvara çarptı. Engerek'in kolu dışarı fırladı ama bileğini kavradım ve iterken başının üstünde sabitledim. Homurdanıyor ve ağzına daha derin girip beni boğazına almaya zorladığımda titreşim beni neredeyse kör ediyor. Boğuluyor, gözleri sulanıyor, bana öfkeyle bakıyor, gülüyorum.

"Aferin oğlum," diye alay ediyorum, kalçalarım acımasızca ileri atıyorum. "Beni derinlere al. Eğer o beni sonuna kadar götürebiliyorsa, sen de götürebilirsin."

Tekrar homurdanıyor ve boştaki eli kışıma iniyor. Kışıma kavrayıp beni daha da derine zorlarken çaresizce bir ses çıkarıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, tekrar içeri girerken omuzlarım düşüyor. Çekiyorum ve açgözlülükle beni geri emmeden önce dili başımın üzerinde dönüyor

sıcak ağzına. Başım öne düşüyor, beni içine almasını izlerken duvara yaslanıyorum. "Evet, aynen böyle."

Tekrar yapıyor, sonra tekrar, taşaklarım geriliyor. Bileğini bırakıyorum, parmaklarımı kalın saçlarına geçiriyorum, başının arkasını tutuyorum, sert ve hızlı bir şekilde itiyorum, sonra havaya ihtiyacı olduğunu anlayana kadar aletimi boğazında tutuyorum, sadece gözleri sulandığında gevşiyorum. Burnundan bir nefes çekiyor ama beni tekrar içine çekiyor.

"Açgözlü çocuk," diye törpülüyorum, ağzı için kesinlikle ağızdan ölüyorum. Dili yarığımın üzerinde kayıyor ve tırnaklarımın kafa derisini kazmasına izin vererek tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Sikimi mi istiyorsun? İyi bir çocuk gibi al çünkü sana *sahip* olmak üzereyim."

Gürleyen iniltisi kalçalarımı daha sert ileri atmama neden oluyor. Aletim boğazına çarpıyor. Onu sabit tutarak, öğürdüğünü, boğazının hareket ettiğini hissedene kadar daha derine iniyorum. Kirpikleri titriyor, eli kıcımda esniyor.

"İşte böyle, dilini çıkar," diye homurdanıyorum, gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor. "Sikimde boğul, seni lanet olası pis çocuk." Viper yutkunuyor. "Siktir. Beni derinlere al. Sikeyim evet."

Kıçıma dokunduğunda gevşiyorum. Fermuarının gıcırtılı sesi karın kaslarımı titretiyor. Sonra kendini serbest bırakıyor. Kalın sikinin üzerindeki iri elinin görüntüsü damarlarımdaki ateşi tutuşturuyor. Engerek kendini sıkıca kavıyor, hızlı ve sert vuruşlarla kökten uca sarsıyor.

"Aferin oğlum," diye homurdanıyorum, onun görüntüsünü yutarak. Başparmağım çenesinin üzerinde, çenesinden aşağı damlayan tükürüğün üzerinde kayıyor ve dudakları aletimin etrafına sarılıyor. "Sikim ağzındayken çok güzelsin."

Sıcaklık ayak bileğime çarpıyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor. Omurgam karıncalanıyor, basınç o kadar artıyor ki son bir kez ağzına girdiğimde onu kendime çekiyorum, başımı geriye atıyorum, tüm gerilim ve öfke parlak bir sıcaklıkla içimden patlıyor. Yutkunurken boğazı ucumun etrafında hareket ediyor, boğazından aşağı dökülürken inlememe ve ağzına daha derin girmeme neden oluyor. Kalçalarım sarsıntılı hareketlerle ileri geri hareket ediyor, serbest kalmamı sağlıyor, sonra geri çekiliyorum ve lavaboya doğru tökezliyorum.

Engerek ellerinin üzerine düşüyor, nefes nefese kalıyor ve öksürüyor. Çenesinden aşağı damlayan tükürüğü, çenesindeki *döllerimi* silip süpürüyor. Başını kaldırdığında gözleri benimkilerle buluşuyor ve mavi rengin ardında bir şeyler parlıyor.

Başım dönüyor ve panik göğsüme çarparak boğazımı tırmalıyor. Titreyen ellerimle pantolonumu ve gömleğimi kapıp onun yanından geçerek yatak odasına giriyorum ve çılgınca giyiniyorum. Maskelerimden birini alıp takıyorum.

Pantolonumun fermuarı hala açık, kapıyı açıyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken bu vahşi, tehlikeli korku beni takip ediyor. Ön kapıyı açıp araba yolunu geçtikten sonra çimenlere doğru fırladığımda, bu panik mideme doğru ilerliyor ve durup eğilmek zorunda kalıyorum. Nefes alıyorum.

Sadece nefes al.

Yüzü zihnimde yanıp sönüyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama onun yüzünün yerini Viper'ınki ve sikimi nasıl emdiğinin anısı alıyor, gözleri onun etrafında sürekli hissettiğim aynı bastırılmış arzuyla parlıyor. Breaker'ın etrafında.

Evet. Haklıydı.

Onu uzun zamandır istiyordum.

CHAPTER 33

STRIKER

15 YIL ÖNCE

EYLÜL

YAŞ 15

W Döndüklerinde eğitim bahçesindeydiler. Döndüklerini biliyorum çünkü Cook'un Komutan'a bir şeyler bağırdığını duyuyorum. ikisi nadiren konuşur. Sedyenin sesi avluda yankılanıyor ve tüfeğimi indirip yanımdaki Engerek'e bakıyorum.

Yüz ifadesinin paniğe dönüşmesi bana onun da duyduğunu söylüyor.

"Lütfen onlar gibi olma," diyor Breaker ve ben de ona doğru bakıyorum. O da korkmuş görünüyor. Kardeşlerimizin geri dönmeyeceğinden korkuyor. Bizden önce gelen pek çokları gibi yirmiye ulaşamayacaklarından.

Gideli o kadar uzun zaman oldu ki, sanırım hepimiz en kötüsünden korktuk. Yıllar boyunca vahşi doğayla ilgili fısıltıları duyduk. Reaper, Hunter ve Seeker'dan önce giden kardeşler asla geri dönmedi. Orada kaybolmuşlardı. Gördüğümüz kayıtlar bunu doğruladı.

Hayır.

Kaybolmadıl

ar. Öldüler.

"Düzen alın!" Komutan Maxim bağırıyor ve biz de onun emrine mümkün olduğunca çabuk uyarak dağılıyoruz.

Uzaktan, birinin ön bahçeye girmesine izin veren çitin tanıdık ızgarasının geri kaydığını duyuyorum. Bu sesi okula geldiğim ilk günden ve sonraki neredeyse her gün malzeme getirilirken duyduğumu hatırlıyorum. Okul, eskiden suçlu delileri barındıran yüksek güvenli bir hapishaneydi. Diğer normal suçluların yanına yerleştirilemeyen adamlar. Kurbanlarını parçalayan adamlar. Hepimiz hikayeleri duymuşuzdur.

Fallon'un okula ev sahipliği yapması için neden burayı seçtiğini hep merak etmişimdir. Ama belki de uygundur. Bizi her geçen gün daha da soğuk, sert katillere dönüştürüyor.

Breaker yanımdan "Siktir," diye tıslıyor, kelimeyi o kadar uzun uzatıyor ki ona bakıyorum. Çenesini giriş yönüne doğru kaldırıyor.

Midem bulanıyor. Bakmak istemiyorum.

Komutan, "Cesedi sedyeye koyun," dedi.

Vücudum. Gözlerimi kapatıyorum, korku ve kaygan bir hastalık bacaklarımı güçsüzleştiriyor. İnsanların öldüklerinde artık insan olmamaları beni hep şaşırtmıştır. Onlar sadece bir beden. Ama sonra geriye kalan tek şey bu oluyor. Bizi biz yapan yaşam kıvılcımı ne olursa olsun, zihin öldüğünde yok olur. Sadece boş bir kabuk haline geliriz.

"Kim o?" Engerek soruyor ve onun da en az benim kadar korkak olduğunu anlıyorum. İkimiz de bakamıyoruz. Azrail ya da Avcı'nın hayatlarının sönüp sönmediğini bilmek istemiyoruz. Eğer artık sadece bir bedenden ibaretseler.

"İyi iş çıkardın evlat," dediğini duyuyorum Fallon'un. "Bu bir kaza mıydı yoksa bir seçim mi?"

"Seçim" yanıtını duyduğumda, Azrail'in sesi karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. Güçlü ama acımasız bir şeyle kenarlı.

Fallon, "Kardeşin sandığımızdan daha güçlüymüş," diyor ve boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum.

Hayır. Hayır. Hayır.

Lütfen Hunter olma.

Eğer gidecek olan Hunter olsaydı, birliğimiz asla ayakta kalamazdı. O bizi bir arada tutan tutkal. O kalbimiz. Hepimizin ruhu. Kalbi ve aklı hâlâ yerindeyken vahşi doğaya gitmeyi başaran tek kişi. Reaper bile tüm parçalarının katılaşıp soğumasını engelleyemedi.

"Arayıcı özlenecek," dediğini duyuyorum Azrail'in ve tüm bedenim rahatlayarak eriyor. Hepimiz içlerinden birinin geri gelmeyeceğini biliyorduk. Bir kardeşimizi daha kaybettiğimiz için üzölmeliyim ama bunun Hunter ya da Reaper olmamasına o kadar seviniyorum ki üzülemiyorum.

"Hunter, Reaper," diyor Fallon. "Bize geri döndün ve ilk görevin için hazırsın."

Gözlerim birden açıldı ve başım onlara doğru döndü. Daha yeni döndüler. Vahşi doğadan yeni kurtuldular ve şimdiden bir görevleri mi var?

Reaper'ın Fallon'dan zarfı alışını izliyorum. Elleri titriyor, şüphesiz yorgunluktan, susuzluktan. Azrail nadiren öfke dışında bir şey hisseder, bu yüzden bunun korku ya da endişe gibi hafif bir şey olmadığını biliyorum. Zarfı yırtarak açıyor ve işte o zaman kanı fark ediyorum. Her tarafı kan içindeydi. Üniformasının ön tarafı pas rengi sıçramalarla sıırılsıklam. Gözlerim sedyenin üzerine düşüyor ve Arayıcı'yı görüyorum. Solgun yüzünü. Boş, görmeyen gözleri. Aniden gidip onları kapatma isteği duyuyorum. Hunter düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana doğru bakıyor ve maskesini nazikçe ölü kardeşimizin gözlerinin üzerine yerleştiriyor. Vücudum gevşiyor.

Azrail kâğıda bakarak, "Anlamıyorum," diyor. "Bu diyor ki-"

Fallon yakışıklı yüzünü buruşturarak, "Ne yazdığının gayet farkındayım, evlat," diye bağırır.

Reaper'ın omurgası dikleşir ve kâğıdı katlayıp tekrar zarfın içine sokar. Fallon onu kapar ve Hunter'a döner.

Zarfı Hunter'a uzatırken, "İkiniz de yarın gidiyorsunuz," diyor.

Hunter notu okuduğunda kaşları çatılır ve Reap'e bakar, kolları iki yanına düşer. "Bu bizim ilk görevimiz mi?" der,

belli ki inançsızlık içinde.

"Bizim tarafımız yok, oğullarım," diyor Fallon. "Para neredeyse biz de oraya gideriz ve para da oradadır." Hunter'ın elinde gevşekçe duran kâğıdı işaret ediyor. "Kim oldukları önemli değil, sadece ödeme yaparlarsa önemli."

"Ama biz daha yeni geldik-"

"Sessizlik!" Fallon o kadar yüksek sesle bağırıyor ki hepimiz donup kalıyoruz. "Seni beni sorgulaman için mi eğittim?"

"Hayır, efendim," diyor Hunter.

Fallon döner ve Azrail'e ters ters bakar. "Şafakta yola çıkmaya hazır olun. Uçuşu kaçırmayın."

Babamız uzaklaşırken Komutan sedyeyi çekiştiriyor ve Arayıcı'yı revire doğru götürüyor. Reaper ve Hunter birbirlerine bakıyorlar ve Fallon ile Maxim avluyu boşaltır boşaltmaz üçümüz de ileri atılıyoruz. Engerek beceriksizce Azrail'in omzunu sıvazlarken, Breaker kolunu Hunter'ın omuzlarına dolayarak onu kucaklamak için kendine çekiyor. Bu ona kara bir bakış kazandırıyor ve elini bırakıyor.

Ben ilerlerken, Reaper gözlerimle karşılaşüyor ve başını sallıyor. Hiç mutlu değil.

"Onun seçimi mi?" Azrail'in Hunter'ın elinden kâğıdı alıp yumruk yapmasını izlerken soruyorum.

Hunter, "O kişi olmayı seçti," diyor. Tek olmayı.

Bağırsaklarım çalkalanıyor. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz.

Hunter yanıma geliyor ve ben onun karanlık gözlerine bakıyorum. Çok uzun, tıpkı Reaper gibi. "Gerçekten o yerin beni alt etmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" Cebini karıştırıp küçük bir odun parçası çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Gözlerim açık avucundan yüzüne kayıyor, kaşlarım çatılıyor. "Al şunu."

Küçük heykelciği elime alıp inceliyorum. Kaba bir oyma... "Kurt mu?" Dudaklarının sırtışını izlerken başparmağımı kıvrılmış kuyruğun üzerinde gezdirerek soruyorum.

"Harika değil ama yaptığım ilk şey." "Beğendim," diyorum aceleyle. "Kurtları gördün mü?" Hunter başını sallıyor. "Sadece rüyalarımda."

Ahşap kaba, kenarları pürüzlü ama kuyruğuna kürk gibi küçük çizgiler kazınması hoşuma gitti.

"Onlar sürü hayvanları," diyor alçak sesle. Bakışlarım onunkilere yöneliyor. "Sadıktırlar. Korumacıdırlar. İçlerinden biri tehdit edildiğinde çok acımasız olurlar."

İlk başta Azrail'i tarif ettiğini düşünüyorum ama sonra kurtlardan bahsettiğini anlıyorum.

"Sürü halinde avlanırlar. Sürü halinde yaşarlar." Parmaklarım oymanın üzerine kapanıyor. "Sürülerinin içinde sevişirler."

Heykelciği cebime koyarken elim tereddüt ediyor. Dudaklarımı yalayıp "Ve ömür boyu çiftleşirler." diyorum.

Hunter başını sallar. "Öyle." Bir kolunu omuzlarıma doluyor. Kalın ön kollarında çizikler ve çürükler var. "Gel hadi. Gerçek bir yemeğe ihtiyacım var. Midem kendi kendini yiyor."

"Kötü müydü?" Ben sordum.

Adımları titriyor. "Evet." Ama sonra beni kendine çekiyor ve kıkırdıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Hunter yüzünü bana döndü. "Benim için korkuyordun." Bakışlarımı indirip botlarını kaplayan çamura odaklanıyorum. Yer değiştirdiğinde nefesim kesiliyor, iri eli enseme sıkıyor, başparmağı nabzımın üzerinde geziniyor. Sadece benim duyabileceğim şekilde eğilip fısıldıyor: "Gerçekten sana dönmeyeceğimi mi düşünüyorsun küçük kurt?"

Bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor. Hunter göz kırptıyor ve uzaklaşıyor. Avludan geçerken güçlü sırtını izliyorum, kalbim küt küt atıyor.

Evet. Çılgılık atmak istiyorum. Evet, çılgılık atmak istiyorum. Geri dönmeyeceğinden korkuyordum ama sessiz kalıp Viper'ın ona doğru koşup kolunu omuzlarına dolmasını ve alnını onunkine bastırmak için onu aşağı çekmesini izliyorum. Hunter'a bir şeyler söylüyor ama Breaker'ın kahkaha sesi duymamı engelliyor.

Ondan dört yaş küçük olabilirim, köydeki kızlar sayesinde hayatta ya da başka konularda onun ve Azrail kadar deneyimli olmayabilirim ama içimdeki bu batma hissinin ne anlama geldiğini biliyorum. Ve bunu hissetmek istemiyorum. Çok fazla umursamak istemiyorum. Hiçbirini ama en çok Hunter'ı.

"Lanet olsun," diye küfrediyor Reaper, gözlerini kâğıda dikerek. Bakışlarımı ona çeviriyorum, bir metre ötemde durduğunu unutmuşum.

Reaper kâğıdı çamurlu zemine fırlatıyor ve kamaramıza doğru dönüyor. Eğilip kâğıdı alıyorum, açıyorum, kırıksıklıkları düzeltiyorum, böylece emri okuyabiliyorum.

Sayfanın ortasında, küçük harflerle bir isim yazıyor. Uzaklaşırken Azrail'in sırtına bakıyorum. Azrail soğuk. Mesafeli. Hesapçı. Hepimizden çok farklı. Ama bu?

İçinde küçük bir kızı öldürmek var mı bilmiyorum.

CHAPTER 34

STRIKER

TSIRTIMDA BATAN GÜNEŞ önümdeki okyanusu cafcacflı bir altın rengine boyuyor, ışıık azaldıkça gökyüzü pembe ve sarıyla kesilmiş mora dönüyor. Dalgalar aşağıdaki büyük kayalara çarpıyor, ince bir sis yüzümü soğuk, tuzlu suyla ıslatıyor. Ellerimi ceketimin ceplerine sokup yüzümü gökyüzüne doğru çeviriyorum. Azrail'in düşünmek için neden buraya geldiğini şimdi anlıyorum. Huzur dolu. İcini dökmek için geniş bir açık alan. Felaket kafamın içinde dönüp duruyordu.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru eğilirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ayak bileklerimin etrafındaki deri çekiliyor ve bana hala Viper'ın dölünün üzerimde olduğunu hatırlatıyor.

Tanrım.

Omuzlarım düştü ve bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek onun anısını uzaklaştırmaya çalıştım, ama bana şok ve...

İstiyorum.

Her ne kadar kendime, cezamızdan sonra ihtiyaçtan deliye döndüğümüzü, kontrolümü kaybettiğimi ve yakınımıdaki her ağzı becerdiğimi söylesem de, yalancıyım ve biliyorum. O da biliyor.

Bu çekimi neden bu kadar uzun süre reddettiğimi bilmiyorum. Azrail tarafından yargılanmak ya da daha az olmak gibi bir şey değil bu. Olmayacağımı biliyorum. Kafamın içinde bile hissettiklerimin, ona, *onlara* duyduğum bu özlemin utanılacak bir şey olmadığını biliyorum.

Sanırım kaybetmekten çok korktuğum şey kalbim.

Kalbimin bir parçasını taşıyan birini zaten kaybetmişim ve bunu daha fazla riske atma düşüncesi çok fazlaydı. Eğer bedenimi Engerek'e veririm, paylaşmak istediğimden daha fazlasına sahip olacaktı. Azrail zaten tüm hassas parçalarımı elinde tutuyor. Eğer çok fazlasını veririm, kendim için hiçbir şeyim kalmayacak.

Bu düşünce içimde hasta bir his yaratıyor.

Ona yaptığımız bu değil mi? Delilah'ı, derisinin her dönümüne sahip olana kadar bizimle paylaşmaya zorlamak? Kalbi ve zihni bizim kullanımımıza geçene kadar?

"Hangisi?" Reaper arkamdan soruyor, beni geri çekiyor, buz gibi rüzgâr neredeyse sesini uzaklaştırıyor.

Arkamı dönmediğimde ya da cevap vermediğimde, yanımdaki çıkıntıya doğru adım atıyor. Eğilip botlarını kenara vurduğunda, aşağıdaki kayalara ve dalgalara bakarken onu geri çekme dürtüsüne direniyorum.

Reaper arkasına yaslanıyor, omzu omzuma değiyor ve bir süre benimle birlikte okyanusa bakıyor. Birkaç dakika sonra "Tuhaf davranıyorlar," dedi.

Gözlerim ona doğru kayıyor, midem çukurlaşıyor. "Tuhaf mı?"

Bakışları hâlâ denizin üzerinde süzülürken sırtıyor. "Her zamankinden daha garip. Breaker Viper'ın varlığından rahatsız görünüyor ama genelde öyle olur. Engerek biraz durgun görünüyor ve sen burada debelenip duruyorsun."

"Yuvarlanıp gitmiyorum," diye çıkışıyorum. *Belki biraz öyleyimdir.*

Azrail sessizliğini koruyor ve sırtışını gizlemek istercesine alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Bazen insanları bu kadar iyi okumasından nefret ediyorum.

"Engerek," diyorum yenilgiyle, botlarıma bakarak. Üstündeki kir, göğsümde bir tedirginlik dalgası yaratıyor.

Azrail kımıldayıp bana doğru dönüyor, ama ben dişlerimi sıkarak onun delici ve bilmiş gözlerinden kaçıyorum. "Ne yaptın sen? Çünkü bir kez olsun sustu, o yüzden tekrar yapmalısın."

Kendime rağmen kıkırdıyorum. "Muhtemelen bana izin verirdi."

Gözümün ucuyla kaşlarının kalktığını, o bok yiyici sırtışının biraz orantısız olana kadar değiştiğini görüyorum. Sanki sevincini bile gizleyemiyor. "Ne kadar kötü?"

Yüzümü buruşturdum, nefes nefese kaldım. "Onu duvara yapıştırdım ve ağzını siktim." Yüksek sesle söyleyince gerçek oluyor ve kulağa acımasızca geliyor.

Tanrım, ben bir pisliğim.

Boğazından yarı şaşkın, yarı bilmiş bir ses çıkarıyor ve bu ses onaylamaya benziyor. "Hak ettiğini buldu." Sonra bir kalp atışından sonra sorar, "Şikayet etti mi?"

"Hayır."

"Seni durdurmaya çalıştı mı?" "Hayır."

Reap başını sallar. "Durmanı mı *istedi*?"

Ona bir bakış attım.

Dudağı neşeyle kıvrılıyor. "Yani yıllardır istediğin adamın yüzünü siktiğin için burada zihinsel olarak kendini mi kırbaçlıyorsun? Bu kadar zayıf bir bünyeye sahip olduğunu düşünmemiştim Strike." Reaper enseme kavrayıp beni ona doğru çeviriyor ve bu bir ödül gibi geliyor. Ona dokunmak. Kimsenin ona dokunmasına izin vermediği düşünülürse, bu her zaman böyleydi ve sanki *onun* eli benim üzerimdeymiş gibi hissettiriyor. "Bunun olması kaçınılmazdı. O deli herifin suratını dağıtmanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Son zamanlardaki davranışlarıyla bunun için adeta yalvarıyordu."

Boynumu sıkıyor ve sonra elini bırakıyor. Cebini karıştırıp telefonunu çıkarıyor ve bana uzatıyor. Parmak izimle ekran kilidini açıyorum ve zaten yüklenmiş olan metni okuyorum. Elim yanıma düşüyor ve küfrediyorum.

"Hadi," diyor. "Bunu diğerleriyle tartışmalıyız."

"Onu geri almak da ne demek?" Breaker bağıyor, yumrukları iki yanında, sesi boş odada yankılanıyor. Maskesini dizinin üzerine koyarak piyano sehпасına çöküyor.

Viper kollarını kavuşturup kalçasını piyanonun kenarına dayayarak, "Yapamayız," diyor. "Onu o gün gördün ya..." Cümleyi bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

Hepimiz onu Rune'un ofisinden ayrıldığı gün gördük. Şüphelenmemizin tek sebebi buydu. Cora, biz onları almadan birkaç hafta önce kanlı bir burunla ofisinden ayrılmıştı. Bir terslik olduğunu biliyorduk ama kanıtımız yoktu. Sanırım hepimiz en kötüsünden korktuk. Onu aldığımızda, bu doğrulandı.

Rune ona zarar veriyordu. Muhtemelen onu binlerce kez öldürmek istememe neden olacak şekillerde.

"Metni okudun," diyor Reaper arkamdan. "Onu geri götürmek için emir aldık."

"Cora'yı aldığımız anda emirlere uymayı bıraktık," diye tersliyor Viper. Gözleri bana doğru kayıyor, sonra kasıklarına iniyor.

Hay sikeyim. Bu bakışı tanıyorum. Ne zaman kızlarla birkaç adım yakın olsam onlara bu bakışı atarım.

Breaker'a bakıyorum ve örülmüş kaşlarını yakalıyorum. "Bekle, bekle, bekle," diyor, beni ve yanındaki Viper'ı işaret ederek. "Bu da ne böyle?"

Midem bulanıyor.

"Ne oldu lan?" Breaker soruyor, dudağı bir şekilde aynı anda hem sırtıtmayı hem de kaşlarını çatmayı başarıyor.

Üzgün mü? Neden endişeleniyorum ki? Breaker'ın Viper üzerinde bir iddiası yok ki.

Kahretsin. Neden böyle düşünüyorum?

"Şimdi olmaz," diye homurdanıyor Engerek, benden uzaklaşmak için ayağa kalkıyor. Odanın ortasında Azrail'in yanında durdu, gözleri botlarına kaydı. "Bununla nasıl başa çıkacağımıza karar vermeliyiz."

"Karar verecek bir şey yok. O geri dönecek." Azrail parmaklarını kabaca saçlarında gezdiriyor. "Bunu yapmak zorunda olduğumuzu çok iyi biliyorsun. Bu görmezden gelebileceğimiz bir şey değil. Bir anlaşma yaptılar."

O haklı. Hoşumuza gitmese bile.

"Peki neden umurumuzda olsun ki?" Breaker soruyor. "Rune bir anlaşma yaptıysa çok kötü. Buna uymak zorunda değiliz."

Azrail iç çeker. "Ama o biliyor. Rune istiyor. Hepimiz istiyoruz, aksi takdirde topyekûn bir savaş başlatacağız."

Viper ona, "Kızını aldığımız anda zaten savaş başlatmıştık," diye hatırlatıyor.

"*Rune'a karşı,*" diye bağırıyor Reaper. Bu durumdan hepimizden daha fazla hoşlanmıyor ama aptal da değil. Bize Cora'yı geri almamız söylendi. O bizim değil. O zaten başkasına söz verildi. Pencereyi ve dışarıdaki siyah gökyüzünü işaret ediyor. "Eğer onu geri göndermezsek, dışarıda Üçüncü Dünya Savaşı çıkacak."

"Haber var mı ki?" Breaker soruyor.

"Bundan şüpheliyim," diyor Viper. "Rune'un onun Zane Devin ile söylendiğini bilmesine izin verecek kadar umursayacağından şüpheliyim."

Yumruklarım yanlarımda kıvrılıyor. Lanet olası Zane. O hasta bir orospu çocuğu, belki Rune'dan bile daha kötü ve bu zor bir görev.

"Rune, Zane'e bir eş sözü verdi," diyor Reaper, elindeki maskesine bakarak. Maskeyi uzatıyor, başparmağı göz deliğinin üzerinde kayıyor, sonra omuzları düşüyor. "Bu ailelerin nasıl çalıştığını bilirsin. Delilah'yı böyle bir kadere mahkûm etmek istemedi."

"O da ona Cora'yı verdi," diyor Breaker onun yerine.

"Zane Devin güçlü bir isme sahip güçlü bir adam. Bu yüzden Rune'un sağ kolu," diyor Reaper. "Eğer ona güzel bir ödül vaat edildiyse, o zaman alacağı şey de budur."

"Nasıl biri olduğunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. Hepimiz biliyoruz. Derisinin altında yaşayan ahlaksızlığın seviyesini detaylandıran dosyalarımız, sayfalarımız var.

"*Başka seçeneğimiz yok,*" diye tıslıyor Azrail. "Söz verdiği gibi Cora'yı alamazsa, Zane Rune'a karşı bir hamle yapacak ve kıyamet kopacak. Tepkiler Rune'un saklanması için neden olacak. Kendine çeki düzen vermek zorunda kalacak ve biz de ona asla dokunamayacağız."

O haklı. Nefret etsek bile.

"Bundan hoşlanmadım," diyor Breaker, gözleri hepimizin arasında dolaşarak. Çenesi açılıyor ve bir an için sırf gözlerindeki o gergin bakış kaybolsun diye bu emirlere karşı gelmekten kurtulabilir miyiz diye merak ediyorum.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diyor Reaper, "ama yapılması gerekiyor."

"Siktir." Engerek maskesini koltuktan kaptığı gibi kapıya doğru ilerliyor.

Delilah'nın onu tutuş şeklini düşünerek, "Hayır," dediğimi duyuyorum. Cora'yı geri gönderirsek onu kaybederiz. "O gidemez."

Reaper dönüp bana bakıyor. Sanki ne düşündüğümü görebiliyor ve çenesi geriliyor. Haklıydım. Bir parçası Cora'yı Delilah için istiyordu ve en iyi arkadaşını geri gönderdiğimizi öğrendiği anda onu bizim yapma şansımızı kaybedeceğimizi biliyordu. "Çoktan bitti."

CHAPTER 35

CORA

DELLY HİÇBİR YERDE BULUNAMIYOR. Evdeki kilitli olmayan her odayı ve arka bahçeyi aradım ama onu büyük evde bulamadım. Ön taraftaki süslü olanı da. Umarım aptalca bir şey yapmaya çalışmıyordur. Dün gece adamlarla arasında neler geçtiğini bana anlatmıyor ama beni kütüphaneden sürükleyip o lanet olası odaya kilitlediklerini düşünürsek çok şiddetli bir şey olduğunu biliyorum. Onu bana getirdiklerinde içinde bulunduğu durumdan bahsetmiyorum bile. Berbat haldeydi. Kıçı kıpkırmızı ve yara bere içindeydi.

Onu doyurduktan sonra nihayet sakinleşti ve ikimiz de uykuya daldık. Bu sabah uyandığımda yatağım bomboştu, hemen kalktım ve ne olduğunu öğrenmek için onu ya da çocuklardan birini aramaya başladım. Ama onları bulamadım ve şimdi onu da bulamıyorum.

Delly'nin sözleri kafamda çınlıyor.

Eve gitmiyoruz.

Rune ve Clyde'ın bizim için geleceğini umduğunu biliyorum ama ben çoktan anladım. Gitmiyorduk. Dördünün bizim için planladığı bir şey var. Ne olduğundan emin değilim ama erkeklerin kadınlardan farklı çalıştığını biliyorum. Kadınlar intikamlarını kurnazca alırlar. İntikamlarını hassas bir şekilde alırlar, bir neşter gibi temiz ve derin bir şekilde keserler. Erkeklerin zalimliği ise kaba kuvvetle, pürüzlü kenarlarla yapılır. Biliyorum çünkü Rune aileme olan nefretini benden çıkardı.

Rune için planladıkları intikam her ne ise çok sert olacak. Etkili olacak ve onu sadece kesmekle kalmayacak.

Yara.

Mesela kızını alıp bir daha geri getirmemek gibi.

Geri dönmeme fikrine üzüldüğümü söyleyemem. Burayı seviyorum. Sıkıcı olsa ve erkekleri çok az görsek bile, sadece Delly ve ben olmak hoşuma gidiyor. Ellerimi kirletmeyi ve küçük bahçeden taze otlar toplamayı seviyorum. Ev hissini, dünyadan kopuk olmanın yavaşlığını seviyorum. Sanki dört büyük muhafız tarafından korunan masalsı bir malikanede yaşıyormuşuz gibi.

Son iki haftadır onları neredeyse hiç görmemiş olsak da, etrafta olduklarını biliyorum ve onları her düşündüğümde garip, güven verici bir karıncalanma oluyor, Rune bizi almaya çalışsa bile, bizi almasına izin vermeyeceklerini bilmek daha iyi hissettiriyor. Birinin beni sahip olmak için adam öldürecek kadar çok istemesi içimde bir heyecan yaratıyor. Çılgınca bir düşünce ama zaten tüm bunlar çılgınca, o yüzden kabulleniyorum.

Bir araba motorunun gürültüsü beni kendime getiriyor ve geniş bahçenin ortasında durup dinliyorum. Üç haftayı aşkın süredir buradayız ve bir kez bile araba görmedim.

Kalbim güm güm atıyor ve mülkün önündeki sese doğru koşuyorum, durmak için kayıyorum, botlarım çakıllı yürüyüş yolunda kayıyor, o sırada parlak siyah, plakasız bir minibüs görüyorum.

Araca doğru koşarken göğsüm sıkışıyor ve içeride kimse olup olmadığına bakmak için duruyorum. İki elimi renkli cama koyuyorum ama minibüsün etrafında dolaşırken arkada ya da sürücü koltuğunda kimseyi göremiyorum. Gözlerim açık olan ön kapıya gidiyor. İçimden bir ürperti geçiyor, iğrenç bir şekilde karnıma yerleşiyor.

Tereddütle, geniş merdivenlerden ön kapıya doğru sürünerek çıkıyorum. Sadece bir parmağımı kullanarak kapıyı itiyorum ve kapı açılıyor, parlak sabah ışığı arkamdan içeri sızarak karanlık fuayeyi aydınlatıyor. Derin bir nefes alıyorum, gözlerim kütüphanenin kapısına kayıyor, o sırada hemen tanıdığım gürleyen bir ses duyuyorum.

Son iki haftadır onları sadece birkaç kez gördük ve midem bulanıyor. Sadece birkaç adım ötede olduklarını bilmek, dün gece Delly'ye yaptıklarından sonra aniden rahatlatıcı olmaktan çok korkutucu geliyor. Sert sesinin tekrar çınladığını duymak, oraya girip cevaplar talep etmek isteyip istemediğimi sorgulamama neden oluyor.

"Yapmak zorundayız Breaker," diye homurdandığını duyuyorum Reaper'ın ve bu ölümcül ses tonu gözlerimi devirerek öne fırlamama neden oluyor.

O sadece bir erkek. İri, seksi, ölümcül görünümlü ama yine de sadece bir adam. Onun gibilerden çok daha kötülerıyla uğraştım.

Kapı aralığından geçerken maskeli yüzleri ve siyah giysili iri bedenleri içimi ısıtıyor, dün gece Delly'yi ayaklarımın dibine bıraktıkları zamanki ağır nefeslerini ve ilkel enerjilerini hatırlıyorum.

Ve yeni bir yüz var. *Gerçek* bir yüz.

Onun bir şoför olduğunu hemen anladım. Rune gibi insanlar için paket teslim eden adamlar gibi. Koşucuların ve teslimatçıların belli bir görünüşleri var ve bu adamların ne teslim ettiklerini merak ediyorum.

Odaya girdiğimde tüm gözler bana çevriliyor. İçimden kaygan bir his geçiyor, sıcak anılar uzaklaşıyor. "Delly'yi gördün mü?"

Striker başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor. Reaper gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor, sonra büyük berjer koltukta oturan ve ayağını yere vuran Breaker'a bakıyor, Viper ise gözlerime bakmıyor bile.

"Neler oluyor?" Vücut dillerinden anladığım kadarıyla soruyorum. Üzgünler. Kızgınlar. Bir şey onları germiş. "Delly'ye bir şey mi oldu?"

"Hayır, Kız Bebek. Yavru kedi iyi." Azrail elini tutmam için uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor, parmakları beni öne çağırıyor. Tereddüt ediyorum, gözlerinin gece yarısı tonu, açık perdelerden yansıyan gümüşü sabah ışığında bile korkutucu. Ama eldivenli elini tutup beni öne çekmesine izin veriyorum. Kolları beni sarıyor, bir çocuğa sarılır gibi kocaman göğsüne sarıyor. Bu, omuzlarımdaki gerginliği hafifleterek orta yerime doğru sakın bir dalga gönderiyor. Nefes alarak onun derin orman kokusunu ciğerlerime çekiyorum ve Delly'nin o gece ona karşı neden böyle hissettiğini anlıyorum. Belki de onunla daha fazla zaman geçirmeliydim. Göründüğü kadar sert değil.

Onun akik gözlerine baktığımda gördüğüm şey çenemdeki gerginliğin geri dönmesine neden oluyor. Başımı okşuyor, dalgınca Breaker ve Viper'a bakıyor. Onun yüzünü göremiyorum, hiçbirinin yüzünü göremiyorum ama Azrail'in gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Biliyorlar.

Bizi tercih ettiğimiz malzemeleri stoklayacak kadar uzun süre izlediklerini fark ettiğimde Rune ile aramızdaki ilişkiyi anlamadıklarını ummuştum ama kendimi kandırıyormuşum. Başından beri biliyorlardı.

Onların önünde ona nasıl baba dediğimi hatırlayınca midem bulanıyor. Bunca zamandır Rune'u becerdiğimi biliyorlardı. Beni incittiğini biliyorlar.

Ama bu sürücüyü açıklamıyor.

"Neler oluyor?" Azrail'in kollarında dönüp ona bakarak soruyorum

Diğerl

eri. Breaker'ın aralıksız ayak vuruşları durur ve öne doğru eğilerek dinlenir. Maskeli başını ellerinin üzerine indirirken kollarını kalçalarına dayadı.

Eldivenlerini giyiyor. Hepsini öyle.

Dişlerim diken diken oldu. Haftalardır eldiven giymiyorlar. Kollarını yukarı ittiler ve ben dövmelemlerin ve yara izlerinin bakışlarını yakaladım. Yemek yemek için maskelerini çıkardılar, yüksek elmacık kemikleri ve bronzlaşmış tenleri ortaya çıktı. O gece loş kulüpte gördüğümünden daha fazlasını gördüm. Onları sadece bu şeylerden bile tanıyabilirdim.

Ama bugün, her şeyin üstünü örtüyorlar ve bunun tek bir anlamı var şey.

Geri gönderiliyoruz.

"Delly nerede?" Sesimdeki paniği ben bile duyuyorum. "Üst katta," diyor Striker.

Ama sonra hepimiz onun "Ben buradayım" dediğini duyuyoruz.

Reaper'ın kollarında tekrar dönüyorum ve bakışlarım ona takılıyor.

Bir eli kapının pervazında, diğeri karnına bastırıyor, acaba onunki de benimki gibi her zaman onların etrafında dönüp duruyor mu diye merak ediyorum. Bakışları erkekler arasında gidip gelirken dişleri alt dudağına gömülüyor. Yüzünde hâlâ o hafif vahşi ifade var. Sanki tamamen çözülmek üzereymiş gibi.

Gözleri şoföre takılınca yüzü kızarır. Mavi gözleri genişleyerek Azrail'e kaydı. "Geri mi dönüyoruz?"

Sesinde benimle aynı inançsızlığı duyduklarını biliyorum.

"Siz değil Prenses," diyor Striker, kolunu tutmak için uzanarak.

Sen değil...

Dönüp Azrail'le yüzleşiyorum ve gömleğinin önünü kavriyorum. Bana bakıyor ve maskesinin altında çenesi titrerken gözlerinin siyah havuzlarında bir pişmanlık parıltısı gördüğümü sanıyorum. "Sadece *beni* mi geri gönderiyorsun?"

Başını sallıyor. Ellerim

karıncalanıyor. "Sadece ben

mi?"

"Evet, bebeğim, emir aldık," diyor bana.

Siparişler. Sanki *mecburlarmış* gibi, istedikleri için değil.

Panik boğazıma doğru yılan gibi kıvrılıyor ve boynuma dolanıyor. Parmaklarım gömleğini daha sıkı kavıyor, tekrar göz teması kurmak zorunda kalana kadar göğsünden çekiştiriyor.

Başımı salladım. "Beni geri gönderemezsin." Reaper gözlerini kırıştırıyor, sonra gömleğinin üzerindeki ellerime bakıyor. Elleri yanaklarımı kavrarken ve eldivenli başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken omuzları bir nefesle yükseliyor, malzeme etime karşı çok kişiliksiz.

İnançsızlık parmaklarımı açtıyor. *Beni geri gönderiyorlar*. Rune'un nasıl biri olduğunu, bana ne yaptığını biliyorlar ve yine de beni ona geri gönderiyorlar.

Belki tüm detayları bilmiyorlar. Ama yeterince biliyorlar.

Ellerim gömleğini tekrar avuçluyor ve parmak uçlarımda yükselip göğsümü onun göğsüne bastırarak, anlayabilmesi için sözlerimi ona zorla kabul ettirmeye çalışarak çekiştiriyorum: "Geri dönemem Azrail."

Elleri kısa süreliğine yanaklarımda sıklaşıyor. "Yapmalısın, bebeğim."

"Hayır," diye tıslıyorum, gözyaşlarımdan acısı beni en az onun sözleri kadar kızdırıyor. Geri dönemeyeceğimi anlamadığı için onun *aptallığı*. Daha sert çekerek gömleğini aşağı indiriyorum. "*Yapamayacağımı* biliyorsun."

Reaper'ın irkilmesi benimkini yansıtıyor, geriliyor ve vücudu ellerimin altında sert bir taşa dönüşüyor. Gözleri önce arkamdaki Delly'ye, sonra da etrafımızdaki adamlara kaydı.

Kasları omuzlarında daha da sıkılaştığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum. *Tanrım, beni burada tutması için ona yalvardığıma inanamıyorum*. "Gidemem."

Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. Sonra eldivenli parmakları benimkilerin üzerinde kenetleniyor ve ellerimi gömleğinden ayırıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Delly beni kapıya doğru çekerken soruyor, onun yanından geçip fuayeye doğru ilerliyor. "Neden sadece Cora geri dönüyor? Ben neden geri dönmüyorum?" Daha biz fuayenin yarısına gelmeden ileri atılıp Azrail'in kolunu yakalıyor. Bileğimi kavıyor ve beni kendisine doğru çekiyor ama gitmeme izin vermiyor. "Anlamıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," diye hırlıyor Azrail, onu iterek. Kadın tökezleyerek parmaklıklara geri döndü. "Cora'yı, *sadece* Cora'yı, Gavin'e geri göndermek için emir aldık."

"Hayır," diye fısıldıyorum, tüm vücudum korku içinde eriyor, sanki kemiklerim derimden kayacakmış gibi. Şiddetle sarsılıyorum, Reaper beni Striker'a doğru iterken boğazımda bir çığlık yükseliyor, o da kolumdan tutup beni kapıya doğru çekiyor.

Sanki o gün bizi tekrar götürmüşler gibi hissediyorum. Beni Delly'den uzaklaştırdıkları zaman. Ama o gün kurtarıldığımı bilmiyordum. O gün, acı çekmem için bir yere götürüldüğümü sanmıştım. Bugün, şu anda, döndüğümde bana ne olacağını biliyorum. Delly orada olmadan, hiçbir şey onu benden uzak tutamaz. Paranoyası yüzünden Delly'nin geri getirilmemesinden bir şekilde beni sorumlu tutacak ve hıncını benden çıkaracak.

Striker'a doğru dönüp gömleğini tutuyorum. "Geri dönersem bana ne yapacağını biliyorsun."

Gözleri Azrail'e kayar.

"Striker, lütfen." Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor. "Lütfen. Bana zarar vereceğini biliyorsun."

"Kim?" Delly bağılıyor ama Striker onu duymazdan geliyor ve kolumu daha sıkı kavıyor, topuklarımı ahşap zemine gömdüğümde daha sert çekiyor.

"Lütfen!" Dizlerimin üzerine çökerek çığlık atıyorum.

"Siktir," diye bağırdığımı duyuyorum Breaker'ın arkamdan. "Reaper, yemin ederim Tanrı."

Kafamın içindeki gürültüyü, kalbimin atışını zar zor duyabiliyorum. Çılgınca, tüm vücudumu titreterek. Tek başıma, korumasız, onun zalimliğine karşı koyacak Delly olmadan geri döneceğimi fark ettiğimde, boğazımdan dehşet dolu hıçkırıklar dökülüyor.

"Reaper," diye bağılıyor Engerek ama Striker'ın beni sürüklediği ön kapıdan başka bir şey göremiyorum, bacaklarım arkamda çırpınıyor, botlarım ahşap zeminin düzensiz oluklarına takılıyor. Ama sonra aniden gitmeme izin veriyor.

"Siktir!" Striker ileriye doğru yürüyor ve ön kapıyı öyle sert çarpıyor ki camlar takırdıyor, ses bir silah sesi gibi yankılanıyor, ama kader ya da şeytanın kendisi buradan gitmemde ısrar ediyormuş gibi kapı tekrar açılıyor.

"Biliyorum lan Strike," diye homurdanıyor Reaper, bir kolunu belime dolayıp beni ayağa kaldırıyor, sonra eğilip beni omzunun üzerinden fırlatıyor, çığlığım boğazımda düğümleniyor.

"Dur!" Delly çığlık atıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Titreyen ellerim gömleğinin arkasını kavıyor ve Delly'ye bakmaya çalışarak yukarı doğru itiyorum. Striker bana doğru hamle yaparken kolunu yakaladı ama ona vurdu.

onu bırakacak kadar sert. Dışarıda bizi takip ederken korkudan buruşmuş yüzünü görmek ağlamamı daha da yoğunlaştırıyor.

"Azrail, dur," diye yalvarıyor Delly beni minibüsün yanındaki toprak yola yatırırken. Onu iterek geçiyor, gözleri bana kilitlenmiş. Yanaklarımı avuçlayarak gözyaşlarımı siliyor ve "Sana kim zarar verecek?" diyor.

İçim acıyla burkuluyor. Kendimi onun içine, etrafına sarmak, ikimizi de ondan korumak istiyorum. Çılgınca Azrail'e bakıyorum. Kollarını kavuşturuyor ve sanki bekliyormuş gibi bir adım geri atıyor. Sanki *"Devam et, bebeğim."* der gibi. *Söyle ona. En iyi arkadaşına babasının seni becermesine izin verdiğini söyle, böylece artık sana zarar veremeyecek.*

Bacaklarım titriyor ama Delly beni dik tutuyor. Hep öyleydi.

Ona söyleyemem. Bu onu mahveder. Beni asla affetmez. Beni suçlar. Neden babasının, sevgi dolu, aşırı korumacı babasının beni masasının üzerine yatırıp tokatlamayı sevdiğine inansın ki? Onun zalim olduğuna. Ben daha aşık olmaya ya da kendimi bir başkasına vermeye fırsat bulamadan bana sırt çevirdiğine. Ailemi öldürdüğü gün güvenliğimi çaldığına ve yıllar sonra kendini bana zorla kabul ettirdiğine asla inanmayacak.

"Söyle ona." Reaper'ın sert sesi beni kendime getiriyor ve ona doğru bakıyorum. Striker onun yanında kayıyor, tüm vücudu gergin ve Viper diğer tarafında durmak için ilerliyor. Reaper iki adama da bakıyor ve sonra şöyle diyor: "Söyle ona bebeğim. Her şey yolunda."

Başımı sallıyorum. Delly yanaklarımı kavırıyor, parmakları tenime öyle sıkı batıyor ki beni ondan nasıl koparacaklarını bilemiyorum.

"Cora, aşkım," diye fısıldıyor. Yemin ederim sanki zaten biliyormuş gibi. Gözleri çılgına dönmüş, kaşları çatılmış, vücudu korkuyla titriyor. Belki o kadar kör değildir ve belki de ben bunu saklamakta o kadar iyi değilimdir.

Ağzımı açıyorum ve içimden paslı ve eski bir hıçkırık kaçıyor. İşe yaramaz çünkü yıllar boyunca döktüğüm tüm gözyaşları kötü şeylerin olmasını engelleyemedi. Rune'u durdurabilecek tek şey benim.

Konuşarak.

Yanaklarımı tekrar siliyor. "Cora," diye fısıldıyor adımı o kadar nazikçe ki kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. "Anlat bana."

Reaper'a bakıyorum. O karanlık gözler bekliyor. Yemin ederim sanki ona söylememi istiyor. Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi. Bir yanım başından beri planının bu olup olmadığını merak ediyor. Babası hakkındaki gerçeği ona söylemem için beni zorlamak, böylece onun Rune'dan nefret ettiği kadar o da babasından nefret edecekti.

Ne kadar istesem de.

"Baba." Elleri düştüğünde kelime ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Başını sallayarak geri çekildi. Nefesimi içime çekiyorum. "Babam bana yine zarar verecek."

CHAPTER 36

STRIKER

FUCK. SIKTIR. SIKTIR.

Korkunç şeyler yaptık, insanları incittik, öldürdük. Hepsi açgözlülüğten ve bize işkence eden bir adamdan onay almak isteyen berbat bir çaresizlikten kaynaklanıyor. Ama kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Cora'nın çığlıkları kendimi parçalamak istememe neden oluyor. Reaper'ın lanet suratını parçalamak.

Bizler canavarız. Bize güveniyor ve biz onu gönderiyoruz.

"Baba," diye fısıldıyor Cora, yüzü çöküyor. Ben de parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. "Babam bana yine zarar verecek. Yıllardır öyle."

Delilah başını sallar ve Reaper'a çarpana kadar geri çekilir. Dönerek, kolunu omuzlarına dolamaya çalışan Reaper'ı savuruyor ama Reaper bileklerini kavrayıp onu göğsüne yapıştırıyor.

Yüz hatlarını şekillendiren acı, bağırsaklarımı parçalanıyormuş gibi hissettiriyor.

"Dur," diye homurdanıyor. "Dinle. Söyleyecekleri hoşuna gitmese bile. Dinle."

Midem bulanıyor. Dinlemek istediğimi sanmıyorum.

"Baba." Cora başını sallıyor. "Rune bana sana davrandığı gibi iyi davranmıyor. O..." Neredeyse güvence almak için Azrail'e bakıyor. "Yıllardır bana kötü şeyler yapıyor."

Delilah öfkeli bir hırıltı çıkararak Azrail'in elinden kurtulmaya çalışıyor ama Azrail onu hareketsiz kalmaya zorluyor.

"Sen lanet olası bir-" diyemiyor. Kendini durduruyor.

Delilah acı dolu bir Çıglık atarak dönüp yüzünü Orakçı'nın göğsüne bastırır, yürek burkan korkunç bir hıçkırıkla dizlerinin bağı çözülür. Reaper onu dik tutmak için bir kolunu ona doluyor, ama sonra onu itiyor, gsn tokatlıyor, kolları yanlarına düşerken ona tekrar tekrar vuruyor.

Orada öylece durmuş, kızın ona vurmasına izin vermiş. Öfkesini çıkarmasına izin veriyor. Öfkesini ciğerlerine çeker gibi her darbeyi içine çekerek yiyor. Gsm sıkışıyor, onu durdurmak istiyorum.

Onun öfkesini hak etmiyor.

Bunların hiçbiri onun suçu değil.

Tam olarak değil.

Delilah göğsüne bir kez daha öyle sert vuruyor ki, adam topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor, sonra Cora'yla yüzleşmek için dönüyor. Küçük ellerini yumruk yapıp öne doğru yürüyor ve Cora'yı çenesinden kavırıyor.

"Neden bana *söylemedin* lan?" diye homurdanıyor, sesini acı, keder ve saf öfke renklendiriyor. "Bana sylemeliydin."

Cora bir damla gözyaşını silerek Delilah'nın öfkesinin Azrail'inki kadar içine işlemesine izin veriyor. "Hangi zaman?"

Delilah başını sallayarak geri çekiliyor ve Reaper onu tekrar yakalayamadan koşarak kapıdaki Breaker'ı geçip eve giriyor.

Onu takip etmek için bir adım ne çıktım ama Reaper "Ona bir dakika ver" dedi.

Breaker kütüphaneye dndğmzden beri Cora'yı bırakmayı reddediyor, onu kucağına oturtup sırtını okşuyor. Sanki onu kendisine bağlı tutarsa, her zaman bir kol mesafesinde, onu ondan alamayız.

Şoför minibüste hazır bekliyor ve Cora son yirmi dakikasını bize neden geri dönemeyeceğini korkunç ayrıntılarla anlatarak geçirdi.

"Bunun mümkün olduğunu biliyorduk," diye tısıyor Viper, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Cora'nın bizi duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakmadan önce solumdaki Reaper'a dik dik bakıyor. Gözlerinin maviliğinde Rune'u öldürmenin birçok yolunu düşündüğünü görebiliyorum. "Onu geri gndermeyeceğiz."

"Lanet olsun." Azrail eldivenli parmaklarını gözlerine bastırır ama sonra onları çeker, eldivenleri yırtmadan önce kalın siyah kumaşa bakar

ve onları yere atıyor. Sanki temsil ettikleri her şeyi görmeye dayanamıyormuş gibi.

Okul.

Bize verilen emir. Ne

olduğumuzu.

"Ne yapmam gerekiyor? Emrini görmezden mi geleyim?" diye sorar.

"Evet," diye tıslıyorum. Düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışarak burnumun kenarını çimdikliyorum.

Kapının hemen ötesinden hıçkırık gibi çatlak bir ses yankılanıyor ve Azrail'in bakışları o yöne kayıyor. İlerliyorum, bulacağım şeyden korktuğum için kusmak istiyorum.

Lütfen.

Kapının önüne çıktım ve o oradaydı, alt basamağa çökmüştü, yüzü ellerinin arasındaydı.

Her şeyi duydu.

"Prenses," diye fısıldıyorum, ona doğru ilerliyorum, ama o dönüyor, ayağa kalkmak için çaballıyor. Ben bir adım daha atmadan merdivenlerden yukarı fırladı.

Lanet olsun. Her ne kadar babası hakkındaki gerçeği öğrenmesini istesek de, bunu görmek, onun yıkımına tanık olmak hayal edebileceğimden çok daha kötü. Cora hiçbir detayı atlamadı ve ben kusacak mıyım yoksa minibüse atlayıp Rune'u öldürmek için yüzlerce mil yol mu gideceğime karar veremiyorum.

"Kahretsin," diyor Viper arkamdan. Kapı aralığında onunla yüzleşmek için dönüyorum, çerçeveyi o kadar sert kavriyorum ki nasıl kırılmadığını bilmiyorum. "Duymuş mu?"

Reaper'la konuşmak için yanından geçerken başımı sallıyorum. Bedenim Prenses'in peşinden koşmak için çılglık atıyor ama Cora konusunda ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Onu geri götürmek için emir aldık. Rune ve Zane onun geri getirilmediğini anladığında neler olacağını zaten biliyoruz. Zane'in ailesi savaş başlatacak. Ama onu geri gönderme, Rune'un ona ve daha da kötüsü Zane'e el koyma düşüncesi onları diri diri yakma isteği uyandırıyor bende.

Onların duygularını umursamamamız gerekiyor ama parçalanmalarını izliyoruz ve sanki parçalara ayrılıyormuşuz gibi hissediyoruz.

Emir aldık.

Bir görevimiz var. Prenses'i doğurmaya o kadar yaklaştık ki, hala onun tadını alabiliyorum. Şimdi de bu.

Ve şimdi...

Siktir.

Şimdi Cora'dan uzak kalma düşüncesi göğsümü gerçekten acıtıyor. Delilah'yı acı içinde görmek her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Onu gönderemeyiz," diyor Viper arkamdan. "Sen onun bizim."

Azrail'in gözleri kararır. Bakışları Breaker'a yapışan Cora'ya yönelir. O bir cankurtaran salı. Bence de öyle. "Öyle," diyor, kararsızlığın gerginliği sesini kalınlaştırıyor. "Ama bizim de emirlerimiz var."

"Emirleri siktir et, Reap. O *bizim*," diye tıslıyor Viper, sanki Reaper'a tek kelimenin ne anlama geldiğini hatırlatıyormuş gibi.

Ona söylenmesine gerek yok.

Bir şeye sahip çıktığımızda, onu asla bırakmayız.

"Ona zarar veriyor," diyor Engerek, sesi o kadar soğuk ki tüylerim diken diken oluyor.

Onu aldığımızda Rune'un ona kötü davrandığından şüphelenmiştik ama bu kadar ahlaksız olabileceğini hiç tahmin etmemiştik. Rune ona ilk saldırdığında o daha küçük bir kızdı, yaşını bile doldurmamıştı. Katlandığı her şeyi, çocukluğunda yaşadığı her şeyi bilerek, bir de bunun üstüne mi? Onu oraya geri göndermeyi reddediyorum.

"O gitmiyor," diyorum Azrail'e. Gözleri bana doğru kayıyor, daralıyor. Bana anlattıklarını onlara söyleyemem ama o bok çuvalıyla evlenebilsin diye onu geri göndermeyeceğimi açıkça belirteceğim. "Bir kadını bunun içine geri göndermeyi reddediyorum." Onu işaret ediyorum. "*Onu* göndermeyi reddediyorum, nokta."

Reaper ellerini yumruk yapıp bir an bana bakıyor. Sorduğum şeyin geçmişi hatırlattığını biliyorum. Hayatlarımızın sonsuza dek değiştiği o günü. Reaper bir emre uymamaya karar verdiğinde. Hepimizi buraya getiren bir dizi olayı harekete geçirdi. Acaba o da benim gibi benzerlikler görüyor mu? Eminim görüyordur. O tek emre karşı gelmenin sonuçları son on beş yıldır onu kovalıyor. O tek karar yüzünden hepimiz çok acı çektik.

Tartışmak üzere olduğunu düşündüğümde geri çekiliyor ve başını sallayarak gözlerini Cora ve Breaker'a çeviriyor. "O zaman sonuçlarına katlanacağız."

Viper'ın rahatlamasını sanki canlı bir şeymiş gibi hissedebiliyorum. "Kahretsin," diye nefes alarak Cora'ya doğru döndü. "Bir an için senin için gerçekten endişelendim Reap."

Viper kanepede Breaker'ın yanına oturduğunda, Breaker onu kucağına alır. Yerleştiği anda yüzünü onun göğsüne bastırıyor.

Bu nasıl oldu? Onları üç hafta önce aldık ve bu süre içinde bir şekilde derimizin altına girdiler. Artık emirlere karşı geliyoruz, onlarla çok fazla zaman geçirerek aptalca riskler alıyoruz, her fırsatta bize sataşmalarına izin vererek çok yumuşak davranıyoruz ve üstüne üstlük, onların iyiliğini önemsemeye başladık.

Sonra, kendimizi ayırmaya, geri adım atmaya çalıştığımızda, bu sadece göğsümdeki ağrıyı daha da kötüleştirdi. Onlardan uzak kalmak o kadar zordu ki, çoğu gün kendimi odama kilitleyip uykunun beni ele geçirmesi için dua etmek zorunda kaldım, böylece düşünmeyi bırakacaktım.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Şimdi boku *yedik*. Ve en kötüsü de bunu kendimiz yaptık. İlk gece onları becermekle hata yaptık. Cora'yı getirerek. Bize yaklaşımlarına izin verdik. Onlarla konuşarak. Onları izlemek.

"Benden şüphe etmeniz çok aşağılayıcı," diyor Azrail ellerini ceplerine sokarak, Engerek'in kucağındaki Cora'yı izlerken.

Kaşlarım çatılıyor. Maskemi gözlerimin etrafından rahatsız edici bir şekilde çekiyor, bu yüzden ona bakarken kaşlarımı kaşıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Başını sallıyor, cevap vermiyor.

"Onu geri vermemizi istediğinde ne yapacağız?" Ben soruyorum. Viper ona bir şeyler söylüyor ve kız tekrar ağlamaya başlıyor, kollarını onun boynuna doluyor.

"Biliyorsam ne olayım," diyor Reaper. Elini saçlarının arasında gezdirmeye çalışıyor ama eli kar maskesine takılıyor ve kar maskesini indirip sinirle cebine geri sokuyor.

Breaker gözüme çarpıyor ve Reaper'la bana kapının yanında katılmak için ayağa kalkıyor. "Bunu nasıl kaçırdık?"

"Bunu görmek istediğimizi sanmıyorum," diyorum ama Azrail'in nefes verme şekli bana belki de sadece görmekle kalmayıp bilgiyi silah olarak kullandığını söylüyor. Belki de onu kaçırırken planı buydu.

Başımı yana eğiyorum. "Bu kadar kötü olduğunu biliyordun, değil mi?" Tepkisini izleyerek ona soruyorum.

Siyah gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Başımı sallıyorum. *Pislik herif*. Delilah'ın bilmesini *istedi*. Ya şimdi? Babasını asla affetmeyecek.

"Nasıl?" diye sordum. "Nereden biliyorsun?"

"Onu izledim, Strike. İnsanları izlersen, sırlarını ele verirler."

Breaker iç çeker. "Seni neden dinlediğimizi bilmiyorum. Sen lanet olası bir pislüksin."

"Çünkü her zaman haklı olduğumu biliyorsun." Azrail'in gözleri kapı aralığına ve ötesindeki karanlık fuayeye kayıyor. Her ne kadar çıkarıcı bir pislik olsa da, Prensesimiz için endişelendiğini biliyorum. İstedğini elde etmek için kime zarar verdiğine bakmaksızın her şeyi yapabilir, duygusuz, soğuk ve zaman zaman gerçekten karanlık olabilir ama onu da tanıyorum. Rune'un Cora'yla olan ilişkisini bilmesini istemiş olabilir ama Delilah'ın acı çekmesini istemiyor. Zaten o kadar çok şey yaşadı ki.

Ama Rune'un düşüşünü istiyor.

Bana ölümcül bir bakış atmasına neden olsa da dirseğimle kolunu dürtüyorum. "Ona git."

Başını sallıyor. "Hayır."

İkimiz de Cora'ya bakıyoruz. Omuzlarını yuvarlıyor, başını bir o yana bir bu yana sallıyor. Reaper'ın omuzları gevşiyor ama vücudundaki gerginliği hâlâ görebiliyorum.

"Sen git," diyor Azrail. Gözlerimiz buluşuyor. "Onu bize getirenin sen olacağını hepimiz biliyoruz."

CHAPTER 37

DELİLAH

I Klozet kapağının kenarına tutunuyorum, midem yine kabarıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Keşke bir şey çıksa da bu karanlık, kokuşmuş hissi dışarı atabilsem. Onun sözlerini zihnimden atabilseydim. Cora'yı gerçekten geri götürüyorlar diye korkup aşağı inmeseydim, onu duymayacaktım. Rune'un yaptıklarını duyamazdım. Hıçkırıklarını, yalvarışlarını onu babama götürmemelerini söyledim.

Cora onlara her şeyi anlattı. Bizi çalan, esir tutan bu adamlara. Ve bana bir kez bile söylemedi.

Muhtemelen ona inanmayacağımdan korktuğu içindir. Ve onu suçlamıyorum. Neredeyse ona yalancı diyecektim.

Son birkaç haftadır neredeyse en iyi arkadaşıma, can simidime Rune hakkında bana yalan söylediğini söyleyecektim. Yere çöküyorum ve sürünerek banyodan çıkıp pencereye doğru gidiyorum. Alnımı cama dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Görebildiğim tek şey onun yüzü.

O bir yalancı değil. Bir parçam uzun zamandır bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Ona dokunma şeklinden anladım. Onun adını söyleme şeklinden. *Tanrım*. Nasıl yapabildi?

Zihnim dönüp duruyor, yıllar boyunca onunla olan anıları gözümün önüne geliyor ve gerçekten hasta olabilirmişim gibi hissediyorum. Raporları onun getirmesini istediği zamanlar. Ofisine ya da evine gelmesini isterdi. Biz üniversiteye gitmeden önce onunla aynı evde yaşarken ona zarar veriyordu.

Ve ziyarete geldiğimiz onca zaman. Babam ona zarar veriyordu... kızı gibi olması gereken bu kıza.

Benim gibi.

Midem tekrar kabarıyor ve göbeğimi tutuyorum. *Clyde*. O biliyor mu? Babamın Cora'ya vahşice davranmasına izin vermesine imkân yok. Ama yine de babamın Cora'dan duyduğum şeyleri yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Prenses?" Striker odaya girdiğinde ona doğru bakmadım. Onlar da biliyordu ama bana söylemediler.

"Bu yüzden mi onun kötü bir adam olduğunu söyleyip duruyorsun?"

diye sordum. "Biliyor muydun?" "Evet ve hayır."

Pencereden dışarı boş boş bakıyorum, sözlerini zar zor kaydediyorum. Bakışlarım okyanusa doğru kayıyor. Kaç kez bu pencereden dışarı bakıp eve dönmeyi diledim? Babama tekrar sarılabilmeyi. Şimdi ona bir daha asla dokunmak istemiyorum. Ya da onu görmek. Onunla konuşmak. Onun için çalışmak. O düşündüğüm gibi biri değil.

O çok daha kötü.

"Ona zarar verdiğini biliyorduk," diyor Striker. "Ama ne derecede olduğunu bilmiyorduk."

Yüzümü ona dönüp sırtımı pencereye dayıyorum. "Clyde biliyor mu?"

Striker başını sallıyor, gözlerini yere indiriyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Kesin olarak bilmiyoruz ama sanmıyorum."

Verdiği yanıt midemi biraz yatıştırdı. Clyde'ın Cora'nın bunca yıl istismar edilmesine kayıtsız kaldığı fikri beni çileden çıkarabilir.

"Bizi bu yüzden mi götürdün?" Kelimeler ağzımdan çıkarken başımı sallıyorum. Hayır. Yapbozun kayıp parçasını hep unutuyorum. Babama karşı duydukları intikam hırsına dair pek çok açıklamayı bir araya getirmeye çalışarak beynimi yordum ama hiçbiri uymuyor ya da mantıklı gelmiyor. Güç, para. Bu adamların buna ihtiyacı yok. Kendileri yaratmışlar. Bu malikâne harap olmuş olabilir ama zenginliklerinin bir göstergesi. Üstümde duran Striker'a bakıyorum. "Senden ne aldı?"

Gözleri kısa süreliğine kapanıyor, sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Bundan daha karmaşık."

"Karmaşıklıklaştırmı," diyorum sessizce. Altın rengi gözleri kaybolmuş gibi bakıyor, sanki odada bile değilmiş gibi. "Striker, söyle bana, lütfen."

Bakışları bana kayıyor, odağını yeniden kazanırken gözbebekleri gidip geliyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru çöküyor ve yavaşça bir elini kaldırıyor. Önce bana uzanacağını, yakın olmamı istediğinde yaptığı gibi beni kendine çekeceğini ama bunu itiraf etmek istemediğini düşünüyorum. Hepsi öyle. Reaper, en kötüsü. Çok fazla soru sormamızı ya da içten içe kendilerine dokunulmasını istediklerini görmemizi engellemek için saldırganlıklarını kullanarak büyük, acımasız ve korkutucularmış gibi davranıyorlar.

Striker elini başına götürüyor ve bir kez daha sinirlendiğinde yaptığı gibi parmaklarını saçlarında gezdirmeye çalıştığını düşünerek neredeyse güleceğim. Onlar bizi izlerken benim de onları izlediğimin farkında değil.

Parmakları maskenin üst kısmına kıvrıldığında kalbim duracak gibi oluyor. Çekip ince kumaş yukarı doğru kaydığında, kalbim bir, iki kez çarpıyor. Çene çizgisini ilk gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyor. Daha önce görmüş olsam da, aynı dolgun dudakları ve koyu kirli sakalları görsem de, yine de bir şok. Çene hattının ne kadar mükemmel yontulmuş olduğunu unutmuşum.

Maskeyi yukarı doğru kaydırmaya devam ederken, yüksek elmacık kemiklerini görüyorum ve dün odasını hatırlıyorum ve maske yukarı doğru kaydıkça, uzun kirpiklerin çerçevelediği kurt gibi altın gözleri ortaya çıkıyor ve sonra aniden yüzüne bakıyorum. İnce, yontulmuş bir burun. Yoğun bir şekilde kesilmiş kaş çizgisine. Gözlerinin etrafına dökülen, kulaklarını çerçeveleyen sıcak, koyu kahverengi saçlara. Kalın, erkeksi bir boyun.

İlk içgüdüm gözlerimi kapatmak oluyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır." Hıçkırıklara boğuluyorum. "Hayır."

"Prenses."

Başımı sallıyorum. *Hayır.*

"Seni aldık-"

"Hayır!" Çığlık atıyorum, yumruklarımı gözlerime gömüyorum. Onu görmek istemiyorum. Eğer onu görürsem, tam olarak teşhis edebilirsem, bu tek bir anlama gelir. Asla gitmeyeceğim. Beni yok etmeyi ya da daha kötüsünü planlamıyorlarsa buna asla izin vermezler.

Gitmeme asla izin vermiyor.

Tüm bunların ağırlığı üzerime çökerken boğazım panikle sıkılıyor.

Ben.

Her şey mantıklı. İlk başta bizi babam için aldıklarını düşünmüştüm. taleplerini yerine getirecekti. Para ödeyin. Bir iş anlaşması yap. I

Babamın bizi geri almak için her şeyi yapacağını düşündüm, nasıl istismar edilebileceğimizi düşündüm. Tecavüze uğrayacağımızı. İşkence göreceğimizi. Ama hayır.

Artık babamın neden hiç gelmediğini biliyorum. Neden beni nasıl bulacağını ya da nereye bakacağını bilmediğini söylediler. Neden bu kadar uzaktayım. Clyde neden hepsini öldürüp bizi kurtarmak için buraya bir ordu getirmedi. Neden bizi burada yalnız bıraktılar, sonra da beni küçük tatlı parçacıklarla beslediler. Yavaş yavaş beni rahatlattılar. Bazen bana öyle nazikçe dokunuyorlardı ki, bir sonraki şefkat parçasını nefesimi tutarak bekliyordum. Temasa o kadar açtım ki, onlar için o kadar çaresizdim ki, yüzüm çamur içindeyken bir şaplak yemeyi kabul edebilirdim. İsteyerek bacaklarımı açıp yalvaracaktım. Cora'ya neden bu kadar farklı davranıldı? Burada olduğu için rahatlamış olacağını tahmin ediyorlardı. Rune'un hastalığından uzakta olduğu için.

Uyandığım anda haklıydım.

Tam bir akıl tutulması. Ama hedefleri ben değildim. Hiçbir zaman da olmadım. Mahvetmeyi planladıkları babamdı, ben değil.

Bana defalarca söylediler ve ben dinlemeyi reddettim.

O düşündüğün kişi değil. O kötü bir adam.

Beni o masaya yatırdıklarında, bunu hissedebiliyordum. Sahiplenmeyi. Bana haftalardır söylüyorlardı ve ben kabul etmiyordum.

Sanırım başından beri biliyordum. O gece beni, bizi sahiplendiler ve ben de onlara izin verdim. Bana söylediler ve ben bunu duyamayacak kadar aptaldım. Breaker bana kulüpte söyledi. Ben Azrail'e aitim. Onlara. Uyumlu olmamı istediler. İtaatkâr. Ve şimdi çok uğraşmama bile gerek kalmadan onlar için bunların hepsini yapıyorum.

Ben onlarınım. Onlara aitim. Cezalandırmak için. Memnun etmek için.

"Bizi geri vermeyi hiç planlamamıştın," diye fısıldıyorum, kalbim garip bir acıyla burkuluyor.

Yaşatabileceğiniz en kötü acı türü nedir? Bir şeyi almak ve asla geri vermemek. Ya da daha kötüsü. Birinden bir şey almak ve bunu ona karşı kullanmak. Ve yavaş yavaş bunu yapıyorlar.

"Hayır," diyor Striker. "Biz değiliz."

Cevabı o kadar kesin ki onlardan asla ayrılmayacağımı biliyorum. Fırsatım varken kendi aklım buna izin vermedi.

Boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve yüzümü çevirip omzuma gömüyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum her şeyin kaybı beni çarpıyor. Dairemi. Hayatım ve babamın şirketini devralma hayallerim. Aptalca

Bir gün beni gerçekten seven biriyle yuva kurma hayali, ismim ya da param için değil, ben olduğum için.

Babam.

Tanrım. Babamı, annemi kaybettiğimden çok daha kötü bir şekilde kaybettim. Gerçeğin beni parçalamasındansa onun da annem gibi ölmesini izlemeyi tercih ederdim.

Ama ona olan tüm sevgim, onunla olan geleceğim her halükarda kayboldu. Çünkü hepsi bir yalandı. Babam acımasız bir adam, ama Cora'yı ve beni her zaman çok seviyor gibiydi. Yine de onu sevmeyi. Birine böyle zarar verip onu sevemezsin. Sevgi acımasız değildir. Koruması ve beslemesi gerekir. Şimdi onunla ilgili tüm anılarım lekелendi. Ondan bir daha hiçbir şey istemiyorum. Ve en kötüsü de beni ikna etmelerine bile gerek yoktu. Cora onlar için yaptı.

"Bunca zamandır planın bu muydu?" Gözlerimi açıyorum ve yüz hatlarını içime çekerek ona bakıyorum. Onunla haftalar geçirdim. Kulüpteki o geceden daha samimi anlar paylaştık ve sonunda yüzünü görüyorum. Çok güzeldi. Heykel gibi dolgun dudaklar, sert çene, sert ama yumuşak gözler. Kendisiyle çelişiyor. Yumuşak hatlar ve sivri kenarlar. Kalbim acıyla çarpıyor. "Neden? Neden böyle? Senden ne aldı?"

"Yanlışı soruyu soruyorsun," diyor Striker ve ben daha önce hiç insan yüzü görmemiş gibi büyülenmiş bir halde gözlerimi kaçırıyorum.

Sözleri bana çarpıyor ve dik durmak için çabalayarak göz kırpmıyorum. Önümde diz çökmeye devam ediyor ve bir yanım buna seviniyor. O çok büyük. Çok erkek. Çok gerçek. Önceden bir maskeydi. Yüzsüzdü. Şimdi ise gözlerinde ifade ve hüznün olan bir adam.

Çenemi sıkıyorum. Yüzündeki savunmasız ifadenin silinmesi için ona bağırarak istiyorum.

"Kim," diye fısıldar. "Hangi Prenses değil, kim."

Kilit ekranını hatırlıyorum.

Beş kişilerdi. Şimdi sadece dört tane var.

"Kim?" Ben soruyorum. "Babam senden kimi aldı?"

Striker nefesini içine çekiyor ve ilk kez çenesinin nasıl gerildiğini görebiliyorum. Kaşlarının nasıl çatıldığını, sanki istemediği bir şeyi hatırlıyormuş gibi. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbimi yerinde tutmak için elimi göğsüme bastırıyorum çünkü milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissediyorum.

"Kardeşimiz," diyor. "Rune Gavin kardeşimizi öldürdü."

Kafamdan binlerce soru geçiyor ama ben sadece "Neden?" diyorum.

"İntikam."

"Anlamıyorum."

Başını iki yana sallar. "O kısım daha sonra gelecek. Şu anda bilmeniz gereken tek şey kardeşimizi vahşice öldürdüğü. Onu haftalarca alıkoydu. Ona bizim bile anlayamayacağımız şekilde işkence etti."

Babamın insanları öldürdüğünü, öldürülmelerini emrettiğini biliyorum. Rakipleri ya da ailesini, mali durumunu ya da en sevdiği siyasi ve iş dünyası patronu rolünü tehdit eden herkesi. Ama Striker'ın az önce söylediği şey, babamın güç ve para peşinde koşan bir iş adamından çok daha kötü olduğu anlamına geliyor. O zalimdir. Eğlenmek için.

Cora. Ona karşı acımasız. Bundan zevk alıyor.

Panik içime işliyor, kalbim hızla çarpıyor. O geceyi bu adamlarla geçirdiğimde asla öğrenemeyeceğini biliyordum. Çıldırır ve bana dokundukları için onları öldürmek isterdi. Şimdi onları gerçekten ele geçirirse ne yapacak?

Striker yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı çünkü kalçalarımı kavrayıp beni öne doğru çekiyor. Yüzü, o güzel, mükemmel yüzü karnıma bastırıyor ve ellerim saçlarına gidiyor. Parmaklarımı yumuşak tellerin arasına sokuyorum, ipeksi hissine hayret ediyorum, o bana bakarken saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum.

Bana ne yaptıklarını bilmiyorum ama ona bir şey olduğu düşüncesi, babamın Striker'ı ya da herhangi birini bir yere götürüp onlara zarar vermesi, Cora'ya tekrar elini sürmesi düşüncesi içime ateş, öfke ve dehşet saçıyor, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Striker yüzünü eğiyor ve alnını karnıma bastırıyor. Beni kendine daha sıkı çekiyor, yüzünü çeviriyor, yanağını elbisemin ön kısmına sürtüyor. Bahçedeki o günü hatırlıyorum. Tenini tenimin yanında hissetmeye nasıl da aç görünüyordu ve onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Dokunmaya bu kadar aç. Nasıl bir hayat yaşad ki tenimin her santimini hissetmek için bu kadar çaresiz görünüyorum. Hepsini düşünüyorum. Hepsinin aynı anda nasıl bu kadar sert ve yumuşak göründüğünü.

Ve Tanrım. Tüm o yumuşak kenarları ve kesici sert çizgileri istiyorum. Hepsinden.

Şu anda Striker'dan.

Viper'ın beni ona kendimden parçalar vermeye zorlayan o sert dokunuşunu, korktuğumu bildiği halde sırf kendimi güvende hissetmemi istediği için beni silahlandıran o adamı istiyorum. Ve bu tek hareket beni güvende hissettirdi. Ona karşı kullanmayacağıma dair bu tek güven jesti bize, beni burada tutabileceklerini ama arkamda en sert, en gürültülü olanın olduğunu hatırlatan, yanımda taşıdığım kendi küçük sırrımızı verdi.

Bedenim, beni kendisine yakın olmaya zorlayan, etrafımdaki dünya belirsiz olsa da kendimi güvende hissetmemi sağlayacak kadar nazikçe bana dokunan sessiz adamı arzuluyor.

Zihnim, kalbimin bir kısmı, vücudu Rune'dan intikam almak için eski bir ihtiyaçla gerilmiş olsa da, yardım edemeyen ama benim onu arzuladığım gibi beni arzulayan adamın içinde yaşayan o karanlığı istiyor.

O gün bahçede kendini zor zapt eden adamın yumuşaklığını arzuluyorum. Beni o kadar çok istiyordu ki ellerini üzerimden çekemiyordu. Babamın adı yüzünden değil. Babamın adı hepsinin benden nefret etmesine neden oldu.

İstedikleri benim. Arzuladıkları benim.

Ben, Striker şu anda yüzünü gösteriyor.

İhtiyacımın arttığını hissetmiş gibi, tutuşu daha da sertleşiyor, çaresizlikle kenetleniyor ve sonra aniden elleri kalçalarımı kavramıyor, bacaklarımdan aşağı kayıyor, elbisemi topluyor ve yukarı itiyor. Burnu üzerimdeki iç çamaşırına giriyor ve sırtım soğuk cama çarpıyor. Elbisemi daha yukarı iterek nefesini içine çekiyor. Çıkardığı gırtlaktan gelen inilti zonklamama neden oluyor. Sıcak nefesi üzerimde gezinirken parmaklarım saçlarını sıkıyor ve köklerinden kavrayıp tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. Striker çakıllı bir inilti gibi başka bir ses çıkarıyor ve bir eliyle iç çamaşırımı kavrayıp kalçalarımıdan aşağı çekiyor. İçlerinden çıkıyorum.

Striker kalçamı kavrayıp omzunun üzerinden geçiriyor ve ben beklentiyle inliyorum. Onunla buluşmak için kalçalarımı eğmeden, daha düşünmeden, ağzı üzerimde. Dili klitorisimin üzerinde dönüyor, sonra aşağıya, açıklığıma doğru iniyor. Başım cama düşüyor ve o beni yutarken kalçalarımı küçük daireler çizerek hareket ettiriyorum, tamamen akılsızca, tenimdeki kirli sakalın sıyrıkları beni daha da yükseğe gönderiyor. Hâlâ o kadar heyecanlıyım ki, dün gecedен kalma arzuyla bütün sinirlerim çatırdıyor, kendimden geçmem uzun sürmüyor. İçime çöken ani orgazmla haykırıyorum, etime karşı inlemelerinin ve ellerimin onu bana nasıl sıkıca tuttuğunun belli belirsiz farkındayım.

Hala aşağı iniyor, gözlerim zar zor odaklanıyor, dili daha yukarılara, karnımın üzerine, sonra ayağa kalkıp elbisemi yukarı iterken daha da yukarılara çıkarken bir nefes veriyorum. Elbise gğslerimin altına takılınca, boştaki eliyle göğsümün üzerindeki küçük düğme sırasını kavırıyor ve yırtarak açıyor. Nefesim kesiliyor, sırtım cama çarpıyor. İçimden hayvani bir arzu akıyor ve kemerine uzanıyorum, daha dün gece aldığım kemere, o eğilip pamuklu styenimi kenara çekerken ve meme ucumu ağzına alırken.

Metalin şangırtısı içimde garip bir ürperti yaratıyor, onu kıçımın üzerinde kırarken duyduğu acıyı hatırlıyorum. Striker kalçalarımı kavırıyor ve beni yukarı kaldırıyor, vücudumu camın üzerinde kaydırıyor, ağzı boynumdan çeneme doğru sürüklenirken camların ahşabı sırtıma batıyor. Başımı çeviriyorum, ağzıma doğru ilerlerken bıraktığı sıcak izi hissediyorum. Birbirimize çarpıyoruz, o kadar çaresizim ki inliyorum, dilini dudaklarımın arasından geçirmesi için dudaklarımı ayırıyorum. Kendimi, arzumu onun dilinde tadıyorum ve bu beni daha da yükseltiyor.

Parmaklarım yumuşak saçlarını ryor ve bunu ağzını daha sert bir şekilde kendime çekmek için kullanıyorum. Kendini kurtarmak için öpüşmeyi yeterince uzun kesiyor ve sonra aletinın sıcaklığı içime doğru bastırıyor. Hazır olmama, zaten ıslak ve muhtaç olmama rağmen, içime sadece bir santim ittiğinde, acıdan dudağımı ısıırıyorum.

şu anda bana yaptığı hiçbir şey nazik değil. Hareketlerinde şehvet dolu, a bir yan var ve geri çekildiğinde nefesimi içime çekip bekliyorum. O kadar sert ileri atılıyor ki haykırıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yakıcı acı çok dolu olmanın kr edici hissiyle karışıyor.

"Oh, lanet olsun," diye tışıyor, açık ağzını benimkine bastırıyor, hala uyluklarımın arasında derin tutuyor. Tutuşunu ayarlıyor, beni pencerenin üzerine çıkartıyor, ona alışmam için bana bir saniye veriyor, ama sonra geri çekiyor ve tekrar yapıyor. İnliyorum, ellerim omuzlarına düşüyor. "ok iyi hissediyorsun."

Başımı sallıyorum, başım cama çarpıyor ve dışarı çıkarken yüzünü izliyorum. Tekrar içeri girdiğinde gözlerim dalıyor ve kaşları acı çekiyormuş gibi atılıyor. Sonra tekrar ve tekrar içeri giriyor ve tek yapabildiğim beni sikerken dayanmak. Girip çıktığını hissediyorum. aresizliğinin benimkiyle karıştığını hissediyorum. Beni yoğun bir şekilde izlemesi, çok derine sokması, ayrılmış dudaklarıma a öpücükler yerleştirmesi, daha fazlasını istememe neden oluyor. Daha sert. Daha hızlı. Bu kesici arzu serbest kalana kadar.

Hareketlerinin gücü arkamdaki camın kırılmasına neden olacakmış gibi geliyor. Ve bir parçam camı kırmak istiyor, cam kırıkları beni kesiyor, her şeyi sıyrıp atıyor. Derimi yırtıyor, artık ben olmayana kadar kanımı kurutuyor. Artık Rune'un kızı olmayana kadar. Benden geriye kalan tek şey yarattıkları ve bu yeni kadına dönüştürdükleri parçalar olana kadar. Ormanın zemininde bacaklarını açan vahşi kadın. Kemerin içine doğru eğilen.

Şu anda, onun olmak umurumda değil. Onların. Hepsini burada istiyorum. Bana tekrar dokunmalarını. Beni tekrar sahiplenmelerini. Dün gece yaptıkları gibi. Ormanda yaptıkları gibi. Kulüpte yaptıkları gibi.

Dişler köprücük kemiğimi haykırmama neden olacak kadar sert bir şekilde sıyrıyor ama bu sadece içimde yanan, karnımın derinliklerinde yükselen yoğun ateşi daha da artırıyor.

"Benim için gel, Prenses," diye homurdanıyor. "Seni doldururken adımın dudaklarından dökülmesini istiyorum."

Başımı sallıyorum, itaat etmeye hazırım. Onu memnun etmeye hazırım. Bana sahip olmasına izin vermeye. "Hadi güzelim," diye homurdandı. "Bana bir tane daha ver."

Sözleri onu ortaya çıkardığı gibi, başka bir orgazm içimden geçerken haykırıyorum, duvarlarım ona kenetleniyor. Striker'ın iniltisi boğazını tırmalıyor ve hareketleri sarsıntılı bir hal alıyor, kalçalarımın arasından sıcaklık akıyor ve dudaklarından küfürler ve övgüler dökülürken, özensiz, çaresiz seslerle spermini içime sokuyor.

Çok mükemmel.

Dağıldığın zaman çok güzel oluyorsun.

Ve sonra ağır nefes alış verişlerimiz ve uzaklardan gelen dalgaların sesi dışında sadece sessizlik. Yüzünü boynuma gömüyor ve öylece kalıyoruz, nefes alıyoruz, dünya geri dönerken onun yüzü gizleniyor.

O anda zihnim milyonlarca farklı yöne uçuyor ve gerildiğimi hissetmiş olmalı, çünkü gitmeme izin veriyor, dışarı kayıyor, döller kalçamdan aşağı kayıyor ve parmaklarımın omuzlarında sıkışmasına neden oluyor. Ayaklarım yere çarpıyor ve "Sorun değil" diye fısıldıyor ve sonra ağzı tekrar benimkini kaplıyor. Ama bu sefer daha yumuşak, o vahşi kenar serbest bırakılmamızla birlikte gitti.

Boyu kadar ayağa kalkıyor ve yanağımı okşayabilmek için beni bırakıyor. Daha fazla gözyaşı serbest kalıyor, ama ne için olduklarını bile bilmiyorum. Belki benim için. Onun için. Belki babamın öldürdüğü kardeşi için. Cora ve hiç sahip olamadığı her şey için.

Kaybettiğim her şey ve geri getiremeyeceğim her şey için gözyaşları.

"Biliyorum." Striker beni kucaklayıp yatağa taşıdı. Elbisemi çıkarıyor, sonra gömleğini ve pantolonunu çıkarıyor ve beni yatırıp kalçalarımın arasına giriyor. Gözyaşlarım durmuyor ama o öne doğru eğiliyor ve ben tekrar nefes alana kadar yanaklarımı öpüyor. Kalçamı yukarı kaldırıp üzerimde hareket ederken, onu kabul etmek için kalçalarımı eğiyorum, içime nazıkçe kayarken tırnaklarım sırtını kazıyor.

Her şey, tüm öfkem ve acım bir nefesle serbest kalıyor.

"Özür dilerim," derken Striker'ın dudakları dudaklarıma yapışıyor ve kaşlarını çatarak içimdeki o acıyan yere doğru ilerliyor.

Hangi kısmı için diye sormak istiyorum ama zaten içten içe biliyorum, beni öpüşünden, içime doğru sallanışından, sadece yaptıkları her şey için değil, yapmak üzere oldukları her şey için de üzgün olduğunu biliyorum.

CHAPTER 38

STRIKER

5 YIL ÖNCE

TEMMUZ

YAŞ 25

ID ü r b ü n ü m ü ayarlıyorum ve büyük ahşap kapıyı tam ortaladığımdan emin oluyorum.

"Nerede lan o?" Hunter kulağıma soruyor. Kulaklığa dokunacak kadar kayıyorum ve sesi ayarlıyorum.

"Muhtemelen geç kalmıştır," diyor Viper, sesi kulaklıktan tiz geliyor.

"O asla geç kalmaz," diyor

Breaker. "Sıkı durun," diyor

Reaper.

Sesinin ne kadar gürültülü olduğunu görüncce irkiliyorum, sesi yanımdan ve kulaklıktan geliyor. Tüfeği sallayıp Hunter, Viper ve Breaker'ın beklediğini bildiğim yere odaklanıyorum.

Aşağıda, tam ortasında olmak, neden burada olduğumuzu anladığında yüzünü görmek istedim. Bazen bunun benim yeteneğim olmasından nefret ediyorum. Kurbanıma hiç dokunmadan öldürmek. Bu görevler bedenimi zorluyor. Yıllar geçtikçe çamur ve çalılar arasında sürünerek ve sürünerek daha fazla zaman geçirdim, yan yatarken işemeye çalışırken kim bilir hangi böcekler tarafından ısırıldım. Onların siperi olduğum ya da bir hedefi vurup sonra da hedef bölgeden çıkarken kardeşlerimi koruduğum için kendimi iyi hissetmem gerekirken, başkaları benim becerimi öğrendiğinde aldığım bakışlardan hoşlanmıyorum.

Bana o titrek, yargılayıcı bakışlarını atıyorlar, sanki çarpık ahlakımı ya da üzerimde bir örtü gibi asılı duran karanlık bir katmanı görebiliyorlarmış gibi. Çünkü ne tür bir insan bu kadar kişiliksizce öldürebilir? Sanki yüzünüzü görebildikleri halde birini soğukkanlılıkla öldürmek keskin nişancı olmaktan daha üstün ve daha az ahlaksız bir şeymiş gibi.

Ama bu konuda iyiyim. Bölümlere ayırma. Saatlerce neredeyse hiç kıpırdamadan oturmak, omurgamı saran ve omuzlarımı sertleştiren her türlü acıyı görmezden gelmek. Zihnimi aşırı soğuğa, sıcağa ya da yorgunluğa kapatıyorum. Patlamalar halinde uyumak. Etrafımdaki dünyayı, zihnimi ve bedenimi, açlık sancılarını, elimdeki göreve odaklanmamı sağlayan tek bir zihniyette askıya alınana kadar görmezden gelmek.

En azından annem bana bir şeyler verdi. Onun sayesinde nasıl hayatta kalacağımı öğrendim. Bana verdiği tek hediye buydu ve bu onun hayatı pahasına oldu.

Bunu başkalarını almak için kullanmam ironik.

Bu yüzden buradayım. En iyi nişancı benim ve işler ters giderse onları korumam gerekiyor.

Ve bunun gerçekleşme olasılığı yüksektir.

Emirlerimizi iki gün önce aldık ve kulübenin düzenini öğrenmek bir yana, plan yapmak için bile yeterli zamanımız olmadı. Ama emir aldık ve hepimizin yaptığı ve iyi yaptığı bir şey varsa o da öldürmektir.

Reaper dürbününü sola doğru çeviriyor ve Hunter yumruğunu kaldırıp beklememizi söylerken donup kalıyor. Breaker ve Viper'ın Hunter'la birlikte yerde olmasının en iyisi olduğuna karar verdik. Hızlılar ve içeri dalıp hedeflerimizi indirebilir, sonra da hiçbiri kaamadan geri çekilebilirler.

Hunter elini indirdiği anda büyük bir gümbürtü kopuyor ve duman kardeşlerimin etrafında kıvrılıyor, gözlerim griyle doluyor. Kardeşlerimi tutan kulübenin verandasının Rune'un adamlarıyla dolmasını izlerken kanım buza dönüşüyor, duman etraflarında sarmaşıklar gibi kıvrılıyor. Birden çığlıklar ve silah sesleri duyuyorum ve kafamdaki tüm kan boşalıyor.

Biri bize ihanet etti.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık, karşımızdaki manzara karşısında çok şaşırmiştık, sonra ayağa kalktık, kısa otların arasından, karanlık ağaç hattını siper olarak kullanarak kulübeye doğru koşmaya başladık. Etrafı tarayan birkaç adam görüyorum, tüfeklerini kaldırmışlar, şüphesiz bizi arıyorlar ve onları indiriyorum. Sessizce yere yığıldılar. Reaper iki kişiye daha indirirken, ben de kardeşlerimin olması gereken yerde duran üç kişiye kafalarının arkasından vuruyorum.

Biri ığlık atıyor. Duman biraz dağılıyor ve sonra Breaker'ı yerde görüyorum, kalçasının altında bir kan gl var. Kafasına silah dayayan adama ateş ediyorum ve asker parçalanıyor. Viper'ın çığlığı ikimizin de dönmesine neden oluyor ve gözlerim kardeşimin yanındaki adama iliştiği anda ateş ediyorum ama Viper çoktan boğazını kesmeye başlamıştı. Hem bıağından hem de askerin kafasına sıktığım kurşundan yüzüne kan sıçrıyor.

"O bok çuvalına söyle, bunu ödeyecek!" Rune ığlık atıyor. Döndüm, tüfeğimi kaldırdım ve onu gördüm.

Hunter, Rune'un ayaklarının dibinde yerde yatıyor, bacakları yayılmış, bacağının altında kan birikiyor. Tfeğimi Rune'un yüzüne doğru sallayarak nişan alıyorum ama adamlar Rune'un önüne şşerek onu ve Hunter'ı görüş alanımdan çıkarıyor.

Kafamın içinde parazit ve gürültü var. Sesler. Azrail küfrediyor, *içeri girmemi* söylüyor. Yanımdaki Engerek, *hareket* etmemi, *hareket etmemi* söylüyor ama ayaklarımı dikildikleri yerden srkleyemiyorum.

Onu yakalamalıyız.

Kardeşimizi almalıyız.

Hunter'a gitmeliyim.

Ayaklarım çözülüyor ve silahımı doğrultmuş bir şekilde ileri atılıyorum, Reaper'ın karanlık formunu takip ederek Rune ve adamlarını görüş alanımda tutuyorum.

"Geri ekilin!" Rune ığlık atıyor ve hepimiz donup kalıyoruz.

Kanım donuyor. "Siktir," diye homurdanıyor Reaper sol tarafımdan ve kulaklığımdan.

"Hanginizdi o piçler?" Rune çığlık atıyor ve benim midem alt üst oluyor. Rune ve Hunter'ın etrafını saran cesetler ve silahlar arasında Hunter'ın şakağına dayanmış bir Glock'un görüntüsünü yakalıyorum.

"O bendim," diye sesleniyor Azrail.

Yalancı, Hunter'ın "Bendim!" diye bağırdığını düşünüyorum.

Askerlerin arkasından öfkeli bir hırıltı yükseliyor. Rune'a net bir atış yapana kadar her birini indirmeyi düşünerek nişan alıyorum ama ne yaptığımı anladığı anda ateş edeceğini biliyorum.

Tanrım. Lütfen.

Parmağımı tetikten çekiyorum, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor, maskemi ıslatıyor. Daha önce hiç tereddüt etmemiştim.

Ama hiçbir zaman kaybetmekten korktuğum bir şeyim olmadı.

"O muydu?" Rune soruyor. "Onu öldürme emrini *o mu* verdi?" Net bir görüntü elde etmeye çalışarak yer değiştiriyorum ve bir asker aniden yer değiştirip nişan alıyor,

Ateşler.

Hava ciğerlerimi delip geçerken göğsümde bir acı patlıyor. I Hunter'ın hayvani çığlığını duyuyorum ve tökezleyip kığımın üstüne düşüyorum.

Hay sikeyim. Elim göğsüme doğru uçuyor, yeleğimin üzerinden omzuma doğru kayıyor. Göğsümdeki ağrının ölümcül olup olmadığını anlamaya çalışırken nabzım hızlanıyor. Kan kaybından ölmek üzereydim.

Parmağım yeleğimin hemen üzerindeki bir noktaya çarpıyor ve acı, sinir uçlarımdan beynime bir elektrik şimşegi gibi fırlıyor.

Reaper yanımda beliriyor ve daha fazla hareket duyuyorum. Bağışmalar. Silahların *pat, pat, pat* sesleri. Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni göğsüne bastırıyor.

Ne zaman uzandım?

"Siktir, siktir, siktir," diye hışırıyor Azrail, beni yukarı çekerken, her küfür sanki acı veriyormuş gibi içinden sıyrılıyor.

"Müthiş bir kavisle ateş etti," diyorum, tekrar göğsüme uzanıyorum ama kolum ağırlaşıyor. "O pislik iyi bir atıştı."

"Neredeyse senin kadar iyi," diyor Reaper ve kucağına yayıldığımı fark ediyorum.

"Geri çekilin!" Rune çığlık atıyor. "Onu hemen şimdi vuracağım!"

"O lanet boğazını keseceğim," diye bağılıyor Engerek. "Onu öldürürsen ben de senin bağırsaklarını deşerim."

Azrail beni dik oturttu. Dişlerimi sıkıyorum, içimden ateş fışkırıyor. O açıyla nasıl vurulduğumu bilmiyorum ama temiz değildi.

Gözlerim Rune'un üzerinde gezinirken "Pislik beni yakaladı," diyorum. Cesetlerin arasındaki bir aralık Hunter'ı görmemi sağlıyor. Maskesi yırtılmış ve sanki baktığımı hissediyormuş gibi karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözleri büyüyor ve Rune'un avuçlarında sarsılıyor.

"Çıkarın onu buradan!" Hunter ılık atıyor. "Reaper, yemin ederim onu buradan çıkar!"

Reaper benden Hunter'a bakarak küfrediyor. O da başını sallıyor.

"Hayır." "Ölmesine izin verme!" Hunter ılık atıyor. Görüşüm girdaplar halinde

odaklanıyorum ama gözlerimi Hunter'a kilitliyorum. Yüzü buruşuyor ve benim içim de buruşuyor, geriliyor ve bükülüyor gibi hissediyorum.

"Hayır." Reaper'ı ittim. Kolumdan aşağı acı akıyor. "Git. Git getir onu, Reap. *Lütfen.*"

"Lanet olsun." Azrail'in titreyen eli kaskının üzerine düşer ve vurur. Bir kere. İki kere. "*Siktir.*"

Titrek bir nefes alıyorum ve bakışlarım kucağında duran silahıma düşüyor. İşte o zaman kanı fark ediyorum. Kucağında birikiyor, eldivenimi kaplıyor, kulaklarımın arasına çarpıyor ve başımı döndürüyor.

Breaker'ın yüzü beliriyor ve sonra yukarı çekiliyorum, bir kol beni iki yanımdan tutuyor. Kahretsin, yoruldu. Keşke tekrar uzanmama izin verselerdi. Sadece uyumak istiyorum. Karanlıkta uyuduğum ve artık acı çekmediğim zamanlardaki gibi.

Kulaklarımdaki gümbürtü yavaş yavaş artıyor, rüzgâr hızlanıyor. Yapraklar ve toprak yüzüme çarpıyor. Yıldızsız geceye bakıyorum ve alçaktan süzölen siyah helikopteri seçiyorum.

Boğazım düğömlenene kadar çığlık attığımı fark etmiyorum.

Onu bırakamayız.

Lütfen, onu bırakamayız.

Lütfen.

"Lütfen." Beni ileri doğru süröklerken yalvarışlarım görmezden geliniyor. "Reap. Onu bırakamayacağımızı biliyorsun. O benim-"

Sözlerimi bitiremeden görüşüm kararıyor ve kelimelerim kesiliyor.

Göğsümdeki acının yanı sıra dünya da geri geliyor, ama bana canlı canlı parçalanıyormuşum gibi hissettiren kurşun yarası değil.

"Onu yakalayacağız," diyor Reaper helikopter inerken bıçakların güröltüsü arasında. "Geri gelip onu alacağız. Sakın ölme Strike. Sakın ölme. Beni asla affetmeyecek."

CHAPTER 39

CORA

W Sonunda Delly ile yüzleşecek kadar cesaretimi toplayarak yatak odasının kapısını açtığımda, yatağın yanında duran çıplak bir adam görüyorum. Tamamen çıplak değil. Şu anda eğilmiş, pantolonunu kalçalarına kadar çekmiş, aletini taytının içine sokmuş durumda. Bakışlarım sırtındaki, biri kırmızı bir yarayla işaretlenmiş beş kafatasından oluşan büyük dövmeyle takılıyor. Nefes alış verişimin sesine doğru dönüyor, sıcak bal gözleri Delly'nin uyuyan formundan yukarı doğru hareket ediyor yatakta yanımda.

Vay anasını.

Ağzımı açıyorum ama o yana kayıyor, parmağını dudaklarıma bastırıyor ve Striker'ın yüzünü görünce o kadar afallıyorum ki tek yapabildiğim bir nefes çekmek oluyor. Belimi kavrayıp beni yukarı kaldırıyor ve beni banyoya taşıırken bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Beni tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra kapıyı sessizce kapatıyor ve ışığı açıyor. Oda soluk sarı ışıkla doluyor ve ben tezgahın kenarına tutunarak nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Rahatladığım kadar onlara kızgın olduğumu hatırlamak için kendimi zorluyorum. Beni geri göndermeye niyetliydiler. Ayrıntıları bilmeseler bile, yine de bir şeyler biliyorlardı.

"Striker?" Neden onun adını söylediğimi bilmiyorum. Belli ki o, ama yüzünü gizleyen maske olmadan, zihnim her zaman taktığı gözünün üzerinde yara izi olan kafatası maskesi ile önümde duran pürüzsüz etli ve dokunulmak için yalvaran yontulmuş göğüslü adamı bir araya getiremiyor.

Hayır, tamamen pürüzsüz değil. Gözlerim kalbinin hemen üzerindeki dairesel yaraya takılıyor. "Kalbini bir santimle ıskalamış," diyorum.

Başını eğip göğsüne bakıyor ve eli yara izine gidiyor, parmağı kabarık yara izinin üzerinde hafifçe geziniyor. İşte o zaman ön kollarında daha fazla yara izi görüyorum.

"O mermi biraz daha aşağı inseydi kalbin patlardı," diyorum, kaşlarının çatılmasını ve çenesinin sertleşmesini izlerken ağzımı kapalı tutamıyorum. Belki de o gün kalbi gerçekten patlamıştı.

Şoktan olmalı. Son birkaç haftanın, beni kaçıranlara içimi dökmenin, Delly'ye Rune'dan bahsetmenin ve onun delicesine yakışıklı yüzünü ilk kez görmenin kalıntıları. Bronzlaşmış teni ve hala açık olan pantolonunun altına doğru inen kaslarının oluşturduğu şevrona yol açan karın kasları, aletin üst kısmı dışarı bakıyordu.

"Gördüğün gibi ıskalamamış," diyor Striker, nefes alış verişimi düzenlemeye odaklanmam için beni kafamdan yeterince uzaklaştırarak. "Sadece boktan bir atıştı."

Gözlerim onunkilerle
buluşmak için havalanıyor.

"Kim?"

Başını sallar ve bir tutam saç gözlerinin etrafına düşer.

"Çok güzelsin," diyorum, çünkü şu anda ağzımı hiç kontrol edemiyorum.

Dolgun dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor ve karnımı şişiriyor. Aşağıda varoluşsal bir kriz yaşamakla meşgul olmasaydım muhtemelen ben de onunla yatıyor olurdum. Delly'nin neden biraz aşılmış olduğunu anlayabiliyorum ve-

Ellerimin tersini gözlerime bastırıyorum, nefesimi içime çekiyorum ve umutsuzca düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Başım dönüyor, duygularım aynı anda her yöne savruluyor, bu yüzden aşağıya doğru sarmal çiziyormuşum gibi geliyor. Sadece yirmi dört saat içinde çok şey değişti. Beynimin hâlâ toparlanmaya çalıştığını biliyorum.

Rune'un ayrıntılarını bilmelerinden utanç duyuyorum, bunun olmasına bu kadar uzun süre izin verdiğim için aşağılanıyorum ve birilerinin bilmesinden dolayı rahatlıyorum. Artık bunu saklamanın yükünü taşımak zorunda değilim.

Bir yanım hep boğazım yırtılana ve o ortaya çıkana kadar avazım çıktığı kadar bağırarak isterdi ama korkuyordum. Delly'nin öğrenmesinden çok korkuyordum. Buna izin verdiğim için zayıf görünmekten çok korkuyordum. Bana inanılmayacağından korkuyordum.

Dehşete kapılan Delly, onun hasta ilgisini hak edecek bir şey yaptığını düşünecekti.

İçten içe, bunun sadece korku ve beni sessiz tutan kendi çarpık düşüncelerim olduğunu biliyorum. Ama artık endişelenmeme gerek yok. O biliyor. *Onlar* da biliyor.

"Güzel Küçük Çiçek," diyor Strikers, yanaklarımı avuçlayarak.

Kahretsin. Ellerimi aşağı doğru çekip ellerimin arkasındaki gözyaşlarını öptüğünde doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Artık gözyaşı yok," diyor Striker ve ben başımı sallıyorum, yüzünün, boynunun, kollarındaki beyaz yara izlerinin her ayrıntısını yutuyorum.

Yara izleri. Maskesi gibi. "Bunlar neyden?" diye sordum.

Beni bırakıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve her iki ön kolunu kavırıyor. Gözleri ağzıma düşüyor. Bu ıskta koyu kehribar rengine, koyu kahverengiyle beneklenmişler.

"Soğuk odada kilitli kaldığımda yaptım," diyor sessizce, kelimeler bir sır gibi ağzından kaçıyor. "Daha önce annem beni karanlıkta bıraktığında yaptığım gibi kendimi uykuya dalmaktan korumaya çalışıyordum."

Parmaklarım ahşap kapıyı tırmıklayan kendi parmaklarımın anısıyla yayılıyor. Bana benim gibi bir dolapta bırakıldığını anlattı ama soğuk odadan ne kastettiğini bilmiyorum, bu yüzden "Soğuk oda karanlıktan farklı mıydı?" diye soruyorum.

Küçük bir gülümseme, her şeyden çok bir yüz buruşturma, ağzının köşesini çekiştiriyor. Bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Birbirlerine benziyorlardı ama ben soğuk odadan farklı bir insan olarak çıktım."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama bilmek istediğimi sanmıyorum. Kaşlarının çatılması ve gözlerinin odağını kaybetmesi bana hatırlamak istemediğini söylüyor. Elimi kaldırıp parmağımı kalın yara izlerinden birinin üzerinde gezdiriyorum ve ölmekten o kadar korkan bir çocuğun hayatta kalmak için kendini parçaladığını düşünüyorum.

"Benim de yaralarım var," diye fısıldıyorum. Striker kollarını açıyor ve yan tarafına bırakıyor. "Benimkilerin hepsi kafamın içinde."

"Rüya gördüğünde dışarı sızıyorlar," diyor elime uzanarak. "Ama artık korkmana gerek yok."

"Viper bana kalacağımı söyledi." Bakışlarımı tekrar onun üzerinde gezdiriyorum. Diğer adamların da bu kadar güzel olup olmadığını merak ediyorum. Bu kadar hasarlı, kıyafetlerinin altında ve kafalarının içinde bizim gibi yara izleri taşıyorlar.

"Burada güvendesin." Çenemi kavrayan başparmağı alt dudağımı sıyrıyor ve eğilip ağzıma nazık bir öpücük konduruyor. Yumuşak öpücük yakıyor,

Beni ona doğru eğilmeye zorluyor, ağzını bana daha sert bastırıyor, tenimde alevlenen bu ateşi hafifletmeye çalışıyor.

Tanrım, bu çok çılgınca. Belli ki sadece Delly'yi beceriyordu. Delly'i beceriyordum. Daha haftalar önce sikişmiştik. Bizi kaçırdılar. Korkmamız ve onlardan nefret etmemiz gerekiyordu ve burada bir banyoda oturuyoruz, beni çalıp kurtarmaktan sorumlu olan adam beni yumuşak öpücüklere boğuyor ve tek yapmak istediğim durmaması için ona sarılmak.

Striker geri çekildiğinde, "İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var," diyor. "Ve benim de diğerleriyle konuşmam gerek."

Başımı sallıyorum, dudaklarının kelimeleri oluşturmasını izliyorum.

"Küçük Çiçek?"

Gözlerine baktım. Kötü olmadıklarını *biliyordum*. Kötü adamları tanırım ve onların aynı olmadığını tüm benliğimle hissederim.

"İyi misin?"

Dudaklarımı yalıyorum, öpücüğünün tadına bakıyorum, ağzının Delly'nin üzerinde olup olmadığını merak ediyorum. Onu sadece öpmüş müydü yoksa dün gece benim yaptığım gibi amını yalamış mıydı?

"Neden geri dönüyordum?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırıyor ve başka tarafa bakıyor. Geri adım attığımda, pantolonunu bedeninden ayırıp fermuarını çekerken ellerini, kollarındaki kas kordonlarını ve hayatının onda bıraktığı izleri izliyorum. Onu durdurma, elini hareket ettirme ve pantolonuna uzanıp onu serbest bırakma dürtüsü o kadar güçlü ki kendimi durdurmak için tezgahın kenarını kavırıyorum.

"Artık bir önemi yok," diyerek pantolonunun kemerini düzeltiyor ve yaklaşıyor.

Tezgâhı bırakıp parmağımı karın kaslarında gezdiriyorum; kaslar gıdıklanmış gibi dalgalanıyor, sonra göğsünün ortasına doğru sürüklüyorum. Kalbinin üzerindeki yara izinde durup eğiliyor ve kabarık deriye bir öpücük konduruyorum. Nefesi titriyor ve parmakları saçlarımı örüyor, gözlerine bakmak için başımı geriye eğiyorum. Bu kadar yakından erkekliğinin, ter ve seks kokusunun kokusunu alabiliyorum.

"Bu dünya için fazla tatlısın," diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırarak. "Bunun seni nasıl mahvetmediğini bilmiyorum."

"Seni mahvetmedi," diyorum sesimi alçak tutarak. Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduğunda nefesi yanağımda geziniyor, sonra yüzüne tam olarak bakabilmem için yeterince geri çekiliyor.

O kadar güzel ki ona bakmak acı veriyor. Neredeyse ona maskesini geri takmasını söyleyeceğim, böylece biraz daha az gerçek olacak. Böylece insanları öldüren ve bizi çalan adam olarak kalabilir ve bu yumuşak yüzün, olduğuna inanmamızı istediği sertleşmiş katil olmadığı çok açık.

O sadece bir adam. Benim gibi kapana kısılmış bir çocuk.

Ama ikimiz de kurtulduk.

"Babam beni mahvetti, dünyayı değil." Striker belimi kavradı, beni bir kez daha kaldırdı.

Bacaklarımı ona doluyorum, o bizi kapıya doğru götürürken kollarımı omuzlarına koyuyorum. Etrafımda uzanıp kapıyı açıyor, beni sessizce yatağa taşıırken pazuları geriliyor. Vücudundan aşağı doğru kayıyorum, göğsündeki yontulmuş kasların görüntüsünü yiyorum, sonra dönüp gömleğine uzanırken kürek kemikleri arasındaki kafatası dövmelelerini yiyorum, sonra başının üzerinden çekiyorum. Maskesini kapıp geri çekilmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor.

Kapı sessizce kapandığında dönüyorum ve Delly'nin mavi gözleri kırmızı çerçeveli bir şekilde beni izlediğini görüyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Babası böyle biri olduğu ve bunu bu şekilde öğrendiği için çok ama çok üzgünüm.

Bir damla gözyaşı süzülüyor ve başının altındaki yastığa çarpıyor. "Ben de," diye fısıldıyor, ama sonra yüzü parçalanıyor ve Rune'un beni tekrar parçaladığını hissediyorum. Onun ağlamasını izlerken bana tekrar tekrar vuruyor, durdurmak için güçsüz. Bana kendimi çok çaresiz hissettirdi, tıpkı şimdi olduğu gibi, onun acısını dindiremiyorum. Yalanları ve ihaneti onu hırpalıyor, o kadar derin kesiyor ki yara izleri kalacak.

"Bunun hakkında konuşmak zorunda mıyız?" Yatağın kenarına otururken midem bulanıyor ve soruyorum. Parmağını kolumda gezdiriyor ve tüylerimin diken diken oluşunu izliyor. "Bunun hakkında konuşmaktan çok yoruldum."

Delly başını sallar, elini geri çeker ve elinin altını siler.

Buru

n. "İkinci seferde siki o kadar iyi miydi?"

Mavi gözlerini benimkilere dikeyor ve bir kahkaha atıyor, gözlerini sıkarak kapattı. "Daha iyi."

"Yardımcı olur, o bir yağ surat değil." Sırıttığında göğsüm ısınıyor.

Biz iyiyiz. "Onu ben de becerebilecek

miyim?" Sırıttığı düşer ve yüzünü buruşturur.

"Çok mu erken?" Alt dudağımı dişlerimle yakalayarak soruyorum. *Evet, çok erken. Çok erken.* "Maskesini neden çıkardı?"

"Çünkü eve gitmiyoruz," diyor ve battaniyeleri geriye atıp ona katılmam için havaya kaldırıyor.

Öne doğru sürünüyorum, solgun teninin ve sert meme uçlarının görüntüsünü içime çekiyorum. İnce köprücük kemiğindeki koyu renkli beni. Kızarmış, şiş gözleri ve arkasına dağılmış saçlarıyla bile hâlâ çok güzel. Dudaklarımı etinin her santimine bastırmak istiyorum.

"Biliyorum," diyorum ona, battaniyenin altına giriyorum ama gözlerinin içine bakıp başımı yastığa koyduğumda kalbim küt küt atıyor. "İstiyor musun?"

Yüz hatları sertleşiyor, bakışları ağızma kayıyor. "Hayır." Beni kucaklıyor, kendine çekiyor ve bacağına kalçamın üzerine atarak birbirimize öyle sıkı sarılıyoruz ki aldığı her nefesi hissediyorum. Her nefes verişini benimmiş gibi hissediyorum ve hayatımda ilk kez gerçekten güvende olduğumu biliyorum. Dudakları alnıma bastırıyor. "Clyde'ın Rune'dan haberi var mı?"

Başımı sallıyorum, yüzümü yapış yapış boynuna gömüyorum, tenindeki tuzlu teri, hafif sabun ve seks kokusunu içime çekiyorum. O her zaman benim güvenli yerim oldu. Yol göstericim. Şimdi ise başka bir şey.

Tüm vücudu gevşiyor. "Güzel. Onu öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Bir kıkırdama duyuyorum ve tekrar ona bakıp çenesine bir öpücük konduruyorum ama sonra gözlerindeki ölümcül parıltıyı yakalıyorum.

Bazen onun Rune'un kızı olduğunu unutuyorum. Onu yarattığına pişman olacak.

CHAPTER 40

DELİLAH

I Boş bir yatağa uyandım. Ellerim buruşuk çarşafın üzerinde geziniyor, onu arıyor.

Onu.

Son birkaç saat gözümün önünden geçti: O benimle yatakta, beni yeniden alıyor ama daha yavaş, dolgun dudakları kaygan etime bastırıyor, o kadar nazik vuruşlarla derinlemesine hareket ediyor ki tüm karanlığın, kulak misafiri olduğum tüm korkunç şeylerin beni terk ettiğini hissediyorum.

Karnım çırpınıyor, sanki bana tekrar dokunuyormuş gibi tenim ısınıyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek yan tarafıma kıvrılıyorum. Beni kaçıranlardan biriyle yattığım gerçeği hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Tabii artık onlara böyle diyebilirim. Bizi buraya getiren karanlık ve tehlikeli çekimi inkâr edemem. Bizi kaçıranlardan, sevdiğim adamlara dönüştükleri bu yere. Cora'yı kötülükten koruyan adamlara. Babam gibi adamlardan.

Onlar gibi.

Hepsi kötü değil.

Hayır. Onlar gibi değil.

Hayır. Bu adamlar Rune'a hiç benzemiyor.

Kalmaları için yalvaracak kadar onlara asla güvenmezdi.

vardı.

Striker gittikten sonra Cora'ya uzun süre sarıldım. Hiç gerek yoktu. artık konuşmuyor. Ben uyurken kaçmış olmalı ve merak ediyorum.

Ŗu an nerede olduğunu. Striker'ı bulduysa ya da Viper veya Breaker'la birlikteyse. Ben de ona kardeşleri hakkında ne söylediklerini merak ediyorum.

Eğer Striker onu tekrar öperse.

Onu öpme düşüncesi hoşuma gidiyor. Bana verdiği aynı ateşli tutkuyu ona da vermesi.

Gözlerimi kapatarak yüzümü yastığıma bastırıyor, düşüncelerimi yeniden düzene sokmaya çalışıyorum. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Buradan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Aramızda büyük bir değişim oldu ve akıl sağlığıım pamuk ipliğine bağlı kaldı.

Eve dönme düşüncesi midemi bulandırıyor. Yakın zamanda Rune'un karşısına çıkmamın imkanı yok. Sonsuza kadar burada kalamayacağımı da biliyorum. Rune şirketleri babamın kurduğu şirket olabilir ama benim. Tüm hayatımı öğrenerek, kendimi devralacağım güne hazırlayarak geçirdim. Ve bunun gitmesine izin vermeyeceğim.

Adamların sözleri kafamda çınılıyor.

Ben onlarınım. İstediklerini yapmak için.

Keşke bana ne planladıklarını söyleseler.

Dik oturup, Cora geri gelirse diye lambayı yakmak için eğildiğimde gözlerim kapı aralığındaki karanlık figüre takılıyor. Parmaklarım yatağın içine kıvrılıyor, vücudunun kesitini tanıyorum. Dizlerimi çıplak göğsüme doğru çekiyorum, tenimin her santimini gördüğünü düşününce aptallaşıyorum.

"Ona zarar verdiğini bile bile onu ona gönderecektin." Bu bir soru değil.

"Emirlerimiz vardı," diyor Azrail.

"Ŗu anda uymadığınız emirler."

"Hayır." Azrail hamleler ileri ve tutar dışarı onun el. Hâlâ maskesini taktığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

"Neden?" Soruyorum ama biliyorum ki ne sorduğumu açıklamama ihtiyacı yok. *Onu neden geri göndereceklerdi?*

Kararsızlığını bir diken gibi hissedebiliyorum. Bana söylemek istemiyor ama anlamama ihtiyacı var. "Bunun korkunç sonuçları olurdu, olacak. Biri emre karşı gelmekten çok daha kötü."

Ne demek istediğini bilmiyorum ve sormak için ağzımı açtığımda, çok erken zorlamak istemediğim için kapatıyorum. Gerçekten bilmek istediğimden emin değilim.

Elini tutup ayaklarımı soğuk zemine koyduğumda, "Gitmiyor," diyor. Karanlık odada onun siyah gözlerini göremiyorum ama hissediyorum.

Çıplak bedenimde ellerinin yaptığı gibi aşağı yukarı hareket ediyordu. Biraz istilacı. Sahiplenici.

"Nerede o?" diye
sordum. "Viper'la
birlikte."

Sıcak elini çıplak kalçamda hissettiğimde sarsılıyorum. Elini daha da yukarı kaldırıp bana dokunmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi belimi kavradığında içimdeki sıcaklık artıyor.

Konuşmalarına bakılırsa, her şeyi paylaşıyor gibi görünüyorlar, bu yüzden Striker'ın içimde olmasını umursamıyor gibi görüldüğü için üzerimdeki sahiplenici tutumu kafa karıştırıcı. Hatta bence bu fikir *hoşuna* gidiyor. O gece kulüpte yaptı. Tek başına bu bile bu adamların kadınları sık sık paylaştığının ve bundan zevk aldığının açık bir işareti olmalıydı.

Kadınlar.

Cora ve ben.

Onları *başka* kadınlarla düşününce göğsüm daralıyor. Bizim dışımızda başka biriyle ve bu düşünceyi nasıl sindireceğimi bilemediğimden yavaşça nefes veriyorum.

Tekrar yüzüne bakıyorum ama sadece karanlık.

"Bana söyledi," diyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor.

Vücudunun tamamen hareketsizleştiğini
hissediyorum. "Kardeşin hakkında."

Parmakları kalçamda esniyor.

"Striker bana babamın kardeşini öldürdüğünü söyledi. Birbirinize böyle mi hitap ediyorsunuz? Kardeş mi? Bu yüzden intikam istiyorsun. Rune'un aldığı şey bu."

"Rune bizden bir parçayı öldürdü," diyor Reaper. "Viper, Striker, Breaker.

Onlar bana kalan tek kardeşlerim."

Onun ailesi. Kendi yarattığı aile.

Daha fazlasını açıklayacağını umarak sessiz kalıyorum. Azrail çok belirsiz davrandı, hepsi öyleydi ve bu küçük bilgiye sahip olmak bana birçok sırrından birini tutmama izin verdiği için ayrıcalıklı hissettiriyor.

Bu his göğsümde yayılıyor, gerginliği gevşetiyor. Daha fazlasını istiyorum. Sırlarını. Ondan. Onlardan.

Daha fazla açıklama yapmayınca, "Özür dilerim." dedim.

"Olma," diyor Azrail. "Onu öldürmekte haklıydı."

Kaşlarım çatıldı. "Haklı mı?" Ona yaklaşıp yüzünü görebilmeyi dileyerek soruyorum. Görmeme izin verdiği her deri parçasını hatırlıyorum. Şeklini

dudakları ve dudaklarındaki yara izleri bir damga gibi hafızama kazındı.

"Cora'yı ve beni götürürken yaptığın gibi haklı mıydın?"

Kalçamı sıkıca kavradıktan sonra bırakıyor ve kapıya doğru dönerek uzaklaşıyor. "Giyin."

"Neden?"

Azrail yarı yolda durur ve arkasını döner. "Merdivenlerden inerken kışının zıplamasını izlemek istesem de, sana göstermek üzere olduğum şey için giyinmeyi tercih edeceğimi hissediyorum."

Kalbim çarpmadan önce garip bir takla atıyor. "Bana ne göstereceksin?"

İkimiz de geri dönmeyeceğiz ama tüm bunları sonsuza dek ıssız bir yerde, harap bir malikanede kalalım diye yapmadıklarını bilecek kadar akıllıyım. Bir planları var ve Cora ile beni de içeriyor.

"Giyin, Kedicik." Azrail açık kapıdan içeri girer ve omzunun üzerinden, "Babanın gerçekte ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi," der.

Yemek odasına girdiğimizde kazağımı sıkıca sarıyorum ama soğuk iliklerime kadar işlemiş, gitmeyi reddediyor, sinirlerim korkuyla titriyor. Haftalardır cevapları bekledim ve şimdi onları istediğimden o kadar da emin değilim. Zaten öğrendiğim şeyler yeterince kötü.

Odanın boş olduğunu görünce şaşırarak kapı aralığında duruyorum. Reaper'ın sırtına, sonra da yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerinde duran, içinde dosyalar olan büyük bir kutuya bakıyorum.

"Oturun." Azrail masanın kapağını kaldırırken masayı işaret eder
Kutu

"İstemiyorum," diyorum, sinirlerim daha da zıplıyor.

"Güven bana Kedicik, bunun için oturuyor olman gerekecek." Azrail bir dosya çıkarıyor ama ben bir sandalye çekip oturana kadar göğsünde tutuyor. İçgüdüsel olarak ellerimi masanın üzerine koyuyorum, avuç içlerim aşağı bakacak şekilde bekliyorum. Ne yaptığımı fark ettiğimde ellerimi çekip kucağıma koyuyorum ve kazağımın kalın kumaşının içine kıvırdığım parmaklarıma odaklanıyorum.

Görünüşe göre beni iyi eğitmişler.

Derin bir nefes alarak Reaper'ın maskeli yüzüne bakıyorum. "Dosyada ne var?" O dosyayı açarken soruyorum.

"Babanın günahları." Azrail bir kâğıt parçasının köşesini kaldırıyor, sonra bana bakıyor. Bana içindekileri göstermek istemediğine yemin edebilirim ama bu aptalca bir düşünce olurdu. O dosya her ne içeriyorsa onun için buradayım.

"Onunla ilişkilendirilebilecek günahlar mı?" Ben soruyorum. Babam izlerini örtmekte iyidir. Ben de onun izlerini örtmekte iyiyimdir.

Reaper cevap vermiyor. Dosyadan kalın bir kâğıt alıp masanın üzerine koyuyor ve önümde kaydırıyor.

Resmi incelemek için eğildim. Yeşil metal çatılı büyük bir ahşap kulübe, pencereler için devasa cam levhalar ve oymalı ahşap kapıları çerçeveleyen kalın sütunlar tüm görüntüyü kaplıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Orası babamın evi." Hiç gitmemiş olsam da, aynı verandada kendisinin ve arkadaşlarının o kadar çok fotoğrafı var ki burayı tanıyorum. Gerçi Cora'nın anne ve babası öldükten sonra, onların çerçeveli tüm fotoğraflarını duvarlardan kaldırmıştı.

"Öyle," diyor Reaper ve bir direğe baş aşağı asılı büyük bir geyiğin yanında duran babamın resmini yere bırakıyor. "Onun tek üye locası."

Buraya gelirken hissettiğim tedirginlik midemde çalkalanıyor. "Neden bana bunları gösteriyorsun?"

Reaper önüme başka bir resim koyuyor. "Babamız bu araziye okula başladığında son sınav için kullanmıştı."

Başım ona doğru kalktı. *Baba mı? Okul mu?*

"Son sınav," diyor Reaper. "Babam buna çöl derdi. Kendimizi böyle kanıtladık. Babamıza hazır olduğumuzu böyle gösterdik."

"Neye hazırsın?" diye sordum. Ama üniformasına ve maskesine bakınca zaten biliyorum. Katil olmaya hazır. Kiralık silahlar. Adam kaçırmak, öldürmek, her şeyi yapmak için eğitilmişler. Onlar gibi adamlar duymuştum, yeterince yüksek para veren her işi kabul eden, siyaseti ya da adaleti umursamayan paralı askerler.

Adaleti ya da ahlakı önemsememek.

Para. Hepsi buydu. Para ve güç.

Ama babamın bana öğrettiği ve diğerlerinden daha çok üzerime yapışan ders, bir işi yapmak için para kabul ettiğinizde, bir parçanızın her zaman borçlu olduğuydu. Rune her zaman paranın ödenmiş olmasının her şeyin hallolduğu anlamına gelmediğini söylerdi. Birileri hala para için ne yaptığınızı biliyor. Ya da daha kötüsü, başkasına ne yapması için para ödediğinizi.

Bakışlarım görüntülere kayıyor, kafam sorularla dolup taşıyor. "Yani Rune bunu biliyordu..." Aklım o kelimeye takılıyor. "Bu okul

ve..."

"Vahşi doğa," diyor benim için. "Son görevimiz olan tek başımıza, silahsız, sırtımızdaki birkaç giysiden başka hiçbir şey olmadan bir hafta boyunca hayatta kalma görevini tamamlayacaktık. Yapmamız gereken..." sesi kesiliyor ama sonra şöyle diyor: "Babam araziyi kullanacak ve Rune hiçbir müdahalede bulunmayacağına söz vererek göz yumacak."

Başımı sallıyorum, söylediklerinin hiçbirini yerine oturmuyor. "Anlamıyorum."

"Rune ve babamız eskiden yakınlardı," diyor Azrail, başka bir imgeyi ortaya koyarak.

Bu diğerlerinden farklı görünüyor, ben de eğilip ne gördüğümü anlamaya çalışıyorum. İlk başta, sadece siyah ve krem tonları ve paslı kırmızı çizgiler var. Ellerimi tekrar masaya koyarak ayağa kalkıyorum, resmin üzerine eğilip anlamlandırmaya çalışıyorum. Sonra onu görüyorum.

Elim ağzıma gitti ve tökezleyerek geri çekildim, bacaklarım yere çarptı.

Sand

alye. Düşmeden önce onu yakalıyor. "Hasta, değil mi?"

Bakışlarım Azrail'e kayıyor. Boğazımdaki safra yükseliyor ve bir an için Kusacağımı düşünüp tekrar oturuyorum ve burnumdan yavaşça nefes alıyorum.

Reaper ilkinin yanına başka bir resim yerleştiriyor. Gözlerimi kontrol edemiyormuşum gibi, ona doğru hareket ediyorlar ve hemen pişman oluyorum, ama başka tarafa bakamıyorum.

"Yakın olduklarını mı söylemiştin?" Soruyorum, bakışlarım ona kayıyor, sonunda sözleri araya giriyor.

"Evet. Geçmiş zaman." Azrail bir resim daha ortaya koyuyor ve bu diğerlerinden daha kötü. Sözlerine odaklanmaya çalışarak masayı kavriyorum.

"Arkadaş mı?" Gözlerim görüntülerden Reaper'a sıcıyor, anılarımı sıralamaya çalışıyorum ama boş çıkıyorum. Babamın tüm arkadaşlarını ve dostlarını tanıyorum. "*Eskiden* dedin."

Azrail'in gözleri kararmış gibi görünüyor, sanki aniden gölgelerle dolmuş gibi. "Babamız sonradan pişman olacağı bir işe girene kadar yakın arkadaştık."

Reaper masanın üzerine bir resim daha koyuyor ve ben daha fazla bakamıyorum, bu yüzden Reaper'ın alaycı kafatası maskesine ve siyah gözlerine odaklanıyorum.

"Sonra," gözleri titriyor ve yemin ederim gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum, ama başka bir görüntü bırakıyor. "Rune'un bir fikri vardı." Başka bir resmi bana doğru kaydırıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Vahşi doğayı biraz daha heyecanlı hale getirmenin bir yolunu düşündü."

Boğazıma safra kaçıyor. Gözlerimi sıkıp kapatana kadar bir tane daha, bir tane daha koyuyor ama faydası olmuyor. Görebildiğim tek şey onlar. Parçalar. Parçalar.

Parçalanmış insan parçaları, leşlerden koparılmış uzuvlar. Kurşunlarla delik deşik edilmiş bedenler. Kana bulanmış, küçük göğüslere ve kremi kalçalara yapışmış çiçekli gecelikler.

Zane beni kaç kez babamın evine davet etti? Clyde kaç kez gitmeme engel oldu? Yıllar boyunca üyelik aidatı olarak ne kadar para sakladım, babama durup dururken sebepsiz yere verilen devasa paralar?

"Rune av fikrini sevdi," diyor Reaper. "Heyecan istiyordu. Bu yüzden kuralları değiştirmeye karar verdi."

Başka bir resim önüme düşüyor, ama arkamı dönüyorum.

"Arkasına yaslanıp vahşi doğada bizi izlemek istemedi. Rune dışarıda, sıcakta ve çamurda kendisi olmak istiyordu. Yiyeceğini bulmak için iz süren kişi olmak istiyordu. Toprakta ve becerilerinden hayatta kalmak."

Babam sonbaharda hep heyecanlıydı. Kulübesine gitme ve arkadaşlarıyla buluşma zamanı geldiğinde. Her yıl orada bir hafta geçirirlerdi ve geri döndüğünde farklı olurdu. Anlamadığım bir şekilde değişmişti. Bir şekilde daha heyecanlı ama aynı zamanda sakin. Sanki içindeki bir şey yatışmış gibiydi.

Azrail başka bir görüntü yerleştiriyor, ama ben sandalyeden fırlıyorum, eğiliyor, nefesimi ve kafamın içindeki girdabı kontrol etmeye çalışıyorum. Ellerimi duvara dayayarak yuvarlanıyorum, safra çalkalanıyor, yukarı çıkmakla tehdit ediyor.

"Diğerleri de bu fikri sevdi. Vahşi doğaya gitmek, temel içgüdülerini harekete geçirmek. Heyecanı hissetmek, adrenalini hissetmek. Ama multimilyonerleri vahşi doğaya tavşan yakalamaya ve sincap vurmaya göndermek istemiyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Dediğimi duyuyorum ama sanki artık odada değilmişim gibi.

"Vahşi doğayı biraz daha acımasız hissettirmenin en iyi yolu nedir?" Reaper soruyor.

Midem bulanıyor.

"Rune ava bir de av eklemeye karar verdi."

CHAPTER 41

DELİLAH

I Sinir krizinin nasıl bir his olması gerektiğini bilmiyorum ama sanırım ben geçiriyorum.

Tüm bunları babamın yaptığı düşüncesini sindirmek çok zor. Şirketini - gelecekteki şirketimi- para aktarmak için kullanıyordu, sadece pansiyonda yaptığı iş için *ödeme* olduğunu varsayabiliyorum. Her yıl çok fazla para alıyor ama sonra çok fazla para da ödüyor. Cora ve beni de hastalıklı ve şeytani oyunlarını gizlemek için kullanıyor.

Son birkaç saat kafamın içinde dönüp duruyor ve hiçbir şeye odaklanamıyorum. Tek görebildiğim ceset görüntüleri. Korku filmi yönetmenlerinin yüzünü buruşturacak kan ve vahşet.

Ve hepsi babamın işiydi. Ve benim de.

Topladığı parayı sakladım. Cora'yı da.

Öğrenirse ne yapacak? Bilemez.

Reaper son birkaç saatini bana edindikleri bilgileri göstererek geçirdi ama kaynağını söylemeyi reddetti. İmzamın, numaralarımın, üyelik ücretlerindeki eylemini veya sahte satışları gizleyen lanet olası sözleşmelerimin bulunduğu dosyalar üzerine dosyalar. Kötü şeyler yaptığını biliyordum ama bunu değil.

Bunu asla.

Odaya göz gezdirirken gözlerim kutuya takılıyor ve başım masaya düşüyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, dönen düşüncelerime odaklanmaya çalışıyorum.

Bilmiyordum.

Hiçbirini.

Bir yanıml onlara çok kızgın. Beni kaçırıp Cora ve beni korkutmak yerine, bana söyleyebilirlerdi. Bana dosyaları gösterebilirlerdi. Ama bu düşünce aklıma geldiğinde bile, bunun doğru olmadığını biliyorum. Onlara asla inanmazdım. Babamın beni kendisine benzetme dürtüsü, onun onayını alma arzumu gözümü o kadar kör etmişti ki, tüm bu kanıtların babamı alaşağı etmek için uydurulduğunu düşünebilirdim.

Kim ebeveyninin o resimlerde gördüğüm ahlaksızlığı yapabileceğine inanır ki?

Hiç kimse.

Kesinlikle beni hapsedecek kadar koruyan sevgi dolu bir babadan değil. Azrail ve diğerlerinin beni kaçırmak için tutulmuş kötü adamlardan daha fazlası olduklarını görmeme ihtiyaçları vardı. Cora'ya karşı nazik olduklarını görmem gerekiyordu. Cora'nın bana babamdan bahsetmesine ihtiyacım vardı ve ancak o zaman bana gösterdiklerinde onlara inanmaya hazır olacaktım.

Tüm bunların planlı olduğuna dair bir his var içimde. Beni kendi taraflarına çekmek için her ayrıntıyı düşünmüşler.

Ama ne yapmak için?

Bilmiyorum çünkü Reaper beni bir saat önce burada bıraktı ve ne istediklerini tahmin etmek için doğru düzgün düşünemiyorum bile. Çünkü bir şey istiyorlar. Bütün bunları yapmalarının bir sebebi var.

İntikam.

Belki de.

Kalbim hızlanıyor, Cora'nın geri döneceğini düşündüğü andaki yüzünü hayal ediyorum.

Kan sudan daha kalındır.

Annem yanıliyordu.

Rune babam olabilir ama Cora benim. "Minik

Şey."

Breaker'ın arkamdan gelen sesiyle irkiliyorum ama arkamı dönmüyorum. Hareket etmediğimde, onun yürüdüğünü duyuyorum, sonra büyük elinin omzuma indiğini hissediyorum.

"Çıglık atmıyorsun," diyor. "Küfretmiyorsun ya da ağlamıyorsun." Başımı sallıyorum.

"İşlem yapıyorsun."

"Bağırmak ve ağlamak neyi değiştirmeyecek-" Boğazımda yükselen safrayı yutkunarak bastırıyorum. "Reaper bana gösterdi. Cora'yı duydum."

Çılgılık atmak ve ağlamak istemiyor değilim. Saçlarımı ve tenimi yırtmak. Ama saatler önce yeterince gözyaşı döktüm ve Rune daha fazla gözyaşımı hak etmiyor. Cora için de daha fazla ağlamak istemiyorum. Beni ağlarken görmekten nefret ederdi ve ayrıca gözyaşları olanları değiştirmeyecek. Benim üzüntüme ihtiyacı yok. Cora'nın benim öfkeme ihtiyacı var. Benim lanet *öfkeme*. Cora'nın benim intikam hırsıma ihtiyacı var.

İlk defa, Reaper'ı gerçekten anlıyorum. Viper. Kırıcı. Striker. Babam onların kardeşini öldürdü.

İntikam istiyorlar. Rune'un onlardan bir şey aldığı için bedel ödemesini istiyorlar. Sevdikleri değerli bir şeyi.

Cora'yı incittiği için onu incitmek istiyorum. Güvenimi yok ettiği ve annem öldürüldükten sonra en iyi arkadaşımı ve yaşam desteğimi kestiği için.

Sevdiğim kadını incittiğim için.

Babam....

Hayır. Babam *dediğim* adam, öyleymiş gibi davrandığı adam bunu asla yapmazdı.

Rune bir yalancı ve hırsız. Hayatım boyunca bana yalan söyledi. Cora'nın masumiyetini çaldı. Geceleri gelip beni yatağıma yatıran, yanaklarımdan öpen ve her zaman beni koruyacağına dair sözler fısıldayan aynı adam, spor olsun diye insanları öldürüyordu. Cora'yı koruyacağına söz verdikten sonra, onu kendisiyle sevişmeye zorluyordu. Masum bir kadını kendi iradesine boyun eğmeye zorluyor, tüm bunları yaparken de hiçbir erkek ona yaptığını bana yapmasın diye beni kapana kısıtıyordu.

O insanları avlayan adam mı? O hiç gözyaşını hak etmiyor. O adam hak ediyor....

Nefesim kesiliyor.

Dik oturuyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, köklerini sıkıyorum. Aklımdan katıldığımız tüm toplantılar geçiyor. Batı kıyısında yeni satın aldığımız oteller zinciri ve Cora'yla sakladığımız onca para. Midem bulanıyor.

Cora ve ben her zaman suç faaliyetlerini gizlediğimizi biliyorduk, ama kendime Rune'un o kadar da kötü olmadığını söyleyerek bunu haklı çıkarıyordum. Filmlerdeki gangsterler gibi değildi. O benim babamdı. Annem öldükten sonra kırılmış olsa da iyi bir kalbi vardı.

Öyle olmadığını bilmeme rağmen kendimi Rune'un iyi bir adam olduğuna inandırdım.

Ondan daha iyi değilim.

Reaper'ın bana gösterdiği görüntüler tekrar zihnime doldu.

Beni bunun bir parçası yaptı ve ben de ona izin verdim. Benim yapmamış olmam önemli değil.

Biliyorum.

"Spiral çiziyorsun." Breaker'ın sesi düşüncelerime odaklanıyor ve ben nefes alıyorum. Solumdaki sandalye kayıyor, bacakları yerde sürtünüyor. Göz ucuyla onun iri cüssesinin yanıma oturduğunu görüyorum. "Buraya gel."

Breaker onun kalın kalçasını okşuyor. Beni beslediği günler boyunca o kadar çok kucağına oturmuştum ki, şu anki düşünce bile içimi ısıtmamalı. Gözlerim onun yüzüne ve maskesine kayıyor. O ilk gece, kostüm giydiklerini sanmıştım. Sadece dört adam şehvetli bir gece geçirmek için dışarı çıkmışlardı ve Cora ile ben de gözlerine kestirdikleri şanslı kızlardık.

Ama bize yalan söylediler ve bizi manipüle ettiler.

"Gel otur, güzel şey," diyor. "Konuş benimle."

"Bana biraz daha yalan söyleyebileceğin diye mi?"

Parmakları pantolonunun içine kıvrılıyor ama yine de okşuyor. "Ne zaman yalan söyledim?"

Kaşlarım çatıldı. "Kimliğini gizlemek için maske takan ve insanları kaçırap öldüren adama soruyor."

"Eğer bana bilgi saklamanın yalan söylemekle aynı şey olduğunu söylemeye çalışıyorsanız, pek de haksız sayılmazsınız," diyor ve tekrar bacağını sıvazlıyor. "Ama biz asla yüzünüze bakıp yalan söylemedik. Sen gerçekten başa çıkabilecek duruma gelene kadar bilgi sakladık. Bu korumaktır, yalan söylemek değil."

Benim Omuzlarsarkık. Onlar yalan söyledi tarafından ihmal. Onlar fed Bana yavaş yavaş bilgi veriyorlardı. Bunun kapsamının beni mahvedeceğini bildikleri için bana ufak tefek bilgiler verdiler. Eğer bir şey varsa, yalancı olan benim. Hayatım boyunca kendime yalan söyledim. Acımasız bir adam için çalıştım ve beni kendisinin bir versiyonuna dönüştürmesine izin verdim. Onun güçlenmesini ve zenginleşmesini izledim ve aynı şeyleri istedim.

Kendime söyledim. Artık bunu istemiyorum. Hayatta istediğim her şey artık çok önemsiz geliyor. Önemli olan tek şey Cora'yı güvende tutmak.

Ve Rune'u durdurmak.

Breaker bileğimi kavradı. Biraz fazla sert bir şekilde öne doğru çekiliyorum ve beni kucağına oturtuyor. Yerleştim, ereksiyonunu bekliyordum, ama sadece hissediyorum

Kalın kalçasını ve maskesini omzuma bastırıyor. Uzun, yavaş bir nefes alıyor. Bu adamlar ve tüm bu koklama olayı.

Nefret etmiyorum.

Hiçbirinden nefret etmiyorum. Hiç ettiğimi sanmıyorum.

"Cora'ya söyleyemezsin," diye fısıldıyorum, gözlerim tekrar kutuya kayıyor. "Bilmesi onu öldürür. Hazır değil."

"Yapmayacağım," diyor Breaker, bir elini sırtımda gezdiriyor, parmakları omurgamdaki çukurların üzerinde dolaşıyor. "Sen onay verene kadar hiçbirimiz yapmayacağız."

Başımı sallıyorum, yumuşak dokunuşuyla rahatlıyorum.

Bu ne zaman oldu? Bizi aldıktan sonraki ilk hafta çok yalnızdım, herhangi bir etkileşime açtım. Sonra o birkaç gün boyunca ilgileri o kadar üzerimdeydi ki onlarla birlikte olmaktan hoşlandım. Sonra Cora'yı geri aldıktan sonra bizi yalnız bıraktılar ve ben onları yanımda istedim.

Şimdi...

Şimdi ona sahibim ve daha da fazlasını istiyorum.

"Senin bir görev olman gerekiyordu," diye fısıldıyor. "Bir iş. Korkmuş ya da kafası karışmış olman umurumuzda olmamalıydı." Ağır bir iç çekerek kazağımın üzerinden omzumu ısıtıyor.

"Beni babama karşı kıskırtmak niyetiyle kaçırdın," diyorum onun yerine. Başını salladığını hissediyorum.

"Evet. Seni alacaktık, manipüle edecektik, kafanı biraz karıştıracaktık, her şekilde bize yardım etmen için seni zorlayacaktık, hepsi bu. Senin bir hiç olman gerekiyordu. Sadece biraz eğlenmek ve söylediğimiz her şeye uymaya ikna etmek için ateşli bir amcık. Ama sıçtık batırdık."

Onunla yüzleşmek için yer değiştirmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Yanağını sırtıma bastırıyor. Aralarında en nazik görünen Breaker'dı. Çabuk sinirlenmiyor. Gülüyor. Reaper'ın ondan yapmasını istediği her şeye katılıyor ama zalim değil. İçlerinde en güvende hissettiğim kişi o oldu.

"Bizi becererek mi?" Sanırım.

Kıkırdıyor. "Ağladığını umursayarak."

Çılgınca görünüyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Onların hedefi olmam gerekiyordu. Beni esir almaları gerekiyordu ama bunun yerine en iyi arkadaşımı hasta ve zalim bir adamdan kurtardılar. Sevgimi manipüle ettiler, evet, ama sonunda güvenimi kazandılar.

Eğer biri Cora'yı alıp ona zarar verseydi, ben de onları öldürmek isterdim. İlk birkaç gün onlara öfkelenemeyecek kadar korkmuştum. Sonra, onun güvende olduğunu öğrendiğimde, sadece ayrı olduğumuz için öfkelendim.

Ama şimdi neden beni çalmak istediklerini ve beni asla geri vermeyerek Rune'u incittiklerini anlıyorum. Beni ona karşı kıskırtarak.

Şimdi, başlangıçta onları işe alan kişiye karşı çıkmaları, söyledikleri her şeyin doğru olduğu anlamına geliyor.

Beni istiyorlar. Bizi.

Beni zorlamak istemediler. Cora'ya yaptıkları gibi beni de kazanmak istediler.

Reaper'ın karanlık bakışları gözümün önüne geliyor. Üzerimdeki elleri şiddetle kenetlenmişti ama en garip anlarda şefkate dönüşüyordu. O gece kulüpte benden nefret etmişti. Bizi götürdüğünde de benden nefret etti.

Ama odaya daldığında o nefreti hissetmedim ve o zamandan beri de hissetmiyorum. Varlığımı küçümsemeyi hangi noktada bıraktığını merak ediyorum. Belki de hiçbir zaman gerçekten etmedi. Belki de hiçbiri yapmadı.

"Breaker," diye fısıldıyorum, omzumun üzerinden bakıp solgun yüzüyle buluşuyorum.

Gözler.

Keşke yüzünü görebilseydim. Çenesini tutuyorum, altındaki sert kıvrımı hissediyorum.

Maskesini. Eğilip o karanlık ifade buz mavisi gözlerinden çıkana kadar onu öpme dürtüsü, dudaklarının tadına bakabilmek için maskesini yırtıp atmak istememe neden oluyor. Ama yapmıyorum çünkü neden hala taktığını anlıyorum.

Hakkımda bilinmesi gereken her şeyi ona göstermeye hazır değilim, ya da.

Elini benimkinin üstüne koyuyor ve ben de onun elini tutacağımı bildiğim tek şeyi söylüyorum.

"Açım." diyerek gözlerindeki gölgeleri dağıttı.

Arkasına yaslanıyor, bakışları ağzıma düşüyor ve yemin ederim, bir gün maskesinin altındaki o gülümsemeyi göreceğim ve biliyorum, içimin derinliklerinde, kalbimi paramparça edecek.

"O zaman benim güzel Minik Şey'ime yiyecek bir şeyler alalım."

CHAPTER 42

CORA

M SOĞUK IŞIK, nane yapraklarının üzerindeki kırıgıları kristal yıldızlar gibi parlatarak bitki bahçesinin üzerinde süzülüyor. Yarı ölü bir yaprağı koparıyorum

sapından koparıp burnuma götürüyorum, kokusu parmaklarımın arasında çiçek açsın diye eziyorum.

Hafif bir rüzgâr omuzlarıma bir ürperti gönderiyor. Breaker'ın siyah ceketini çekiştirerek kapatıyorum ve onu geri almadığına seviniyorum. Omuzlarıma ilk giydirdiğinden beri her gün giymeme izin veriyor.

Sanırım bu küçük jest zaten tahmin ettiğim şeyi pekiştirdi. Bizi aldılar, bizi tutmak niyetindeydiler. Ama beni göndermeye hazırdılar, sanki onlara ait olduğuma dair tüm tehditler, kötü davrandıklarında içlerinden akan tüm tatlılık hiçbir şey ifade etmiyordu.

Lanet bir *emir* yüzünden.

İstemediğiniz şeyleri yapmaya zorlanmanızı anlasam da, şimdi zihnim durulduğu için içimde dalgalanan öfkeye engel olamıyorum.

Reaper beni geri gönderecekti. Tanıdığım diğer adamlar bunu istemedi. Bana söylediklerinde nasıl davrandıklarından anlayabiliyordum. Ama Azrail neye döneceğimi bildiği için emirlere uymaya hazırды.

Bunca zamandır Rune'un kötü, şeytani, hasta olduğunu söylüyorlardı. Onun ne kadar kötü olduğunu zaten biliyorum. Görünüşe göre onlar da biliyor ve bu beni incitmekten zevk almaktan daha kötü bir şey. Başka bir şey var. Daha karanlık bir şey.

O biliyordu. Ve hala.

Tanrım. Delly bensiz ne yapardı? Burada tek başına kalsaydı aklını kaçırdı.

Yine de beni geri gönderecek ve onu elinde tutacaktı.

Ona garip bir şekilde kafayı takmış. Hepsi öyle ve onun bu kadar üzüleceğini bile bile beni neden gönderdiklerini anlayamıyorum. Elimde değil ama bir yanımda bu düşünceden nefret ediyor - beni sadece o üzüleceği için geri göndermediklerini düşünüyorum.

Ne de olsa onu aldılar.

Delly'yi istediler. Beni değil.

Ben sadece bir
ikramiyeydim.

Bunun gerçekliği karnıma çarpıyor ve gözlerimi yakıyor. Belki de çok fazla düşünüyorum.

Breaker'ın ölümcül bakışları ve Viper'in bana güvende olduğumu, geri dönmeyeceğimi, artık kimsenin bana zarar veremeyeceğini söyleyen fısıltıları düşüncelerime çarpıyor.

Belki ben de önemliyimdir.

Hayır. Bu düşünce tarzı başımı belaya sokacak.

Aptal kız ve onun aptal düşünceleri. Her zaman olduğundan daha önemliymiş gibi davranıyor.

Annemin sözleri içimi parçaladı. Midem bulanıyor, bunca yıl sonra sesinin hâlâ aklımda kalmasından nefret ediyorum.

Sen söz dinlemeyen korkunç küçük bir kızsın. İtaatkâr bir kız annesine karşı gelmez, değil mi? Kötü bir kızım olduğu için lanetlendim.

O haklı. Ben kötü bir evlattım. Öldüğüne sevinmişim ve öldürüldüğünü bilmek beni daha da mutlu etti.

Arkamdaki çakılda botların çıkardığı çıtırtı omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor ve anılarımdan uzaklaşıyorum. Yaprığı bırakıyorum ve siyah ceketimi omuzlarımda topluyorum.

"Burası soğuk," diyor Engerek, sesi damarlarımda kıvılcımlar çaktırıyor. "İçeri gel."

İki hafta boyunca onları neredeyse hiç görmedik ve birden her yerde karşımıza çıktılar. Tüm kaslar, güç ve Striker'ın yakışıklı yüzü. Aramızda meydana gelen bu köklü değişim hakkında ne hissettiğime henüz karar veremedim ama Viper'in yanımda olması bile vücudumda bir sıcaklık yaratıyor.

"Soğuğu severim," diyorum, omzumun üzerinden ona bakmak için başımı hafifçe çevirerek. Gözleri arka kapının yanındaki küçük ışıktan ürkütücü bir şekilde parlıyor. "Bu

kötü şeyleri hissetmeyi zorlaştırır."

Ben arkamı dönüp başka bir nane yaprağı koparıırken cevap vermiyor. Zavallı bitki artık çoğunlukla gövdeden ibaret. Günlerdir burada otların dallarını yeniden dikeyorum, yeniden büyümelerini sağlamaya çalışıyorum ama hep nane yapraklarını topluyorum. Sanki bana temiz olan şeyleri hatırlatması hoşuma gittiği için feda etmeye hazır olduğum tek şeymiş gibi.

Benim aksime.

Rune ve kızını becerdim.

Çakıllar çatırdıyor ve deri çizmeleri görünüyor. Saksı kutusunun kenarındaki koltuğumdan başımı kaldırıp bakıyorum. O kadar büyük ki. Her nasılsa, onu her gün yakından görmediğim için, korkutucu boyutunu unutuyorum. Göğsü ne kadar geniş ve kalçaları ne kadar kalın.

"Neden sen değil de Striker?" Parmaklarımın ucunu dudaklarıma bastırarak soruyorum. Engerek dilimin tenimi tatmak için dışarı fırlayışını izliyor. "Nasıl oluyor da hâlâ maske takıyorsun?"

Cevap vermeyince gözlerim tekrar botlarına kayıyor. "Bana güvenmiyorsun," diyorum onun için.

"Neden yapayım ki?"

"Size neden güveneyim ki?" diye sordum. "Beni geri gönderiyordunuz."

"Emir aldık."

"Ben de öyle duydum." Yer değiştirip bir yaprak daha koparıyorum. Onlarla geçirdiğim haftalarda olduğu gibi beni izlediğini hissediyorum. Bundan hoşlanmadığımı söyleyemem. Aslında, çok fazla hoşuma gidiyor. Ondandır hoşlanıyorum. Onları da. Bu malikanede bir yerlerde bizi izliyor olmaları fikri hoşuma gidiyor. Bizi kötü şeylerden uzak tutmaları. Delly ve benim sevişmemizi izlemeleri. Belki de çok tahrik oldular, Breaker kocaman aletini Viper'ın ağzına tekrar soktu.

Bunu çok yapıyorlar mı merak ediyorum.

"Breaker'la aranızda ne var?" Küçük yaprağı kopararak soruyorum. Naneyi ağzıma atıyorum, Engerek'in her hareketimi izleyişini seviyorum. Gözleri nasıl da güzel parlıyor, rengi solmuş. Nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Eminim güzeldir. Ya da belki yüz hatları da kişiliği kadar keskin ve acımasızdır.

"O benim kardeşim," diyor.

Burnum kırışıyor. "Onun aletini emdiğin için kardeş garip bir kelime seçimi gibi görünüyor."

Derin bir nefes çekerek onu kızdırdığımı belli ediyor. O gece yaşadıkları cinsel ilişki hakkında bu kadar korumacı olmaması garip,

ama... rahatsız edici? Belki de bizi inandırdıkları gibi birbirlerini becermediklerini düşündürüyor.

"Hepimiz kardeşiz," diyor sessizce.

Bakışlarım siyah gömleğine, siyah pantolonuna, askeri görünümüne ve verdiği hisse kayıyor. Evet. Tamam. Tamam. Silah arkadaşınız sanırım. Onun hakkında çok az şey biliyorum. Genel olarak çok az şey.

"Bana bir sır ver, ben de sana bir sır vereyim," diyorum ve ona kalan küçük bir tutam yeşil yaprağı uzatıyorum. Gözleri parmaklarıma kayıyor ve onu alıyor. Eldivenlerini çıkardı ve buna sevindim. Yüzünü görmeme izin vermiyor olabilir ama en azından dokunuşunu bilmiyordum gibi teninin her santimini kapatmıyor.

Yaprağı maskeli burnuna doğru tutuyor. "Benim bir adım var."

Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğinden emin değildim. Ama adını hızlı ve acımasız olduğu için aldığını söylediğini hatırlıyorum. İtirafının göğsünden ayrılış şekli parmaklarımı yumruk haline getiriyor. Sanki bana tutunmam gereken ağır bir şey uzatıyor.

"Viper dışında mı?" Sanırım.

"Evet."

Dudaklarımı yalıyorum, nanenin ve serin gece havasının tadını alıyorum, sessizce dilimde onun tadının olmasını diliyorum. "Diğerlerinin yok mu..." Dik oturuyorum, birden bana önemli bir şey söylediğinin tamamen farkına varıyorum. Son birkaç haftadır öğrendiğim parçacıklar birbirine eklenirken kalbim küt küt atıyor. "Gerçek bir ismi olan tek kişi sen misin?"

"Engerek olmadan önceki halimi hatırlayacak kadar yaşlı olan tek kişi benim. Reaper hariç. Ama bence o her zaman bir erkeğin bedenine hapsolmuş Ölüm'dü."

Anlıyordum gibi başımı sallıyorum, ama anlamıyorum, kanım elektrik akımıyla zonkluyor. "Ve isimleriniz verildi mi?"

"Okulda."

Midem bulanıyor. Askeri tarzda bir yatılı okulun görüntüleri zihnimi dolduruyor ve ne kadar uzakta olduğumu merak ediyorum. "Okul mu?"

"Hayır," diyor, tek kelime bir emir. Bir nokta. Bu konuşmaya ve sorularına bir son.

"O zaman bana nedenini söyle" diye soruyorum. "Neden biz? Neden tüm bunlar? Neden Rune'dan nefret ediyorsun?"

"Rune kardeşimizi öldürdü."

Başımı salladım. Sanırım bunun böyle bir şey olduğunu zaten biliyordum. Erkekler zarar görmüş gururları için ya da birilerinin kendileri kadar acı çekmesini istedikleri için intikam almak isterler. Bu nadiren para kadar basit ya da anlamsız olur.

"Seni göndermek istemedi," diyor Engerek aniden.

"Ama sen buna hazırdın," diye hatırlatıyorum ona, Azrail'i kastettiğini bilerek. Hepsinin onun emirlerine uyuyor gibi görüldüğünü de biliyorum. "Hepiniz öyleydiniz."

Eğilip iri ellerini kalçalarının üzerine koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni ondan uzak tutmak için şu anda bir emre karşı geliyoruz."

Yutkunuyorum.

Viper elimi tutup beni yukarı çekiyor. Ceketim sırtımdan aşağı kayıyor, ama yere düşmeden önce onu kapıyor. Eğilip bir kolunu popomun altından, kalçalarımın etrafından geçiriyor ve meydan okuyan bir çocukmuşum gibi tek koluyla beni yukarı kaldırıyor. Ağırlığımı ayarlarken sert bir nefes alıyorum ve göğsünden aşağı kaymamak için boynunu kavıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kendimi küçük hissederek ve hafifçe telaşlanarak soruyorum ama bu hoşuma da gidiyor. Onun kaba davranışları şiddetle kaplı değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ama kendini tutmuyor ya da bana nazik davranmıyor da. Sanki onunla başa çıkabileceğimi biliyor.

Cevap verme zahmetine girmeden beni eve taşıyor, ben ona yapışıyorum, parmaklarım kar maskesinin altından kayıyor, ensesinde sıcak tenini hissediyorum. Botunu kullanarak arka kapıyı kapatıyor, sonra tezgâha doğru ilerliyor ve beni üstüne yerleştiriyor ama geri çekilmiyor. Tam orada, kalçalarımın arasında duruyor, parmaklarımın uçları teninde küçük daireler çizirken dişli kafatası maskesinin arkasından bana bakıyor.

"Dışarıyı sevdiğimi söyledim," diyorum. "Burada olmak istemiyorum."

"Ben de dışarıyı çok soğuk dedim," diyor Viper, kolu hâlâ belimde. "Küçük Vixen'ımızın uslu durmayı öğrenmesi gerekiyor."

Bizimkiler.

Uyandığımızdan beri bunu söylüyorlar. Bizimkiler. Bizim kızlarımız. Belki beni de istiyorlardı.

Nefesi yüzümü öpüyor, maskenin içinden o kadar sıcak ki maskeyi takmaya nasıl dayanıyor bilmiyorum. "İyi bir kız olup bizi dinleyecek misin?" Viper hâlâ birkaç santim uzakta.

Nefesim titreyerek çıkıyor ve kalçalarım istemsizce onun kalçalarının etrafında sıkışıyor. "Bana hep dinleme konusunda iyi olmadığım söylenir."

Boğazından baştan çıkarıcı bir ses çıkarıyor. Bu ses vücudunda yankılanıyor, ben de bacaklarımın arasında hissediyorum. "Belki de sana bizim için nasıl iyi bir kız olacağını göstermeliyim."

"Peki bu nasıl olacak?" Soruyorum, nefes nefese. Onun çok farkındayım.

Eli kalçamdan yukarı kayıyor, elbiseme doğru ilerliyor. Parmakları gittikçe yükselirken yüzümü izliyor, tepkimi bekliyor. Onu durdurup durdurmayacağımı görmek için.

Yapar mı merak ediyorum.

Bir yanımla Viper'ın yapmayacağını düşünüyor. Karar vermenizi beklemektense sizi bir şey istediğinizi kabul etmeye zorlayan bir tip.

Parmaklarım derisini kazıyor. Gözleri fırtına rengine dönüyor.

Den

iz. İşte bu yüzden onu seviyorum. Onları.

Rune'un ne yapmasına izin verdiğimi anlatırken beni dinlediler.

Bana farklı davranmıyor. Bu hayvani çekimden kaçmıyor. Viper bana hasar görmüş, kırılmış ya da daha kötüsü bana yapılanlar yüzünden kirlenmişim gibi davranmıyor.

Kirli bir adamdan kurtulmak için yaptığım şeyler. Hâlâ bana dokunuyor, beni istiyor.

Temiz, güzel ve arzulanan biriymişim gibi.

Parmakları külotumun dikişinin altından kaydığında, başım geriye düşüyor ve dolaplara çarpıyor. Tabaklar ve bardaklar çarpmanın etkisiyle takırdıyor.

Bacaklarımı onun için açtım.

"Görünüşe göre şimdiden benim iyi kızım olmak istiyorsun," diye fısıldıyor. Bir parmağı klitorisimde geziniyor ve ona doğru eğiliyorum.

"İyi bir kız olmayı seviyorum," diyorum ama aklıma Rune geliyor ve göğsüm sıkışarak başka tarafa bakıyorum.

"O zaman benim tatlı küçük kızım ol ve seni boşaltırken o güzel gözlerini görmeme izin ver." Engerek çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor, sonra iki parmağını içime öyle sert sokuyor ki nefesim kesiliyor, bacaklarım sertleşiyor. Sonra hareket ediyorlar, kayganlığımı içeri ve dışarı sürüklüyorlar ve dudaklarım ayrılıyor, tırnaklarım boynunda derisine pençe atıyor.

Engerek başını eğiyor, ben sertçe nefes verirken ağzımı inceliyor. Elim boynunun yan tarafına kayıyor, hala maskesinin altında, kirli sakalını hissediyorum. Parmaklarım onun yaptığı gibi boğazına dolandığında duruyorum.

O gün eski odamda başparmağım nabzında geziniyordu. Gözleri ağzımdan benimkilere kayıyor, ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Durmayınca, elimi çekmeyince tutuşumu değiştiriyorum, parmaklarım maskesinin altından yukarı kayıyor, güçlü çenesini, kalın boynunu hissediyorum, parmaklarımın kulağının arkasındaki deriyi okşamasına izin veriyorum. Kalçalarım eğilip eliyle buluştuğunda gözleri ağzıma kayıyor, umutsuz bir açlık karnımı kemiriyor, daha fazlasını istiyorum. Avucunu yukarı doğru çeviriyor ve parmaklarını kalçalarımın onun kalçaları etrafında sıkılaştırmasına neden olan o yere çarpacak şekilde kancalıyor. Öne doğru eğilip maskeli ağzını boynuma bastırıyor, ben başımı geriye atıp onun sert dokunuşuna doğru sallanıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, umutsuzca uçurumun kenarından geçmeye çalışıyorum. Onun için çaresizce.

İstenmek için.

Haftalardır bana tekrar dokunmasını istiyordum, ona o kadar açtım ki, hepsi için, daha önce olanları umursayamıyorum. Elinin beni daha da yakınlaştırmamasından başka hiçbir şey umurumda değil.

"Benim için gel, Vixen," diye fısıldıyor nabzıma karşı. "Parmaklarımın her yerine boşal."

Derin bir nefes aldığımda, elimi boynundan yukarı doğru kaydırıyorum ve ağzı ortaya çıkana kadar maskesini yukarı doğru sürüklüyorum. Parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Onları emiyor, dişlerini ısırıyor.

Belli belirsiz, bunu benim yönetmeme izin verdiğinin farkındayım. Güç bende olana kadar bu andaki zevkimin kontrolünü elime alıyorum. Kendi kontrolünü, her şeyini bana teslim ediyor, bu rahatlığı aramak için güvende olduğumu bilmeme izin veriyor.

O pençeleyen açlık bu düşünceyle daha da büyüyor ve parmaklarımı ağzına sokup benimkiyle buluşması için onu sürüklüyorum. Dudaklarım onunkilerin üzerine kapanıyor. Ayrılmış dudaklarına nefes veriyorum, dilimi içeri kaydırıyorum, tanıdık hissinin ve tadının tadını çıkarıyorum.

"Daha derine," diye mırıldanıyorum, ihtiyaçtan aklım başımda değil. Göğsüm sıkışıyor. Onlara kızmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ona değil. Breaker'a değil.

Striker değil. Onun karanlığı kafamın içinde yaşayan şeytanlara gülümsüyor. Birbirimize çekiliyoruz, tüm karanlığımız diğerini arıyor, görüldüğünü ve duyulduğunu hissetmeye ihtiyaç duyuyor.

Viper bana tutmam için bir sır verdi ve Breaker bana daha önce hiç hissetmediğim bir nezaket verdi.

"*Madadh-ruadh*," diye mırıldanıyor Engerek dudaklarıma karşı. "Güzel kızıl tilki, benim için gel lütfen."

Yalvarması nefesimi kesiyor. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken parmakları sertçe içeri giriyor.

Serbest kalışım patlayan bir yıldız gibi içimden fişkırıyor, parlak bir ışık ve kör edici bir karanlık. Viper alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, dünya paramparça olurken etimi ısıyor. Sert ısırık zevkime zevk katıyor, bir çığlık boğazımı kazıyor.

"Çok güzel amına koyayım." Ben aşağı inip öne doğru çöktüğümde sözleri yerine oturuyor. "Tekrar tekrar boşalmanı, tadabildiğin tek şey o olana kadar adımı inleyerek söylemeni izlemek istiyorum."

Parmaklarını kalçalarımın arasından çekerken alnım omzuna çarpıyor. Eğilerek, kayganlığımla kaplı parmaklarını dudaklarına götürmesini, ağızla ağzına almadan önce onları özümle boyamasını izliyorum.

Onları emerek temizlerken kaygan bir sesle dışarı fırlıyorlar, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. "Bir dahaki sefere kardeşimin sikiyle boğulurken benimkiyle boşalacaksın, boğazının o kadar derinine girecek ki bizimkini bir daha asla unutamayacaksın." Maskesini indiriyor ve geri çekiliyor.

Tezgâhtan kayıyorum, o tembelce geri adım atıp ayaklarını sürüklerken titrek bacaklarımın üzerine düşüyorum. Artık ağzını göremesem de, memnun sırtışını hayal edebiliyorum.

"Bir dahaki sefere mi?" diye soruyorum. Elbisemi ayarlarken ellerim titriyor.

Kapı aralığında durur. "Bir dahaki sefere." Engerek, sertleşmiş aletini kıyafetinin içinden kavırıyor. "Sadece tadımıza baktın, *Madadh-ruadh*. Ve şimdi bizimsin. Bir *dahaki sefere* bizden asla kaçamayacağını kabul edeceksin."

CHAPTER 43

STRIKER

"I "AÇ DEĞİLİM!"

Elim korkulukta, ayağım ilk basamakta, durup kütüphaneye doğru bakıyorum. Merdivenlerden yukarı bakıyorum, biliyorum ki Dün gece onu ve Cora'yı bıraktıktan sonra, Reaper ona babası hakkındaki gerçeği gösterdikten sonra Delilah'yla konuşmam gerekiyordu ama Reaper'ın Cora'nın çığlığına verdiği boğuk tepki tüylerimi diken diken etti. Öfkeli olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yok. O ölümcül, alçak ses bana belki de müdahale etmem gerektiğini söylüyor.

Tanrım, şoförü göndereli sadece yirmi dört saat oldu ve Reap şimdiden pişman olabilir.

Geri döndüğümde Viper ve Breaker'ın yemek odası yönünden geldiğini görüyorum.

"Neler oluyor?" Onlar yaklaşırken soruyorum, Viper ilerlerken aletimin kalınlaşmasını görmezden geliyorum. Büyük kaslarının dar gömleğinin altında nasıl dalgalandığını ve kalın kalçalarının malzemeyi etrafına sıkıca çekerek aletini nasıl çektiğini görmezden geliyorum. Şakağımı ovuşturuyorum, bakışlarımı kaçırıyorum ve Breaker'a bakıyorum.

Yardıma olmuyor. Aksine daha da kötüleştiriyor. O da nefes kesici.

Kendime hakim olmalıyım.

"Yemek yemeyi reddediyor," diyor Breaker yanımdan geçerken. Reap'in ses tonunu o da duymuş olmalı.

Kütüphaneye girdiğimizde, gözlerim hemen Cora'nın Reaper'ın devasa vücudu tarafından hapsedilmiş küçük bedenine takılıyor. Onun yanında ne kadar küçük kaldığını fark ediyorum. Başı onun omzuna bile ulaşmıyor ama bu onu caydırmıyor. Ona öylesine meydan okurcasına bakıyor ki, o gece kulüpte bu kadının nasıl bu kadar itaatkâr olduğunu merak etmeden edemiyorum. Adamın gözlerini oymaya hazır görünüyor.

Azrail hepimizin bulunduğu kapı aralığını işaret ediyor ve alçak bir hırıltıyla "Geri dönün ve yemeğinizi yiyin" diyor.

Kollarını kavuşturuyor, adamın ölümcül ses tonundan, yakınlığından, açık öfkesinden etkilenmiyor ve başını sallıyor. "Hayır."

"Seni dizime yatırmak zorunda bırakma beni," diye homurdanıyor Azrail, işaret parmağı yumruk şeklinde kıvrılıyor. Kahretsin, çok gergin, çok öfkeli. Adamın şu anda kendini ne kadar dizginlediğine dair hiçbir fikri yok.

"Devam et," diyor yeşil gözlerini kısarak. "Rune çok daha kötüsünü yaptı."

Kolu düşüyor ve yemin ederim sözleri yüzüne tokat gibi çarpmış gibi eriyor.

"Ama sana ne?" diye tersliyor. "Nasıl biri olduğunu bile bile beni ona geri gönderecektin. Bilerek-" sesi çatlıyor ve kapı aralığındaki üçümüze bakmadan önce öfkeyle gözlerini siliyor. Bakışlarını ona çevirip "*Umurunda değildi*. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, bana neler yapabileceğini biliyorsun ve *umursamadın*."

Kalbime saplanacak bir bıçak, göğsüme saplanan bu kesici acıdan daha iyi olurdu. O haklı. Ona zarar verdiğinden şüpheleniyorduk ve onu cehenneme geri göndermeye hazırdık.

Yaptıklarımızı, boyutunu bilmediğimizi söyleyerek savunamam ama yapabileceği her şeyi biliyoruz. Rune'un hastalığının mükemmel bir resmini çizen bir kutu dolusu kanıtımız var. Yeterli kanıtı toplamak yıllarımızı aldı ve kaynağımız sayesinde sadece Delilah'ı değil, bir avuç insanı da onu durdurmamıza yardım etmeye ikna edecek kadar kanıt elde ettik.

Bir yanım Delilah'nın Rune'un gizli avlarını şimdilik kendine saklamaya karar vermesine seviniyor. Cora'nın, o insanları vahşice öldüren ellerin kendisine de dokunduğunu bilse nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum.

Ve onu ona gönderecektik.

Rune'dan daha kötü olabilecek Zane Devin'e. Delilah'a henüz Zane'den bahsetmedik bile. Sanırım hepimiz nasıl endişeleniyoruz

bizden sonra tepki verecektir.

Azrail'in öfke dolu hırıltısı beni düşüncelerimden koparıyor. Tekrar göğsünü iten Cora'ya ters ters bakıyor.

Engerek alçak sesle ıslık çalarken Breaker "Siktir," diye fısıldıyor. Kaşlarım kalkıyor ve Breaker'a bakıyorum. O başını sallıyor.

Evet, Küçük Çiçek buna pişman olacak. Kimse Reaper'ı itip kakamaz.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona tepki vermek yerine parmakları iki yanında bükülüyor, omuzları kaskatı kesiliyor. Azrail, benim gibi savaşı kaybedene kadar kontrolü elinde tutan bir adam.

"Siparişimiz olduğunu biliyorsun-" diye söze başlıyor ama kız onu tekrar itince sözünü kesiyor.

"Seni de emirlerini de sikeyim," diye hırılıyor Cora, tüm vücudu öfkeyle titreşiyor. Parmak uçlarında ayağa kalkarak maskesini işaret ediyor. "Bu sadece kendi muhakemeni kullanmaktan kaçınmak için bir korkağın bahanesi ve-"

Azrail'in eli kızın ağzını kapatır ve kızın gözleri büyür. Kolundan tutarak onu kanepeye doğru çeker. Kadın tökezliyor, adamın gömleğinin önünü ve ağzını kapatan elini tutuyor ve adam oturup onu öne doğru çekiyor. Garip bir açıyla adamın kucağına düşer.

Ağzını bırakıp onu kalçalarına doğru çektiğinde öfkeli bir çığlık sessizliği bozuyor. Bir eliyle onu yerinde tutarken diğer eliyle elbisesini yukarı kaldırıyor ve ince pembe külotunu ortaya çıkarıyor.

Viper'ın fetişinin bana da bulaştığını itiraf etmeliyim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırıp kendini dik tutmaya çalışıyor ama adam onu saçlarından tutup yüzünü kanepenin minderine yapıştırıyor.

"Tavrını ayarlıyorsun," diye homurdanıyor Azrail, onu sabit tutmak için mücadele ederken. Öfkeli hırıltısı beni gülümsetiyor. Yabani bir kedi gibi kıvranıyor, adamın elini tokatlamak için uzanıyor, diğer eliyle de onu sabitleyene pençe atıyor.

Yanağını mindere dayamış, bacaklarını çılginca sallıyordu.

"Kıpırdama, Küçük Kırmızı," diyor Breaker ve sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Reaper sadece sen kaçmaya çalıştığında daha da heyecanlanıyor."

"Siktiğimin ucubesi!" diye bağırıyor.

Yanımda Viper kollarını kavuşturuyor ama kız Reaper'ın elinden kurtulmayı başardığında öne atılıp bileklerini yakalıyor, onu Reap'in kucağına sürüklüyor ve kollarını kanepeye sabitleyebilmesi için uzatıyor.

"Küçük Delilah'ı bile hareketsiz tutmak bu kadar zor değildi." Breaker başını sallayarak bir adım öne çıkıyor ve Cora, Reaper'ın suratına tekme atmadan önce bileğini kavıyor.

Onu kucağına oturtuktan sonra Reaper iç çamaşırını indirerek kremi, yuvarlak kışını ortaya çıkarıyor. Bu manzara karşısında sikim kalınlaşıyor. Onlara olan açlığım dün gece kısa süreliğine yatışmış olabilir ama Küçük Çiçeğimizi elime almak için sabırsızlanıyorum.

"Buna cüret edemezsin," diye feryat ediyor Azrail'in niyetini anladığında, ama sonraki birkaç kelimesi etin etle buluştuğu keskin bir tokatla kesiliyor. O kadar gürültüdür ki nefesini içine çeker ve tamamen kaskatı kesilir. Adam art arda beş tane daha indiriyor ve kadın nefesini tutuyor, bir santim bile kıpırdamıyor.

Tekrar küfretmesini ve mücadele etmesini bekliyorum ama tamamen hareketsiz kalıyor. Çenem geriliyor, göğsümü endişe kaplıyor. Bir tür travma tepkisi verdiğinden ve Azrail'in onu asla dizine yatırmaması gerektiğinden korkuyorum ama sonra gülüyor ve Azrail'in eli havada duruyor.

"Senin sapık kışın bundan daha iyisini yapabilir," diyor, yanağı yastığa yapışmış *halde hâlâ* meydan okuyor. "Eğer bir şey anlatmaya çalışıyorsan, bunu *yakarak* yapmalısın."

Kaşlarım çatıldı. Viper'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. Breaker başını sallıyor ama kıkırdıyor. Umarım Azrail kontrolünü kaybedip sertçe inmelerine izin vermeden önce onu yakalamaya hazırdırlar, ama kışının üzerinde gezinen el omzuna gidiyor ve onu dik tutup dizlerinin üzerine çöktürüyor. Kadın iç çamaşırını tekrar yukarı çekmek için çabaladı. Adam koltuktan kalkıyor, uzun parmakları başının üstündeki saçlara dolanana kadar tutuşunu ayarlıyor ve başını geriye atıyor.

Boğazından küçük, öfkeli bir ses çıkarıyor, bir eli adamın saçlarını kavramak için havaya kalkıyor, diğeri adamın kalçasına iniyor, ama hemen geri çekiyor.

O zaman nedenini anladım.

Kıyafetinin içine sıkışmış sikiinin uzun, kalın hatları kalbimin teklemesine neden oluyor. Hay sikeyim. Onun hayal kırıklığını biliyorum. Ona boyun eğdirmeyi çok isterdim. Onu göndermek istemediğimize inandırmak için. Herhangi birimizin isteyeceği en son şey onun incinmesi. Reaper'ın bile gözüne girmiş durumda ve bunu asla söylemeyecek ama onun tekrar incinmesinden cezaya katlanmayı tercih ediyor.

Ve onu tutmanın bedelini kesinlikle ödeyeceğiz.

"Seni göndermek istediğimizi mi sanıyorsun?" diyor, sesi şiddetle karışık. Azrail'in öfkesi ve hüsrânı içinden sızarak onu sertçe kavırıyor. "Seni bırakmak *istediğimizi* sanıyorsan yanılıyorsun, Kız Bebek."

Öfkeli zümrüt gözleri ona dik dik bakıyor, elleri yanlarına düşüyor ve küçük toplar haline geliyor. Öfke ondan yayılıyor, omuzlarını geriyor, çenesini sertleştiriyor. Acaba ilk kez gerçekten öfke duyuyor muydu? Yaşadığı boktan hayat için gerçek bir öfke. Belki de daha önce bunu yapabilecek kadar güvende hissetmemişti.

Çenesi titriyor, onu kaldırıp üzüntüsünü öpmek istiyorum.

Azrail de bunu hissetmiş olmalı ki kızın önünde çömeliyor, saçlarını tutmayı bırakıyor ve elinin buklelerin üzerinden omzuna doğru inmesine izin veriyor.

"Kızım," diye fısıldıyor Azrail o kadar nazıkçe ki göğsüm sıkışıyor. "Sen bizimsin, anlıyor musun? Benim olduğumu iddia ettiğim hiçbir şeyi bırakmam. Seni uzaklara göndermek zorunda kalsam bile, her zaman seni almaya gelirim." Azrail çenesini kavrayarak onu kendisine bakmaya zorluyor. Çömelmiş olsa bile hâlâ ondan çok daha iri. "Eğer kaçarsan seni yakalar ve bize geri getiririz. Bu konuda söz hakkın yok."

Yanağını silmek için kazağının kolunu kullanıyor ama çenesinin patladığını ve gözlerinin meydan okumayla parladığını görüyorum. "Belki de siz ucubelere ait olmak istemiyordumdur. Beni kaçırdınız, hatırladınız mı?"

"Biz sadece zaten bizim olanı aldık," diyor Reaper.

Zaten bizim olan şey.

Belki de Azrail o kadar da yalancı değildir.

Bu iki kadın fark ettiklerinden çok daha uzun süredir bizim. Belki de bizim fark ettiğimizden bile uzun süredir.

"Seni o deri koltukta becerdiğimiz gecedan beri bizim olmak istiyorsun," diyor Viper. Bir adım öne çıkıyor, önce bana sonra da Azrail ve Cora'ya bakıyor. "Ve dün gece ellerimin üzerine boşalırken de kesinlikle bizim olmak istedin, güzel Vixen."

Azrail kıkırdar ve arkasındaki kanepeye geri kayar.

"Ben sahiplenilebilecek bir oyuncak değilim." Ayağa kalkmaya çalışır ama Engerek bir elini omzuna koyarak onu dizlerinin üzerinde tutar. Gözlerinin arkasında ateşli bir kıvılcım parlıyor. "Sahiplenilmeyeceğim. *Erkeklerin* bana *sahip olabileceklerini* ve beni *kullanabileceklerini* düşünmelerinden bıktım."

"Ne zaman istersen sikimi kullanabilirsin, K Kmızı." Breaker eğiliyor, başını geriye yatırmak için bir parmağını çenesinin altına sokuyor. "Bizim için tekrar aılmanı çok isterim."

Göğsü titrek bir nefesle yükseliyor. Elini bırakır, dik durur.

"Sanırım bizim kız senin sikinin nasıl hissettirdiğini unuttu," diyorum, duruşumu kapı çerçevesine yaslanacak şekilde ayarlayıp kollarımı kavuşturarak. Breaker bana doğru bakıyor. "Belki de bizim olmak için yalvarana kadar ona ne kadar iyi hissettirebileceğimizi hatırlatmaya ihtiyaı vardır."

Reaper'ın sırtışını neredeyse görebiliyorum. Bakışları bana kayıyor ve gözlerindeki o tanıdık, karanlık parıltı bana bu gecenin ilginleşmek üzere olduğunu söylüyor.

Reaper bir elini kanepenin arkalığından çekip avucunu yukarı çeviriyor. O anda siyah gözlerinin arkamdaki kapı aralığına odaklandığını fark ediyorum. Bir parmağını işaret edercesine kıvrıyor ve "Buraya gel Kedicik ve bizimle oyna" diyor.

CHAPTER 44

STRIKER

I Tam Delilah odaya girerken döndüm. Gözleri Azrail'den bana kayıyor ve adımları duraksıyor, nefesleri kesiliyor. Gözlerinde kıvılcımlanan ani, ateşli bakış bana hastalıklı bir tatmin duygusu veriyor. Sanki yirmi dört saatten kısa bir süre içinde neye benzediğimi unutmuş gibi mavi gözleri yüz hatlarımı inceliyor.

Breaker onun geçmesine izin vermek için geri çekiliyor. Bunu yaparken parmaklarını Cora'nın saçlarında gezdiriyor ve dün geceki duygusal ifşadan sonra ikisinin de iyi olduğunu anlatan bir hareket yapıyor.

Delilah dönüyor ve itaatkâr bir şekilde Azrail'in kucasına oturuyor. Reaper'ın eli Delilah'ın karnına doğru uzanıyor ve Delilah'ı kendisine doğru bastırmak için geriye doğru sürüklüyor.

"Bizi takip eder miydin?" diye soruyor. Bakışları Cora'ya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ve kaçmaya çalışırsak bizi sana geri dönmeye zorlar mıydın?"

Azrail'in parmakları kızın göğüslerinin arasında dolanıyor ve onu göğsüne doğru çekerken boğazını kavırıyor. Burnunu kızın boynunun yan tarafına daldırarak fısıldıyor, "Biliyorsun ki yapardık, Kedicik. Kovalamacayı ne kadar sevdiğimizi hatırlatmama gerçekten ihtiyacın var mı?"

Dişleri alt dudağına batıyor ama başını sallıyor. "Onu yakalamayı planladın," diyor Azrail'e dönerek. Bu bir soru değil. Bu bir farkındalık.

Reaper maskeli burnunu şakağına sürtüyor ama yanıt vermiyor. Gözlerini kapatıp onu içine çekerken göğsüm sıkışıyor.

Cora'nın omuzları gevşiyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor. Reaper onu bir kez daha çaldığını inkar etmediğinde güzel yüz hatları daha hafif, daha parlak görünüyor.

Sanırım ben bile rahatladım, ancak emirlere uyup sonra karşı gelmesine şaşırmadım. Reaper sahiplenici ve aşırı korumacıdır. Ayrıca bizim üzülmemizden de hoşlanmıyor. Keşke planını bizimle paylaşırdı, çünkü onu o kapıya doğru sürüklemek şimdiye kadar hissettiğim en kötü şeydi. Ama yine de, bunu nadiren yapar.

"Pretty Little Red." Breaker eğilip parmağını Cora'nın çenesinde gezdiriyor. "Ne kadar büyük göz yaşların var."

Gözleri adamın maskesine kayıyor.

"Ne kadar korkmuş gözlerin var," diye fısıldıyor. "Kızımın sana ne kadar aç olduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacı var mı?"

Ayağa kalkarken göğsü kabarıyor.

"Breaker," diyor Viper, Cora'nın gözleri Breaker'ın vücudundan aşağı, pantolonundaki şişkinliğe doğru inerken. "Sanırım Vixen, aletinin boğazına gömüldüğünde ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmak istiyor."

Azrail, "Bahse girerim aletinin ağzında olduğu düşüncesiyle şimdiden sırlıslıklam olmuştur," diyor. Çenesini Viper'a doğru hafifçe kaldırıyor.

Engerek onun arkasında dizlerinin üzerine çöküyor. Cora'nın kafası Reaper'a doğru kayıyor, sanki bunu sessizce komuta edenin o olduğunu biliyor.

Hep öyle yapar.

"Öyle misin?" Engerek ateşli bir bukleyi geriye doğru fırçalıyor. Omzunun üzerinden ona bakmak için başını yana çeviriyor. Adam ensesini kavriyor, sonra parmağını omurgasından aşağı kaydırıyor. Daha bir gün önce bana nasıl dokunduğunu hatırlayınca sırtımdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Güzel elbiseni kaldır ve o pembe külotunun altını hissetmeme izin ver. Bizim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmeme izin ver."

Çenesi sıkılsa da elbisesini kavriyor ve yukarı çekiyor. Bana doğru baktığında Azrail'e gülümsüyorum.

Belki de onları kulüpte becermek, Rune'la becermekten çok, kızlarımızın kendilerini bize zaten verdikleri tüm yolları hatırladıklarından emin olmaktı.

Viper elini kadının karnının etrafında dolaştırıyor ve külotunun ön kısmına doğru kaydırıyor. Adam kadının içine girerken kadın da ona doğru eğilir.

"Tanrım, bunlara bayılıyorum," diyor Breaker, Viper'ın ince kumaşın altında hareket eden iri elinin görüntüsünü yiyerek. "Çok inceler,

şaplaktan ne kadar ıslandığını görebilirsin."

Delilah kaşlarını çatıyor, gözlerini Viper'ın eline dikeyor. "Şaplak mı?" Reaper'ın kucağında kıvrınıyor. Eminim amcığı da sırlıklam olmuştur.

Engerek tekrar Cora'nın içine girip maskeli yüzünü kızın kırmızı dalgalarına gömerken, göğsü bir solukta genişlerken Cora'nın tepkisi bir solukla bozuluyor. Gözleri yukarı fırlayıp benimkilerle buluştuğunda kalbim duracak gibi oluyor. Onun kokusunun tadını çıkarma şekli, ben sikimi ağzına sokmadan önce beni nasıl içine çektiğini hatırlatıyor. Mavi-yeşil gözleri kasıklarına doğru iniyor, sanki benim tadımı hatırlıyormuş gibi kararıyor. Aletimi o kadar sertleştiriyor ki; fermuarıma acımasızca bastırmasını engellemek için yer değıştirmek zorunda kalıyorum. Breaker fark etmiş olmalı çünkü bakışlarını hissediyorum ve göz temasından kaçınarak çenemi sıkıyorum.

Cora inliyor, kirpikleri çırpınıyor. Engerek onu tekrar içine çekiyor, parmakları hâlâ ıslak bir şekilde Cora'nın sıcaklığına sokuluyor. Delilah Azrail'in elini boynundan çekip öne eğiliyor, Cora'nın kızarmış yanaklarını avuçluyor, Küçük Çiçeğimizin narin iniltisini özensiz bir öpücükle yutuyor, sonra dilini ağzına alıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor Engerek.

Acaba o da benim gibi onları hatırladıkça mastürbasyon yapıyor mudur?

Azrail, Delilah'nın saçlarını görebileceğı şekilde toplar ve şöyle der: "İşte benim güzel kızlarım. Bizi uzun zamandır baştan çıkardınız. Ne kadar tatlı öpüşüğünüzü görelim."

İki kadın da onun sözleri karşısında eriyor, nefesleri ağırlaşıyor, öpüşmeleri hararetleniyor. Cora inliyor, bir eliyle Viper'ın bileğini kavrarken diğeri eliyle Delilah'ın kalçasını sıkıyor, sanki onu yere basmak için kullanıyormuş gibi.

Öpüşmeyi kesiyorlar, göğüsleri kabarıyor, gözleri arzuyla parlıyor. Delilah'nın bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben değışimini görebiliyorum. Dün gece içine girdiğimde bile korunuyordu. Şimdi tüm duvarları yıkıldı, kızlarımızın zarar görmemesi için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyor.

"Kızlarımız bizim için gösteri yapmayı seviyor," diyor Reaper, Prenses'i geri çekerken Breaker'a yaklaşmasını işaret ederek. "Bizi ne kadar arzuladığını göster bize."

Başının üzerinden, gözlerim Reaper'ınkilerle buluşuyor ve kanepenin arkasından bir parmağını kaldırarak yanıma gelmemi işaret ediyor.

Kapıyı itiyorum ve kalbim gümbür gümbür atarak ileri doğru adım atıyorum. Yanında durduğumda Breaker'ın hararetli bakışları bana dönüyor, solgun gözleri beklentiyle yanıyor, gözlerime takıldıklarında arkalarında bir şeyler parlıyor

maskesiz yüzü. Kemerinin tokasını çıkarırken neredeyse sessiz olan odada metalik bir çınlama yankılanıyor. Uzun parmaklarının kemeri zarıfçe açışını izliyorum ve şimdiden o kadar sertleşmiş ki pantolonunun düğmesini açtığında, fermuarı aşağı çekmek için pantolonunu çekmesi gerekiyor. Açılan metal dişlerin çıkardığı gıcırtılı ses, doğrudan sikime doğru bir arzu dalgası gönderiyor.

Onun hareketlerini izlerken içime dolan bu vahşi, şehvetli his yeni. Daha önce onun yakınlığından hiç bu kadar etkilenmemiştim. Şehvetli hareketleri. Ciğerlerime yeterince hava alamıyormuşum gibi hissediyorum. Nefesim ağır olsa da sığ, nabzım o kadar hızlı, o kadar yüksek sesle atıyor ki, tam bir nefes almama izin vermiyor.

Adamın uzun, sert siki serbest kaldığında Cora'nın küçük iniltisi odanın içinde yankılanıyor.

Onun nasıl biri olduğunu kesinlikle unutmamıştı.

"Sadece senin sikini görmek bile amını titretti," diyor Viper, sesi memnuniyetle karışık.

Sertçe nefes veriyor. "Bahse girerim onun mükemmel aletinin görüntüsü seninkini de sertleştirmiştir, değil mi?"

Engerek'in gözleri önce bana, sonra da Kırıcı'ya kayıyor. "Seni evcilleştirme ihtiyacı sikimi sertleştiriyor, küçük Vixen."

"Ne yazık," diye nefes alıyor. "Breaker'ın aletini seninle tekrar paylaşmayı umuyordum."

Reaper tekrar arkasına yaslanıyor ve gözleri benden Viper'a kayıyor. "Engerek, güzel kızımıza yardım et."

Engerek hemen boştaki eliyle Breaker'ın aletine uzanıyor. Etrafında yumruk yaptığı anda Breaker inliyor, kalçaları Viper'ın kavrayışına doğru sarsılıyor.

"Bu çok ateşli," diye fısıldıyor Cora.

"Dilini çıkar," diyor Breaker. Kadın itaat ediyor, pembe dilini uzatıyor, yeşil gözleri adamın maskesine kilitleniyor. Breaker elini Viper'ınkine doluyor ve sikini onun ayırık dudaklarına götürüyor. Dilini başının etrafında döndürüyor ve sikim sanki onun ağzı üzerimdeymiş gibi sarsılıyor. Breaker başını geriye atarak bir inilti çıkardı. "Oh, lanet olsun."

"İşte böyle bebeğim," diyor Azrail, sesi boğuk. "Boğazına gelene kadar."

Kız heyecandan mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor ve Breaker başını göğsüne indirip öne doğru sarsılıyor, onu sabit tutmak için ensesinden kavıyor. Kadın boğuluyor ve adam onu serbest bırakıyor ama kadın ıslak, özensiz seslerle onu tekrar içine çekiyor.

Delilah öne eğiliyor ve Cora'nın kulağının arkasına birkaç kırmızı bukleye sıkıştırıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor ve doğrudan sikime bir arzu dalgası gönderiyor. "Onun sikini çok iyi emiyorsun, tıpkı benim amımı emdiğin gibi."

"Sik beni," diyor Breaker. "Tiny Thing'in ağzı çok pis." Ona sırtıyor. "Eminim onu sikmek için sabırsızlanıyorsundur."

Kalçalarını öne doğru iterek Cora'nın boğulmasına neden oldu.

"Striker." Reaper'ın kaba sesi omurgamdan aşağı vuruyor ve dikkatimi ona çekiyor. Siyah gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerindeki soruyu görüyorum. *Ne kadar ileri gitmek istiyorsun?*

Cora'nın Breaker'ı tekrar ağzına almasını dikkatle izleyen Viper'a bakıyorum, sonra Reaper'a dönüyorum.

Ne kadar uzağa? Breaker'ın bilmesini istiyor muyum?

Kimi kandırıyorum lan ben? *Hepsi* zaten biliyor.

Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

Azrail Delilah'yı ensesinden kavıyor ve sıkıyor. Adamın parmağı nabzının üzerinde gezinirken Delilah başını yana eğiyor. Eğilip parmağının olduğu yeri öpmek istiyorum. Kirpikleri titriyor ve bana dün gece ona çarptığımda nasıl görüldüğünü düşündürüyor. Gözlerinin şimdiki gibi nasıl donuklaştığını. Adam saçlarını toplayıp yumruk yaparken bakışları bana doğru kayıyor ama odağını tekrar bana çeviriyor.

Reaper bana, "Bebek Kız'a sikişinin tadına baktır," diyor, sonra da, "Engerek, kızımızın onu derinlemesine emmesine yardım et," diyor.

Engerek donar. Kırıcı hareketsiz. Azrail bekler.

Cora, Breaker'ın aletini kaygan bir patlamayla bırakıyor ve bana doğru kayıyor, gözleri yüzüme dikiliyor, dili çoktan çıkmış ve hazır. Delilah dudağını ısırarak yaklaşıyor, bana bakarken mavi gözleri şehvetle bulutlanıyor, Cora'ya tekrar uzanıyor, belli ki Reaper'ın emri olmadan bile katılmayı planlıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve bilmediklerini fark ediyorum. Kızlarımızın yaşanan değişim hakkında hiçbir fikri yok çünkü bildikleri tek şey bunu yaptığımız. Birbirimizi beceriyoruz. İkisi de diğerinin tepkisini beklerken nasıl durakladığımızı fark etmiyor. Sanki tüm gezegen ekseninden kaymadı ve hayatım bu tek komutla aniden değişmedi.

Breaker'ın eli omzuma konuyor ve kafamda elektrik şimşekleri çakıyor. Birden, omzuma daha önce dokunup dokunmadığını hatırlayamıyorum. Kafamın içindeki gürültüyle başa çıkmaya çalışırken zar zor nefes alabiliyorum.

Bana dokundu. Birçok kez. Hatta siklerimiz birbirine değdi, birden fazla kez bekleyen amıma girdi. Ama her nasılsa, şu anda omzumdaki parmakları, odayı yana doğru eğilmiş gibi hissettiriyor.

Bakışlarım ona kayıyor ve soluk mavi gözlerinin beni izlediğini fark ediyorum, sanki sessizce beni kontrol ediyormuş gibi. Keşke yüzünü görebilseydim. Dudakları küçük, bilmiş bir sırıtışla köşeden yukarı mı kalkmış yoksa endişelendiğinde yaptığı gibi kaşlarını mı çatmış.

O kaş çatmanın tadı nasıl acaba?

Reaper'ın sesi kafamdaki paraziti kırıyor, şehvetle kalınlaşıyor. "Kedicik, Striker'ın sikini kızımızın ağzına sokmalarına yardım et."

Delilah kemerime uzanıyor. Viper'ın bakışları pantolonumdaki şişkinliğe düşüyor. Fermuarımın aşağı çekilme sesi içime işliyor ve sanki tüm dünya yeniden hareket ediyor.

Delilah'nın sıcak eli pantolonuma uzanıyor, beni sarıyor ve bir nefes tıslıyorum. Aletimi serbest bırakıyor ve elim Cora'nın başının üzerine düşüyor, kendimi dik tutmaya çalışıyorum. Heyecan, adrenalin, şehvet, hepsi damarlarımda dolaşıyor ve başımı döndürüyor.

Cora, "Aleti bile muhteşem," diye fısıldıyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum.

Fikrimi değiştiremeden önce Prenses'in, sonra da Engerek'in iri, kalın parmakları tabanımı sarıyor. Kalçalarım bu temasla istemsizce sarsılıyor. Engerek'in diğer eli Cora'nın başının arkasındaki saçlarına dolanıyor, onu bana ve parmaklarımızın fırçasına doğru yönlendiriyor. Çenemi sıkarak gözlerimi kapatıyorum. Hepsinin, tüm o parmakların, *onun* elinin üzerimde olması beni dengesiz hissettiriyor, bu yüzden Cora eğilip beni ağzına alırken parmaklarımı *onun* kızıl saçlarına gömüyorum.

Gözlerim dalgalanıyor, omurgamdan aşağı ateş kıvılcımları saçılıyor.

"İşte benim iyi oğlum," diyor Breaker ve sözleri kafama çarparak gözlerimin açılmasına neden oluyor. Cora ucumu sertçe emmek için o anı seçiyor ve Breaker'ın bakışları bana kayarken nefesim kesiliyor. İyi çocuk ben miyim yoksa Viper mı? Benim olmamı istiyor muyum? Sonra Breaker, "Senin de Strike'ın iyi çocuğı olmak istediğini biliyordum, Viper." diyor.

Tüm kan başımdan sikime doğru akıyor. Engerek'in penisi sikimin etrafında sıkılaşıyor. Breaker omzumu sıkıyor ve bunun için minnettarım. İzin gibi geliyor. Her şeyin yolunda olduğuna dair bir güvence gibi. Kızlarımız bilmiyor ama onlar biliyor. *O* biliyor. Viper her zaman onun sikini yalamadı. Onlar

bir kadını aldığımızda her zaman dokunmamışızdır. Şu anda yaptığım şey, bu anlarda nasıl etkileşimde bulunduğumuzu değiştirmek, sadece benim hayatımı, zihinsel ve duygusal durumumu değil, onlarınkini de değiştiriyor.

Cora kaygan bir patlamayla beni bırakıyor ve içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Çok büyük," diyor, kurulan dinamiğin tamamen farkında olmadan. Bakışlarımı indirdiğimde onu açık ve memnun bir ifadeyle bana bakarken buluyorum. Gözleri Delilah'ya kayıyor. "Eminim seni açarken kendini iyi hissetmiştir."

Prenses boğazından bir ses çıkarıyor, başparmağı Cora'nın ıslak dudaklarında geziniyor ve tükürük çenesinden aşağı damlıyor. Cora beni derinlemesine emerken yüzüne odaklanmaya çalışıyorum, ama dilini aletimin başının etrafında döndürürken ve Viper shaftımı çekerek Delilah'nın elini aşağı kaymaya zorlarken zar zor düzgün düşünebiliyorum. Parmaklarını Cora'nın yanaklarında gezdiriyor ve bu görüntü o kadar erotik, o kadar şehvetli ve sevgi dolu ki taşaklarım geriliyor.

"Engerek," diyor Reaper ve ben de ağzının içinde patlamamak için dikkatimi ona veriyorum. "Striker'ın sikini emerken Bebek Kızımızı al." Delilah'nın başını okşuyor ve onun sikimi sıkıca kavramasını sağlıyor. Siyah gözleri aletimden yüzüme doğru hareket ettikten sonra Breaker'a yöneldi. "Breaker, gel de güzel yavru kedimizle ilgilen."

Yanımda, Breaker dizlerinin üzerine çöküyor, bir elini Reaper'ın yanındaki mindere koyuyor, diğer eliyle de onun elbisesini yukarı doğru kaydırıyor. Beni bırakıyor ve şimdi sadece Engerek'in eli aletimin üzerinde.

"Kalçalarını kaldır, Kedicik," diyor Reaper elbisesini yukarı çekerken ve başparmaklarını iç çamaşırına geçirip kalçalarından aşağı kaydırırken. Breaker onları tamamen çıkarıyor, sonra elbisesinin düğmelerini çözüyor ve sadece beyaz sütyeniyle kalana kadar başının üzerinden çekiyor.

İnce kumaşın altındaki pembe meme uçlarının görüntüsü parmaklarımın Cora'nın saçlarında sıkışmasına neden oluyor ve kabaca ağzına doğru ilerliyorum. Başını sabit tuttuğumda Cora boğuluyor, boğazının daraldığını hissediyor ve beni yutmaya çalıştığını fark ediyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum ve nefes almasına izin vererek rahatlıyorum. Onun tatmin olmuş sırtısına bakıyorum. "Sen pis küçük bir kızsın. Sikte boğulmayı seviyorsun."

Çenesindeki tükürüğü siliyor. "Sikleri severim."

"Aletlerimiz," diye homurdanıyor Viper. Sikimi öyle sert kavırıyor ki, hafifçe öne doğru eğilip ağzını tekrar sikimin üzerine bastırırken taşmamaya çalışıyorum.

Ben. "Sadece siklerimiz, Vixen. Bu siki yala ve ben seni becerirken Striker'a onun dölünü ne kadar istediğini göster."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Elini boyumda aşağı yukarı kaydırıyor ve beni sıkıca kavıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, akıl sağlığıma zar zor tutunabiliyorum. Beni bu şekilde okşamaya devam ederse, Cora'nın içine bile girmeden boşalacağım. Bir saniye sonra beni bırakıyor ve Cora'nın sadece başını emmek zorunda kalması için geri çekilerek hava emiyorum, ama bu işe yaramıyor.

Viper onu üzerimden çekiyor. Dudaklarımı yalayarak yeniden odaklanmaya çalışıyorum, çünkü o elbiseyi çözüyor ve elbise açılarak pembe külotunu ve sütyenini ortaya çıkarıyor.

Beni tekrar içine almak için eğildiğinde sikimi kavıyorum. Yanımdaki Breaker'ın Delilah'yı Reaper'ın kucağına yerleştirdiğinin belli belirsiz farkındayım ama Cora'nın ıslak ağzının ötesine odaklanamıyorum.

Viper sütyenin kancasını açıyor ve sütyen düşüyor. Çillerle bezenmiş pürüzsüz, açık tenle kaplı iri göğüslerdeki pembe meme uçları artık yeni favori şeyim.

Viper uzanıp göğüs ucunu çimdikliyor ve çıkardığı ses aletimde yankılanıyor.

Viper, Cora'ya "Bir dahaki sefere horozda boğulacağını söylemiştim," diyor.

Elleri kışıma iniyor ve beni içine çekiyor, o kadar kabaca ki sanki ruhumu bedenimden emmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyor.

"Siktir," diye inliyorum, gözlerim onun güzel yüzüne kayıyor. Tükürük çenesinden aşağı dökülüyor, gözleri sulanıyor, ama tekrar yapıyor ve kalçalarımı öne doğru iterek ağzına daha derine sokuyorum.

"Buraya gel, Vixen." Viper onun iç çamaşırını çıkarmaya zahmet etmiyor. İç çamaşırlarını kalçalarından aşağı çekip sırtının alt kısmına bastırıyor ve kendini serbest bırakırken onu hafifçe öne eğiyor. Aletinin görüntüsü taşaklarımın gerilmesine neden oluyor. Deniz mavisini gözleri, yüzüne bir metreden biraz daha uzakta olan sikimden ayrılıyor ve ona doğru iterken benimkilere kilitleniyor. Hareket, sikimi ağzının derinliklerine doğru itiyor ve omurgamı yukarı fırlatan bir inilti daha çıkarıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Engerek. "Zaten çok ıslak."

Bir nefes tısladım. Böyle çok dar hissediyor olmalı, bacakları iç çamaşırının kalçalarının yarısına kadar inmesiyle kısıtlanmış. Parmaklarını boğazına doluyor ve ben onun önümde tekrar diz çökmüş, kızın içine girmiş, boğazına vururken onu hareketsiz tutuyor görüntüsünü yiyip bitiriyorum.

"Senin sikini emmeye bayılıyor, Strike," diyor Viper. "Ağzını siktiğinde amcığı bana öyle bir yapıyor ki."

Dudaklarımı yalıyorum, ağzım kuruyor ve maskesinin tepesine dokunmak için başını serbest bırakıyorum. "Sen de sikimin ağzında olmasını seviyorsun."

Azrail'in karanlık kıkırdaması, Engerek'in kıcına attığı kaygan tokatlarla bastırılıyor.

"Emin olabilirsin," diyor adam, kızın içine girerek. "Kalın sikinin gırtlığıma vurduğunu hissetmeye bayıldım."

Tekrar inliyor ve ben çenemi sıkıyorum, parmaklarım kafasında sıkışıyor. Maskesini çıkarıp sikimi boğazına sokmak istiyorum ama hazır olduğundan emin değilim. Ne maskesinin çıkarılmasına ne de herkesin önünde tekrar o kadar ileri gitmemize.

Yanımdan gelen tatlı çığlık dikkatimi ondan ve Cora'dan uzaklaştırıyor. Delilah'nın bacakları Reaper'ın kalçalarına asılmış, Breaker onun önünde diz çökerken eli boğazında, maskesi ağzını açıkta bırakacak kadar yukarıda. Dili pembe klitorisinin üzerinde kayıyor, sonra tam da onun sevdiğini bildiğimiz şekilde dönüyor. Onu ağzına alarak inlemesi, onun da kaç kez onun anısına mastürbasyon yaptığını merak etmeme neden oluyor.

Reaper'ın boğazındaki eli göğüslerinin arasından aşağıya doğru iniyor ve Delilah sanki onun için açlık çekiyormuş gibi onun dokunuşuna doğru eğiliyor. Dudaklarını boynuna bastırmak için maskesini kaldırdığında, nefesi kesiliyor ve bacakları açılıyor.

"Striker, gel de al şu amcığı," diyor Reaper, dili yaralı dudağının üzerinde gezinirken. "Kediciğimize ona kimin sahip olduğunu göster."

CHAPTER 45

STRIKER

B REAKER onu bırakıyor ve oturuyor. Maske aşağı kaymadan önce ıslak ağzını görüyorum ve dudaklarının nasıl hissettiğini merak ediyorum sikimin etrafına sarılmıştı.

Bu düşünce beni neredeyse deviriyordu. Elimi Viper'ın başının üstünden Cora'nın çenesini iki elimle tutmak için kaydırıyorum. Beni sertçe içine çekiyor, sonra ağzından çıkıyorum. Engerek'in acımasız hamleleri onu elleri ve dizleri üzerine çökmeye zorluyor ama Breaker sessizce benim yerime geçip onu dikleştiriyor ve sert aletini dudaklarının arasından geçirerek iniltilerini bastırıyor.

Aletimi kavrayarak Delilah'nın kalçaları arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve kıvrımlarına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğilip tatlılığını tatmak için dilimi oynatıyorum. Breaker'ın sadece onu yediğini bilmek, beni pisliği emmeye zorluyor, bulunduğu yerin her onsunu yalayıp yutuyor. Artık Engerek'e ve evet, Breaker'a olan arzumu kendime itiraf ettiğime göre, bu hararetli kan ve çaresizlikle nasıl bu kadar uzun süre yanmadan yaşayabildiğimi bilmiyorum.

"Striker, lütfen," diye o kadar tatlı yalvarıyor ki onu bırakıp doğruluyorum ve sikimi girişine doğru yönlendiriyorum. Sırtını Azrail'in kucağından kaldırıp bir santim içeri girdiğimde, etrafımda kenetlenmesinin yoğunluğu karşısında dudağımı ısıırıyorum.

"Siktir," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Küçük pis prensesimiz döllerim için çok tatlı bir şekilde yalvarıyor. Sanırım onu doldurmak için hepimize ihtiyacı var."

"Bunu ister misin, Kedicik?" Azrail dudaklarını kızın kulağının altındaki narin deride gezdirirken, eli kızın derisini kazıyor, parmakları

sanki onu parçalamak istiyormuş gibi. "Hepimizin seni doldurmasını mı istiyorsun?"

İçine kayıyorum, kendimi oturttuğumda saf bir mutlulukla tıslıyorum, amcığı izinsiz girişte çırpınıyor. Yumuşak açgözlü iniltisi ve beni daha derine almak için kalçalarını eğmesi, daha sert girmemi sağlıyor.

"Cevap ver ona Prenses," diye mırıldanıyorum, uzun süredir diken üstünde olduğum için nefesim kesiliyor.

Ağzının açık kalması, alçak bir çığlık atıp cevap vermeden geçip gitmesi, keşke onu domaltmış olsaydım da onu sikerken kemerimi kışına sokabilseydim dedirtiyor.

Azrail'in eli boğazına doğru gider. "Konuştuğumuzda cevap ver sen."

"Evet," diye fısıldıyor, dudakları lanet bir velet gibi köşeye doğru kalkıyor. "I hepinizi istiyorum."

"Yaramaz Prenses." Çekerken klitorisini tokatlıyorum, nefesini kesişini ve bacaklarını açmaya çalışmasını seviyorum, ama Reaper'ın kalçasına takılmışlar, hareketlerini kısıtlıyorlar. "Açgözlü Prensesimiz bütün döllerimizi istiyor."

Cora Breaker'ın sikinin etrafında inerken, Viper ona çarparken arkamdan gelen sesler kanımı ateşe veriyor. Delilah'nın kalçalarını kavriyorum ve tekrar tekrar derinlere doğru itiyorum, nefesleri kesiliyor, zevk ortama yayılıyor.

Reaper elini boğazında tutuyor, ben onu becerirken onu göğsüne sabitliyor, diğer eli aşağı kayıyor, parmaklarının arkası göğsünü kavrayıp sert bir meme ucunu sıkıştırana kadar kıvrımları boyunca ilerliyor. Onun dokunuşuyla gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve kollarımı kavriyor. İri parmakları ve ellerinin arkasındaki sıcak tenine kazınmış dövmenin siyah çizgileri, kızın lekesiz solgun teniyle güzel bir tezat oluşturuyor. Karşı koyamayarak göğsünü kavriyorum, elini kendi elimin altına alıyorum ve bakışları bana yöneliyor.

Kan sikime doğru akıyor, duvarlarını dalgalandırıyor ve kalçalarını eğiyor. Reaper onun hareketlerini hissediyor ve elini benimkinin altından çekmek yerine, diğer elini boğazından aşağı indiriyor ve karnının alt kısmına doğru takip ediyor, aşağı doğru bastırıyor, horozumun onun derinliklerine çarptığını hissediyor.

"Kahretsin," diye haykırıyor, beni o kadar sıkıyor ki bir küfür savuruyorum. "Bu çok iyi. Yapamam. Bu çok iyi."

Reaper elini bastırmaya devam ediyor ve bu his, beni böyle hissedebildiğini *bilmek*, beni onun içinde hissetmek *istiyor*, her ikisini de sıkıca kavramamı sağlıyor.

"Boşalacağım," diye nefes alıyor. "Aman Tanrım. Fu-" Bir ürperti sözlerini kesiyor, duvarları dalgalanıyor.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" Reaper onun boynuna bir öpücük daha konduruyor. "Sıkı, sıcak ve ıslak."

"O bir cennet," diye homurdanıyorum, hızımı artırıyorum, kalçam Reaper'ın iç uyluğuna çarpacak kadar sert bir şekilde ileri itiyorum ve onu göğsüne geri itiyorum.

Birinin eli kalçama iniyor, kığım yarı açıkta kalana kadar kemerimi çekiştiriyor ama kimin olduğu umurumda değil. Bunu hep birlikte yapıyoruz, bu yüzden Viper'ın ya da Cora'nın olması önemli değil çünkü hepsini istiyorum.

Elimi kalçasından çekip omzunu kavriyorum ve daha sert giriyorum. Narin iniltisi hızla vahşi bir iniltiye dönüşüyor.

Azrail'in bakışları Delilah'ya sürdüğüm yerden benimkilere doğru kayıyor ama arkamdaki diğerlerine de bakıyor. "Spermelerini Kitten'a sakla. Bu gece ona sahip çıkacağız."

Taşaklarım geriliyor. Viper'ın döllerimi onun derinliklerine boşaltacağı düşüncesi içimde ilkel bir ihtiyaç uyandırıyor. Gözleri parlıyor, kalınlaştığımı hissediyor, ona sahip olmak için duyduğum o karanlık hayvani arzu hareketlerimi özensizleştiriyor. Dişlerimi gıcırdatarak bunu dışarı çekmeye çalışıyorum, ama o çoktan etrafımda parçalanıyor, amı sıkılıyor.

"Tanrım, *evet*," diye nefes alıyor. "Beni daha sert becer."

"Oh, lanet olsun. Bu doğru, Prenses. O daracık amcığınla sikimi sağ."

"Striker," diye nefes alıyor, hâlâ etrafımda kenetlenmiş, başı geriye atılmış,

boynunun ince sütunu ortaya çıktı. "Oh, *Tanrım*. Doldur beni. Çok iyi hissediyorsun."

Her yerim kasılıyor ve sonra görüşüm kararıyor, salıverilmem omurgamdan aşağıya ısı yayıyor. Ona pompalarken başımı geriye atıyorum, göğsüm genişliyor, kemiklerim, eklemlerim, lanet derim neredeyse zevkten eriyor. Sonra vücudumun kendi içine kıvrıldığını hissediyorum, ellerim etimi kavriyor, parçalanırken canım pahasına tutunuyorum. Reaper'ın bir şeyler mırıldandığını duyuyorum, küfürler ya da belki övgüler, aletim karnındaki elinin baskısına sertçe çarpıyor. Tekrar haykırdığını duyuyorum ama iniltiyle kesiliyor.

Dünya geri döndüğünde, kalçalarım hala sallanırken kalbim çok sert çarpıyor ve gözlerim onu yuvarlarken Reaper'ın bileğini sıkıca kavrayan elime kilitleniyor.

parmaklarının arasında meme ucu. Kadın kıvranmaya devam ediyor, orgazmını atlatırken kalçaları hareket ediyor, kolları Reaper'ın omzunun üzerinden yukarı kalkıyor ve kanepenin arkasını kavıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor Reaper, ancak birinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve benim odağım ona tutunduğum yerden siyah gözlerine kayıyor. Işıl ışıl parlıyorlar, arkalarında alev alev yanan ateş o kadar parlak ki kıvılcım saçan korlarla dolu gibi görünüyorlar. Göğsü kabarıyor. Elimi bırakıyorum ama bakışlarımı değil.

"Viper, kızımızı daha sert sik," diye emrediyor, gözleri hâlâ benimkilerle kilitli. "Üzerine boşalırken attığı çığlıkları duymak istiyorum."

Delilah dik oturup aramızda dizlerinin üzerine çöktüğünde bizi birbirimize bağlayan ip kopuyor. Dışarı kayıyorum, aletimin başı klitorisine çarpıyor ve irkilmeme neden oluyor. Öne doğru düşüp başını göğsüme yaslıyor, ben de kollarımı ona dolayarak yakınlaşmasını sağlıyorum. Azrail'in siyah gözleri ellerini omuzlarımda gezdirirken onu takip ediyor, sonra kollarını boynuma dolayarak yüzünü gömleğime gömüyor. Maskesini tekrar dolgun dudaklarının üzerine indiriyor ama bunu yapmadan önce dudaklarını yalayışını yakalıyorum. Sanki onu tatmak için sabırsızlanıyor.

Neden kendini inkar ettiğini merak ediyorum.

Gözlerini ondan ayırıp bana bakıyor. Vahşi, hafif akli dengesi bozuk parıltı devam ediyor. Şimdi anlıyorum. Reaper bunu bizden saklıyor ama bazen kontrol edemiyor ve içinden taşıyor. Şu an olduğu gibi.

Her zaman çok çekingen, kendini kapalı tutuyor. Hiçbir şey ve hiç kimse ona dokunamaz. Ama bu anlarda kendini özgür bırakıyor. Bize yakın olabilmesinin tek yolunun bu olduğunu fark ettim. Bizi yönlendirerek, onu takip etmemizi isteyerek, bu birkaç ilkel güdülü anın bizim tarafımızdan dokunulmasına izin vererek. Bu sadece kalçaların sürtünmesi ya da ellerin aynı terden kayganlaşmış bele konması olsa bile. Aynı ıslak amcığa giren penisler.

Ona dokunamayız. Ne fiziksel olarak ne de duygusal olarak. Bizimle yakınlığı tek zaman bu. Viper'ın Breaker'ı arzuladığı ya da benim kendimi ikisini arzularken bulduğum gibi bizi arzuladığı için değil. Prensesimizi ve belki Cora'yı istediği gibi değil, ama kendini savunmasız ve açıkta bırakacak şekilde samimi.

Ama az önce gördüm.

Reaper'ın arzusu. Onun ihtiyacı.

Belki de göğsünde yaşayan ve özlediği acıyı bu şekilde dindiriyordur.

Onu.

Hunter bizi severdi. *Beni*. Hiç bir zaman bir araya gelemedik, onun istediği gibi olmadı ama ben yine de hissettim. Hunter beni diğerlerini sevdiğinden daha farklı seviyordu.

Acaba Azrail bize bu kadar yaklaşarak, *bana* bu şekilde yaklaşarak Hunter'ın geride bıraktığı o siyah, boş alanı bir şekilde doldurduğunu mu düşünüyor? Hunter'ın sevdiği biziz. Hepimize ne kadar değer verdiğini asla saklamadı. Bana olan arzusunu asla inkâr etmedi.

Bir kez olsun aşkını, sevgisini ya da şehvetini saklamaya çalışmadı. Reaper'ın yaptığı gibi.

Ama az önce *gördüm*.

Hissettim.

Reaper Hunter'ı çok severdi. Aralarında hiçbirimizin anlayamayacağı bir bağ vardı.

Ve bu dünyada Hunter'ın arzuladığı, sevdiği, d e ğ e r verdiğ i tek şey benim.

Ben Hunter'ın istediği her şeyim. O kadar umutsuzca sevdiği bir şey ki, benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını feda etti.

CHAPTER 46

DELİLAH

"T DÖN, KITTEN," diyor REAPER, "Yüzüne bakmama izin ver. Bu sefer geldiğinde o güzel mavi gözlerini görmek istiyorum."

Güzelmiş.

Bu tek kelime damarlarımdan lav gibi geçerek etimi tutuşturuyor. Reaper şu ana kadar bana tek bir tatlı şey söylemedi.

Kendimi Striker'dan kurtararak geri çekiliyorum ama o çenemi kavırıyor ve ağzımı yakalamadan önce başparmağı ile işaret parmağı arasında tutuyor. Eli kalçalarımın arasına kayıyor ve bıraktığı dağınıklığı hissediyor. Onun içinde eriyorum, parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum, sonra parmağı içime girerken tırnaklarımı kirli yanaklarında gezdiriyorum.

"İçine boşalmamı seviyorsun," diyor öpüşmeyi kesip ıslaklığı klitorisimin üzerinde gezdirirken. "Ne kadar pis bir küçük prenses. Seni pislettiğimizde çok güzel görüneceksin."

Elini karnımın üzerinde gezdiriyor, döllerini göğüslerimin arasından ağzıma doğru sürüklüyor. Onun için ağzımı açıyorum, iki parmağını dudaklarımın arasından geçirip bizi birlikte tatmasına izin veriyorum. Parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettiriyor, onları çekmeden önce parmaklarıyla ağzımı beceriyor ve ağzı tekrar benimkine çarpıyor.

Öpüşmeyi ilk ben kesiyorum, Viper'ın Cora'yı ayağa kaldırmasına yardım etmek için yer değiştirirken yüz hatlarını içime çekiyorum. Hâlâ dizlerimin üzerinde olan Azrail'le yüzleşmek için dönüyorum ve ellerimi kalçalarına koyuyorum. Dokunuşumla geriliyor ama onları hareket ettirmedimde rahatlıyor.

Yanımdaki Cora'dan gelen yumuşak kıkırdama dikkatimi tekrar ona çekiyor. Striker onun üzerinde yükseliyor ve dudaklarına hafif bir öpücük konduruyor. Cora inliyor, parmak uçlarına doğru hareket ederek iç çamaşırını çıkarıyor ve kollarını Striker'ın boynuna doluyor, öpücüğü derinleştirmek için başını eğiyor. Güçlü parmakları çıplak kıcının etrafında kayıyor ve yumuşak eti yoğuruyor.

Onun yanında ne kadar küçük görüldüğünü severek manzarayı içime çekiyorum. Nasıl hissettirdiğini, ikisinin de nasıl hissettiğini çok iyi bilerek onu öpüşünü seviyorum.

"Breaker, gel de bu güzel ağzı sık," diyor Reaper. "Onun küçük sürtük inlemelerini duymaya bayılıyorum."

Kıçımda keskin bir tokat hissediyorum. Viper yanımda diz çöküyor ve Striker'ın Cora'yı kucağına oturtmasına yardım ederken o da küçük kanepede Reaper'ın yanına oturuyor. Viper aletini Cora'nın girişine doğru eğiyor ve Cora'nın içine sokuyor. Striker'ın iri eli çenesinin altından kayıyor, başını geriye yatırıyor, böylece ağzını alabiliyor, elleri açgözlülükle etinin her yerinde kayıyor.

"Buraya gel, Minik Şey," diyor Breaker, dikkatimi üçünden ona çekerek, yanımda duruyor. Ben ona bakarken eliyle çenemi kavırıyor ve başparmağını ağzıma sokuyor. "Benim için aç."

İtaatkâr bir şekilde açıyorum, onu görünce içimi bir heyecan kaplıyor. Pantolonu inik, aleti sert, bizim için ağrıyor, erkekliğin mükemmel bir resmi. Tüm sert hatları ve mükemmel, derin tonlu etinin altındaki pürüzsüz karın kasları. Haftalardır bunu istiyordum, hepsini tekrar böyle görmek ve onlara sahip olmak içimi heyecanla titretiyor.

Elimi onun etrafına dolayarak dilimi yarığının üzerinde kaydırıyorum, tuzlu ön spermini topluyorum, sonra dilimi uzunluğu boyunca gezdirmeden önce onu emerek temizliyorum. Çıkardığı çakıllı iniltiler, dilimin üzerinde patlayana kadar bunu tekrar tekrar yapmak istememe neden oluyor.

"İşte böyle. Sikimi ıslat. Aferin kızıma," diye homurdanıyor, çenemi sıkıca kavırıyor. "Ucunu em, işte bu kadar. Gerçekten sert. Sert severim, tıpkı kızlarım gibi."

Yanaklarımı sıkarak onu sertçe emiyorum, ucunun ağzımdan iffetsizce çıkmasına izin veriyorum. Yarığı tekrar yaladığımda inliyor ve saçlarımı sert bir şekilde kavırıyor.

Arkamdan Viper'ın inlediğini duyuyorum, sonra bir el kıcımın yanağına iniyor. "Benim için sırtını eğ tatlım, böylece güzel amını görebileyim."

Kalçalarımı eğdiğimde, Viper'ın kık yanağına sertçe kavradığını ve beni açtığını hissediyorum. Onay hırıltısı içime işliyor ve kalçalarımın eğilmesine neden oluyor.

Daha da ileri giderek, daha fazla övgü için çaresiz kaldı.

"Durma," diye homurdanıyor Breaker. "Emmeye devam et, Minik Şey."

"Tanrım, çok seksi bir kığın var," diye homurdanıyor Engerek. "Siktir. İkiniz de mükemmelsiniz."

Reaper saçının bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben Breaker'ın sikinin başını ağzıma geri sokarken parmağını çenemde gezdiriyor. "Sen onun sikini yutan mükemmel, seksi küçük bir sürtüksün."

Parmaklarım onun nazik dokunuşu ve pis övgüsü karşısında Azrail'in kalçasına doğru kıvrılıyor ama o iki elimi de kavrayıp bir araya getiriyor ve bir eliyle sıkıyor. Diğer eli saçlarıma dolanıyor ve beni sabit tutuyor. Breaker ilerlerken öğürüyorum, tükürük çenemden aşağı dökülüyor, çenem açılabilirdi kadar açılıyor. Cora'nın onu nasıl bu kadar derinden aldığını merak ediyorum. Adam kocaman, iri yarı.

"Siktir," diye inliyor Breaker. O çaresiz, boğuk sesi tekrar duymak istiyorum, bu yüzden boğazımı açıyorum. "İşte bu kadar. Beni derinden al. *Siktir*," diye küfürli bir nefes alıyor, kalçaları boğazıma vururken sarsılıyor.

Cora iniltili bir ses çıkarıyor ama boğuluyor ve Striker'ın onu tekrar öptüğünü anlamak için onu görmeme gerek yok. İzlemek için dönmek istiyorum ama Reaper başımı sabit tutuyor, Breaker tekrar içeri girerken hareket etmeme izin vermiyor.

"Dilini çıkar. Aferin kızıma. Boğazını gevşet, Minik Şey. Beni yuttuğunu hissetmek istiyorum." Breaker derinden vuruyor ve ben de boğuluyorum ama o gitmeme izin vermiyor.

Reaper saçlarımı yumruk yapıp beni sabit tutarken, "*Evet*, amına koyayım," diye inliyor. "Aynen böyle. O dişleri hissetmeme izin ver. *Siktir*," diye tıslıyor, dişlerimin sikinin üzerinde kaymasına izin verdiğimde kalçaları sarsılıyor. "Küçük bir ısırik, güzel kız. *Fu-ck*. Sadece biraz sert."

Bir eli Reapers'la birlikte başıma iniyor, diğeri boğazıma sarılıyor. Öğürüyorum, gözlerim yaşıyor, kalbim şu anda üzerimde sahip olduğu güçten dolayı çarpıyor. Amım zonkluyor, daha fazlasını istiyorum. Sonunda çekiliyor ve ben öksürüyorum, tükürük çenemden aşağı kayıyor ama umurunda değil. Ağzımı açıyorum, dilimi gösteriyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

"Mükemmel, açgözlü küçük fahişe," diyor Breaker ve tekrar içeri giriyor. Tekrar derine girdiğinde amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor ve Cora'nın çaresiz, hayvani bir ses çıkardığını duyuyorum. Boşalmaya çok yakın. Sesi tanıyorum.

Breaker çekildi ve Reaper gitmeme izin verdi.

"O am bizim olsun," diyor Azrail bana, Cora'nın yüzündeki saç tellerini temizlemek için uzanırken. Eli Cora'nın başının arkasına doluyor. İçimdeki o sürünme hissini bekliyorum ama gelmiyor. Acaba o gece kulüpte ona dokunmasını istemememin nedeni, içten içe arzuladığım bir şeye dokunamayacak kadar acımasız hissetmesi miydi? Sert yanlarının onun tatlılığını bozacağından korktum, zaten ona karşı kullanıldığını bilmeden.

Şu anda, parmaklarını nazikçe saçlarının arasından geçirirken, sanki onun ne kadar narin olduğuna değer veriyormuş gibi, ona dokunmasını istiyorum. Bana hiçbir şey bırakmasa bile, onu nezaketinin her zerresiyle doldurmasını istiyorum.

"Onu yiyip bitirmeni izlemek için can atıyordum," diye homurdanıyor Viper ve dikkatimi onun kızın içine nasıl girdiğine çekiyor.

Amım zonkluyor. Bunu yapmadım. Henüz yapmadım. Reaper'ın kalçaları arasında kayıyorum, Striker öpüşmelerini kestiğinde ağzını almak için eğiliyorum. İnliyor, vücudu Viper'ın sert itişleriyle hareket ediyor. Daha aşağıya kayıyorum, tekrar kayıyorum, tuzlu, terli tenini kemiriyorum, ta ki Reaper'ın kalçasının üzerine eğilene ve ağzım karnının alt kısmını sıyrana kadar.

Viper hareketlerini yavaşlatarak, "O güzel amcığы ye, tatlım," diyor. Ben daha da eğilirken eli başımın arkasına düşüyor.

Bu kadar yakından, sikiindeki kalın damarları, ne kadar sert olduğunu görüyorum. Daha da dışarı kayarken kadının ıslaklığıyla nasıl parladığını. Viper'ın siki tekrar içeri kayarken dilimi klitorisinin üzerinde kaydırıyorum. Tatlılık ve misk dilime çarpıyor, kemiklerimi ilkel bir özlemle dolduruyor. Tekrar yapıyorum, dilimin küçük yumrunun üzerinde yavaşça sürüklenmesine izin veriyorum, onun topraksı tadını seviyorum. Onun keskin tatlılığını. Onu tekrar yaladığımda, dilimin daha aşağıya kaymasına izin veriyorum; Viper'ın aleti onun içinden kayarken ucu üzerinde kayıyor.

Ona doğru ilerlerken dilimi hissettiğinde göğsünden gırtlaktan gelen bir inilti kopuyor. "Tanrım, lanet olsun," diye nefes alıyor. "Tekrar, tatlım."

Viper ondan çekiliyor ve ıslak aleti dudaklarıma çarpıyor. Başını emiyorum, dilimi yarığın üzerinde gezdiriyorum, erkeğin misk gibi tadını seviyorum ve onun şehvetli iniltisi kanımda parıltıdayan ihtiyacı daha hızlı gönderiyor ve şişmiş klitorisini ağzıma alıyorum.

"Oh, kahretsin!" Cora'nın kalçaları eğilir. "Oh, bebeğim, evet. "

Striker, "Doğru, Prenses." derken Viper tekrar içeri giriyor. Elinin sırtıma indiğini hissediyorum, tüy gibi hafif darbeler omurgamda geziniyor. "Onun küçük güzel klitorisini em."

"Kahretsin," diyor Cora, dilim tekrar üzerinde gezinirken, ona kolayca ulaşabilmem için kendini açmaya çalışıyor. "Bunun hayalini kurmuştum."

Kıvraniyorum, amım kasılıyor. Breaker ne kadar çaresiz olduğumu biliyormuş gibi, iki parmağını içime sokmadan önce eğildiğini hissediyorum, Striker'ın dölünü topluyor ve klitorisimin üzerinde sürüklüyor. Ağır bir şekilde nefes veriyorum, Cora inliyor ve Viper inliyor.

Breaker, "Strike'ın dölllerinin senden aktığını görmeye bayılıyorum," diyor, sonra klitorisini yalamaya devam ederken kıkır yanığıma batmadan önce dişlerin sıyrıldığını hissediyorum.

Altımda, Reaper'ın aletinin göğsüme bastırıldığını ve elinin boğazımda nasıl dolaştığını hissediyorum, parmakları içimde akan heyecanı hissediyormuş gibi nabızda sıklaşıyor. Vücudum ve nabzım onu tatmaktan, onlardan nasıl da hızlı atıyor.

Cora aniden bir çığlıkla paramparça oluyor, avucu yanığıma yapışıyor ve beni itiyor. Dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor, onları tadıyor, ağzı sessiz, çakıllı bir çığlıkla açılırken yüzünü izliyor, aşağı inerken göğüsleri kabarıyor. Bu manzara kanımı ilkel bir arzuyla doyuruyor, o gırtlaktan gelen çığlığı tekrar duymak istiyorum ama onu tatmak için tekrar eğildiğimde başımı itiyor.

"Tanrım. Bu çok fazla," diye nefes alıyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Engerek, gel de bu amcığa sahip çık. Breaker, sakin onu açarken Bebek Kız'ın inlemesini duymak istiyorum," diye emrediyor Reaper ve beni yüzüne doğru çekiyor. Bana "Eller ve dizler." dedi.

Kendimi yeniden konumlandırarak, Cora'nın salıvermesiyle ıslanan ağızımda bir parmağını gezdirirken ellerimi kalçalarının arasına koyuyorum.

Büyük eller kıkırma iniyor, sonra Viper'ın parmağı arkamdaki dar deliğin üzerinde kayıyor. Omzuma bir öpücük kondurmak için eğilirken, "Yakında bu mükemmel götü ele geçireceğiz ve seni buraya dolduracağız," diyor. Arkamda, Breaker kendini Cora'nın yayılmış kalçalarının arasına yerleştirirken, onun bir parmağını kabaca Cora'nın klitorisinin üzerinde kaydırıldığını görüyorum. "Sonra da o güzel kıkır, adlarımızı taparcasına söylemeden nefes alamayana kadar sikeceğiz."

Çok fazla şey oluyor. Bir sürü el ve inilti. Her ses ve keskin tat, tenimin üzerinde kayan her his o kadar canlı ki sanki bir ateş rüyasında yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Parlak renkler ve sert parmaklar bu anın içinde boğulmak istememe neden oluyor. Sonsuza kadar burada onlarla kalmak.

Breaker, Cora'nın önünde, "Benim için daha geniş yayıl, Küçük Kırmızı," diyor ve aletini onun girişine doğru eğiyor.

Cora hâlâ yayılmış durumda, bacakları Striker'ın kalın kalçalarının üzerinde açık. Reaper'ın dizi Striker'ın kalçasına çarpıyor ve Striker bacaklarını açıp Breaker'ın yaklaşması için yer açarken nasıl kaydığını, ona daha sert bastırdığını fark ediyorum. Adam bastırıldığında Breaker sırtını kavislendiriyor ve bacaklarını daha da açıyor. Striker yüzünü indiriyor ve saçlarına bastırıyor, başparmağı klitorisinin üzerinden kayıyor.

"Kahretsin," diye inliyor.

Azrail yanaklarımı sıkarak dikkatimi tekrar ona yöneltmemi sağlıyor. Siyah gözler arkamdaki Engerek'e kayıyor. "Onun yalvarmasını istiyorum."

Aleti klitorisimin üzerinde kayıyor. Reaper'ın maskesine odaklanarak nefes alıyorum. Eriyen çene artık benimle alay ediyormuş gibi görünmüyor. Çığlık atıyor gibi görünüyor.

Dudaklarım aralanıyor, onun zevk çığlıklarını duymak için nasıl sabırsızlandığımı düşünürken, Viper öne doğru atılıyor ve dişlerim güçten birbirine çarpıyor. Eğer Striker yüzünden zaten kaygan ve hazır olmasaydım, Breaker'ın aleti ağzıma girdikten sonra, Cora'yı ve onu tattıktan sonra korkunç derecede tahrik olmuş ve çaresiz olmasaydım, içime bu kadar hızlı girmesinin verdiği acı çok daha kötü yakardı. Bunun yerine, zevkle kenetlendi. Bu his karşısında inliyorum, içimde yıldızlar kayıyor.

Reaper başparmağını ağzıma sokuyor ve ben de açgözlülükle teninin tadına bakarak emiyorum. Tuz ve misk ve mükemmel bir şekilde o. Şehvani bir yanımla onu ısırmak istiyor, böylece kanının metal tadını tekrar tadabileceğim. Dilimi başparmağının etrafında döndürüyorum, hafifçe ısıyorum, siyah gözlerinin ağzımı izlerken nasıl daha da koyulaştığını seviyorum. Bakışlarını arkamdan bana vuran Viper'a çevirdiğinde, sanki uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi görünüyor. Sanki içime o kadar sert giriyor ki beni yerinde tutmak zorunda kalıyor.

Viper'ın eli kıkımını avuçlayana kadar sırtımdan aşağı kayıyor, başparmağı dar deliğime bastırmak için aşağı kayıyor. "Siktir, tatlım. Çok mükemmelsin. İşte böyle. Beni çok iyi alıyorsun. Çok derine."

Deliğime bastırırken kollarım biraz gevşiyor. Daha önce hiç kimse beni oraya sokmamıştı, bir parmak bile sokmamıştı ve aniden başparmağını içimde istiyorum, tıpkı amımdaki aleti gibi sertçe girip çıksın.

"Yaklaştı. Daha sert sik onu," diyor Azrail, sesi titreyerek. Kirpiklerim titriyor. "Kıçına bastır. Kendini kaybetmek üzere."

Viper'ın tükürdüğünü duyuyorum, sonra ılık ıslaklık kıkımın çatlağına iniyor. Başparmağı üzerinde geziniyor ve deliğime getirerek deliğimin etrafında gezdiriyor.

küçük daireler halinde açılıyor. Aniden bastırıldığında bir acı hissediyorum ama bu acı amıma vuruyor ve Azrail'in başparmağını ısıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Azrail, gözleri vahşileşiyor. "Devam et. Çılgına dönüyor."

"Kıçı çok sıkı. Seni buraya götürmek için sabırsızlanıyorum, tatlım." "Daha sert," diyor Reaper, gözlerim odağını kaybederken beni izliyor.

Engerek tekrar sokuyor, başparmağı da biraz daha derine gidiyor ve ben öne doğru sarsılarak Azrail'in başparmağının etrafında bir nefes bırakıyorum. Yanağımı tutup başımı yana çeviriyor ve Breaker'ın Cora'yı Striker'ın kucağında siktiğini görmemi sağlıyor. Onu Cora'nın içine girerken izlemek, sıranın bana geleceğini bilmek, Cora'yı becermekten kayganlaşmış ve çaresiz bir halde, beynimde ilkel bir şeyi ateşliyor.

Kıçımı eğerek Viper'a daha iyi erişim sağlıyorum ve onun onaylayan iniltisini seviyorum.

Hayatım boyunca her şeyi önceden planlayan kontrollü bir kadın oldum. Her detay kontrollü. Ama onlar bunu yok ediyorlar. Derimi kemiklerimden ayırıyorlar. Eskiden olduğum kişiyi şu anki kadından ayırıyorlar, dizleri yıpranmış ahşap zemine sürtünecek kadar sert sikiliyor. Çekingenliğini yok ediyor, içimi boşaltıyor. Derimin altında yaşayan o vahşi kadına yer açmak. Onun yüzeye çıkmasına ve açıkça yaşamasına izin vermek. Özgürce.

Tanrım, ben de öyle istiyorum.

"Lütfen, lütfen," diye iniliyor Cora. Bu tanıdık yalvarış beni daha da yükseltiyor ve sadece birkaç santim ötemdeki üçlünün farkındayım. Breaker Cora'nın içine giriyor, Striker onu kendine yakın tutuyor, bana yaptığı gibi onu da sıcaklığıyla sarıyor, Cora onun kollarına yapışırken kulağına fısıldıyor, tatlı sözleri sanki benim içinmiş gibi ağzından dökülüyor.

Çok güzel.

Sevimli Küçük Çiçek.

Tatlı, mükemmel kız.

Uslu kızımız gibi üzerine gel.

Sonra bana doğru baktı ve şöyle dedi: "Viper'ın sikini çok güzel alıyorsun. Seni ona sarılmış görmek beni yeniden sertleştiriyor."

"Onunla tatlı tatlı konuşmana bayılıyor," diye geveliyor Viper. "Amcığı etrafımda öyle sert titreşiyor ki, yakında boşalacağım."

"Benim güzel, güzel Prensesim," diyor Striker, dolgun dudaklarının köşesi kalkıyor ve bende dişlerimi gülümsemesine gömme isteği uyandırıyor. "Sen öyle bir

iyi kız, siklerimizi çok iyi alıyor." Viper'a bakıyor. "Benim iyi oğlum ol ve döllerimi onun içine boşalt."

"Siktir." Viper'ın sert homurtusu neredeyse sessiz odada yankılanıyor ve daha da sert giriyor. "Hadi, *mo leannan*, benim için gel tatlı kızım, dayanamayacağım."

Striker yanağıma dokunmak için uzandığında içimden bir inilti kaçıyor. Gözlerim Cora'ya kilitleniyor ama o kaybolmuş, zevk içinde bo uluyor. Ona ulaşmak, ona sarılmak ve bu adamlar bizi sadece kendilerinin bir araya getirebileceğı parçalara ayırırken kendime ve ona tutunacak bir şey vermek istiyorum.

Ve böyle hissettiriyor. Sanki sadece par alarmı ım gibi. Eskiden olduğum kişiden geriye kalan kırıntılar, parçalanmış gölgeler. Tozlu grinin uzun eğimli çizgileri. I imde karanlık var, o gece ormanda uyanan, sonra Striker odasında kemerini bana doğrulttuğunda yeniden canlanan parçalarım var. Ama aydınlık alanlar da var. Cora'ya olan a kım, onlara olan ihtiyacım. Onu koruma ihtiyacı ve onları da korumak için yeni filizlenen bu  zlem.

Karnımda bir basınç oluyor. Viper içime o kadar sert giriyor ki, canımı acıtacak kadar derinde hissediyorum, ama kendini hafifçe aşağı doğru eğdiğinde, aleti o m kemmek noktasına doğru kayıyor, ba parmağı daha da içeri giriyor, sanki kapılar a ılmı  gibi oluyor ve serbest bırakılmamla çığlık atıyorum, zevk dünyayı acımasızca kesiyor, ta ki sadece karanlığa d n  ene kadar.

"Sen m kemmelsin, *Mo Leannan*. Amın beni çok sıkıyor." Viper'ın sırtıma yaslanırken çıkardığı boğuk inilti beni tekrar odaklanmaya itiyor. *Mo leannan*'ın ne anlama geldiğini bilmiyorum ya da umursamıyorum, ama kulağa bir parça tatlılık gibi geliyor, bu yüzden onu içiyorum, kalçalarımı eğerek dudaklarının arasından bir övgü gibi kaymasına karşılık veriyorum. Sanki el üstünde tutulması gereken bir  eymi im gibi. Tapılacak bir şey.

Hareketleri yava ladık a amıma ısı doluyor. Di leri sırtımdaki deriyi ısırtıyor, sonra alnını omurgama dayıyor, ba parmağı dışarı kayıyor. Sonra parmakları kalçalarım giriyor ve çekilmeden önce hafifçe sıkıyor.

Reaper'ın kucağına sarktım ama sonra dedi ki, "Breaker, gel bizim kızım."

CHAPTER 47

DELİLAH

M Zihnim ve bedenim birbirinden ayrılmış gibi hissediyorum. Sanki iki farklı gerçeklik arasında gidip geliyorum. Birinde Delilah Gavin'im, soğuk, kontrollü, ve kontrolcü. Diğer ben onun prensesiyim. Onun sevgilisiyim. Azrail'in Kedisi. Kırıcı'nın...

"Gel buraya, Minik Şey," diyor, iri elleri üzerimde gezinirken. "Seni hissetmeme izin ver."

Breaker arkamda diz çökerken yanağımı Reaper'ın kalçasına bastırıyorum, aletin açıklığının üzerinden kaydığını ve beni gerdiğini hissediyorum. Sadece ikisi olduktan sonra zaten biraz ağrım var ve yüksekliğimden geri döndüğümde, onu nasıl alacağımı merak ediyorum.

Ne Viper ne de Striker bana karşı nazikti. İçeri iterken inliyorum, zevk ve gerilme hissi kalçalarımı daha yükseğe eğip aynı anda geri çekmek istememe neden oluyor. Yanağımın altında, Reaper'ın sert uzunluğunu, bir sonraki vaadini hissederken, Breaker'ın içime ittiği hislere odaklanmaya çalışıyorum.

Azrail'in parmakları nazikçe saçlarımı okşuyor ve ben bu yumuşak dokunuş karşısında ağlamak istiyorum. "Sakin ol Kedicik, onunla başa çıkabileceğini biliyorum."

Striker, "Ona bir dakika ver, daha önce hiç bu kadar çok içmemiştin," diyor ve ellerinin -tanrım artık onun elleri olduğunu biliyorum- karnımın altından kaydığını hissediyorum ve ellerimi Reaper'ın kalçalarına koyana kadar beni kaldırıyor. Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor ve eriyorum. "Viper'ın döllerini amından damlarken çok güzelsin. Bakalım Breaker seni nasıl dolduruyor."

Azrail saçlarımı sertçe kavırıyor ve başımı geriye doğru çekiyor. "Aletlerimizin seni germesini sevdiğini biliyorum, güzel kedicik. Bana ne kadar istediğini söyle."

Elleri beni sıkıca kavrarken, onları memnun etmek isterken, onları memnun etmeye ihtiyaç duyarken elimden geldiğince başımı sallıyorum. Yanımda Cora'nın bir çığlık daha attığını duyuyorum ve gözlerimi kırıştırarak Viper'ı bacaklarının arasında, iki parmağını içine sokarken yakalıyorum, maskesi klitorisini emebilecek kadar yukarı çekilmiş. Reaper ve Striker beni serbest bırakıyor ve Breaker'ın ılık nefesi sırtıma yayılıyor.

"Söyle bana, Minik Şey. Söylediğini duymak istiyorum."

Breaker tekrar girişimi dürttüğünde, bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni yukarı çekerek sırtımı ön tarafına bastırduğunda, göğsünün sıcaklığı beni ona sabitlediğinde tek yapabildiğim "Evet," demek oluyor. "Seni içimde istiyorum."

"İşte benim kızım," diye kulağıma üflüyor. "Benim küçük tatlı fahişem olmaya hazır mısın?"

Başımı sallayarak yavaşça nefes veriyorum, zihnim merkezleniyor ama o yavaşça içeri girerken bedenim hala onlara ait olan boşlukta var oluyor.

"Siktir," diye tıslıyorum. Bu kadar dolu olma hissi amımın zonklamasına neden oluyor ve kulağımda inlediğini duyuyorum.

Maskeli ağzı kulağımın derisine bastırdı. "İyi misin?" Başımı salladığımda, kirpiklerim titreyerek kapandı, fısıldadı, "Sana biraz daha vereceğim, Minik Şey, hazır mısın?"

"Evet," diye nefes alıyorum, şimdiden biraz sürtünme yaratmak için kalçalarımı hareket ettirmeye çalışıyorum. O kadar büyük ki, o kadar açılmışım ki, acıyla başa çıkmamanın tek yolu onu sürmek ve hareket etmekmiş gibi geliyor.

"Çoktan yaklaştı," diyor Breaker, boştaki eliyle başımı geriye doğru eğip ağzımı yakalayabilmek için. İnliyorum, maskesini yukarı çektiği için minnettarım, böylece ağzını alabiliyorum, karnımı daldıran, göğsümü genişleten tanıdık tadı. "Uzun sürmeyecek."

Tekrar hareket ettiğinde amım onu sıkıca kavırıyor ve hırıltılı bir inilti çıkarıyor.

"*Lanet olsun.* Beni o kadar sıkıyor ki, dayanamayacağım," diye nefes alıyor Breaker ve diğer elini çenemden göğüslerimin arasına doğru kaydırıyor. Bir kolunu omuzlarıma atmış, diğer kolunu da göbeğime sokmuş, yavaş ve lezzetli darbelerle girip çıkarken sıcak göğsüne yaslanmış durumdayım. Bu açıyla çok derine inemiyor ve

Ama sonra bizi eğdi, avuç ileri omuzlarımdan aşağı kayıyor, sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine dönene kadar omurgamdan aşağı iniyor, başım Reaper'ın kucağına geri dönüyor ve daha derine inmesi karşısında inliyorum. "Dayan, Minik Kız"

Sonra içime giriyor. Cora bir çığlık daha atıyor ama bir hıçkırıkla kesiliyor ve sanki içimden çıkıyormuş gibi hissediyorum. Dudağımı ısıırıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum, içimde tutmaya çalışıyorum.

"Oh lanet olsun. Bırak çıksın," diyor Breaker. "İçinde tutma. ığlık at Ben."

Reaper yanaklarımı kavırıyor ve beni gözlerine bakmaya zorluyor. Onun Breaker arkamdan bana çarpıp beni öne doğru sallanmaya zorlarken kafatası maskesi bana sırtıyor. Tekrar içeri girip parmaklarımın ahşap zemine saplanmasına neden olan o yere çarptığında, karnımda bir gerginlik kıvrılırken gözlerim odağını kaybediyor. Azrail eğiliyor ve maskesinin altından dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak gözlerimi yakıyor. Nefesim kesiliyor, o maskeli pcğn beni Breaker'ın acımasız hamleleri kadar ikiye böldüğünü hissediyorum.

"Söyle," diye fısıldıyor Azrail, nefesi hâlâ dudaklarımda. "Söyle bize, Kedicik."

Breaker tekrar ileri atılıyor, sonra yavaşça dışarı kayıyor, böylece her kalın santimini hissediyorum. Sonra tekrar yapıyor.

"Senin," diye homurdanıyorum, etrafımdaki dünyaya tutunmaya çalışıyorum.

Striker'ın eğilip başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdiğini hissettiğim anda Breaker "Bizim," diye geveliyor ve dünya başıma yıkılıyor.

Breaker'ın iniltisini belli belirsiz duyuyorum. Sıcaklığı içimi dolduruyor. Elleri sırtımdan yukarı kayıyor ve boşalırken evcil hayvanımın adını tekrar tekrar söylüyor. İniltili ığlığımı duyuyorum, sesim daha fazlası için yalvarıyor, durması için çünkü artık dayanamıyorum, ama lütfen durma. Lütfen bana daha fazlasını ver, ama bu ses bana ait değil.

Onlara ait olan kadının sesi. Ben onlara aidim.

Başım Azrail'in kucağına düşüyor ve nefes alıyorum, yanaklarım ıslak, saçlarım yüzüme yapışmış ve omuzlarım terli. Azrail ellerini kollarımın altına sokuyor ve kaldırıyor. Titreyen bacaklarımla onun kalçalarına sarılana kadar sürünüyorum. Başım göğsüne düşüyor, parmaklarım kalın omuzlarına kıvrılıyor.

Tüm bu haftalar boyunca ona sadece birkaç kez bu kadar yakın oldum ve o zamanların her birinde dokunuşu sertti, küçük tatlılık kırıntıları kanıyordu ve beni daha fazlasını istemeye bırakıyordu. şu anda, parmakları

Çıplak sırtımdan aşağı iniyor, tüy gibi bir dokunuşla kalçamın kıvrımından kayarak arkamı kavıyor. Bir nefes çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum, onun kokusunu ve hissini içime çekiyorum.

Azrail dudaklarını kulağıma bastırıyor, nefesi maskenin altından tenimi ısıtıyor. "Hissediyor musun?" diye fısıldıyor.

Gözlerini görebilmek için dik oturmaya çalışıyorum, ama beni boynuna bastırıyor, ben de alabildiğimi alıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu içime çekiyorum. Misk, erkek ve karanlık.

"Vücudun nasıl da bize ait," diyor, maskeli dudaklarını çeneme bastırmak için kayarak. "Sanki bizim için yaratılmışsın gibi."

Kıçımı kavrayan eli kalçamın üzerinden bacaklarımın arasına doğru kayıyor. İçgüdüsel olarak kendimi hafifçe kaldırıyorum, böylece elini aramıza sokabiliyor. Bir parmağı açıklığının üzerinden geçiyor ve çok hassas klitorisimin üzerinde kaydırırken dişlerimi sıkıyorum. Parmağı içimde kayıyor ve yanağımın altında inlediğini hissediyorum.

"Pis kız, onların dölleri için yalvardın ve yaptıkları pisli e bak," diye homurdanıyor. Parmağı dışarı kayıyor. Boynumun arkasını kavıyor ve beni dikleştiriyor. Siyahlık bana bakıyor, ama gözleri sadece karanlık havuzlar değil. Odadaki loş işiğı yansıtarak gece yarısı rengini yıldızlarla doluymuş gibi gösteriyor. "Sen de benim d l m  istiyorsun, güzel kedicik, değil mi?"

Tanrım, evet. Dişlerim alt dudağıma batıyor. Gözleri ağızıma kayıyor.  ne doğru eğilip dudaklarımı maskeli yüzünün yan tarafına bastırıyorum ve sadece onun duyabileceğı şekilde fısıldıyorum: "Haftalardır yapmak istediğın gibi beni becermeni istiyorum."

Boynumun arkasındaki el sıkılaşıyor. Azrail'in parmakları sa larımaya dolanıyor ve kabaca çekiştirerek beni boynum açıkta kalacak şekilde sırtımı eğmeye zorluyor. Ellerim omuzlarından yanlarıma düşüyor, bekliyorum.  stte olabilirim ama kontrol kesinlikle bende değil.

"Tanrım, beni öldüreceksin," diye inliyor Cora yanımdan ve onu kimin merhametine bıraktığını görmek için dönmek istiyorum ama Azrail beni o kadar sıkı kavıyor ki bir sonraki hamlesini beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Tam bir velet," diye homurdanıyor, parmağını karnımdan göğüslerimin arasına doğru gezdiriyor. "Ne istediğini bilmiyorsun, yaramaz kız. Sana yapmak istediklerimi kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Bana verdiğın her şeyi aldım," diyorum, gözlerim kapanıyor. Sertliğini seviyorum ama bunu ona söylemiyorum. Hoşuma gidiyor çünkü her

hissettiğimde, kendimi biraz daha yumuşak hissediyorum.

"Açgözlü, açgözlü kız." Tanıdık sesiyle gözlerimi açtığımda Striker'ın üzerimde yükseldiğini, dudağının kıvrılıp sırttığını görüyorum. Yaklaşıp çenemin altından boğazımı kavıyor. Başım göğsüne çarpıyor ve baş aşağı duran yüzüne odaklanıyorum. Ona bakmak hâlâ şok edici. İnanılmaz derecede güzel. Ellerini omuzlarımdan göğüslerime doğru kaydırıyor ve her birini avuçlarının içine alıyor. "Bizi idare edebileceğini biliyorduk. Mükemmel prensesimiz olacağını, bizim için yalvaracağını ve bacaklarını tatlı tatlı açacağını biliyorduk."

Beni hâlâ arkaya doğru eğik tutuyor, böylece Striker'a bakarak hafifçe geriye doğru eğiliyorum, Reaper aramıza uzanıyor ve bir fermuar sesi duyuyorum. Bu ses beni ateşliyor ve kendini serbest bırakabilmesi için eğiliyorum. Sert aleti iç baldırıma çarptığında, ağzımdan kaçan iniltiye engel olamıyorum.

Striker öne doğru eğilip ağzımı yakalıyor, dili uzun ve özensiz bir hareketle ağzıma giriyor. Ellerim kollarından yukarı kayıyor ve boynunun arkasını kavrayarak ağzını üzerime daha sert bastırıyorum.

Öpüşmeyi kesiyor ve geri çekiliyor. Viper eğilip Striker'ın yüzünü kapatıyor ve maskesini kaldırarak mükemmel, gür dudaklarını ortaya çıkarıyor, sonra dudakları benimkilerin üzerine kapanıyor, alıyor, daha önce yaptığı gibi sahipleniyor. Dilimi emene kadar ona verdiğim her zerreyi açgözlülükle içmekten başka bir şey yapamıyormuş gibi. Reaper'ın siki dölle ıslanmış açıklığının üzerinden kayıyor ve vücudumu bir ürperti sarıyor.

"Bütün döllерimizi içine akıtacağım," diye homurdanan Azrail, Viper öpüşmeyi keserken saçlarımı serbest bırakıyor. Ona doğru sarkıyorum. Azrail çenemi kavıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Bize ait olduğunu hatırlamadan tek bir adım bile atamayacaksın."

Eli çenemden belime doğru kayıyor ve kanımın beklentiyle şakımasına neden oluyor. Ağrım var ama şimdiden çok ıslak, çok dolu ve kayganım ve daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum.

Gözlerimizi kilitli tutarak aramıza uzanıyorum, parmaklarımdan uçlarını şaftı boyunca kaydırıyorum, parmaklarımı onun etrafında kaydırmadan ve onu açıklığıma yönlendirmeden önce ipeksi etini hissediyorum. Dağınıklığın üzerinde kayıyor ve gözleri vahşileşiyor.

Kalçalarımı eğerek zar zor içime giriyor. Alt dudağımı yalayıp dişlerimin arasına alıyorum. Parmakları geriliyor, tırnakları beni parçalamak istercesine etime batıyor. Öne doğru eğiliyorum ve o daha da içeri giriyor. Yanağımı maskesine bastırıp kulağına "Yalvart beni" diye fısıldadığımda Azrail'in nefesi kesiliyor.

Kulüpte yaptığı gibi beni sertçe üzerine yatırmasını bekliyorum ama başımı geri çekerek beni uzaklaştırıyor. Her iki kalçamı kavrayıp beni o kadar nazikçe aşağı indirirken gözlerini benimkilere kilitliyor ki dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"*Lanet olası velet,*" diye inliyor, sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçak, beni etrafında sıkılaştırıyor. "*Sikeyim.* Kukun beni hatırlıyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, dudağımı ısıyorum, iniltiyi dudaklarımdan arkasında tutuyorum. Onu her an hatırladım, istemeden de olsa. Bedenim onu tekrar arzuladı ve istemesem de onunla geçirdiğim o geceden beri bunu istiyordum. Hepsi beni kullanıyor. Reaper'ın sert kenarları, bizi aldığından beri hissettiğim bu nezaketle özetlendi.

"*Şşşt.* Ver onu bana," diye fısıldıyor, canımı acıtacak kadar derine indiğinde irkiliyorum. Beni hafifçe kaldırarak, bir şekilde daha da derine inerek beni tekrar üzerine çekiyor. "Bırak gireyim."

Beni tekrar yukarı kaldırdığında göğsüm sıkışıyor, sonra beni nazikçe sert uzunluğunun üzerine çekiyor, kalçalarımı döndürerek aşağı doğru çekerken bir onay sesi çıkarıyor. Kalçalarını salladığında nefesim kesiliyor, meme uçlarımla çakılanıyor, tüylerim diken diken oluyor. Hepsi çok farklı hissettiriyor. Çok iyi ve bu açıyla, Reaper'ı sonuna kadar almak zorunda kalıyorum. Her santimini hissediyorum, diğerlerinden bile daha fazla.

Biraz geriye yaslanıp bizi yeniden konumlandığında, bacaklarımı kalçalarına kilitliyorum. Beni kaldırıyor, karanlık gözleri benimkilerle çarpışıyor ve ben o tehlikeli parıltıyı tanıyarak bir nefes çekiyorum.

Göğsüm sıkışıyor, amım sıkılıyor.

"İşte benim pis kızım," diye homurdanıyor. "Benim için hazır mısın, Kedicik?"

Ellerimi omuzlarına koyup vücutlarımızın birleştiği yere doğru baktığımda nefesimi tutup onu seyrediyorum. Gömlekleri yukarı çekilmiş, taytları açık ve biraz aşağı çekilmiş, mürekkeple kaplı karın kasları görünüyor. Güller ve siyah sarmaşıklar, kafatasları ve kemiklerin etrafında kıvrılmış. Aletine doğru uzanan o kas şeridinin ana hatları, delilik gibi hissettiren vahşi, hayvani bir şekilde onu arzulamama neden oluyor. Pürüzsüz, bronzlaşmış teniyle mükemmel bir vücuda sahip. Beni yukarı kaldırırken kalın siki kayıyor ve keşke içime tekrar girerken onu tam olarak görebilseydim, ama o kayıyor, acıyı değiştiriyor.

"Dayan Kedicik," diye homurdanıyor, arkasına yaslanırken tutuşu sıkılaşıyor. "Ve gözlerini benden ayırma. Parçalandığını görmek istiyorum."

İçime girdiğinde çılgılık atıyorum. Parmaklarım omuzlarındaki kaslara kıvrılıyor ve bunu tekrar tekrar yapıyor, beni o kadar sert ve hızlı becerene kadar sabit bir tempo oluşturuyor ki, göğsümdeki gerginlik her içeri girdiğinde parçalanıyormuş gibi hissediyor.

Sessiz bir iniltiyle ağzım açık kalıyor.

"Onları açık tut," diye hırıldayarak daha sert bir şekilde içime giriyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve belimi tutuyor, içeri ve dışarı pistonları gibi beni sabit tutuyor. Onunla buluşmak, beni daha da sert sikmesi için onu zorlamak istiyorum ama tek yapabildiğim dayanmak.

"Oh fuck, oh fuck," diye bağıryorum, Striker'ın "Onun amıyla oyna, Küçük Çiçek," dediğini duyduğum anda kelimelerim içimden dökülüyor.

Gözlerim yanımda onunkilerle buluşuyor, canlı yeşil aynı anda hem sersemletiyor hem de parlatıyor. Kayarak bana doğru uzanıyor. Reaper'ın gözleri kısa bir süreliğine ona kayıyor, o da Reaper'ın yanına kayıyor ve kolunu onun kolunun altından geçirerek bana uzanıyor. Onun yanında çok küçük kalıyor, sert düzlemlerine kıyasla yumuşak. Siyah maskesinin yanındaki ateşli saçları, bana uzanırken krem rengi omzuna dökülüyor.

Omzunu bırakıp elini karşılıyorum ve onu klitorisime yönlendiriyorum. Elini yukarı kaldırıyor, başparmağı üzerimde kayarken Reaper'ın sikinin parmaklarının arasından kaymasına izin veriyor. O içeri kayarken elinin amımda olduğunu hissetmek, başparmağının klitorisimin üzerinde küçük daireler çizmesi, omurgama bir sarsıntı gönderiyor.

"İşte bu," diye homurdanıyor Azrail. "Beni ne kadar sıkı kavradığını hissediyor musun, Kız Bebek?"

Cora, "Küçük, sıkı bir amcığı var," diyor ve ben onun kirli sözleriyle onun etrafında kenetleniyorum. Eğiliyor, ağzı Reaper'ın koluna yapışıyor ve diğer elini omurgamda gezdirerek bana yaklaşıyor. "Elime yaptığın gibi onun için de gel, bebeğim. Uçurumdan düştüğünde ne kadar güzel olduğunu herkesin görmesini istiyorum."

"Siktir, Kedicik," diye homurdanıyor, maskesinin altında çenesi hareket ediyor. "Daha sert," diye inliyorum. "Daha sert sik beni, lütfen."

Reaper boğazından bir ses çıkarıyor ve parmakları sıkılaşıyor etime sertçe saplanıyor. Daha sert sokuyor. Sonra daha da sert.

"Lütfen."

"Bunun için yalvar. Dölüm için yalvar," diye homurdanıyor. "*Benim* olmak için yalvar."

Dudaklarım ayrılıyor. Yukarı doğru o kadar sert güveniyor ki yalvarışım boğazımda düğümleniyor. Sonra inlediğimi duydum. Hırıltılı iniltilerime cevap verdiğini duyuyorum.

Etrafımızdakilerin sadece belli belirsiz farkındayken, ben tutunurken sessizce yalvarıyor. Zorlukla uzakta

Lütfen. Lütfen durma. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Gözleri kararıyor, başı hafifçe geriye eğiliyor ve çözülmeye başladığını görmek bile beni kendimden geçiriyor. Dünya etrafımda paramparça olurken çılgılığım odayı kesiyor, tüm gölgelerim dışarı dökülüyor, ama sonra duvarlarım nabız gibi atarken, kalçaları bir, iki kez yukarı kalkıyor, sonra kendini o kadar derine gömüyor ki, Cora'nın eli aramızda parçalanıyor ve sıcaklık beni sular altında bırakıyor.

Öne doğru düşüyorum, kendi içime doğru kıvrılıyorum. Köprücük kemiğini ısırp dişlerimi gömleğinin üzerinden geçirirken inlemelerim bana aitmiş gibi bile gelmiyor.

"*Fu-uck*," diye homurdanıyor, tekrar içeri ve dışarı pompalıyor, serbest bırakılmasının en az tortusunu sürüyor, ellerim belimden sırtıma ve saçlarıma doğru kayıyor.

Cora klitorisimdeki küçük dairesel hareketleri durduruyor, ama o küçük sarsıntılı hareketlerle pompalamaya devam ederken parmaklarını aramızda tutuyor, sonra aniden duruyor, parmakları saçlarımda gevşiyor.

Nefes alıyorum. Zorlu bir nefes çekiyor. Gözlerimi açıyorum ve Reaper'ı buluyorum, maskesi düşmüş, göğsü kabarmış, oniks gözleri yüzümü izliyor. Hâlâ derinlere gömülü, döllerini içimde zonkluyor ve nabız gibi atıyor.

Cora elini çekip nemli saçlarımı terli alnımdan uzaklaştırmak için kullanıyor. "Vay anasını," diye fısıldıyor. "Bu çok yoğundu."

Reaper bakışlarıyla beni yerimde sabit tutuyor ama dik oturuyor, beni yeterince kaldırıyor, dışarı kayıyor, sıcaklık uyluğumdan aşağı kayıyor. Bacaklarımdan arasına uzanıyor ve iki parmağını içime sokuyor, ben soluk soluğa kalırken karanlık gözleri dudaklarıma kayıyor. Hepsinden dolayı çok ağrım var. Ama sonra parmaklarını nazikçe içeri ve dışarı kaydırıyor ve omuzlarım gevşiyor, bana etinden daha fazla vermesinden hoşlanıyorum. Elini geri çektiğinde parmakları benim, onun, Breaker'ın, Viper'ın, Striker'ın dölleriniyle parlıyor ve onları havaya kaldırıyor.

"Aç," diyor Cora'ya ve Cora'nın ağzı itaatkâr bir şekilde açılıyor. Adam sırlıklam parmaklarını Cora'nın ağzına sokuyor ve Cora parmakları emerek dudaklarını parmakların etrafına kapatıyor. "Hepimizin tadına baktın mı, bebek kız?"

Başını sallıyor, uzun, kalın kirpiklerinin arasından ona bakıyor. O kadar güzel ki başparmağımı yanağında gezdiriyorum, kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, ona dokunmaktan kendimi alamıyorum.

"Kedicik de senin," diyor Azrail. "Bu amcık senin. Hepimiz seniniz."

Adam çenesini ağızına gömülü parmaklarıyla başparmağı arasına sıkıştırıp onu kendine doğru çekerken kadın parmaklarını daha sert emiyor.

"Bir dahaki sefere seni g ndereceğimizi düşünüyorsun," diyor Azrail, başını hafifçe sallayarak. Dudakları adamın parmaklarının etrafında geriliyor. "Bizim olduğunu ve seni asla bırakmayacağımızı unutma."

Kalbim g m güm atıyor, parlak ışık göğsümü dolduruyor. Reaper parmaklarını serbest bırakıyor ve tekrar içime sokuyor, parmaklarını içime doğru kıvrırken bakışlarımla buluşuyor. Parmaklarını dışarı kaydırđında dudaklarım ona hazır bir şekilde aralanıyor ve o da damarlarımdan sıvı altın gibi fişkıran bir onay sesi çıkartıyor. Parmakları içeri kayıyor ve hepimizin misk kokusu dilime çarpıyor.

"Aferin kızıma," diyor, sesi zar zor duyuluyor. "Bir dahaki sefere Rune'a geri döneceğini düşündüğünde, seni bizim yapmak için  ld rd ğ m z  unutma."

CHAPTER 48

DELİLAH

CORA'NIN ÇIĞLIĞI beni rüyasız bir uykudan uyandırdı. Birden ayağa fırladım, ona doğru uzandım. Elim çıplak göğsüne geldi.

"*Bunu yapamazsın,*" diye nefes veriyor Cora.

Elimi çekiyorum, kaşlarımı örüyorum. Daha önce hiç aldırmadığı kesin. Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne bakmak için dirseğimin üzerine çıkıyorum. Gözleri yatağın ucuna odaklanmış, birbiri ardına nefes alıyor, eli kalbinin üzerinde geziniyor.

"Günaydın," diyor Striker, sesi beni sarsıyor. Yatağın ucuna doğru kayarak bakıyorum. Pencerenin yanındaki sandalyede oturuyor, bacaklarını açmış, ellerini kollarına dayamış. Perdelerin arasından sızan sabah ışığı yüz hatlarını belirginleştiriyor. Bize attığı sırtış nefesimi sığlaştırıyor ve bacaklarımın arası zonkluyor, sanki vücudum onun gittiği tüm yerleri hatırlıyormuş gibi.

Nerede olduklarını.

Üst kata nasıl çıktığımızdan emin değilim. Hayal meyal Striker'ın beni yatağa taşıdığını ve yatırdığını, Breaker'ın da ben bayılmadan önce Cora'yı yanıma yatırdığını hatırlıyorum.

Birbiri ardına dört erkek tarafından becerilmek bir kadını gerçekten yıpratır.

Cora saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor, yatak başlığına yaslanıp örtünme zahmetine girmeden bana bakıyor. Eğer onun durumu benim nasıl görüldüğümün bir işaretiyse, bir duşa ve fırçaya ihtiyacımız var. Kızıl bukleleri

Çok fazla el değdiği için dışarı çıkmış. Hiç şüphesiz dün geceyi hatırladığı için yanakları kıpkırmızı olmuş ve göğsünden karnına doğru birkaç ısırik izi iniyor.

Kahretsin. O ben miydim?

Dün gece çok yoğundu, bir hayvan gibi etini ısırdığımdan şüphem yok. Onu yutmak istedim. Onlar tarafından da yutulmak.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, koltukta öne doğru eğilip kollarını kalçalarına dayıyor.

Striker kot pantolon giyiyor.

Ona daha iyi bakabilmek için dik oturuyorum, battaniye düşüyor. Odağı bana kayıyor, bakışları vücudumun üzerinde ipek gibi geziniyor. Onu uniformaları dışında başka bir kıyafetle hiç görmemiştim. Kotu *gerçekten* çok beğendim. Hâlâ dar siyah uzun kollu bir gömlek ve botlarını giyiyor ama kot pantolon yeni ve...

Lanet olsun. İnanılmaz seksi.

"Ağrıyor," diyor Cora. "Amım iyice sikilmiş gibi hissediyorum."

Striker'ın dudağı kıvrılır. "Çünkü sen yaptın." Gözleri bana doğru kayıyor ve o mükemmel kaşlarından birini kaldırıyor.

Dudağımı ısııyorum. Kızgın olduğumu çok iyi biliyor.

"Kahvaltı mı?" Cora battanileri geriye atarak soruyor. Striker'ın bakışları onun çıplak vücudunda geziniyor, çakıllı meme uçlarını ve ayaktayken çıplak amını tırmıklıyor. Benim bakışlarım da onun güzel teninin üzerinde kayıyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Temizlen ve yemek için aşağıya inelim." Tekrar arkasına yaslanıyor, ayak bileğini dizine dayıyor, ona doğru yürürken gözleri onu takip ediyor.

"Yani yine kahvaltıda misafirimiz mi olacak? İki hafta daha ortadan kaybolup sonra da sikini ıslatmak istediğinde ortaya çıkmayacaksın değil mi?"

Ona attığı sırtış o kadar şeytani ki tüm yüzünü neredeyse çocuksu gösteriyor. "İkiniz de yedikten sonra, senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, sikimi tekrar ıslatmayı planlıyorum."

Şimdi yanaklarım ısınıyor. Soğuk metal yatak başlığına yaslanmak için dik oturarak yer değiştiriyorum. Striker'ın gözleri Cora'dan bana kayıyor ve irkildiğimi görünce kaşları çatılıyor.

"Ya da belki yemekten sonra," diyor.

"Yani akşam yemeğinde de seni mi alacağız?" Cora, kalçaları sallanarak ona doğru eğilerek soruyor. Cora adamın önünde durduğunda, adam Cora'nın belini kavırıyor ve onu kucağına yatırıyor.

"Ve öğle yemeği," diyor, yüzünü dağınık saçlarının arasına sokarak. Gözleri bana kayıyor, sanki tepkimi kontrol ediyor. Kaşlarımı kaldırarak gülümsüyorum. "Yarın da kahvaltı, tabii o kadar uzun süre bana eşlik edebilirsen."

Göbeğim düşüyor. Kulağa
nasıl geldiğinden emin
değilim. Garip *bir* şekilde
yerli mi?

Tekrar yatağa gömülüyorum, söyledikleri zihnimi kesip milyonlarca farklı düşünceye bölünürken kalbim gümbür gümbür atıyor. Neredeyse boğulmak üzere olduğum tüm bilgilerin parçaları ciğerlerime doluyor, havayı içime çekmekte zorlanıyorum.

"Sırada ne var?" Striker'a koşuşturan düşüncelerimi toparlamak için derin nefes alarak soruyorum. Başını Cora'nın saçlarından kaldırıyor, yüz hatlarından garip bir ifade geçiyor.

Onu tanımak, ona pek çok açıdan aşına olmak, ancak ifadelerini nasıl okuyacağımı bilememek tuhaf hissettiriyor.

"Kahvaltımız var." Gülümsüyor, dudağını ısıyor. Vücudum ağrıyor ama ona tekrar gömülürken o dudağı dişlerimin arasına almak istiyorum.

Bu düşünceyi kafamdan silkeledim. Burada kalmak kolay olurdu. Yeni yarattığımız her neyse onun içinde yaşamak, bu duvarların ötesinde kötü şeyler yokmuş gibi davranmak, ama planlarını bilmek istiyorum.

"Yani bununla uğraşmayacak mıyız?" Ben soruyorum.

Striker Cora'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor ve gardıroba doğru yürürken çıplak kıkına vuruyor. "Şimdi kahvaltı yapacağız."

Başımı sallıyorum, yorganı çeneme kadar çekiyorum. Geri dönemeyeceğimiz açık, en azından henüz değil, ama bir noktada dönmek zorundayız. Bununla başa çıkmak zorundayım. Babamla ve kafamın içinde yaşayan tüm bu bilgilerle.

Clyde'la ilgilenmem gerek.

Babamın.... Hunts'unu bilmemesine imkan yok. *Hunts*. Rune Corportations'a başladığından beri babamın yanında, ona rehberlik ediyor. Clyde'ın locadan haberi *olmalı*. Bu yüzden bana hep sıkılacağımı ya da telefonun çekmediği ıssız bir yerde mahsur kalmaktan nefret edeceğimi söylerdi.

Zane.

Lanet Zane. O da bilmek zorunda.

Midem bulanıyor.

"-Eğer istiyorsan," diyor Cora.

Bakışlarım ona doğru kayıyor. Kaşları bir cevap bekliyormuş gibi kalkıyor.

"Elbette," diyorum, az önce neyi kabul ettiğimi umursamadan. Kafamın içindeki kaostan uzaklaşmak için her şey iyi olabilirdi.

Cora bir elbise kapıyor, sonra benimkilerden birini gardıroptan çıkarıyor. "Kahvaltıda ne var?" diye soruyor, banyoya doğru yürürken Striker onun her hareketini izliyor.

Dün gece ona neredeyse hiç dokunmadı. Sanırım onu sikişirken izlemek istedim.

On

u. "Reaper krep yaptı," diyor sandalyeden kalkarken. "Reaper mı?"

Cora ve ben aynı anda söylüyoruz.

Son zamanlarda Reaper'ı mutfakta yakaladığım tek an

Birkaç hafta önce sandviç yapıyordu. Her şeyi bıraktı, bıçak tabağa çarptı ve odadan çıktı, dışarı çıkarken onu ve diğer her şeyi tezgahın üzerinde bıraktı. Sanki varlığım onu iştahını kaybedecek kadar iğrendirmeye yetmişti.

Şimdi, bunun doğru olmadığını biliyorum. Dün gece beni nasıl becerdiğiyle değil.

Benim onu arzuladığım kadar o da beni arzuladı.

Ocağın başında durmuş, maskesiyle krep çevirirkenki görüntüsü zihnimi doldururken bir kıkırdama kopuyor.

İkisi de bana bakıyor.

Çarşafın altına giriyorum.

"Temizlen," diyor Striker, odanın içinde yatağa doğru yürürken. Vücudunun güçlü ve sert hatlarını, kot pantolonunun aletini nasıl sardığını ve kaslarının kollarında nasıl hareket ettiğini yalayıp yutuyorum.

Beni yataktan sürükleyip banyoya doğru iterek ilerlerken gözlerinin kararmasını izlerken Azrail'in söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Eğer biz onlara aitsek ve bizi asla bırakmayacaklarsa, acaba bu onların da bizim olduğu anlamına mı geliyor?

Çünkü sanırım onların bana ait olması fikri hoşuma gidiyor.

Bu dört adamın, kendisini güvende tutmak için güçlü, tehlikeli ve şiddete eğilimli birine ihtiyaç duyan Cora'ya ait olması fikrini gerçekten çok sevdiğimi düşünüyorum.

CHAPTER 49

BREAKER

TÇatlamış çömlekteki KIRMIZI ÇİÇEKLER sabahın ilk ışıklarıyla parıldıyor, yaprakları üzerinde hafifçe donmuş çiğ kan damlaları gibi parlıyor. Kış güneşi aşağıdaki bahçede derin gölgeler ve parlak ışıklar yaratıyor. Tüm dünya bu sabah aşırı doymuş görünüyor, dün geceki yağmur fırtınası kiri ve kuru yaprakları yıkayarak dünyayı daha parlak bıraktı. Havaya temiz bir tat veren soğuk bir serinlik ile gevrek.

Dün gecedен sonra çok uygun. Sanki güneş yeni bir tuvale ihtiyacımız olduğunu bilerek doğdu. Tüm karanlık günlerden ve yapmak için yola çıktığımız şeyin işe yarayacağına dair belirsizlikten sonra, ortaya çıkan tüm korkunç şeylerden sonra, bunu planladığımız yılların buna değdiğini bize hatırlatmak için bu parlak sabaha ihtiyacımız olduğunu biliyorduk.

Dün gece öyle olduğunu kanıtladı.

"Hayır!" Cora'nın kahkaha çığlığı beni kendime getiriyor ve balkonun üzerinden eğilerek arka bahçenin ortasında Delilah ve Striker'la birlikte durduğu yere bakıyorum. Striker onun kolunu kavıyor, göğsüne doğru çekiyor, ağzı sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi onun üzerine iniyor. Sanki onu öpmek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. Sanki onları haftalarca kilit altında tutup bizimle bağ kurmaya zorlamamışız gibi.

"Sence bunu onlar mı istedi?" Viper arkamdan soruyor. O yanıma yaklaşırken korkulukları kavıyorum, göğsüm daralıyor. O yakınımdayken hep öyle olur. Sıkışıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "Sence gerçekten işe yaradı mı ve bizi istemeleri için Jedi zihni ile onları kandırdık mı?"

Dün gece ben Cora'yı, Striker da Delilah'yı yukarı taşıdıktan sonra aynı soruyu kendime tekrar tekrar sordum. Odamın karanlığında, boş yatağında uzanırken, acaba en başından beri bizi istedikleri için mi kendilerini bize bu kadar kolay teslim ettiler yoksa görevimizde gerçekten başarılı olup Delilah'ı ve Cora'yı da bizi istemeye, bize inanmaya, bize ihtiyaç duymaya mı yönlendirdik diye düşündüm.

"Bilmiyorum," diyorum ona. Umursadığımdan emin olmadığımı itiraf etmiyorum. İkisine de sahibiz ve önemli olan tek şey bu.

Yaklaşıyor, kolunun benimkine değmesine izin veriyor. Bunu hep yapıyor, bana dokunuyor ve yıllar içinde bunu yaptığının farkında bile olmadığını öğrendim. Sanki vücudunun benimkine mümkün olan her şekilde bağlanmak istediği bilinçsiz bir şey gibi.

Viper maskesini çekip boynuna göre ayarlıyor, sonra kalçası korkuluklara çarparken kollarını kavuşturuyor. Gözlerim devasa pazularının üzerinde kenetlenmiş ellerine takılıyor.

Sikeyim. O çok seksi ve hiçbir fikri yok.

"Bu seçimi kendi özgür iradeleriyle yaptıklarını düşünmek istiyorum, onlara tutsak sendromu yaşattığımız için değil," diyor. "Dün gece kesinlikle gerçek gibiydi."

Dün gece harikaydı. Artık bu maskeleri takmak zorunda olmasaydık daha iyi olurdu ama henüz hazır mıyız bilmiyorum. Striker kızların bize sadık kalacağına güveniyor olabilir ama ben emin değilim. Dün gecedен sonra bile.

"Stockholm," diyorum, gözlerim tekrar aşağıdaki bahçeye kayıyor. "İsveç'teki banka soygunundan sonra buna Stockholm Sendromu deniyor."

"Adı her neyse, sence bu o mu?" Viper soruyor, kızları zorladığımız fikrinden açıkça rahatsız olmuş. Farkında olmadığı şey ise tek yaptığımızın onlara gerçeği göstermek olduğu. Göremediği şey ise Cora'yı Rune'un elinden farkında bile olmadan kurtardığımız ve Delilah en yakın arkadaşının sevgiliye dönüşmesini engellemek için emirleri çiğnemeyi tercih ettiğimizi anladığında onun güvenini kazandığımız.

"Hayır," diyorum. "Bence olanlar tam da Azrail'in planladığı şeydi. Onlara gerçeği gösterdik ve onlar da bir seçim yaptılar."

Söylemediğim şey ise Reaper'dan başlangıçta ciddi şekilde şüphe duyduğumdu. Rune'a olan nefretinin muhakeme yeteneğini gölgelediğini ve Hunter'la hiçbir ilgisi olmayan kızıl saçlı küçük bir kadın bile olsa birine, herhangi birine bunu ödetmeye kararlı olduğunu düşünmüştüm.

ölüm. Ya da intikam hırsıyla gözü öylesine kararmıştı ki, Delilah'ya duyduğu şehveti göremiyor, karanlık ve ahlaksız bir şeye dönüşüyordu.

Söylemediğim şey, hepimizin hayatımız boyunca Azrail'e güvendiğimiz gibi benim de ona güvenmem gerektiği idi, çünkü o ne yaptığını biliyordu. Cora'yı serbest bırakıyor ve Delilah'yı ikna ediyordu.

Pislik herif de biliyordu ki, Cora'nın korku içinde oturmasına biraz daha izin verirse, onun için düzenini bozardım, böylece onu korkmuş görmekten hepimiz kadar nefret ettiğini itiraf etmek zorunda kalmayacaktı ve ben de istediğimi yapardım.

Çünkü ben her zaman, her zaman yaparım, sonuçları ne olursa olsun.

Hepimizi biraz fazla iyi tanıyor.

Ama Reap böyle çalışır. Sorumluluğu alır, bir plan oluşturur ve onu uygulamaya koyar. İş bittiği sürece bu süreçte kimi ezip geçtiği umurunda değildir.

Eskiden böyle değildi. Reap eskiden biraz daha nazikti.

"Umarım öyledir," diyor Viper ve dönüp ona bakmamı sağlıyor.

Sesinin nazikleşmesine neredeyse güleceğim. Dengesiz, duygularıyla hareket eden ve bazen kafayı sıyıran biri ama kalbi yumuşak. Delilah'ya gizlice verdiği küçük bıçak, sadece benim görmeme izin verdiği şeyi herkese gösterdi.

Viper bana doğru bakıyor, ben de bakışlarımı Striker'a ve aşağıdaki bahçede kızlara çeviriyorum. Delilah'yı kendine çekip hafif bir öpücük verirken Cora yine gülüyor. Ona imreniyorum. Striker'ın tüm yaşadıklarından sonra güvenebilme yeteneğini. Onlara güvenmek istiyorum. Sözlerine sadık kalacaklarına ve bu kadar kısa bir süre sonra bizimle kalacaklarına. Artık maskesini takmamasını ve saklanma ihtiyacı hissetmemesini kısıkanıyorum.

Keşke ben de o kadar güvende hissedebilsem. Ama Fallon hepimizi o kadar mahvetti ki tam olarak nasıl güveneceğimizi bildiğimizi sanmıyorum. Birbirimize güvenmek, evet. Yabancılarla güvenmek mi? Hayır.

Delilah Cora'ya sadık. Cora Delilah'a sadık. Ama bize sadıklar mı? İşler yoluna girdiğinde göreceğiz.

Engerek biraz daha yaklaşıyor ve yüzünü bana dönüyor. Ellerimi parmaklıkların üzerinde tutuyorum, Striker'a odaklanıyorum. Botları benimkilere çarpıyor ve farkındalık doğrudan sikime doğru sarsılıyor.

Sikeyim.

Dün gece kızları becerdikten sonra yanıma gelmeyince şaşırdım. Genelde gelirdi ama belki de kendini iyi hissetmiyordu.

benim olduğum gibi. Onları, tam tersi yerine, akılsız olduğumuz noktaya kadar becerdik. Keşke bu kadınlar bize ne yaptıklarını bilselerdi.

Belki de yapmamaları iyidir.

Duygular gibi aptalca şeyler bize karşı kullanılabilir ve bu daraltıcı hissin, ciğerlerime sarılmış bir tel gibi, ne zaman bu kadar yakın olsalar içimi kesen, hepimizin kaçındığı korkunç duygular olduğunu biliyorum. Yakınlaşmasına izin verdiğimiz tek insan birbirimizdi ve Hunter'dan sonra o bile neredeyse bozulmuştu.

Tanrım. Hunter.

Bunun hakkında ne düşünürdü? Onlar hakkında mı? Striker'ın şu anda bahçede onlarla birlikte olduğunu, güzel pembe ağızlarını öptüğünü ve hafif kahkahalarına gülümsediğini.

Buna bayılırdı. Striker'ın gülümsemesini ve onlara bakmanın omuzlarındaki gerginliği nasıl hafiflettiğini görmeyi *çok* isterdi. Gözlerinin arkasındaki karanlığı aydınlatır.

Bize Cora'ya değer vermemizi söylerdi. Çünkü sizin karanlığınızı görebilen ve onu kendi karanlığıyla eşleştirebilen, aynı zamanda size ötesinde yatan ışığı gösterebilen birini bulmak nadirdir. Hunter, Striker'ın taşıdığı karanlığı bilen birine sahip olmasını çok isterdi çünkü o da bu karanlıkla yaşamıştı.

Duymamam gerekiyordu ama duydum. O gün Cora'yla odasında oturdular ve Cora ona annesinden bahsetti. Uzak duramayarak geri döndüm ve kamera odasını boş buldum. Sonra Striker'ın onunla birlikte odada olduğunu fark ettim. Tabii ki oturup izledim, neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Konuşmalarının şok edici olduğunu söylemek hafif kalır.

Geçmişini araştırdık, çok şey keşfettik. Ve onları uzun süre izledik, bu göreve çıkmadan önce onlar hakkında çok şey biliyorduk, ama bu kısım asla ama asla gün ışığına çıkmadı.

Cora'nın annesi gerçekten kötü biriydi.

Hak ettiğini buldu.

"Kıskandın mı?" Viper soruyor.

Gözlerim ona kayd. Sözlerinin ardındaki anlamı kavramam bir dakika sürüyor.

Striker'ı kızlarla kıskanmıyorum...

Striker'ı *onunla* kıskanıyorum.

Deniz yeşili renginin ardında bir şey yanıp sönüyor, eğer öyle olsaydım biraz hoşuna gideceğini söylüyor.

Kıskandım mı? Onunla Striker arasında ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama zamanı gelmişti. Bence yıllardır istediğini göremeyen tek kişi Striker'dı. Ama Striker'ın hayatım boyunca imrendiğim adamın ağzını sikmesini kıskanıyor muyum?

Hayır. Striker'ın Viper'ı istediği gibi kullanması fikri hoşuma gidiyor. Tıpkı Viper'ın kızlarımızı yalamasını, emmesini ve sikmesini izlemekten zevk aldığım gibi. Yani hayır, kıskanmıyorum. Tahrik oldun mu? Evet.

"Ona sakso çektiğini mi?" Yüz yüze durmak için yer değiştirerek soruyorum. "Olmalı mıyım?"

Güzel gözleri kısıldı.

Evet. Kıskanmamı istiyor. Tamam. Bu adamı hiçbir şeyden mahrum edemem. Striker'ın sikini benimkini istediği kadar çok istediği için kıskanmamı istiyorsa, alacağı şey bu. Striker'ın beni yüzüstü becermesine izin verirsem ne yapacağını merak ediyorum. Ya da ben onu sikersen. Bu düşünce sikime kan hücum etmesine ve acı verici bir şekilde fermuarıma baskı yapmasına neden oluyor.

Lanet olsun. Tekrar kızlara baktım. Kanım ısınıyor.

Engerek Cora'yı ve şimdi de Delilah'yı becerdiğimde kıskanmadı ama Striker'ı becerirsem büyük ihtimalle kıskanacak. Çünkü Striker'a *dokunursam* Viper kıskanacak.

Bu düşünceyi o kadar da sevmemeliydim.

Şimdiye kadar becerdiğim tek erkek Viper'dı ve o da sadece bir kezdi. O kadar karanlığa gömülmüştü ki onu domaltmama ve ihtiyacım olanı almama izin verdi. İkimizin de yaptığı şeyi. Reaper ve Striker'ın sık sık yaptığımızı düşündüklerini biliyorum ama o ilk seferden sonra sadece bir kadınla geçirdiğim geceden sonra Viper'ın sıcak ağzı ve sikinin üzerindeki elim oldu.

Odasındaki o tek sefer, amcığı paylaştığımız o ilk geceden sonra gerçekleşti. İkimiz de çok tahrik olmuştuk, nasıl ifade edeceğimizi bilemediğimiz çok fazla duygu ve içimizden atamadığımız çok fazla üzüntü yüzünden neredeyse delirecektik.

O zamandan önce onu fark etmemiş değildim. Aksine, büyüdükçe onu çok daha fazla fark ettim. O da fark etti ama paylaştığımız şeyin adını nasıl koyacağını bildiğini sanmıyorum. Köyden gelen o kızla ilk kez hissedene kadar ben de bilmiyordum.

Viper yaklaşıyor, alanımı işgal ediyor. Tank gibi yapılı, tıknaz ve uzun boylu, kasları ve kalın kalçaları dişlerimi geçirmek istememe neden oluyor. Hay sikeyim. Ona karşı duyduğum bu gizli çekimi o kadar uzun süre sakladım ki, artık taşmaya başladı. Cora ve Delilah'nın onu görmeye bayılması da cabası.

sikimi emiyorlar. O gece onlarla birlikte çok tahrik oldular ve küçük kızlara istemeleri öğretilen geleneksel kalıplara uymamamıza rağmen bizi arzuluyor gibi görünüyorlar.

Eğilip temiz kokusunu içime çekiyorum. Ağzım sulanıyor, birkaç hafta önce odamda beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürdüğü, gırtlığımı sikmesine izin vermeye hazır olduğum geceyi hatırlıyorum. Sonra lanet olası ağzı araya girdi ve her zamanki gibi tartışmaya başladık. Onu hiç ağzıma almadım ama patlayana kadar emme düşüncesi taşaklarımı sıkıyor.

Duruşunu genişletiyor, dövüşe hazır.

"Bence bir dahaki sefere sürtük bir çocuk gibi kullanılmak istediğinde bana gelmelisin." Sesimi alçaltıyorum, parmağımı omzundan kalın boynuna doğru takip ediyorum, gözlerindeki sıcaklığın kıvılcımlanmasına bayılıyorum. "O güzel ağzın bana ait."

"Belki o da Striker'a aittir," diyor, daha da yaklaşarak bana meydan okuyor.

Bu lanet adam. Asla öğrenemeyecek. Sanırım ders almaktan da, emirlere karşı gelmekten hoşlandığı kadar hoşlanıyor.

Tepki veremedi boğazını kavrayıp onu parmak uçlarına çekiyorum. Gözleri ağzımın maskem arkasında saklandığı yere düşüyor. Şu anda dudaklarını görmek için her şeyimi verirdim. Dizlerinin üzerine çökmesini, beni sıcak ağzına almasını ve açgözlü iniltisini aletimin etrafında hissetmesini.

Nefesi kesiliyor ve ben sikimi karnına bastırıyorum. Bir söz ve bir tehdit. "İyi bir çocuk ol, Vipe ve beni test etme. Biliyorsun, o daracık kıcını tekrar sikme şansını çok isterim."

Gözleri parlıyor.

Biliyordum. Çılgın, seksi adam. Ona karşı baskın olmama bayılıyor. Belki de bu yeni günle, havadaki bu değişimle, hepimiz istediğimiz şeyi kucaklayabiliriz. Artık kızlarımız var, onların varlığı bize istediklerimizi ifade etme cesareti veriyor. Haftalardır onlara bu kadar yakın olmanın hepimizi arzudan çılgına çevirdiğini biliyorum, ancak dün gece bir şeyi kanıtladıysa, kızlarımız memnun etmeye fazlasıyla istekli. İster Viper sikimi emsin, ister Striker, ne istersek yapmamıza izin vermeye ve memnuniyetle katılmaya fazlasıyla istekli ve hazırlar.

"Siz ikiniz siklerinizi birbirine sürtmeyi bitirdiniz mi?" Reaper'ın sesi kafamdaki karmaşayı dağıtıyor ve geri çekiliyorum, ellerim uzaklaşıyor

Sanki yasadışı bir şey yaparken yakalanmışız gibi. Gözlerim Viper'dan Reaper'a kayıyor ve onu elinde maskesiyle kapının hemen önünde dururken buluyorum.

Onun yüzünü gördüğümde her zaman olduğu gibi acı kalbimi kavıyor.

"Anladığım kadarıyla ikinizin de telefonu yok?" diye soruyor ve balkona çıkarken maskesini kafasına geçiriyor.

Ben geri çekilirken Viper bana tuhaf bir bakış attı ve Reap'e "Hayır, yok. Neler oluyor?"

Reaper ellerini balkonda birleştiriyor ve Striker'ın her bir kadının omzuna bir kol dolayarak onları eve geri götürmesini izlemek için eğiliyor.

Evet. Kışkandım.

Ben de bunu istiyorum. Onları istediğim zaman öpebilme özgürlüğünü. Muhteşem gülümsemeleriyle yüzüme bakmalarını. Belki de gerçekten bu kadar basittir. Maskeyi çıkarın ve sadece güvenin.

Ön kapı arkalarından kapandıktan sonra, Reaper balkon korkuluklarını itiyor ve yanımızdan geçerek koridora doğru ilerliyor.

"Mesajın ne lan Reap?" diye sesleniyor Viper arkasından. Bakışları bana yöneliyor ve benim içime yerleşen aynı gerginliğin onun omuzlarını da sertleştirdiğini görüyorum.

Omzunun üzerinden geriye bakarak, "Onun emrine karşı geldik. O da bize bir ders vermeye geliyor."

CHAPTER 50

DELİLAH

A AYAKLARIM alt basamağa değdiğinde, açık ön kapıdan gelen soğuk bir hava patlamasıyla karşılaşıyorum. Duraklıyorum, sinirim boynumu ısıtıyor.

Bu çok dikkatsizce, ama sonra onların sadece duyguları olan insanlar olduğunu hatırlamak zorundayım ve kötü alışkanlıklar, herkes gibi.

Cora'nın kitaplarını kollarımın arasına alıp fuayeye geçip kapıyı kapatıp kilitlemeyi düşünüyorum ama kütüphaneden gelen sert bir ses dikkatimi çekiyor. Karnım zil çalıyor. Dün gecedен beri Striker hariç hiçbirini görmemiştim ve oraya girme düşüncesi karnıma arzu hücum etmesine neden oluyor.

Üç hafta kadar önce o odada uyandığımda, hayatımın nasıl bu kadar büyük ölçüde değişeceğini asla hayal edemezdim. Beni kaçırان adamlardan korkmak yerine, onlarla aynı odada bulunma düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyor, vücudumu ağrıtıyor ama yine de heyecanlandırıyor.

Bir başka homurtulu komut evin içinde yankılanıyor. Kitap yığınını düzeltiyorum ve merdiven boşluğundaki son adımı atıyorum, tedirginlik çenemi geriyor. Tartışıyor gibiler.

Kütüphaneye girdiğimde bakışlarım, sırtları bana dönük, sıra halinde duran dört adama takılıyor. Hepsi varlığını hissederek gerilmiş gibi görünüyor. Dört adam kenara çekiliyor ve odanın ortasında yabancı bir yüz belirliyor.

Kalbim küt küt atıyor, bakışlarım içgüdüsel olarak önce Reaper'a, sonra da onun yanındaki Striker'a takılıyor. Striker'ın yüzünü kaplayan maskeyi fark ettiğimde midem bulanıyor.

Belirsizlik içimi kemiriyor, tereddütle ileriye doğru bir adım atıyorum ve Reaper'dan endişelenmem gerektiğine dair herhangi bir işaret arıyorum.

Siyah gözleri bana hiçbir şey söylemiyor. Gergin omuzları ve yumruk yaptığı eldivenli elleri bana dikkatli davranmam gerektiğini söylüyor.

Adam öne doğru adım atarken cilalı ayakkabıları ahşap zeminde tıkırdıyor ve gözlerimi üzerine çekiyor. "Delilah Gavin," diyor adam, kadife gibi bir sesle. "Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak ne büyük bir zevk."

Şahsen.

Kitapları sıkıca kavrayıp göğsüme bastırıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki odaklanmakta zorlanıyorum. Bileğimi botumun içine yatırıyorum ama bıçağımın yerinde olmadığını hatırlıyorum. Viper onu bana geri vermedi. O yaklaştıkça, gözlerim parlak siyah ayakkabılarından yüzüne kadar vücudunda geziniyor.

Haftalardır sadece kendiminkini, Cora'ninkini ve daha iki gün önce Strikers'inkini gördükten sonra bir yüz görmek o kadar tuhaf ki, yüz hatlarını inceleyerek ona bakıyorum. Uzun boylu -neredeyse Reaper kadar-, zayıf ve atletik yapısını vurgulayan kömür rengi üç parçalı bir takım elbise giymiş. Gümüş rengi saçları zarifçe şekillendirilmiş, tepesi uzun ama yanları traşlı. Yüksek elmacık kemikleri ve keskin çene hattı mükemmel bir şekilde yontulmuş.

Göz korkutucu bir şekilde çarpıcı, ama cildimi alarmla diken diken eden gözleri. Delici bir berraklıkta, soğuk. Buz gibi, bana Breaker'ı hatırlatıyor ama derinlik ve duygudan yoksun. Sanki tüm renkler irislerden akıp gitmiş ve onları boş bırakmış gibi.

"Kimsin sen?" Ağzımı kapatamadan soruyorum, soğuk, hesapçı adamlarla nasıl etkileşime gireceğime dair yıllarca aldığım eğitim bu adamın varlığında bedenimden kaçıyor.

Bu. *Bu* bir avcı.

Dudakları kıvrılıyor, beyaz dişleri ortaya çıkıyor ve sırtışı içimi kesiyor. "Ne kadar kabasın," diyor, sesi yumuşak ve kontrollü. Geri çekilme içgüdüğü o kadar güçlü ki neredeyse geri çekileceğim ama botlarımı parke zemine yerleştirip çenemi sabitliyorum ve bana doğru bir adım daha atarken hareketlerini izliyorum. "Nezaket yok ama güzel. Oğullarımın senden neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum." İnce parmaklı büyük bir el uzatıyor. "Ben Fallon Byrns. Onların babasıyım."

Sözleri kafama çarpıyor, beni felç ediyor.

Oğullarım.

Baba.

"Babaları siz misiniz?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. Reaper'a bakıyorum. Babalarından söz ettiğinde aklımda ne canlandı bilmiyorum ama karşımdaki adamı hayal edemediğim kesin. Reaper'ın iki yanında oturan dört adamın hepsi de gördüğüm kadarıyla farklı etnik kökenlere sahipti ve belki de zihnimin uzak bir köşesinde, Reaper hepsinin kardeş olduğunu söyledikten sonra evlat edinildiklerini biliyordum ama karşımdaki bu adamı asla babaları olarak hayal edemezdin. Ya da herhangi birinin, bu konuda. Bakışlarım Reaper'ın eskiden Rune ile arkadaş olduğunu söylediği adama kayıyor. "Rune'u nereden tanıyorsun?"

Mükemmel gümüş kaşları kavisli. "Görüyorum ki Azrail sana söylemiş."

Ciğerlerimdeki tüm havayı boğmaya çalışan huzursuzluğu yutuyorum. "Bana bazı şeyler anlattı ama ben yine de neden burada olduğumu bilmek istiyorum."

Fallon başını yana çevirerek Azrail'e bakar. Profili bir ressamın ağlayacağı türden. Babamdan daha yaşlı, ama o kadar yakışıklı, o kadar soğukkanlı ve soğuk ki, yıllarca daha genç görünüyor.

"Biliyor," diyor Azrail ve derin sesi meme uçlarımı diken diken ediyor.

"Rune'un ne yaptığının farkındayım," diyorum sesimin titremesini engellemek için tüm cesaretimi toplayarak. Bu adamın yanında herhangi bir zayıflık göstermeyi reddediyorum. O korkulacak biri. Dikkatle izlenmesi gereken biri. İçgüdülerim bana temkinli olmamı söylüyor. Bu adam, babaları, bunca hafta sonra burada olmasının bir nedeni var.

Oğlunu kaybeden babaları.

Rune'un öldürdüğü oğlu.

Uyandığım andan itibaren babamın bizi kimin götüreceğini bildiğini tahmin etmişim. Dörtlü lobiye girdiğinde de aynı şeyi söylemişti. Yani bizi kimin kaçırdığını başından beri biliyordu.

Seni o mu gönderdi?

Bunu yapıyor...

Almaya geldi.

Bunca zamandır karşımdaki adamın Cora'yla beni kaçırdığını biliyordu ve Rune da bunca zamandır *neden* kaçırıldığımızı biliyordu.

Ve bizi yakalamaya çalışmadı.

Burada olmamın sebebi Fallon. Bu adamlara bizi almalarını söyleyen kişi o olmalı. Açıklamış olsalar da, yaptıkları şeyi neden yaptıklarını bilsem de, beni kullanma emrini vermekten sorumlu olan adamın karşımda durması kafamda öfke kıvılcımları çakmasına neden oluyor.

Bunu neden yaptıklarını biliyorum. Ayrıca babalarının onlara emrettiği şeyi yerine getirmekten aciz olduklarını da biliyorum. Onlara kızgın değilim. Onları şimdi anlıyorum.

Ama bu adam onlara beni manipüle etmelerini ve işbirliğimi sağlamak için kim bilir neler yapmalarını emretti. Bu soğuk, hesapçı adam önümde duruyordu.

"Neden buradayım?" Kitapları dün gece seviştiğim kanepeye yerleştirmek için eğilerek soruyorum. Düşüncelerimi bir kenara itip Fallon'un soğuk gözleriyle karşılaşıyorum. Bir yanımda o gece kulüpte bizi becermelerini onun mu söylediğini yoksa bunu kendilerinin mi yaptığını merak ediyor.

Fark eder mi? Her seferinde istekliydim. Dün gece kesinlikle öyleydim.

"İntikam," diyor ellerini pantolonunun cebine sokarken. "Yeterince iyi değil," diye tersliyorum, sinirim sırtımı tırmalıyor. "Ben intikam arzunuzun farkındayım. Benden ne yapmamı istediğinizi lütfen açıklayın. Anladığım kadarıyla işbirliğime ihtiyacınız var."

Fallon'un dudakları yine kıvrılıyor ve bu bana Azrail'in sırttan maskesini hatırlatıyor. Onda da aynı hafif kibirli, tamamen acımasız hava var ve bu da beni alarma geçiriyor. "Durum bundan biraz daha karmaşık Delilah."

Adım dudaklarından döküldüğü anda tüylerim diken diken oluyor. Dehşet yılan gibi kollarıma dolanıyor, boynumda sürünüyor. Adımı söyleme şekli çok tanıdık. Çok tatlı, şeker kaplı şiddet gibi. Sanki benim hakkımda bir sır biliyor ama asla söylemeyecekmiş gibi.

"Rune'a karşı tüm o kanıtları topladın," diyorum, Reaper'a kısa bir bakış atarak. "Bunu kullanmayı planladığını söylemek yanlış olmaz."

Fallon topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ve başını yana eğerek bana bakarken "Gerçekten de öyle," diyor. Adam rahat bir tavır takınmaya çalışıyor ama bunu başarmak için de.... çok sert ve cilalı davranıyor. "Kaynağımız bize yılların kanıtını sundu. Doğru kişilere götürüp onu ortadan kaldırmaya yetecek kadar."

"Bir kaynaktan ikinci kez haberdar oluyorum. Rune'a yakın biri mi? İçeriden biri mi?" diye sordum. Reaper bana dosyaları gösterirken bundan bahsetmişti ama aklıma gelmemişti. Fallon soğuk bir şekilde gülümseyince cevap vermeyeceğini anladım, zaten vermesini de beklemiyordum, o yüzden "Bu kanıt yetkililere götürürsen Rune için örtbas ederler. Bunu yapmamaları için çok iyi para ödüyor ve çok fazla insan tanıyor."

"İşte bu yüzden yapmadık," der. Fallon dört adamın arasından geçerek geri çekilir. Evin ön tarafındaki çimenliğe bakan büyük pencerelerin önünde durur. Ceketinin cebinden siyah bir telefon çıkararak ekrana bir göz atar, sonra tekrar cebine sokar.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Sabırsızlanarak soruyorum. Cevaplar için haftalarca bekledim ve nihayet önümdeler, yine de reddediliyorum. "Buradayız, dinlemeye hazırız. Yardım etmeye hazırız. Şimdi, bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Fallon kaşlarını kaldırır. "Biz mi?" Yüzünü tamamen bana dönüyor, gözleri derimin altına, kemiklerime kadar iniyor. Sanki damarlarımdaki kana ve kaburgalarımda kıvrılan huzursuzluğa kadar her şeyi görüyor. "*Biz diye bir şey yok. Ben sadece seni istiyorum, Delilah.*"

Midem bulanıyor.

"Bu utanç verici," diyor babaları. "Ama kurallara uymak zorundayız."

"Baba," diye nefes alıyor Viper ve ben onun güzel mavi gözlerine bakıyorum

Korku ile parıldayan... Korku? Dehşet mi?

Tanrım, yüzlerini görmek istiyorum, böylece onları daha iyi okuyabilirim. Öğrenmek istiyorum.

söyler.

Fallon topuğu üzerinde dönerek Viper'la yüzleşir. "Seni duydum oğlum, ama ben

Bunun bir soru mu yoksa meydan okuma mı olduğundan emin değilim."

Engerek'in gözleri düşüyor ve karnım kıvılcımlı bir gürültüyle yere çarpıyor. Engerek bir adım geri çekilirken parmaklarım elbisemin içine kıvrılıyor ve onu yumruk haline getiriyor.

Tanrım.

"Neden buradasın?" Bağırsaklarım öfkeyle çalkalanırken soruyorum.

Bu adam ne cüretle buraya gelir ve Engerek'i... onu *geri çekilmeye* zorlar.

Fallon omzunun üzerinden bana bakıyor. "Oğullarım bir emre karşı geldiler.

Bunu düzeltmek için buradayım."

"Ne emri?" Tersledim. "Yardım etmeye hazır olduğumu söyledim.

Yardım edeceğimi söyledim.

."

İşte o zaman duyuyorum.

İlk başta uzak, sadece hafif bir gümbürtü, gümbürtü, gümbürdeyen bir nabız gibi.

kalp atışı, ama yaklaştıkça, tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Hayır.

Parmaklarım açılıyor. Kalbim göğsüme çarpıyor. Ayağımı geri kaydırıp başımı sallıyorum ve dönüp fuayeye doğru koşuyorum, korku

boğazımı parçalıyor. Durmak için kayıyorum, sanki aniden gelecekmiş gibi girişı çılgınca tarıyorum.

Gözlerim kısmen açık olan ön kapıya takıldığında kollarımı ona dolayabilirdim. Bacaklarım panikten güçsüz düşmüş bir halde öne doğru tökezliyorum.

"Nerede o?" Çığlık atıyorum, helikopter bıçaklarının titreşimi gittikçe artıyor. Göğsüm sıkışıyor, sanki biri göğsüme uzanmış ve kalbimi, ciğerlerimi, ruhumu ölümcül bir pençeye almış, hepsini bedenimden sökmeye hazır.

Botlarım yüksek sesle parkeye çarpıyor ve kapıya doğru uzanıyorum. Ama kapıyı tutamadan, sonuna kadar açıp ona doğru koşmadan, güçlü bir kol belimi sarıyor ve beni sert bir göğse doğru çekiyor. Parmaklarım kaba tahtadan kayıyor ve kapı açılıyor.

Dönen gölgeler gibi siyah bir kütle yukarıdan iner ve helikopter çimenlerin üzerine iner. Helikopterden iki kişi daha atlarken birkaç adam evin yanından fırlar, siyah uniformaları geceye karışır.

Birdenbire konağın sol tarafından karanlık bir figür beliriyor. Gözümün ucuyla beyaz bir elbise ve uçuşan koyu kırmızı saçlar görüyorum.

Geri tekme atıyorum, bir kaval kemiğiyle birleşiyorum, vahşi bir çığlık kopuyor içimden

Boğaz.

"Özür dilerim," diye homurdanıyor Striker, beni sabit tutmaya çalışarak, ama ben onun

eldivenli elini çılgınca tekmeledi. "Çok özür dilerim."

Ama özür dilemesi umurumda değil. Hiçbir şey önemli değil ama

Onu.

Cora askerin pençesinde sarsılıyor, saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Helikopterin kaotik rüzgârı. Siyah giyimli askere tekme atar ama asker onu öne doğru savurur ve kadın dizlerinin üzerine düşer.

"Cora!" Çığlığım boğazımdan yırtılıyor. Tekrar tekmeliyorum ama Striker yer değiştiriyor ve ikimiz de yere düşüyoruz. "Cora!"

Bıçakların gürültüsünden beni duyuyor olmalı çünkü omzunun üzerinden geriye bakıyor, sürünerek uzaklaşmaya çalışırken ayakta durmaya çabalıyor. Kaçmaya çalışıyor. Ama adam onu belinden kavıyor ve helikopterin siyah ağzından içeri itiyor. İki adam onu takip ediyor ve kapı kayarak kapanıyor. Helikopterin bıçaklarının çıkardığı gürültü azalmaya başlayana kadar onu duyamıyorum.

Çığlıklarım.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Söz vermiştin.

"Çok özür dilerim. Onu yakalayacağız. *Çok üzgünüm.*" Striker son birkaç kelimedede boğuluyor, sanki boğazını parçalıyorlarmış gibi. Beni bırakıyor ve ben de kollarımı kendime sarıp öne doğru sallanıyorum. Parmaklarım göğsüme doğru kıvrılıyor ve az önce kalbimin yerinden söküldüğü açık yarayı kavırıyor.

Söz verdiler.

Birinin yanıma düştüğünü hissediyorum, sonra iri eller beni göğsüne çekiyor. Onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum çünkü o bir yalancı. Ona söz vermişti. Onun kızıydı. O bizim ve o gitmesine izin verdi. Hepsi öyle yaptı. O benden alınırken hiçbir şey yapmadan durdular.

Neye geri gönderildiğini bildikleri için *hiçbir şey* yapmadılar.

Ona tekrar tekrar vuruyorum, çığlıklarım daha da histerikleşiyor. Ama o beni bırakmayı reddediyor. Reaper omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Göğsüne çarpıyorum, yüzümü gömleğine gömüyorum.

Reaper yanaklarımı avuçlayarak beni gözlerinin içine bakmam için yukarı çekiyor ve eğilerek kulağıma fısıldıyor, "Merak etme, Kedicik. Onu geri alacağız. Benim olanı asla bırakmam."

Onun yanında, Breaker çömelmiş, yüzümdeki saçları tarıyor, hafif gözleri gökyüzünü izliyor. Reaper'ın gömleğini kavırıyorum, göğsümdeki acıyla zar zor nefes alabiliyorum.

"Kimse bizim olanı alamaz. "diyor Breaker ve kış gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şeyle buz gibi dönüyorlar. Tam bir şiddet.

Hikaye şu şekilde devam ediyor

KIRICI

Sonbahar 2024

CAST OF CHARACTERS

Delilah Gavin - 26, Başak
Cora Julian - 25, Yengeç
Reaper - 35, Başak
Vurucu - 30, İkizler
Kırıcı - 28, Boğa
Engerek - 32, Yay
Rune Gavin - 53, Akrep
Clyde Harlow, 55, İkizler
Zane Devin, 40, Terazî
Fallon Byrns, 59, Koç
Komutan Maxim, 51, Akrep
Cook, 50, Yay
Öğretmen, 46, Terazî
~~Avcısı~~
~~Baskın~~
~~Keskin~~
~~Nişane~~
~~†~~
~~Arayıcı~~
~~††~~
~~Caroline Julian~~
~~Drake Julian~~

ACKNOWLEDGEMENTS

STRIKER bugüne kadar yazdığım en zor kitap. Karakteri karmaşık, hikâyesi karanlık. İyi ve o kadar da iyi değil. Tatlı ve o kadar da değil. Tatlı. Tutkulu ama onu kızdırırsanız çok soğuk.

Bir panster/keşif yazarı olarak, yazdığım kitaplar hakkında karakterler, genel olay örgüsü ve son dışında çok az şey biliyorum. Hikaye benim için çoğu zaman bir okuyucu için olduğu gibi geliyor.

Striker bana yakın çünkü bu kitabı çıkarmak için gerçekten bazı karanlık temalara girmek zorunda kaldım. Kendimi sürekli tetikledim, ama deliliğim yüzünden devam ettim. Bu kitapla yaşadım ve nefes aldım. Gece gündüz beni tüketti, masamda olmadığım zamanlarda bile zihnim karmakarışık, bu kitabı ve karakterleri düşünerek yazıyordum.

İnanılmaz destekleri için teşekkür etmek istediğim birkaç kişi var.

Eşim, dayanağım, insanım, bu ilk iki kitabın sayfalara dökülmesinde büyük rol oynadı.

Scott, *aylardır* bu kitaplar hakkında atıp tutmamı dinledin, daha dört tane daha olduğunu ve sonsuza kadar daha konuşmamı dinleyeceğini biliyorsun. Plan yapmama yardım ettin. Bu karakterler ve hikaye hakkında saatlerce konuşmama katlandın. Korkunç loca. Striker. Sana silahlar hakkında sonsuz soru sordum, sen de sabırla cevapladın. Bana katlandığın için teşekkür ederim.

Yazmadığım zamanlarda bile izin günlerimizi bu kitaplarla geçirmeme alınmadığın için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım. Sizler bu hikâyenin bel kemiğisiniz. Bu kitabı size anlattım ve çoğu zaman yarım yamalak fikirlerden oluşan bir karmaşa oldu ve siz de bunu yalayıp yuttunuz. Sabrınız ve anlayışınız için teşekkür ederim.

Sam. Striker'ın üzgün, hassas, kızgın ve bazen de pislik olmasının normal olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim.

TK... Sen benim en büyük hayranımsın ve söylediğin her şeyi ciddiye almak zor çünkü her zaman, *her zaman* seviyorsun. Ama bana erkeklerin hayvan olduğunu ve beslenmeye ihtiyaçları olduğunu unutmamamı da söyledin.

Ve evcilleştirilmeyi reddeden güzel kızları avlamaya bayılırlar, çoğu Hepsi.

Clary. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bana bu kitabı sevdiğini söylemiştin.

duygusal derinlik yüzünden. Bu bana insanların baharat kadar karmaşık karakterleri de sevdiğini hatırlattı. Katkılarınız ve pek çok farklı konuda verdiğiniz ayrıntılı geribildirimler çok yardımcı oldu. Siz olmasaydınız, Engerek'in bu kadar net bir resmine sahip olamazdık ya da Azrail'i neyin harekete geçirdiği hakkında biraz daha fazla şey öğrenemezdik.

Hepinize teşekkür ederim.

Sen olmasaydın bu kitap bu hale gelmezdi. Oh...

Ve Striker.

Bu kitap için teşekkür ederim. Her zaman kafamın içinde kirasız yaşayacaksın.

NOTE TO READERS

Bu kitabı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar bulmasına yardımcı olur!

ABOUT THE AUTHOR

Aşkta Güç Bulmak

BUHARLI ROMANTİK GERİLİM YAZARI VE ROMANTİK OLAN HER ŞEYİN AŞIĞI.

Travma ve zorlukların üstesinden gelen karakterlerin gerilim dolu ve ateşli hikayeleriyle tanınan çok satan romantik yazar Fanny Lee Savage ile tanışın. Romanlarında insan ruhunun direncini ve aşkın en derin yaraları bile iyileştirme gücünü keşfediyor.

Modern zamanlarda geçen paranormal bir aşk romanı olan *Guardian Serisi*'nde Bayan Savage, antik tarih ve folklor sevgisini birleştirerek karanlık yeni bir dünya yaratıyor. Aksiyon dolu *Playhouse Serisi*, okuyucuları Miami'nin yeraltı dünyasına ve günümüz mafyasının iç işleyişine sürüklüyor. Romanları şehvetli bir romantizm, kara mizah ve gerilim dolu.

Eğer sizi güldürecek, ağlatacak ve aşık edecek romantik bir kitap arıyorsanız, Bayan Savages'ın kitapları tam size göre. Her hikaye şehvetli (buharlı) romantizm ve ilerlemek ve kendileri için savaşmak için cesaret bulmakla mücadele eden karakterlerle doludur. Güçlü hikaye anlatımıyla, sizi son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile sizinle kalacak duygusal bir yolculuğa çıkaracak.

Yorum bırakmayı unutmayın! Yorum bırakmak, diğer okuyuculara bir kitap hakkında neyi sevdiğinizi (veya sevmediğinizi) anlatır. *Tüm* yorumların önemli olduğunu unutmayın. Okuduğunuz tüm kitaplarla ilgili deneyimlerinizi paylaşmayı unutmayın. Bunu yapmak, başkalarının hoşlanabilecekleri kitapları bulmalarına yardımcı olacaktır.

Also By

Ayrıca...

Çağdaş Romantik

Sahte Seri

[Sahte Kalpler ve Öpücükler](#)

[Sahte Mercan ve Anahtarlar](#)

[Sahte Viski ve Kelimeler](#)

[Sahte Düşmanlar ve](#)

[Müttefikler](#)

Sahte Kitap 5 - ÇOK YAKINDA Sahte

Kitap 6 - ÇOK YAKINDA

Tabu/Yasak Aşk Serisi-Standalone Romanları

[Bir Gece - Tabu Bir Üvey Kardeş Romantizmi](#)

[Bay Dylan - Bir Patron Romantizmi](#)

Romantik Gerilim

Oyunevi Serisi [Yedi](#)

[Gün](#)

[Dört Gün](#)

[Yedi Hafta](#)

Paranormal Romantik (Modern Fantezi)

The Guardian Serisi

[Meleklerin Gölgesinde](#)

[Canavarların Gölgesinde](#)

İblislerin Gölgesinde - ÇOK YAKINDA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.